Kusursuzu sevmek midir
AŞK ?

ÇİRKİN GÜZEL

ASLIHAN AKAGÖZ

TARAMA: EMBİSH
DÜZENLEME: ORPPERSEPHONE

webcanavari.net

Optimum Kitap: 31
Türk Edebiyatı: 3

ÇİRKİN GÜZEL
ASLIHAN AKAGÖZ

Yayına Hazırlayan: Seda Akdoğan
Editör: Necdet Akkan
Redaksiyon: Nesibe Ünal
Sayfa Tasarımı: Emir Tali
Kapak Tasarım: Abdullah Dede

Basım: 2014
ISBN: 978-605-4688-20-3
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 24408

© Türkçe Yayım Hakkı:
Hayat Yayın Dağıtım Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Copyright ©2014, Aslıhan Akagöz. 2014, Hayat Yayın Dağıtım
Optimum Kitap, Hayat Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.

Basım ve Cilt: Sonsuz Matbaacılık
Sertifika No: 28487
Topkapı Davutpaşa Cad.
Güven Sanayi Sitesi C Blok No:291
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28

© Kısa tanıtım alıntıları dışında yayınevinden yazılı izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

OPTİMUM KİTAP
Cevizli Mah. Fatih Cad. Atilla Sok. No: 1
Maltepe / İSTANBUL
Tel: 0 216 442 16 42 Fax: 0 216 442 16 42
www.optimumkitap.com / info@optimumkitap.com

ÇİRKİN GÜZEL

ASLIHAN AKAGÖZ

Optimum Kitap

~Bölüm Bir~

Karısı elinde büyükçe bir kase cipsle salondan içeri girdiğinde kaşlarını istemsizce çattı genç adam. Hele hele onun televizyonun karşısına kurulup kıtlıktan çıkmışcasına o cipsleri midesine indirdiğini gördükten sonra, dişlerini sinirle gıcırdatmaması mümkün değildi.

Kocasının bu hoşnutsuzluğundan bihaber görünen Melike ise izlediği dizideki olayları kavrayabilmek adına daha bir dikkat kesildi. Dizideki genç kızın sevdiği adamın mutluluğu için ayrılığı seçmesi karşısında kederle burnunu çekerek yanaklarından süzülen yaşlarına engel olamamıştı.

"Ah canım..." dedi acıyla. "Şuna baksana aşkım ya... Sevdiği adamın ailesiyle arası açılmasın diye, ondan nasıl içi kan ağlaya ağlaya vazgeçti. Ah çok kötü oldum ben. Sen hiçbir zaman benden vazgeçme olur mu?"

Daha ne olduğunu bile anlayamadan karısının yüz küsur kiloluk ağır bedenini üstünde buldu genç adam. Onun ağırlığının altından kurtulmaya çalışsa da, bu nafile bir çabaydı. Melike neredeyse kendisinin iki katı ağırlığındaydı. Sonunda kurtulabildiğinde, sinirle ayağa fırladı ve odada bir ileri bir geri dolaşırken, homurdanıp durdu.

Melike ise meraklı bakışlarla yakışıklı kocasını izliyordu. Allah için Çağrı gerçekten çok yakışıklıydı! Hem de tüm kadınların başını döndürebilecek kadar yakışıklı...Vücudu kaslıydı ve tek bir yağ bile barındırmıyordu. Kömür karası saçları ve masmavi gözleriyle ayrı bir havası vardı. Melike bazen onun yanına hiç yakışmadığını düşünerek kederlense de, yine de onun kendisiyle evli olmasından dolayı sürekli gurur duyuyordu. Yaşı henüz yirmi altı olmasına rağmen çok kiloluydu Melike. Hem de kendini bildi bileli böyleydi. Obez olduğunu kabul edeli çok uzun bir zaman olmuştu. Buna rağmen kendini şanslı da sayıyordu. Eğer öyle olmasa, Çağrı gibi bir erkek nasıl olurda kendisi gibi birine evlilik teklifinde bulunurdu? Demek ki kilolu olsa bile, kocasının başını döndürmeyi başarmıştı! Ah, kesinlikle çok şanslı bir kadındı...

"Ne oluyor sevgilim?" diye sordu merakla. Çağrı hâlâ sakinleşebilmiş değildi.

"Bu halin artık hoşuma gitmiyor, o oluyor..." diye sinirle söylendi genç adam. Melike ise hâlâ onun bu sözlerinin anlamını kavrayamamıştı.

"Ne varmış ki halimde? Haaa anladım.... Saçımı boyattığım için kızdın sen bana. Oysa saç rengimin seni hiç ilgilendirmediğini sanırdım. Eskisinden de pek farklı olmadı aslında, sadece koyu kahve rengi saçlarımı bir ton açtırdım."

Çağrı olduğu yerde durarak, karısını baştan ayağa süzdü. Ardından alayla "İnan bana karıcığım, saçların şu an sende hoşuma giden tek şey!" dedi.

"Ne diyorsun canım anlamıyorum."

"Anlasan şaşardım zaten" diye mırıldandı.

"Ne dedin?"

"Kilo vermen gerektiğini söylüyorum!"

"Kilo vermemi mi istiyorsun ama neden? Beni böyle çok beğeniyorsun sanıyordum. Hatta formumu korumak için iki katı daha çok şey atıştırıyorum."

Çağrı elini sinirle alnına vurmamak için kendiyle cebelleşiyordu. "Bence bu çabalarından vazgeç. Senin durmadan bir şeyler yemenden nefret ediyorum!"

Genç kadının omuzları birdenbire çöktü. Kocasının sözlerine içerlediği her halinden anlaşılıyordu. "Peki canım, ben de yemem. Sen yeter ki kızma."

Çağrı'nın sakinleşerek yanına oturduğunu gördüğünde, hüzne bulanan yüzü tekrar gülmeye başladı. Hemen onun yanına daha çok sokularak, başını göğsünün üstüne bıraktı. Çağrı ise dertli bir iç çekti. Melike'ye karşı bazen gereğinden fazla acımasız olduğunu biliyordu ama onun bu halini kabullenemiyordu bir türlü. Aslında onun kilosuna şimdi neden her zamankinden çok taktığını biliyordu. Hafta sonu gidecekleri davetti bunun nedeni. Herkes yanında ince ve zarif eşlerini getirirken, Melike'yle o davete katılmayı hiç istemiyordu ama buna mecburdu.

"Hafta sonu Mehmet Bey evinde bir davet veriyor ve biz de davetliyiz."

"Aaa öyle mi? Ne güzel! Benim de canım sıkılıyordu sürekli evde oturmaktan. Acaba ne giysem? En iyisi alışverişe çıkmak ve yeni bir şeyler almak ama doğru dürüst bir şey de satmıyorlar ki! Hiçbir şey bulamıyorum."

'Bu halde bulsan şaşardım zaten' diye düşündü genç adam, ardından "Kendine özel bir elbise diktir o zaman. Yeter ki o gece az da olsa hoş görün" dedi.

"Merak etme sen sevgilim... Oradaki en güzel kadın ben olacağım" diyerek gülümsedi genç kadın, o sırada kocasının dudaklarında beliren alaylı gülümsemeyi fark etmedi bile.

Ertesi sabah gözlerini açtığında kocasının çoktan kalkıp işe gittiğini görerek, derin bir üzüntü duydu. Oysa ondan önce kalkıp, kahvaltısını hazırlamayı her eş gibi isterdi. Üç yıldır evliydiler ama onunla birlikte kahvaltı ettikleri anlar çok azdı. Çağrı sürekli işlerin yoğunluğunu bahane ederek, Melike'yle doğru dürüst zaman geçirmezdi. Ama genç kadın buna kafa yormak yerine, Çağrı'nın varlığıyla kendini şanslı saymayı yeğliyordu; çünkü ona karşı duyduğu aşk çok büyüktü.

Çağrı onun için her konuda bir ilkti. İlk aşkı, ilk erkeği, ilk kalp ağrısı... Çağrı her şey demekti onun için. İşte bu sebeple onun her hareketinde mutlu olunacak bir şeyler bulabiliyordu Melike. En ters tepkilerinde bile polyannacılık oynamaktan kendini alamıyordu; çünkü Çağrı'yı kaybetmek istemiyordu. Aslında çok zeki bir kadındı Melike ama iş Çağrı ve davranışlarına gelince, zeki olmayı değil safı oynamayı tercih ediyordu; çünkü Çağrı'nın zamanında etrafındaki manken kılıklı hatunları seçmek yerine, onunla evlenmek istemesi boşuna olamazdı. Melike kilolu da olsa, Çağrı için önemli olduğuna inanıyordu. İnsan sevip önemsemediği kilolu bir kadınla neden evlenirdi? İşte buna güvenerek, Çağrı'nın kendisini sevdiğine tüm kalbiyle inanıyordu.

Kahvaltısını yaptıktan sonra, cep telefonundan en yakın arkadaşı Sinem'in numarasını tuşladı. Bu hafta sonu katılacakları davet için güzel bir kıyafet almak zorundaydı ve ona bu konuda en iyi yardımı Sinem yapabilirdi. Sinem'le üniversite birinci sınıftan beri iyi arkadaşlardı. Melike'nin aksine çıtı pıtı, güzel bir kadındı. Bu yüzden Sinem'in kendisi gibi biriyle arkadaşlık etmesine çok şaşırırdı. Artık Sinem'in karakterini en iyi bilenlerden biriydi. Genç kadın dış görünüşe değil, insanın kişiliğine değer verenlerdendi. Bu yüzden Melike'nin biricik dostu, tek sırdaşıydı.

"Ooo Melike Hanım... Sonunda aklınıza gelebildim," derken Sinem'in sesi oldukça sitemli çıkmıştı.

"Seni çok ihmal ettim öyle değil mi?" Melike hatasının farkındaydı ve bu yüzden pişmandı.

"Sonunda kocandan bana sıra geldi ha? Hayır yani anlamıyorum, zaten adamın doğru dürüst evde durduğu yok, ne diye onun için ekiliyorsam..."

"Öyle deme Sinem. Koca evin işi, ütüsü, yemeği derken bütün bir gün nasıl geçip gidiyor anlamıyorum zaten. Bir türlü seni aramaya fırsat bulamıyorum."

"Ben de bunu anlamıyorum işte. Kuzum senin baban zengin, ee kocan da sizin zenginlikten payını alıyor. Ne diye eve bir hizmetçi tutup, hayatın tadını çıkarmıyorsun?"

"Birincisi: Sana bir daha Çağrı için o sözleri kullanmamanı söylemiştim! İkincisiyse: Ben halimden memnunum. Kocam için bir şeyler yapabilmek beni mutlu ediyor."

Sinem başını iki yana sallayarak bu duruma inanamadığını belli ediyordu ama ne yazık ki bunu temiz kalpli arkadaşı göremiyordu. Çağrı gibi birinin Melike'yle evlenmesi için ya zil zurna aşık olması gerekirdi ya da onun parasına göz dikmiş olmalıydı. Çağrı'nın Melike'ye aşık olmadığını kesinlikle söyleyebilirdi. Bu sebeple geriye tek bir seçenek kalıyordu. O da Melike'nin servetiydi ve bunu ne zaman dile getirecek olsa, Melike tarafından çok kötü bir şekilde azarlanıyordu. Aslında bu konunun üstüne gitmesini bilirdi Sinem. Çağrı'nın foyasını ortaya çıkarmak için çok çaba sarfetmesine de gerek olmadığını biliyordu. Ama biricik arkadaşına kıyamıyordu işte. Çağrı'nın hislerinin ne yönde olduğunu bilmemesine rağmen, Melike kocasını gerçekten çok büyük bir aşkla seviyordu.

"Tamam canım, affedersin. E sen beni niye aramıştın? Sebepsiz yere aradım deme, inanmam."

"Bir sebebi var aslında ama aşk olsun Sinem ya! Ben seni hiç mi sebepsiz yere, sırf lak lak için aramadım bu zamana kadar?"

"Hakkını yiyemem şimdi, aradın elbette ama hatırlatırım, o zamanlar evli değildin Melike! Beni o şekilde aramayalı üç seneden fazla bir zaman oldu!"

"Yani her söylediğin sözle beni yerin dibine sokmayı başarıyorsun Sinem, tebrik ediyorum seni!"

"Peki ben de teşekkür ediyorum canım. Şimdi asıl konuya gel bakalım. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Bu hafta sonu Çağrı'yla birlikte bir davete katılacağız ve bu yüzden benim güzel bir kıyafete ihtiyacım var."

"Hımm, tamam. Bugün çıkalım seninle alışverişe."

"Seni işinden alıkoymam öyle değil mi?"

Sinem başarılı bir avukattı. Melike de aslında bir zamanlar hukuk okuyordu ama Çağrı'yla evlendikten sonra eğitimine ara vermeyi seçmişti. Ev hanımı olmayı avukatlığa tercih ettiği için pişman olmamıştı şimdiye dek.

"Yok bugün kendime izin veriyorum. Hem kendi işim olduğundan hesap soranım da yok biliyorsun. Bir saate seni evinden alırım. Ben gelene kadar hazırlan."

"Tamam. Sinem?"

"Efendim?"

"Sağ ol... İyi ki senin gibi bir arkadaşım var. Zor anlarımda hep imdadıma koşuyorsun."

"Aynı durumda ben olsaydım, sen de benim için aynı şeyleri yapmaz mıydın?"

"Yapardım! Senin için her şeyi yapardım."

"Deli kız... Yeter bu kadar duygusallık. Hadi ben gelince devam ederiz."

Sinem'in sık sık alışveriş yaptığı mağazadan içeri girdiklerinde, Melike'nin ilk dikkatini çeken içerideki müşteriler oldu. Hepsi de sosyetenin önemli ailelerine mensup kişilerdi. Melike'nin babası ise Türkiye'nin en zengin iş adamlarından biriydi. Bu sebeple sosyetenin en gözde isimlerini tanıyordu Melike. Daha önceleri öyle alışveriş tutkusu olmadığından bu mağazaya da pek gelmemişti.

Sinem ve Melike'yi fark eden görevlilerden biri güler yüzüyle onların yanına yaklaştı. "Sinem Hanım, hoş geldiniz. Siz de hoş geldiniz efendim."

"Hoşbulduk."

"Size nasıl yardımcı olabilirim? Baktığınız özel bir şey var mı?"

"Evet var. Bize güzel bir gece elbisesi lazım" diye cevap verdi Sinem.

"Tabii efendim. Tam size göre yeni kıyafetlerimiz geldi. Sizi üst kata alayım."

"Yalnız benim için olmayacak. Arkadaşım için bakıyoruz" dediğinde kız şaşkınlıkla Melike'yi baştan ayağı süzdü. Bu şekilde incelenmek Melike'yi rahatsız etmişti. Oysa buna alışık olması gerekiyordu. Kız ne diyeceğini bilemeyerek baktı karşısındaki kadınların yüzlerine.

"Şey... Sinem Hanım çok üzgünüm ama bizim mağazamızda hanımefendinin ölçülerine göre bir elbise bulunmuyor."

Melike yüzünün düştüğünü biliyordu. Bunun Sinem de farkında olacak ki, arkadaşının koluna girerek ona güç vermeye çalıştı.

"Sorun değil. Peki nerede bulabileceğimizi bize söyler misin?"

"Üzgünüm bu çevrede benim bildiğim bir yer yok. Hem açıkçası hazır bir elbise bulabileceğinizi de pek sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun sen? Kilolu insanlara göre nasıl hiç elbise üretilmez? Ne biçim bir ülkede yaşıyoruz böyle!" derken kızgınlığı gözlerinden okunuyordu Sinem'in. Arkadaşının kendisini korumak istediğinin farkındaydı. Bu sebeple onun koluna dokunarak, sakinleştirmek istedi Melike. "Tamam Sinem. Sorun değil."

"Sinem Hanım gerçekten çok üzgünüm ama kilolu bayanlar zaten genelde terziye gidip, kendilerine göre özel kıyafetler diktiriyorlar. Mağazalardaki bedenler standarttır."

Melike gülümsemeye çalışarak "Tamam, sorun değil... Hadi gidelim Sinem," dedi. Tam o sırada yanlarına yaklaşan iki kadın dikkatini çekti. İçlerinden biri moralini daha da çok bozmaya yetmişti. Böyle bir günde neden bu kadınla yüz yüze gelmek zorundaydı ki?

"Ooo kimleri görüyorum. Melike'cim nasılsın? Görüşmeyeli uzun zaman oldu" diye pişkince sırıtan Arzu'nun yüzüne bir tane geçirmemek için kendine güçlükle hakim oldu genç kadın.

"Çok iyiyim Arzu'cum. Sen nasılsın?" Melike de yüzüne aynı alaycı ifadeyi takınmıştı. Arzu'nun karşısında alttan almaya hiç niyeti yoktu.

"İyiyim canım. Sanırım sen de hafta sonu verilecek davette giymek için elbise bakıyorsun kendine. Bulabildin mi bari?" diye sorarken aslında az önceki konuşmaya kulak misafiri olduğunu açıkça belli ediyordu.

"Sen de mi davetlisin?"

"Elbette. Ne de olsa eşim çok popüler bir iş adamıdır."

Melike aldığı bu haberden hiç hoşnut olmadı. Ezeli düşmanının da o partiye katılacak olmasına inanamıyordu. Aslında birkaç

sene öncesine kadar Arzu'yla aralarında hiçbir problem yoktu. Karşı karşıya geldikleri an oldukça saygılı bir şekilde selamlaşıp, birbirlerinin hatırını sorabilen kişilerdi onlar. Ne olduysa Çağrı'yı tanıdıktan sonra olmuştu. Genç adam babasının şirketinde ilk işe başladığında Melike'nin dikkatini hemen çekmeyi başarmıştı. Ama dikkatini çekmeyi başardığı tek kadın Melike değildi. Aynı zamanda sosyetenin göz bebeği Arzu Tarhan'ın da dikkatinden kaçmamıştı genç adam. Arzu başlarda evli bir kadın olarak Melike'nin gözüne zararsız görünmüştü ama ne kadar yanlış düşündüğünü Arzu ve Çağrı'yı bir gün öpüşürken yakaladığında anlamıştı. O günün akşamı eve o kadar perişan bir halde gelmişti ki babasının da dikkatini çekmeyi başarmıştı bu haliyle. Kızına neler olduğunu anlayamayan yaşlı adam, sabaha kadar gözyaşı döken biricik kızının yanı başından ayrılamamıştı.

Ertesi gün biraz kendine gelebildiğinde, babasını elinde bir bardak sütle yine yanı başında bulmuştu.

"Prensesim... Hadi iç şunu. İçine biraz bal da koydum."

İsmet Bey'in bu dünyadaki tek hazinesiydi Melike. Onun bir damla gözyaşına tüm dünyayı gözünü bile kırpmadan yakabilirdi. Melike annesini daha bebekken kaybettikten sonra, bu hayatta onunla ilgilenen bir tek babası kalmıştı. İsmet Bey kızı için yeniden evlenmeyi zaman zaman düşünmüş olsa da, kızının kötü bir üvey anneye sahip olma riskini göze alamamıştı. Bu yüzden bakıcılar yardımıyla kendisi büyütmüştü biricik kızını. Şimdi onu bu kadar yıkılmış bir halde görmek canını çok yakıyordu. Onu neyin bu kadar üzdüğünü öğrenmek zorundaydı.

Melike babasının kendisine içirmeye çalıştığı sütü onu kırmamak için zorlukla içebildi. Canı hiçbir şey istemiyordu. Tek istediği uyumaktı. Uyuyup, dün karşı karşıya geldiği o görüntüyü zihninden tümüyle silmek istiyordu.

"Şimdi bana seni neyin bu kadar üzdüğünü anlatacaksın."

"Baba... Ben... Ben konuşmak istemiyorum..." diyerek yüzünü babasının güvenli kucağına gömdü.

"Lütfen Melike'm, anlat babana... Bak ben çok endişeleniyorum senin için."

"Baba... Baba'm... Ben.. Ben aşık oldum... Ama o beni sevmiyor. Onu bir başkasıyla gördüm, başkasını seviyor o..." diyerek hıçkırıklara boğulduğunda, İsmet Bey ne diyeceğini bilemedi.

"Kim bu adam?"

Melike Çağrı'nın adını verip vermemesi gerektiğini bilemedi başta. Ne de olsa Çağrı babasının bir elemanıydı. Ama İsmet Bey'in o kişinin kimliğini öğrenmeden rahat edemeyeceğini de biliyordu.

"Ça-Çağrı..." dedi çekinerek.

"Çağrı mı? Hani şu bizim yeni insan kaynakları müdürü mü?"

"Evet."

İsmet Bey şaşırmıştı bu habere. Şimdi biricik kızının neden son günlerde sık sık şirkete gelip gittiği de anlaşılıyordu.

"Sana başkasını sevdiğini mi söyledi?" diye sorarken Çağrı'ya karşı büyük bir öfke duymadan edemedi. Biricik kızını kimse üzemezdi. Buna asla müsaade etmezdi.

"Hayır ama gördüm... Onları birlikte gördüm."

Babasıyla konuştuktan sonra ki zamanlarda, yine okuluna gidip gelmeye devam etmişti Melike. Ancak bu şekilde Çağrı'yı düşünmüyordu. Kendini tümüyle derslerine vermeye çalışıyordu. Ta ki birkaç hafta sonra Çağrı'yı okuduğu üniversitenin kapısında kendisini beklerken bulana kadar.

"Çağrı bey? Sizin ne işiniz var burada?" diye sorduğunda hem şaşkındı hem de mutlu. Onu görmeyeli o kadar uzun bir zaman olmuştu ki. Özlemişti sevdiğini.

"Merhaba Melike. Nasılsın? Buralarda bir işim vardı da. İsmet Bey zamanında senin bu üniversite de okuduğundan bahsetmişti bana. Uzun zamandır görüşmediğimiz aklıma gelince, gelip seni öğle yemeğine çıkarayım dedim. Biraz sohbet ederdik birlikte."

O andan sonra gelişen olaylar, Melike'ye bir peri masalı yaşıyormuş hissi vermişti. Çağrı'yla gittikçe birbirlerine yakınlaşmışlar, sonra da ondan gelen evlilik teklifiyle hayatlarını birleştirme kararı almışlardı. Her şey Melike'nin açısından harika gelişiyordu. Çağrı da İsmet Bey'in kararıyla, insan kaynakları müdürlüğünden, genel müdür yardımcılığına yükselmişti.

Şimdi Arzu'yu tekrar karşısında bulmak, o mutsuz olduğu zamanları hatırlatıyordu genç kadına. Kocasına güveni tam da olsa, onu tekrar Çağrı'yla aynı ortamda görmek istemiyordu.

"Hadi Melike... Gidelim artık," diyerek arkadaşının düşüncelerin arasından sıyrılmasını sağladı Sinem.

"Neyse Arzu'cum. Cumartesi görüşürüz artık." Melike yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdikten sonra, Sinem'in kendisini mağazadan dışarı çıkarmasına izin verdi.

Yakınlardaki bir kafeye geçip oturduklarında, en az Melike kadar burnundan soluyordu Sinem.

"Neden yapıyorsun bunu kendine? Ne diye muhatap oluyorsun o şıllıkla?"

"Utanmadan karşıma geçip, benimle alay ediyor. Ne yapsaydım Sinem? Onun sözlerinin beni ne kadar yaraladığını görmesine izin mi verseydim?"

"Sadece görmemezlikten gel onu Melike. O kadın tam bir şeytan."

"O sadece Çağrı'nın beni seçmesini hazmedemiyor. Ne kadar yüzsüz bir kadın. Evli bir kadın olarak kocasını aldatmaktan hiç çekinmiyor. Allah'tan Çağrı onun gibi namussuz biri değil. Onun kendisini baştan çıkarmasına izin vermedi" dediğinde Sinem gözlerini sinirle devirmemek için kendiyle büyük bir mücadele verdi.

"Bunun olmadığını nerden biliyorsun? Çağrı'ya o gün gördüklerini sordun mu? Sana aralarında hiçbir şey yaşanmadığını mı söyledi?"

Melike bakışlarını Sinem'den kaçırarak cevap verdi. "Hayır, soramadım. O kadar mutluydum ki, o mutluluğumun bozulmasını göze alamadım."

"Melike!" derken sesi çok çaresiz çıkmıştı Sinem'in. Arkadaşının bu aptal âşık hallerinden nefret ediyordu. O bu kadar küçümsenmeyi hak etmiyordu. Melike hayatında tanıdığı en sevilesi insandı.

"Ne yapayım Sinem? Çağrı'yı kıskançlıklarımla bunaltayım mı? Bu sayede benden uzaklaşsın mı? Hayır bunu göze alamam. Geçmişin üzerine bir çizgi çektim ben. Şimdi sadece Çağrı'yla olan geleceğime bakıyorum."

"Çağrı hiç seni sevdiğini söyledi mi Melike?"

"Şey... O hislerini kelimelerle değil, daha çok hareketleriyle belli etmeyi seven bir adam" diyerek mahcupça bir yanıt verdi.

"Yani söylemedi. Peki seks hayatınız nasıl?"

Melike gözlerini kocaman açarak "Sinem!" diye uyardı arkadaşını. Bir yandan da onun sözlerini etraftan duyan oldu mu diye bakışlarını kafenin içerisinde gezdirdi.

"Ne var canım? Birbirinizi seviyorsanız, seks hayatınız da bayağı iyi olmalı öyle değil mi? Haftada kaç kez birlikte oluyorsunuz? Dört mü beş mi?"

Melike'nin yüzü artık utançtan kıpkırmızıydı. Yer yarılıp içine girebilseydi keşke.

"Cevap ver bana Melike. Bir cevap almadıkça seni rahat bırakmayacağımı bilecek kadar tanıyorsun beni."

Melike kısık bir sesle "bir"cevabını verdi.

"Ne dedin sen?" diye şaşkınlıkla doğru duyup duymadığını anlamaya çalıştı.

"Haftada bir kez... Bazen iki hafta da bir... Biliyorsun Çağrı çok çalışıyor ve akşamları eve çok yorgun geliyor. Bu yüzden..."

"Dur, dur... Sen bana Çağrı gibi birinin seninle sadece haftada bir, hatta bazen iki haftada bir mi seviştiğini söylüyorsun?" Sesinin tonunu ayarlamak çok güç olmuştu Sinem için. Etrafın dikkatini çekmeyi o da istemiyordu.

"Evet," cevabını verirken, Sinem'in neden bu kadar şok olduğunu anlayamamıştı. Sinem en iyi dostu da olsa ona evliliğindeki özel meseleleri anlatmaktan hoşlanmıyordu Melike. Ona göre karı-koca arasında olanları kimse bilmemeliydi.

Sinem önünde ki buz gibi suyu bir dikişte bitirdi. Duyduklarından sonra ne düşüneceğini şaşırmıştı. Çağrı'nın haftada bir kezle yetinebilecek biri olmadığını biliyordu. Onun gibi erkekler doğaları gereği bir kadınla daha sık beraber olmaya ihtiyaç duyarlardı.

"Kocanın seni aldatmadığına eminsin öyle değil mi?" diye sorarken Melike'yi üzmeyi göze almıştı artık Sinem. Çağrı eğer onu aldatıyorsa, bunun bir an önce ortaya çıkması gerekiyordu. Melike aldatılmayı, hele hele aptal yerine konulmayı hiç hak etmiyordu.

"Elbette eminim... Bak Sinem, kocamdan hiç hoşlanmadığının farkındayım. Ama ben onun bana duyduğu aşktan eminim ve beni kesinlikle aldatmıyor. O öyle biri değil."

"Sen çok temiz kalplisin canım. Bak Çağrı'dan önce hiç erkek arkadaşın olmadı. Bu yüzden bir erkeğin doğasını çokta iyi bilmiyorsun. Açıkçası ben Çağrı'nın sana sadık bir eş olduğunu hiç düşünmüyorum."

"Ne yani sırf daha sık birlikte olmuyoruz diye beni aldattığını mı söylüyorsun? Hem bu işte neden tek suçlu Çağrı oluyor anlamıyorum. Sonuçta onun yorgun olduğunu düşünerek, baştan çıkarma girişiminde bulunmayan kişi benim. Belki de bu yüzden benden uzak duruyordur. Benim hislerime öncelik veriyordur."

Sinem bu konuştukları konuya hâlâ inanamıyordu. Arkadaşının yatak odası maceralarını konuşmaya meraklı biri değildi. Tek istediği Melike'nin gözlerini açmaktı.

"O zaman onu bu gece baştan çıkart. Bakalım sana ne tepki verecek?" deyiverdi.

"Bu gece mi?"

"Evet... Hem üç senelik evlisiniz siz ama hâlâ daha bir bebek haberi alamadık sizden," derken merak ettiği bir diğer konuya parmak bastı.

"Çağrı bir süre daha çocuk istemiyor," dedi Melike üzgünce.

"Ama sen istiyorsun?"

"Evet... Ama kocam istemedikten sonra ne yapabilirim ki?"

"Melike..." diyerek arkadaşının elini avucunun içine aldı Sinem. "Benim için çok kıymetlisin sen. Acı çekmeni istemiyorum. Bu yüzden artık bir masal diyarında yaşamayı bırakıp, gözlerini gerçek hayata aç ve etrafında olup bitenleri olduğu gibi görmeye bak. Çağrı'ya olan aşkına inanıyorum. Ama sırf ona aşıksın diye seni aldatmasına izin verme."

"Sende benim için çok kıymetlisin Sinem ama inan bana kocam beni aldatmıyor. Tamam bu akşamdan sonra kocasını bulduğu her fırsatta baştan çıkaran bir eş olacağım.. Yakında da bebek konusunda onu ikna edeceğim. Bu sayede onun beni gerçekten sevdiğine sende emin olacaksın."

Her ne karar Melike sözlerinden emin olsa da, Sinem hâlâ daha farklı düşünüyordu. Çağrı'ya güvenmiyordu. Onda mantığına yatmayan bir şeyler vardı. Rahatsız edici bir duygu barındırıyordu içinde Sinem. Yine de arkadaşının mutluluğu için Çağrı hakkında yanılmış olmayı her şeyden çok istiyordu. Yeter ki Melike mutlu olsundu. Sinem'in başka arzusu yoktu.

~Bölüm İki~

Sinem'le birlikte birkaç mağazaya daha bakmış olmalarına rağmen, her seferinde yine aynı cevabı almaktan kurtulamamışlardı. Melike son çare olarak terzisi Hayriye Hanım'ın kapısını çalmıştı. Neyse ki tam istediği gibi bir elbiseye sadece iki gün içerisinde sahip olabilecekti.

Sinem kendisini evine bırakır bırakmaz adımlarını hızla yatak odasına doğru yönlendirdi. Arkadaşıyla konuştukları hâlâ kafasını kurcalıyordu. Bunca senelik evliliğinde daha önce hiç kocasını baştan çıkarma gibi bir girişimde bulunmamıştı. Başlarda utangaçlığı buna engeldi, sonraları ise nedense bunu akıl edememişti. Bir evliliği canlı tutmak adınaysa böyle şeyler kesinlikle gerekliydi. Haklı olarak Sinem de bugün duyduklarına şaşırmıştı. Bu konuda suçlu olan biri varsa o da bunca zaman kadınlığını kullanmadığı için Melike'ydi, Çağrı'nın hiçbir suçu yoktu bu konuda.

Çağrı'nın eve gelmesine hâlâ biraz vakit vardı. Bugün onun karşısına her zamankinden daha güzel, daha çekici bir kadın olarak çıkmak istiyordu. Bu sebeple gardrobundaki kırmızı diz üstünde biten elbisesini çıkardı. Bugün tam anlamıyla baştan çıkarıcı olmalıydı. Hem işin ucunda Çağrı'yı bebek konusunda ikna etmek de vardı. Melike bir çocuk sahibi olmayı her şeyden çok istiyordu. Ama kocası her konuşmalarında bu fikre hiç sıcak bakmadığını açıkça dile getirmekten çekinmiyordu. Onun düşüncesini değiştirmek için elinden geleni yapacaktı Melike. Kararlıydı.

Tam duşa girmek için banyoya yöneleceği sırada çalan ev telefonunun sesini duydu.

"Alo?"

"Melike'm nasılsın?"

"Babacım..." derken yüzünü güzel bir gülümseme kapladı. "İyiyim... Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim prensesim. Sadece seni özledim. Beni görmeye gelmiyorsun ne zamandır."

Babasının sitemiyle kendini suçlu hissetmeden edemedi Melike. "Biliyorum ama geleceğim... Şu hafta sonu verilecek daveti bir atlatalım da, ilk işim seni görmek olacak."

"Mehmet Bey'in davetinden mi bahsediyorsun?"

"Evet, evinde bir davet veriyormuş. Sağ olsun, bizi de davet etti."

Mehmet Bey babasıyla iş yapan genç bir iş adamıydı. Melike onunla sadece bir kez yüz yüze gelmişti. Otuzlu yaşların ortasında oldukça yakışıklı ve sosyetenin gözde bekârlarından biriydi.

"Anladım güzel kızım. Gidin tabi. Sana da iyi gelir. Tüm gün dört duvar arasında sıkılıyorsundur. Gerçi keşke okula geri dönüp, mesleğini eline alsan ama..."

"Bu konuyu konuşmuştuk babacım. Okula geri dönmeyi düşünmüyorum. Ben sadece evimin işleriyle meşgul olmayı seviyorum. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

İsmet Bey kızına bu yaşına kadar her konuda destek olmuştu. Onu destelemek istemediği tek konu eğitimiydi. Ama yinede onun üstüne gidip, sıkboğaz etmek de istemiyordu. Bu hayatta İsmet Bey için kızı Melike'nin mutluluğundan daha önemli hiçbir şey yoktu.

Babasıyla yaptıkları kısa telefon görüşmesinden sonra duşunu alıp, saçlarını kuruttu. Son olarak da bu akşam için özel olarak seçtiği kırmızı elbiseyi giyindi. Makyaj kısmını fazla abartıya kaçmadan halletmişti. Zaten Melike her zaman aşırı makyaja karşı biri olmuştu. O tümüyle sadelikten yanaydı. Zaten Çağrı'nın da boya küpüne düşmüş kızlardan hoşlanmadığını daha onunla evlenmeden önce farketmişti.

Tam anlamıyla hazır olduğunu düşündüğünde, mutfağa inerek dolaptaki yemekleri ısıtmaya koyuldu. Keşke vakti olsaydı da, kocasına şöyle mükellef bir sofra hazırlayabilseydi. Ama elbise işi düşün-

düğünden de fazla zamanını almıştı. Tabii bir de Sinem'le yaptıkları o sohbet vardı. Sinem'e ne olursa olsun kocasının masumluğunu kanıtlamalıydı. Aslında bunu yapmak zorunda olmadığının farkındaydı genç kadın ama Çağrı hakkında kötü düşünülmesinden hoşlanmıyordu. Özellikle öyle düşünen kişi biricik dostuysa, rahat bir şekilde yerinde oturup beklemesi mümkün değildi. Çağrı hakkındaki negatif düşünceleri bir an önce yok etmesi gerekiyordu.

"Hoş geldin bir tanem," diyerek kendisini yanağından öpen karısını geri çekildiğinde kısa bir an için baştan aşağıya süzdü genç adam. Melike'yi uzun zamandır bu kadar süslü görmemişti. Çok kısa süren şaşkınlığının sebebi buydu.

"Hoş buldum." İçeri geçip salona doğru yöneldi genç adam. Ceketini çıkarıp, kravatından kurtularak koltuğun üzerine attı her ikisinide. Kocasının dağınıklığını çok iyi bilen Melike, onun arkasında dolanarak koltuğun üzerine attığı eşyalarını topladı her zamanki gibi. Çağrı'yla anlaşamadıkları en büyük konu, onun bu dağınıklığıydı. İşten geldiğinde eşyalarını hep ulu orta yerlere bırakıyordu genç adam. Melike de titizliği yüzünden bu duruma az sinirlenmiyor değildi. Her seferinde tatlı dille kocasını daha hassas olması konusunda uyarıyordu ama sözleri Çağrı'nın bir kulağından girip, diğer kulağından çıkıyordu.

"Çok açsan, masaya geçelim," dedi Melike. Çağrı ise çoktan koltuğa kurularak televizyonu açmıştı.

"Bir şey yemeyeceğim. Gelmeden önce dışarıda yedim."

Melike bozuntuya vermeden elindeki eşyaları odalarına çıkardı. Çağrı'yla evliliklerinin ilk zamanlarında bu dağınıklığı yüzünden az tartışmamışlardı. Sonunda bu yaptığıyla anca Çağrı'yı kendinden soğutabileceğini anlamıştı. O günden sonra her konuda çok daha anlayışlı bir eş olmayı seçmişti Melike.

Salona geri döndüğünde Çağrı'yı bıraktığı yerde bulduğuna şaşırmadı. Gömleğinin üstten bir iki düğmesini açmış, ayaklarını da önündeki sehpaya uzatmıştı. Melike üstündeki elbisenin onun üs-

tünde bıraktığı etkiyi görmek adına hemen yanı başına geçip oturdu. Çağrı tüm dikkatini televizyona vermişti. Melike'nin yanındaki varlığının farkında bile değil gibiydi. Genç kadın bu durumu değiştirmek adına elinin birini kocasının omuzuna bıraktı ve bedenini onunkine iyice yapıştırdı. Aynı zamanda nefesini onun yüzüne doğru veriyordu.

Çağrı ise gıdıklandığını hissederek yanağını kaşıdı. Ardından bakışlarını yanındaki kadına çevirdi. Melike kendisine çok yakın duruyordu. Bu yakınlıktan rahatsız olarak biraz yana doğru kaydı ama nafile... Melike de onunla birlikte yana kaymıştı. Çağrı bozuntuya vermeden bakışlarını tekrar ekrana çevirdi. Melike ise ondan bir tepki alamadığı için huzursuzdu.

"Günün nasıl geçti aşkım?" diye sorarken, dudakları neredeyse genç adamın yanağına değiyordu.

"Yorucu." Kısa ve netti cevabı Çağrı'nın. Anlayana *'Bu yorgunluğun üstüne bir de seni çekemem'* diyordu. Ama Melike bunu anlayabilecek bir durumda değildi.

"Ben senin yorgunluğunu alırım istiyorsan." Melike'nin gömleğinin açık yakasından içeri süzülen parmaklarıyla oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı Çağrı. Onun bu dokunuşu içindeki tutkuyu ateşlendireceği yerde, tam aksine rahatsız etmişti genç adamı.

"Evet, bana bir kahve yapsan hayır demem," diyerek Melike'yi şaşırttı Çağrı. Oysa Melike'nin aklından geçenler bunlar değildi. Kocasının onu elinden tutup yatak odasına götüreceğini düşünmüştü ama hiçbir şey umduğu gibi gitmiyordu. Yinede bu kadar kolay pes etmeyecekti Melike. Bu sefer dudaklarını kocasının yanağına, dudaklarının hemen kenarına değdirdi. Aynı anda Çağrı'nın ellerini kollarında hissederek gülümsedi. Ama düşündüğü gibi genç adam kendi dudaklarıyla karısının dudaklarına tutkuyla sahip çıkmamış, tam tersine tüm gücüyle Melike'nin bedenini kendi bedeninden sertçe uzaklaştırmıştı.

"Ne yapıyorsun Melike? Yapıştın kaldın bana. Yorgunum dedim, neyini anlamadın? Hem ne bu kılık kıyafetin? Git üstüne doğru dürüst bir şeyler giy ve sonrasında bana bir kahve yap."

Melike, Çağrı'nın bu tavrı karşısında resmen şok geçiriyordu. Aralarındaki yakınlıktan bu kadar rahatsız olacağını düşünememişti. Ne de olsa kocasıydı Çağrı onun. Bundan çok daha fazla yakınlaştıkları zamanlar olmuştu. 'Canı bir şeye sıkkın olmalı. Kesin iş yerinde bir şey oldu' diye düşünerek içini rahatlatmaya çalıştı ama ne yazık ki bu sefer bu taktik hiçbir işe yaramamıştı. Birkaç kez yutkunmaya çalıştıysa da, olmuyordu. Göz pınarlarını zorlayan gözyaşlarına engel olamıyordu. Çağrı'nın ağladığını görmemesi için aceleyle onun yanından kalkıp, kendini mutfağa attı. Tezgâha dayanarak, dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Ağlamak istemiyordu ama kahrolası göz yaşlarına söz de geçiremiyordu. Dudaklarının arasından kaçan ilk hıçkırıkla işin ucunu koyverdi ve olduğu yerde göz yaşlarına boğuldu. Sinem'in haklı olmamasını her şeyden çok isterdi. Ama Çağrı'nın az önceki davranışı kafasını karıştırıyordu. Şimdi düşününce bunun ilk kez olmadığını kabul etmek zorundaydı genç kadın. Çağrı'ya duyduğu aşkı yüzünden birçok kez onun bu ilgisizliğini görmezden gelmeyi seçmişti. Ama şimdi bunu yapmak çok zordu. Bu sefer her şeyi mutlu olacağı şekilde yorumlayamıyordu bir türlü. Gerçeklerin o acı yüzüyle belki de ilk kez yüzleşiyordu. Çağrı onu arzulamıyordu, belki de artık sevmiyordu.

Davet günü her zamankinden çok özen göstermişti görüntüsüne Melike. Birkaç gün önceki o can yakıcı deneyimden sonra, artık tüm kontrolü eline almanın zamanının geldiğini düşünüyordu. Çağrı'yı tekrar kendisine bağlayıp, arzulamasını sağlayacaktı ve işe ilk olarak onun için güzelleşmekle başlayacaktı. Kocasının birkaç gün önce kendisine kilo vermesini söylediğini hatırlamıştı. Bu nedenle bir şekilde kilo vermeye çalışacaktı. Hatta pazartesi ilk iş olarak bir diyetisyenden randevu alacaktı.

Davetin verildiği evden içeri adımını attığında, gördükleri büyülemişti genç kadını. Günümüzdeki modern dekorasyonların aksine, her yer antika eşyalarla dekore edilmişti. Ve her şey çok pahalı ama aynı zamanda çok şık duruyordu. Sırf bu eve bakarak bile, Mehmet Bey'in ne kadar zengin olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi.

"Hoş geldin Çağrı" diyen sesi duyduğunda, bakışlarını suç üstü yakalanmış gibi utanarak evin sahibine doğru çevirdi. Mehmet Bey kocasıyla tokalaşırken, Melike de adamı daha yakından inceliyordu. Karşısında çok yakışıklı bir adam duruyordu. Kapkara gözlerini, uzun ve sık siyah kirpikler çevreliyordu. Gözlerinin rengindeki kömür karası saçları çok gürdü ve insanda onları okşama hissi uyandırıyordu. Melike düşüncelerinin kaydığı yön yüzünden utandı. Her kadın gibi Mehmet Bey'i çekici bir erkek olarak bulduğunu itiraf etmek zorundaydı.

"Melike Hanım... Sizi tekrar görmek ne büyük mutluluk." Mehmet Bey'in elini zarifce dudaklarına götürmesi, Çağrı tarafından kırılan gururuna çok iyi gelmişti doğrusu.

"Davetiniz için çok teşekkürler Mehmet Bey. Böyle bir günde bizi de unutmamanız çok büyük bir incelik."

"Sizi nasıl unutabilirdim ki? Gerçi babanızı da davet etmiştim ama bu kadar gencin arasında ilerleyen yaşı yüzünden komplekse girmek istemediğini belirterek, davetimi kibarca geri çevirdi."

"Tam babama göre bir davranış" diyerek gülümsedi genç kadın. Çağrı ise bu konuşmadan sıkıldığını bakışlarıyla açıkça belli ediyordu. Kocasının bu saygısız tutumu karşısında mahcup olduğunu hissetti. Neyseki karşısındaki adam "Siz keyfinize bakın lütfen. Bahçeye de çıkabilirsiniz, çoğu kişi havuz kenarında zaten. Ben de yeni gelen misafirlerimi karşılayayım" diye yanlarından ayrıldı.

"Neden bu kadar kabasın Çağrı? Adamın yüzüne doğru dürüst bakmadın bile!"

Karısının bu asabi tavrına alışkın olmayan Çağrı başta şaşırsa da, kendini çabuk toparladı."Ona göz süzüşünden hoşlanmam gerektiğini bilmiyordum" dedi sertçe.

"Ben ona göz süzmüyordum, abartma istersen."

"Hadi canım sende. Adamın karşısında yağ gibi eridin!"

Melike ağzını açıp bu sözlere bir cevap vereceği sırada fark ettiği gerçekle dudaklarının tatlı bir gülümsemeyle kıvrılmasına engel olamadı. Çağrı onu kıskanıyordu! "Ama ne yapabilirim bir tanem. Adam çok yakışıklı ve çok çekici."

"Yakışıklı görmesek inanacağız" diye dişlerinin arasından sinirle tısladı. Kadınların hep kendisine ilgi göstermesine alışkın olduğundan, Mehmet denilen herife kıl olmuştu. Karısı gibi bir kadının ona ilgi göstermesi yetmezmiş gibi, etraftaki tüm fıstık gibi kızlar da o adamdan tarafa dönüp bakıyorlardı. Oysa bulunduğu ortamda ikinci plana atılmak Çağrı'nın alışkın olduğu bir şey değildi.

Melike'yle birlikte bahçeye çıktıklarında etraftaki tanıdık yüzler çekmişti hemen dikkatlerini. Özellikle Melike'nin bakışları bir mıknatıs gibi hemen o gıcık Arzu'yu bulmuştu. Arzu kocasının yanında şuh kahkahalar atmakla meşguldü. Çaktırmadan Çağrı'nın hangi yöne doğru baktığını kontrol etti. Neyseki kocası Arzu'nun farkında değildi. Boş yere kuruntu yaptığı için rahat bir nefes aldı sonunda.

"Aaa şu Vedat değil mi?" diyerek kocasının koluna sarıldı genç kadın.

"Hıı...O..." Çağrı'nın hoşlanmadığı kişilerin başında geliyordu Vedat Akın. Aslında ondan nefret etmesi için hiçbir nedeni yoktu. Sadece onunla aynı ortamda bulunmayı sevmiyordu.

"Hadi onun yanına gidelim."

Karısının kolunu çekiştirmesine sinirlenerek, kolunu sertçe ondan kurtardı. "Sen istiyorsan git. Ben burada kalacağım."

Çağrı'nın Vedat'tan hoşlanmadığını biliyordu Melike ama bunun sebebini çözemiyordu bir türlü. Vedat babasının şirketinde çok başarılı bir avukattı. İsmet Bey'in kızı için ayırdığı konuma uzun bir zamandır Vedat bakıyordu. Melike bundan hiçbir zaman şikayetçi olmamıştı. Çünkü okulunu bitirip, avukat olmadığı için babasının yanına güvenilir başka birini seçmek istemesi çok doğaldı.

Çağrı'nın söylediğini yaparak tek başına Vedat'ın yanına doğru ilerledi. Vedat da kendisini farketmişti o anda. Genç adam gülümseyerek Melike'ye yaklaştı. "Ooo küçük patroniçe. Seni görmek ne güzel" diyerek genç kadını yanaklarından öptü. Vedat zamanla Melike için çok iyi bir arkadaş olmuştu. Onun yanında kendini çok rahat hissederdi; çünkü başkalarının aksine ilk karşılaştıkları andan itibaren tamamen ön yargısız bir şekilde yaklaşmıştı genç kadına Vedat.

"Seninle böyle görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Bu kimin suçu acaba?" diyerek elindeki kadehi Melike'ye uzattı. "Hadi seninle kadeh tokuşturalım."

"Ben içkiye hiç dayanıklı değilimdir Vedat."

"Bir kadehten bir şey olmaz. Hem senin o gıcık kocan nerede, etrafta göremiyorum."

"Kocama gıcık deme." Her zaman yaptığı gibi bir kez daha Çağrı'yı savundu Melike. Bu bir alışkanlık haline gelmişti. Nedense kendisinden başka herkes Çağrı'dan hoşlanmıyordu.

"Tamam canım, demem ama o heriften hoşlanmadığımı saklayacak değilim. Bunun en büyük sebeplerinden biri, seni elimden almış olması" diyerek göz kırptı karşısındaki kadına. Melike'yse sadece güldü bu sözlere.

"Senin şakalarını özlemişim" dedi içkisinden bir yudum alarak.

"Şaka yaptığımı kim söyledi? O adam senin kıymetini bilmiyor."

Bu sözlere verebilecek güzel bir cevabı yoktu ne yazık ki. Bu nedenle bakışlarını etrafta gezdirerek bu konuyu geçiştirmeye çalıştı. Etrafta kocasını göremediğindeyse kaşları istemsizce çatılmıştı. Onun nerede olabileceğini deli gibi merak ediyordu.

"Vedat ben bir Çağrı'ya bakayım. Sonra yine görüşürüz."

"Tamam canım." Yanından ayrılan kadının arkasından uzun sayılabilecek bir süre bakmaktan kendini alamadı genç adam. Melike'ye söylediklerinin hepsi doğruydu. Çağrı sevdiği kadını elinden alan adamdı.

Melike farkında olmadan adımlarını hızlandırdı. Çağrı'yı gözünün önünde bulamamak nedense telaşlanmasına sebep olmuştu. Birazdan onu bulacak ve bu kadar telaşlandığı için muhtemelen içten içe kendisine kızacaktı. Böyle olmasını umarak, evden içeri girdi ama içeride de kocasını görememişti. Bu sefer bakışları merdivenlere kaydı. Başkasının evinde istediği gibi hareket edemezdi. Bu nedenle bir bahaneye ihtiyacı vardı. Belki de Çağrı lavaboya gitmişti. Evet bu olasılık birden içini rahatlattı.

Yanından geçen garsona lavabonun yerini sorduğunda aşağı katta olduğunu öğrendi. Bu sefer sakin adımlarla yönünü o tarafa doğru çevirdi ve merdivenlerden yukarı çıkan Mehmet Bey'le burun buruna geldi.

"Melike Hanım," diyerek hemen önünde durdu genç kadının.

"Lavaboya gidiyordum da..."

Mehmet Bey nedense gözüne çok telaşlı görünmüştü. "Üst kattaki lavaboyu kullanmanız gerekiyor. Aşağı katta bir problem çıktı da."

"Aaa öyle mi?" derken gerçekten şaşkındı. Tam Mehmet Bey'i dinleyip üst kata doğru yöneleceği sırada, aşağıdan gelen bir kahkaha sesi donup kalmasına sebep oldu. Bu kahkahayı nerede olursa olsun tanırdı. Mehmet Bey'e baktığında, onun sıkıntıyla alnını ovuşturduğunu gördü. Kesinlikle bir şeyler dönüyordu.

"Önümden çekilir misiniz?"

"Melike... Yapma!" dediğinde resmiyeti bir kenara bırakmıştı genç adam.

"Hemen önümden çekil!" Melike'nin sesi ilk kez bu kadar sert çıkıyordu. Onun bakışlarındaki kararlılık Mehmet'in geri adım atmasına sebep oldu. Genç kadın düşündüğü şeyin doğru olmamasını dileyerek aşağı kata doğru yöneldi. Olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordu. Basamakları yavaşça inerken neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Tam son basamağı da ineceği sırada gördü onları.

Çağrı ve Arzu birbirlerine sarmaş dolaş bir hâlde, bir odanın önünde duruyorlardı. Arzu parmaklarını Çağrı'nın yanağında ve çenesinde yavaşça gezdiriyordu. Bu görüntü midesini bulandırmaya yetmişti. Merdivenlerin bittiği duvarın dibine iyice gizlenerek, sesinin çıkmasını engellemek için ağzını eliyle sımsıkı kapattı. Şahit olduğu bu görüntü çok can yakıcıydı.

"Çağrı'cımmm," diyerek cilveyle bedenini Çağrı'nın bedenine âdeta yapıştırdı.

"Söyle Arzu'cum." Kocasının yüzünde ki o çapkın ifadeye inanamıyordu Melike.

"Uzun zamandır beni ihmal ediyorsun. Bu geceyi birlikte geçirmeye ne dersin?"

"Bu gece uslu bir eş olup, karımla birlikte eve gitmeliyim tatlım. Sen de kocanla idare etmek zorundasın."

"Şu Melike'de ne buluyorsun anlamıyorum. Duba gibi biri senin isteklerini nasıl karşılayabilir ki? Sen zayıf kadınlardan hoşlanırsın, ateşli kadınlardan... Tıpkı... Benim gibi kadınlardan," dedikten sonra dudaklarıyla Çağrı'nın dudaklarına sahip çıktı. Bu görüntü Melike'nin katlanabileceği bir görüntü değildi. Seneler önce şahit olduklarını hatırlatmıştı. Tam ortaya çıkıp, onlardan hesap soracağı sırada hissetti bileğini kavrayan eli. Arkasına doğru döndüğünde tekrar Mehmet'le karşı karşıya gelmişti. "Yapma..." diyordu genç adam. "Bunu sakın yapma."

~Bölüm Üç~

"Önce iç şunu."

Mehmet'in uzattığı su dolu bardağı alırken, elleri daha önce hiç olmadığı kadar çok titriyordu. Kendini zorlayarak suyundan birkaç yudum içti. Ama bu bile içindeki ateşi söndürmeye yetmemişti. Hâlâ daha gözlerinin önünde Çağrı ve Arzu'nun o iğrenç görüntüleri beliriyor, kulağında da onların sözleri çınlıyordu. Bunca zaman nasıl bu kadar saf olabilmişti? Nasıl Çağrı'nın dürüst ve sadık bir eş olduğuna inanabilmişti? Onu herkesten ve her şeyden çok sevmişti ve bu yüzden ona herkesten çok güvenmek istemişti. Bu da hayatında yaptığı en büyük hataydı. Ne yazık ki bunun çok geç farkına varmıştı. Çağrı'nın kendisini aldattığını düşündükce nefesi kesiliyordu. Göz yaşları art arda yanaklarından aşağı süzülmeye başlıyordu.

Onun Arzu'nun beline sarılışı ve dudaklarına büyük bir tutkuyla kapanışı gözlerinin önünden gitmek bilmiyordu! Hayal kırıklığının yanına başka bir duygu daha eklenmişti. Öfke! Çağrı'yla evlendiğinden beri ilk kez ona karşı bu kadar büyük bir öfke duyuyordu. "Neden izin vermedin? Neden yaptıkları pisliği onların yüzlerine vurmama müsaade etmedin?" diyerek öfkeden deliye dönen bakışlarını Mehmet'in yüzüne çevirdi.

Mehmet ise onun sonunda bir tepki vermesine sevinmişti. Kocasıyla o kadını birlikte gördüğünden beri Melike sus pus olmuş bir halde Mehmet'in yatak odasındaki kanepede öylece oturup kalmıştı. Genç kadını kendini biraz olsun toparlayabilmesi adına getirebileceği en güvenli yer kendi odasıydı. "Çünkü bunu yaptığın takdirde daha çok üzülecektin. Onların ne kadar yüzsüz oldukları ortada... Sence senin onları görmüş olmanı umursarlar mıydı? Umursuyor olsalardı, senin de davetli olduğun bir partide bunu yapmaya cesa-

ret edemezlerdi zaten Melike. Eğer onların yanına gidip tüm öfkeni kussaydın, bundan zarar görecek tek kişi sen olurdun. Ve ben bunun olmasını istemedim."

"Yani... Ben yanlış görmedim, Çağrı..." Konuşmakta güçlük çekiyordu Melike. Olanların doğruluğunu tüm kalbiyle reddetse de, aklı ona mantıklı olmasını öğütlüyordu. "Çağrı beni aldatıyor..."

"Sanırım öyle. En azından bu gece çok masum sayılmazdı."

"Allah'ım," diyerek yüzünü elleriyle kapattı. Bu nasıl bir acıydı böyle. "Bu nasıl olur? Bende salak gibi bana olan aşkını anlatıp duruyordum herkese. Adam beni sevse, aldatır mıydı hiç? Aldatmazdı öyle değil mi?"

Tekrar yüzüne çevrilen gözlere bakıp onu rahatlatacak sözler söylemeyi gerçekten isterdi genç adam. Ama bunu yaparak Melike'yi kandıramazdı. Kocası olacak o şerefsiz tarafından bunca zaman kandırıldığı ortadayken bir de kendisi bunu ona yapamazdı. "İnsan sevdiğine kıyamazken, nasıl bile bile onun canını yakabilir ki?"

"Haklısın. Ben Çağrı için her şeyden vazgeçmişken, o bana bunu yapabildi. Neden yaptı bunu? Ona karşı ne suç işledim ki bana bu acıyı yaşattı?"

"Bunun hiçbir özürü yok Melike. Ne olursa olsun sana bunu yapmamalıydı. Sakın kendini suçlama bu konuda. Sen çok iyi bir kadınsın. Suçlu olan sen değilsin."

Mehmet'in sözleri içini rahatlatmalıydı aslında, ama olmuyordu. Şu anda içini hiçbir söz rahatlatamazdı. Şahit olduklarını hazmedemezken, nasıl rahatlayabilirdi?

Tam o sırada çalan telefonunun sesini duydu. Arayan tam da tahmin ettiği kişiydi. Bu telefonu cevaplamak istemiyordu. Elinden gelse oradan kaçıp gider ve bir daha ortalarda görünmezdi. Bugün şahit olduklarının sadece kötü bir kâbustan ibaret olmasını ne çok isterdi. Sesini ayarlayarak "Efendim?" dedi.

"Melike nerdesin sen?" Çağrı'nın öfkeli sesini duyduğunda, kendi öfkesi de dizginlenemeyecek bir hal almıştı artık.

"Demek sonunda yokluğumu farkedebildin?"

"Ne diyorsun sen? Nerdeysen hemen ortaya çık. Eve gitmek istiyorum, burada bu kadar oyalandığımız yeter."

Melike elindeki telefonu sinirle kırmak istercesine sıkarken, Mehmet onun tepkilerini endişeli gözlerle izliyordu. Çağrı, Melike'nin cevabını beklemeden "Beş dakika içerisinde dış kapının orada ol," diyerek kapattı telefonu.

"Ne yapacağım ben?" diyerek elini birkaç kez alnına vurdu. Bir çıkış yoluna ihtiyacı vardı. Aşık olduğu adamın ihanetini hazmetmesi mümkün değildi. Peki ya ondan vazgeçmesi mümkün müydü? Bu ihtimali düşünmek canını çok yakıyordu. Çağrı'yı hâlâ çok ama çok seviyordu. Ondan nasıl vazgeçerdi? Aynı zamanda onun kendisini aptal yerine koymasına da müsaade edemezdi. E peki şimdi bu durumda ne yapacaktı?

Evlerine dönerken arabada büyük bir sessizlik hâkimdi. Çağrı tüm dikkatini yola vermişken Melike çaktırmadan onu izliyordu. Aynı zamanda olanları düşünüyordu. Çağrı'ya bakmak bile can yakıcıydı. Hem canı yanıyordu, hem de aptal yerine konulduğu için öfke duyuyordu. İlk kez böyle hissediyordu. Çağrı'ya duyduğu aşk şimdi ona duyduğu öfkeyi bastıramıyordu ama yine de onu kaybetmekten deli gibi korkuyordu.

Eve geldiklerinde, Çağrı karısını bile beklemeden hızlı adımlarla yatak odasına çıktı. Melike ise sinirle arkasından bakakalmıştı. Aslında Çağrı'nın sürekli yaptığı bir şeydi bu. Melike'yi hiçbir zaman önemsememişti. Bunun şimdi gözüne batmaya başlaması ne acıydı. Çağrı onu tam bir aptal aşığa çevirmişti. Şimdiyse aklı yeni yeni başına geliyordu Melike'nin ve bu çok acı vericiydi.

Kendisi de yatak odasından içeri girdiğinde, Çağrı çoktan duş almak için soluğu banyoda almıştı. Melike titreyen bacaklarına daha fazla dayanamayarak yatağın üstüne oturdu ve Çağrı'nın banyodan çıkmasını sabırla bekledi.

Olayın şokuyla Çağrı ve Arzu'ya tüm öfkesini kusmak istemişken Mehmet tarafından engellenmişti. Bunun için genç adama gerçekten

minnettârdı ama Çağrı'yla konuşmadan duramazdı. Ona hesap sormadan rahat edemezdi.

"Ne düşünüyorsun öyle kara kara?"

Çağrı'nın sesiyle başını yerden kaldırarak, bakışlarını onun üstüne yöneltti. Genç adam üstünde bir bornozla dikiliyordu karşısında. Elindeki havluyla ıslak saçlarını kurularken karısını inceliyordu. Bu kadar baştan çıkarıcı olması şart mıydı? Belki sürekli zihnini bulandırmasa, Melike onun nasıl bir adam olduğunu çok önceden farkedebilirdi. "Seni."

"Beni mi?" diye sorarken dudağının kenarında beliren gülümseme, Melike'ye resmen işkence ediyordu.

"Evet. Seninle konuşmak istiyorum."

"Konuş."

"Yanıma oturur musun?"

"Hayır, böyle iyi. Sen konuşmaya başla, dinliyorum ben seni."

Melike için sakinliğini korumak hiç bu kadar zor olmamıştı. Aldatıldığı yetmiyormuş gibi, şimdi bir de kendisini aldatan adama karşı anlayışlı olmak zorundaydı. Aslında zorunda da değildi. Sadece her şeyi onun ağzından dinlemeden ortalığı ayağa kaldırmayı istemiyordu.

Çağrı kollarını göğsünde kavuşturarak dikkatli bakışlarını karısının gözlerinin içine dikti. "E hadi, dinliyorum."

Çağrı karşısında dimdik dikilirken kendisi oturamazdı. Ayağa kalktığında konuşmanın sonuna kadar bu şekilde kalabilmeyi diledi. Bir süre sonra yere yığılıp kalmayı göze alamazdı.

"Sizi gördüm," dedi lafı hiç dolandırmadan.

"Bizi? Ne gördün?" Çağrı'nın bir sözü anlamamazlıktan gelmesi ilk kez olmuyordu. Ama Melike bu sefer onun önüne istediğini altın bir tepside sunmayacaktı. Bu sefer sadece gerçekler konuşulmalıydı. Çağrı'ya duyduğu aşkla, onu kendi içinde aklamaya daha fazla devam edemezdi.

"Arzu'yla seni... Birlikte gördüm." Melike için bu cümleyi kurmak ne kadar zorsa, göz pınarlarını zorlayan yaşlara engel olmak da aynı şekilde çok zordu.

Çağrı paniğe kapılmak yerine gülümseyen yüzüyle "Eee ne olmuş gördüysen? Arzu'nun kocası Tuna Bey babanla iş yapan bir iş adamı. Bir ara yan yana gelip sohbet etmiştik," diye cevap verdi.

Melike duyduklarına inanamıyormuşcasına bakakaldı Çağrı'nın yüzüne. Bu kadarına inanamıyordu artık. Çağrı onu resmen ayakta uyutmaya çalışıyordu. İşin kötüsü, o sahneye şahit olmasaydı bu sözlere yürekten inanacaktı Melike. Bunca sene Çağrı için Melike'yi kandırmak çok kolay olmuş olmalıydı.

"Yeter artık!" diye haykırdığında bu sesin kendisinden çıktığında şaşırdı. Yumruklarını sıkarken, daha önce hiç olmadığı kadar nefret doluydu Çağrı'ya karşı. "Beni bir çocuk gibi kandırmaktan vazgeç artık! Senin beni Arzu'yla aldattığını biliyorum. Sizi gördüm! Öpüşüyordunuz. Benimle alay ediyordunuz. Her şeyi gördüm!"

İşte o an Çağrı Melike'nin karşısında ki rahat tavrını bir kenara bıraktı ve ciddi bir yüz ifadesiyle karısının gözlerinin içine dimdik baktı. "Demek sonunda öğrendin."

Melike birkaç kez yutkunarak, ağlamamak için büyük çaba sarfetti. Çağrı'nın karşısında aciz bir kadın gibi görünmek istemiyordu. "İnkâr bile etmeyecek misin?"

"Niye edeyim? Zaten her şeyi gördüğünü söylemedin mi? İnkâr etmek ne işime yarayacak?"

"Sen... Sen ne biçim bir adamsın! Hiç mi utanma duygun yok? En azından pişman olduğunu söyleyebilirsin!"

"Pişman değilken, neden öyle olduğumu söyleyecekmişim?"

Melike artık söyleyecek bir söz bulamıyordu. Çağrı ise acımasız sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Pişman değilim. Arzu'yla senelerdir seni aldattığım doğru. Hatta senden öncesinde bile o vardı. Bu yüzden ne onunla olan ilişkimi inkâr edebilirim, ne de bundan pişmanlık duyduğumu söyleyebilirim."

"Neden? Bana bunu niye yaptın. Madem Arzu'yu seviyordun, hayatında hep o vardı, benimle niye evlendin? Beni sevdiğin için değil miydi?" diye sorarken gözyaşları çoktan yanaklarından süzülmeye başlamıştı bile.

"Ben seni hiç sevmedim," derken çok acımasızdı genç adam. "Seninle seni sevdiğim için evlenmedim. Sen benim için güzel bir dünyaya açılan kapının anahtarıydın Melike. Sayende hem güç, hem de servet sahibi oldum."

"Anlayamıyorum," derken deli gibi kafasını iki yana salladı Melike. "Ne demek istediğini anlamıyorum!"

"Çok sevgili baban İsmet Bey'e sor. O benim ne demek istediğimi sana açıklayabilir."

"Bu... Bu ne demek şimdi? Babamın bu konuyla ne ilgisi var?"

"Seninle evlenmemi isteyen kişi babandı. Beni bunun karşılığında para ve mevki sahibi yapan kişi de oydu. Baban beni senin için satın aldı!"

Melike boş gözlerle Çağrı'nın yüzüne bakıyordu. Duyduklarının gerçekliğini kabullenmek istemiyordu. Hayır, yanlış duymuş olmalıydı. "Ya.Ya-lan söylüyorsun. Benim babam bunu yapmış olamaz!" diye haykırdı. Çağrı ise bu dramatik sahneden sıkılmışcasına gözlerini devirdi.

"Ne yani, seninle seni sevdiğim için evlendiğimi düşünmeye devam mı edeceksin? Eğer öyleyse, gerçekten aptalın tekisin! Aslında gerçekleri öğrenmen iyi oldu. Uzun bir zamandır senden de, bu evlilikten de sıkılmıştım. Ama babanla yaptığımız anlaşma yüzünden senden ayrılamıyordum."

"Çağrı... Bunu bana yapma..." derken çok çaresiz görünüyordu Melike. Çağrı'nın eline sımsıkı sarılırken "Ne olur. Söylediklerinde ciddi olmadığını, hepsinin yalan olduğunu söyle! Beni sevdiğini, benimle isteyerek evlendiğini söyle. Arzu'yla olanları unutabiliriz o zaman. Kaldığımız yerden hayatımıza devam edebiliriz," dedi.

Çağrı elini sertçe geri çekti. "Ne kadar acınası bir insansın! Bu durumda bile yanında kalmam için bana yalvarıyorsun. Anla artık Melike. Aç şu gözlerini. Ben seni İSTEMİYORUM! SEVMİYORUM! Hatta seni yanıma bile yakıştırmıyorum! Seninle etrafta görünmekten nefret ediyorum. Utanıyorum senden anladın mı? Şişman olduğun için utanıyorum senden. Başta baban bana bu öneriyle geldi-

günde, tüm bu haline dayanabilirim, katlanabilirim sanmıştım ama olmuyor. Seninle birlikte olmaya *artık* dayanamıyorum."

Melike duyduğu her bir sözle hıçkırıklara boğuluyordu. Dizlerinin üzerine çökerken, gözyaşları bu sefer utançtan ıslatıyordu yanaklarını. Evet, Çağrı'nın söylediği gibi acınası bir insandı. Sırf aşkından bunca zaman Çağrı'nın tüm o ilgisiz tavırlarına katlanmıştı. O yanında olursa birlikte mutlu olabilirler sanmıştı. Onun yanındaki varlığı her şeye yeterdi. Melike tüm kalbiyle buna inanmıştı. Ama şimdi tüm hayalleri yerle bir olmuştu. Doğru bildiği her şeyin birer yalandan ibaret olduğunu öğrenmişti. Sevdiği adamın kendisinden utandığını bizzat onun ağzından duymak zorunda kalmıştı.

Çağrı ağır konuştuğunun farkındaydı. Melike bu zamana kadar onu mutlu etmek için elinden gelen her şeyi canla başla yapmıştı ama artık bu duruma katlanamıyordu genç adam. Melike'nin iyilik meleği hallerinden sıkılmıştı. Artık onun gözlerini açıp, gerçekleri görmesinin zamanı gelmişti.

"Yani... Para içindi öyle mi?" diye mırıldandı odanın duvarına diktiği boş bakışlarla.

"Evet... Para içindi."

"Beni... Beni birazcık da olsa sevmedin mi?"

"Sevmedim."

"Her şeyi... Babam planladı yani öyle mi?"

"Evet. O planladı. Seninle evlenmem için bana yüklüce bir miktar para teklif etti. Başta kabul etmek istemedim ama zaman geçtikce bu teklif cazip gelmeye başladı."

Melike'nin dudaklarında alaylı bir gülümseme belirdi o an. Yanaklarından süzülen yaşlarla gülümsüyordu şimdi. Onun bu hali aslında çok korkutucuydu. "Sen de paranın hatırına, benim gibi şişman bir kızla evlendin. Hatta yine onun hatırına, benden utanmana rağmen, benimle aynı yatağa girmekten hiç çekinmedin."

"Seninle aynı yatağı paylaşmak benim için de hiç kolay olmadı. Seni hiçbir zaman arzulamadım ben ama bir şekilde bunun üstesinden gelmesini bildim."

Melike yanaklarından süzülen yaşları elinin tersiyle sertçe sildi. Ardından ayağa kalkarak Çağrı'nın karşısına dimdik dikildi. Az önce Çağrı'ya yalvaran, perişan bir halde gözyaşlarına boğulan o değilmişcesine sakin ve kararlı görünüyordu genç kadın. "Bunca zaman sana rahatsızlık verdiğim için özür dilerim Çağrı. İnan bana, bundan sonra böyle bir şey tekrarlanmayacak. Bana dokunma işkencesinden seni sonsuza kadar kurtaracağım."

Çağrı alayla tek kaşını kaldırarak "Ne yani? Beni boşayacak mısın?" diye sordu. Aslında bunun olması işine gelirdi. Çünkü yaptıkları anlaşmaya göre, Çağrı böyle bir yola başvuramazdı.

"Boşanmak istiyorsan, davayı sen açmak zorundasın. Bunu ben yapmayacağım."

"Bunu yapamayacağını söyledim sana. Anlaşmaya göre..."

"Anlaşmayı unut. Artık onun bir hükmü kalmadı. Korkmanı gerektirecek bir durum da yok. Ayrıca bu evde kalmana da müsaade ediyorum. Ben bundan sonra seni varlığımla rahatsız etmeyeceğim."

Daha düne kadar peşinde dolanan kadın, şimdi oldukça rahat bir şekilde ayrılıktan bahsedebiliyordu ve bu Çağrı'yı şaşırtıyordu. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Şimdilik bilmiyorum ama artık senin yüzünü görmek istemiyorum. Bu nedenle bu gece bu evden gidiyorum."

Uykusunun arasında kulağına çalınan zil sesiyle araladı gözlerini genç kadın. Önce yastığını başına çekip, uykusuna kaldığı yerden devam etmeyi düşündü. Ama gelen her kimse şimdi de kapıyı alacaklıymış gibi yumrukluyordu. İçinden gelen kişiye söverek kalktı sıcak yatağından. Gecenin bir yarısı kimdi bu deli? Gelen kişi bir sapık olabilir miydi? Her ihtimali göz önünde bulundurarak dikkatli adımlarla kapıya yaklaştı. Kapının deliğinden baktığında gördüğü kişiyle birlikte nefesini rahatlayarak verdi. "Melike? Sen miydin? Kızım bu saatte ne işin var senin burada? Hem kapıyı ne diye öyle alacaklı gibi çalıyorsun?"

Melike burnunu çekerek ağlıyordu Sinem'in karşısında. "Sinem..."

"Melike? Canım ne bu halin?" Melike'nin gözleri ağlamaktan şişmiş, aynı zamanda bu gecenin başında özenle yaptığı makyajı da akmıştı. Üzerinde hâlâ bu gece için özel olarak diktirdiği elbise vardı.

"Sinem... Ben çok kötüyüm," diyerek bir kez daha hıçkırıklara boğuldu. Sinem'in içi gidiyordu Melike'nin bu haline. Arkadaşını kollarının arasına alarak salona doğru yönlendirdi. Her ne olduysa Melike'yi derinden yaraladığı belliydi.

"Tamam tatlım... Gel otur şöyle, ben sana su getireyim." Sinem acele adımlarla mutfağa giderek arkadaşının yanına elinde bir bardak suyla geri döndü. Melike'nin o suyu içişini endişeli gözlerle izledi.

"Şimdi daha iyi misin?"

"Değilim... Hiç iyi değilim... Ben çok kötüyüm. Öyle kötüyüm ki, nefes almakta bile zorluk çekiyorum."

"Ne oldu Melike'm? Çağrı mı üzdü seni? Ne yaptı o öküz?"

"Ondan nefret ediyorum!" derken yumruklarını öfkeyle sıktı. Bakışlarına da korkunç bir ifade gelip yerleşmişti. Sinem onu ilk kez böyle görüyordu. Daha doğrusu Çağrı'yı öldürmek ister gibi bir hali vardı ve bu Sinem için alışılmadık bir durumdu.

"Ne yaptı?"

"Beni... Beni aldattı... Arzu'yla beni aldattı... Ve bunu bildiğimi ona söylediğimde, hiç utanmadan suçunu itiraf etti. Benimle evliyken, onunla da ilişkisini devam ettirdiğini söyledi. Pişman olmadığını, zaten beni hiç sevmediğini söyledi. Benimle sırf babamla yapmış olduğu anlaşma yüzünden evlenmiş Sinem! Bunca zaman ben kendimi kandırmışım! Sen her konuda haklıydın... Çok haklıydın."

Sinem şaşkınca arkadaşının yüzüne bakakaldı. Duyduklarından hiçbir şey anlamamıştı. "Ne diyorsun Melike? Bana doğru düzgün anlat olup bitenleri."

Melike gecenin başından sonuna kadar yaşadıklarını hiçbir detayı atlamadan anlattı. Sinem duydukları karşısında öfkeden yerinde duramaz bir hale gelmişti. Çağrı'nın adam olmadığını zaten tahmin

ediyordu, ama bu kadarını hayal bile edemezdi. Arkadaşını sürekli kocası hakkında uyarmaya çalışmıştı, ama Melike Çağrı'ya her zaman çok güvendiğinden, sözlerinin hiçbirini dikkate almamıştı. Şimdi böyle bir ihanetle karşı karşıya kalmak arkadaşının resmen yıkılmasına sebep olmuştu. "Pis, adi şerefsiz! Onu bir elime geçireyim, yüzüne tükürmekle kalmayıp, her bir yerini tekmelemekten büyük zevk duyacağım!"

Sinem'in bu sözlerine gülüverdi Melike. Sinirleri öyle bozulmuştu ki, saçma sapan tepkiler veriyordu işte böyle. "Babama da çok kızgınım. Böyle bir şeyi nasıl yapar? Nasıl Çağrı'yı benimle evlenmeye ikna eder?"

"Babanın yaptığını bende onaylamıyorum ama o sadece senin mutlu olmanı istemiştir. Bilirsin, o senin üstüne çok düşer. Çağrı yüzünden üzülmene dayanamadığından aklınca doğru olanı yaptığını düşünmüş olmalı."

"Sebebi ne olursa olsun böyle aşağılanmama izin vermemeliydi! Çağrı'nın o sözlerinden sonra kendimi nasıl değersiz hissettim bir bilsen."

"O gerzeğin sözlerini sakın ciddiye alayım deme! Kendi körlüğü yüzünden, senin gibi bir cevherin farkına varamayan budalanın teki o. Sen Çağrı'dan daha iyilerine layıksın Melike. Bunu sakın aklından çıkarma."

"Ne olursa olsun, Çağrı'yı asla affetmeyeceğim! Beni aşağılamasının bedelini ona mutlaka ödeteceğim."

"Bende bu konuda sana sonuna kadar destek çıkacağım canım. Bence ilk olarak bir boşanma davası açmalısın."

"Bunu yapmayacağım," dediğinde Sinem'i bir kez daha şaşırtmayı başardı.

"Ne demek yapmayacağım? Onunla evli kalmaya devam mı edeceksin yani?"

"Boşanma davasını açan kişi ben olmayacağım. Bu konuyla vaktimi harcamayacağım."

"Peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Şimdi tam olarak bilmiyorum ama düşüneceğim. Çağrı'yı nasıl mahvedebilirim, düşünüp bulacağım. Göreceksin Sinem, onu perişan edeceğim. Dizlerinin üstüne çöküp, benden af dileyecek. Bana onu affetmem için yalvaracak."

Melike'nin kararlı bakışları ürkütmüştü Sinem'i. Melike bugün onu gerçekten çok şaşırtıyordu. Karşısındaki kadın, onun tanıdığı yufka yürekli arkadaşına hiç benzemiyordu ve bu son sözlerinde gerçekten çok ciddi olduğu, kararlı bakışlarından açıkça anlaşılıyordu.

~Bölüm Dört~

Sinem kızarmış ekmeğin üzerine yağ sürerken kaçamak bakışlarla da arkadaşının her bir hareketini yakından gözlemliyordu. Melike dalgın bir şekilde çayında olmayan şekeri karıştırmakla meşguldü. Onun bu hali Sinem'i endişelendiriyordu. Yaşadıklarının kolay şeyler olmadığını bilmesine rağmen, her an gülümseyen bu güzel yüzün şimdi bu kadar ifadesiz ve donuk olmasına katlanamıyordu. Melike bir gecede oldukça büyümüştü. Kocasından yediği o ağır darbeyle tüm o çocuksuluğunu bir anda kaybedivermişti sanki.

"Melike'm, al bakalım tatlım... Bunun senin için hazırladım," diyerek elindeki ekmeği Melike'nin tabağına bıraktı. "'Bunu bitireceksin."

Melike yüzünü buruşturarak bakıyordu tabağına. Bir gecede tüm iştahını kaybetmişti. Artık tüm yemekler düşmanıydı genç kadının. Kocasının sözleri hâlâ kulaklarında çınlarken, nasıl eskisi gibi hiçbir şey olmamış gibi yemeğe devam edebilirdi ki? "Canım istemiyor Sinem. Hiç iştahım yok."

"Yine de birşeyler yemek zorundasın. Yüzün çok solgun, her an düşüp bayılmandan korkuyorum."

"Korkma bana bir şey olmaz. Uzun bir süre yemek yemesem de bayılıp kalmam bir yerlerde. Bu halimle bu pek mümkün değil."

"Melike bak sinirlenmeye başlıyorum. Ne varmış halinde? O cibilliyetsizin sözlerini ciddiye mi alıyorsun? Adam yaptığını haklı göstermek adına sana sadece bahaneler sıraladı. Sen kendi değerinin farkında değil misin? Onun gibi birinin seni bu kadar etkilemesine izin veremezsin!"

"Yine de o sözleri bir an olsun aklımdan çıkmıyor Sinem! Onları her düşündüğümde, Çağrı'dan ölesiye nefret etmekten kendimi alamıyorum. Bir an önce ona bu sözlerin bedelini ödetmek için çıldırıyorum."

"Ödet o zaman. Hemen şu dakika şirkete gidip, Çağrı'yı oradan defedebilirsin. Onu orada herkesin gözünün önünde rezil edebilirsin. Ayrıca o Arzu denilen şıllığında kocasına olup biten her şeyi anlatabilirsin."

"Bu şekilde içim soğur mu sanıyorsun? Hayır Sinem. Bunları yapmak beni tatmin etmez. Çağrı'yı da etkilemez. O o kadar yüzsüz bir adam ki, bunları yapsam bile gözünü kırpmadan, yine beni suçlar. Hayır, ondan başka şekilde alacağım intikamımı."

"Nasıl olacak bu söylediğin?"

"Zayıflayacağım," dediğinde kararlı bakışlarını Sinem'in gözlerinin içine dikti. "Onun benden istediği gibi kilo vereceğim ve karşısına zayıfladıktan sonra tekrar çıkacağım."

"Ama Melike... Bu şekilde ondan nasıl bir intikam alabilirsin ki? Senin yeni görünümünü çok mu umursar sanıyorsun?"

Melike çoktan soğumuş olan çayından bir yudum alarak cevapladı arkadaşının bu sorusunu. "Umursayacak... Neler kaçırdığını gözüne soktuğumda, inan bana çok umursayacak. Ayrıca bunu onun için değil, kendim için yapacağım. Çağrı'ya o sözlerini bir bir yedirteceğim Sinem."

"Ne desem bilemiyorum ki..."

Sinem'in elini tutarak, arkadaşını rahatlatmak istercesine gülümsedi Melike. "Bir şey demene gerek yok. Sadece yanımda ol yeter."

Sinem de gülümsedi karşısındaki kadına. "Her zaman yanındayım canım... Bir an olsun seni yalnız bırakmayacağım. Buna emin olabilirsin."

Çocukluğunun geçtiği evin bahçesinden içeri adımını attığında, her zaman olduğunun aksine bu kez hüzünlüydü Melike. Evlenip, baba evinden ayrıldığından beri, şimdi bu eve gelmek ilk kez işkenceden farksızdı onun için. Birazdan babasını görecekti. Ona arkasından neler çevirdiğini soracaktı. Çağrı'nın anlattıklarının doğruluğunu sorgulayacaktı. Babasının kendisine yalan söylemeyeceğini biliyordu. Babası ona kıyamadığından, arkasından iş çeviren biri olsa

da, yine de gözlerinin içine bakarak yalan söylemezdi. Bunu biliyordu Melike. Zaten şu hayatta babasından başka güvenebileceği kimi vardı? Bir ara Çağrı'ya güvenmişti daha doğrusu ona güvenebileceğini sanmıştı. Yanıldığını anladığında, artık her şey için çok geçti.

Yavaş adımlarla bahçeyi geçerek kapıya ulaştığında, zile dokunan eli titriyordu. Yüzleşmelerin en yıkıcı olanını Çağrı'yla yaşamışken, bu haline bir anlam veremiyordu ama babası onun için çok önemliydi. Öfkesine yenik düşüp,sözleriyle onun kalbini kırmak istemiyordu genç kadın. Bu nedenle kapının açılmasını beklerken, sakinleşebilmek için derin nefesler alıp verdi.

"Hoş geldiniz Melike Hanım."

Evin genç hizmetçisine gülümseyerek, içeri geçti. "Hoş buldum Nazlı. Babam nerede?"

"Çalışma odasında efendim."

Adımlarını ilk katta bulunan çalışma odasına doğru yönlendirdi. Odanın kapısının önünde duraksayarak, tekrar derin bir nefes alıp verdi. Birazdan babasının gözlerinin içine bakarak, Çağrı'dan duyduklarının ne anlama geldiğini soracaktı. En önemlisi bunu neden yaptığını? Aslında babasının bu hayatta tek istediğinin onun mutluluğu olduğunu biliyordu. İşte bir yanı bu yüzden ona kıyamazken, diğer bir yanı kızmadan edemiyordu.

Melike kapıyı açıp içeri girdiğinde, İsmet Bey mutlulukla kalkmıştı oturduğu koltuktan. "Prensesim," diyerek kollarını açtı ve kızının kendisine gelip sarılmasını bekledi ama Melike bu sefer onun bu isteğini gerçekleştiremedi. O kucağa sığınmayı ve tekrar küçük bir kız olmayı her şeyden çok istemesine rağmen, öfkesini yenip de, babasının kollarına koşamadı. İsmet Bey de anında yanlış giden bir şeylerin olduğunu farketmişti zaten. Kollarını indirirken, bakışlarını kızının solgun ve üzgün yüzünde gezdirdi.

"Meleğim, ne oldu?"

"Her şeyi öğrendim baba," dediğinde İsmet Bey hangi konudan bahsettiğini anlayamamıştı ilk başta. Melike'yi nasıl derinden yaraladığından bihaberdi.

"Her şeyi derken? Neyi öğrendin?"

"Çağrı'yla yaptığınız anlaşmayı."

İşte bunu duymayı beklememişti. Bakışlarını kızından kaçırdı.

"Demek doğru! Sen gerçekten bana bir koca satın aldın," derken elinde olmadan güldü bu duruma. Bu neşeli bir gülüş değildi, sadece ağlanacak haline gülüyordu işte.

"Çağrı mı söyledi bunu sana? Oysa bunu senden ömrü boyunca gizlemesi gerekiyordu."

"Söylemesi gerekti. Ayrıca asıl sorunumuz bu mu sence? Neden baba? Neden yaptın böyle bir şeyi? Neden beni bu kadar aşağıladın?"

"Melike'm, ne aşağılaması? Ben her şeyi sen mutlu ol diye yaptım. Çağrı için gözyaşı dökmene dayanamadım. Ondan sonraki günler de belki ağlamadın ama günden güne solup gittin. İyice içine kapandın. Senin o halini görüp, nasıl birşey yapmadan durabilirdim? Bunu nasıl yapabilirdim?"

"Keşke yapsaydın baba," derken ağlıyordu. "Eğer yapsaydın, Çağrı'ya beni başkasıyla aldatma ve hatta kilolarım yüzünden beni aşağılama hakkını vermemiş olurdun! Belki karşılıksız aşkım için acı çekerdim ama onun aşkıma layık olmadığını öğrenmek zorunda kalmazdım, bu yüzden büyük bir hayal kırıklığı yaşamazdım."

İsmet Bey duyduğu her bir sözle adeta beyninden vurulmuşa döndü. Birkaç adımda kızının yanına gelerek, ona sımsıkı sarıldı. Saçlarını okşarken, onun kollarının arasında hıçkırıklarla titreyen bedenini sımsıkı sardı. "Onu geberteceğim! Bu dünyayı ona dar edeceğim. Kimse benim kızımı üzemez, onu hor göremez. O Çağrı denilen herifi yaptıklarına bin pişman edeceğim."

Babasının kollarının arasında biraz olsun sakinleşen Melike "Hayır, sen bir şey yapmayacaksın," dedi.

"Ama kızım, o seni bu kadar üzmüşken, nasıl benden bir şey yapmamamı beklersin?"

Melike geri çekilerek, yanaklarını elleriyle kuruladı. "Bu benim meselem baba. Aşağılanan da, hor görülen de benim. Ondan bunun hesabını ben kendim soracağım. Sen sadece bana güven ve benim istediklerimi yerine getir yeter."

"Sen yeter ki iste güzel kızım. Baban her istediğini yapar biliyorsun."

"Bu sefer benden habersiz bir şey yapma yeter."

"Çağrı'yı şirketten kovmamı ister misin?"

"Hayır, babacım. Bırak orada kalsın. Hatta ona karşı eskiden nasılsa, bundan sonra da aynı şekilde davranmaya devam et."

"Nasıl yani?"

"Sana gelip, hiçbir şeyden bahsetmedim farz et. Çağrı'yı da kendi haline bırak."

"Aklından neler geçiyor Melike?" diye sorduğunda, kızının bakışlarındaki o kararlılık İsmet Bey'i şaşırttı.

"Yarın Antalya'ya uçuyorum babacım... Ben burada yokken, senin görevin Çağrı'yı göz hapsinde tutmak ve onun yaptıklarını bir bir bana rapor etmek."

"Değişime uğrayıp, geri döneceğim. Bu arada benim için oradaki özel üniversiteleri araştırabilir misin? Eğitimimi tamamlamak istiyorum."

Kızının her bir sözüyle büyük bir şaşkınlık yaşıyordu yaşlı adam. Senelerdir kızına eğitim konusunda dil dökmesine rağmen, onu ikna etmeyi bir türlü başaramamıştı. Oysa şimdi kendi ağzıyla okulunu bitirmek istediğini söylüyordu.

"Bana öyle bakmayı kes bence. Aklımı kaçırmadım. Tam aksine. Akıllandım!" derken babasına sıcacık gülümsedi. Ona olan öfkesi, onun güvenli kollarının arasına sığındığında yok olup gitmişti aslında. Babasını çok seviyordu. Ona karşı uzun süreli öfke duyamıyordu.

İsmet Bey kızının gülen yüzünden cesaret alarak, ona tekrar sıkıca sarıldı. "Tamam prensesim. Sen nasıl istiyorsan öyle olsun. Sen bu işin sonunda mutlu olacaksan, ben her şeye razı olurum. Ama Antalya'ya gittiğinde, beni her gün arayacaksın. Beni habersiz bırakmayacaksın."

"Tamam, anlaştık. Sen de Çağrı konusundaki sözlerimi aklından çıkarmayacaksın. Ona her şeyi bildiğini asla belli etmeyeceksin."

"Bu söylediğin benim için zor olacak ama senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Oyunculuk yeteneğimi devreye sokmam gerekecek anlaşılan," diyen babasını içten gelen bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

Evinden içeri adımını attığında, tüm bir günün yorgunluğunu üzerinde taşıyordu. Dün geceden sonra rahat bir uyku çekemediği yetmezmiş gibi, bir de tüm gün sinir bozucu işlerle uğraşmak zorunda kalmıştı. Kravatından kurtulup, adımlarını salona doğru yönlendirdiğinde koltukta oturan kişiyi görmesiyle birlikte duraksadı. Sonra yüzüne o alaycı gülümsemesini takınarak, o kişiye doğru yürümeye devam etti.

"Evine geri mi döndün karıcığım?" diye sorarken, yüzündeki o kendinden emin ifade sinirine dokunuyordu Melike'nin.

"Öyle olmasını ister miydin?"

Melike'nin karşısındaki koltuğa geçip otururken, onun bu sorusunu ciddi ciddi düşünüyor gibi bir ifade belirdi yüzünde. "Benim isteklerimin bir önemi olduğunu düşünmüyorum. Sonuçta sahibim sensin. Sen nasıl istiyorsan, öyle olacak her şey."

"Tabi bunu yaparken, senin beni boynuzlamana karışmamam gerekiyor."

"Ben öyle bir şey söylemedim," derkenki gülümsemesi, tam da öyle olmasını istediğini belli ediyordu.

"Ama öyle olmayacak. Ben bu eve geri dönmeyeceğim. Yarın bu şehirden gidiyorum Çağrı. Uzun bir zamanda geri döneceğimi sanmıyorum."

Çağrı şaşkınca "Nereye gidiyorsun?" diye sorduğunda, Melike en azından onu bir konuda şaşırtabildiğine seviniyordu o sıra.

"Antalya'ya, Teyzemin yanına... Bir süre onunla kalmak istiyorum."

"Peki ya baban? Ona anlattın mı aramızda geçenleri?"

"Hayır, anlatmadım elbette. Her ne kadar ondan hesap sormak istesem de, babamın her şeyi beni düşündüğü için yaptığını biliyorum. Bu nedenle onun canını sıkamam. Zaten Antalya'ya gitme se-

bebim olarak eğitimimi bahane ettim. Teyzemin yanında okulumu bitirmek istediğimi söyledim. O da buna çok sevindi ve bu kararımı fazla sorgulamadı."

Çağrı duyduklarına nedense inanamıyordu. Karşısında kendinden emin bir şekilde konuşan kadın, gerçekten de kendi karısı mıydı? Melike'yi ilk kez bu kadar soğukkanlı görüyordu. Oysa tanıdığı kadın, şimdiye çoktan Çağrı'ya 'Beni bırakma' diye yalvarmış olurdu.

"Evlilik?"

Melike gülümseyerek, arkasına yaslandı. "Ben sana bu evliliği bitiren kişi olmayacağımı söyledim. Sen istiyorsan mahkemeye başvurabilirsin tabi ama bu pek işine gelmez. Benden boşanman demek, şirketteki pozisyonundan vazgeçmen ve tüm bu servete elvedâ demen anlamına geliyor. Yanılıyor muyum?"

"Bunu göze alamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Melike'nin neyin peşinde olduğunu anlamamıştı doğrusu.

"Damarına basıldığı takdirde her şeyi yapabileceğini artık biliyorum. Ama ben zaten ortalarda olmayacağım yani sürekli canını sıkan, şişko bir karın olmayacak yanında. Çok rahat olacaksın. Bu durumda neden boşanmak isteyesin ki?"

"Sözlerine bakınca benden boşanmayı istemediğini düşünüyorum," derken gülümsüyordu genç adam. Melike için vazgeçilmez olduğunu düşünmek o çok büyük egosunu tatmin ediyordu anlaşılan.

"Ben sadece babamın üzülmesini istemiyorum. Sonuçta sana güvenerek, seninle bir anlaşma yapmış. Şimdi onu üzmeden bu işten kurtulmaya çalışıyorum. Hatta bunun için bir plan bile kurdum kafamda."

"Öyle mi? Ne planıymış bu bakalım?"

"Ben Antalya'dan döndükten sonra, seninle anlaşamadığımızı söyleyerek ayrılmak istediğimizi açıklayacağız. Sonuçta eğitimimi tamamlamam nereden baksan en az bir yıl sürer. Bu süre zarfında, evli bir çiftin birbirinden ayrı kalması haliyle bir takım sonuçlar doğuracaktır. Babam da bu yüzden bu işten fazla şüphelenmeyecektir."

"Baban gibi bir adamı bu şekilde kandırabileceğine nasıl emin olabiliyorsun? Benim tanıdığım İsmet Bey bu yalanı yutmaz."

"Babamı sen bana bırak. Zamanı geldiğinde onu buna inandırmak benim görevim olacak."

Çağrı kollarını göğsünün altında kavuştururken, dikkatli bakışlarını Melike'nin üzerinden ayırmıyordu. Onun sözlerine ne kadar güvenebileceğini anlamaya çalışıyordu sanki. "Tamam. Öyle yapalım."

Melike gülümseyerek kalktı oturduğu yerden. İçinden Çağrı'yı parçalamak gelirken, ona karşı bu kadar anlayışlı olmak zorunda kaldığı için, kaderine lanetler yağdırıyordu o sırada. 'Ama gün gelir, devran döner Çağrı Bey. Şimdi senden hıncımı alamıyor olsam da, zamanı geldiğinde en ağır bedeli ödeteceğim sana.'

"Gidiyor musun?" diye sorarken Çağrı da ayaklanmıştı.

"Evet. Eşyalarımın hepsini topladım. Burada pek bir şeyim kalmadı."

Çağrı 'Anladım' dercesine başını sallarken, bu anının tuhaflığını iliklerine kadar hissediyordu. Nedense böyle bir davranış Melike'den bekleyebileceği bir davranış değildi. Karşısındaki bu kadın, karısından çok kendisine yabancı birine benziyordu. Onun bu soğuk tavırlarına alışık olmadığındandı belki de bu huzursuzluğunun nedeni.

Melike elini uzatıp "Kendine iyi bak" dediğinde, şaşkınlığı had safhaya ulaşmıştı artık. Bu kadının derdi neydi? Hangi kadın kendisini aldatan kocasına gülümseyerek tokalaşmak için elini uzatırdı?

"Ne oldu? Bir vedâyı bile çok mu görüyorsun bana?"

"Ben... Sende kendine iyi bak," diyerek Melike'nin elini sıktı.

Melike o evden çıkıp giderken, yüzündeki sahte gülümsemesini de o kapının arkasında bırakıp çıkmıştı. İntikam soğuk yenen bir yemekti ve Melike soğukkanlılığını koruyarak, intikam günün gelmesini sabırla bekleyecekti. Şimdi Çağrı'nın yüzüne tüküremiyor olsa da, zamanı geldiğinde onu mahvedecekti. İşte o günün hayaliydi, Melike'yi ayakta tutan ve Çağrı'nın karşısında sakin kalmasına olanak sağlayan.

~Bölüm Beş~

Alarmın o tiz sesiyle başını yumuşak yastığının altına daha çok gömdü. Her sabah yaşanan bir olaydı bu. Genç kadın bir türlü sevememişti sabahları erkenden kalkma olayını. Elinden gelse öğle vaktine kadar doyasıya uyurdu ama bunu yapması mümkün değildi. Her sabah olduğu gibi, bugün de sabah koşusuna çıkmalıydı. Bu düşünceyle el yordamıyla bulduğu saatini susturdu ve sırtüstü dönerek 'of'ladı. Ne demişti doktoru? Fazla uyku zararlıydı ve istemesekte bize kilo olarak geri dönerdi. Melike bunca yol katetmişken, fazladan bir kiloya daha tahammülü yoktu.

Yatağından kalkarken, sabahın altısında koşmaya gidenlerin akıl sağlığının pek yerinde olmadığını düşünüyordu hâlâ. O kişilerin arasına elbette kendisi de dâhildi. Zayıflama derdine düştüğünden beri, saçma bulduğu ne varsa hepsini bir bir yapmıştı. En çok da sabah koşularını hiç aksatmamıştı.

Banyoda elini yüzünü yıkadıktan sonra aynadaki aksinde dolaştırdı bakışlarını. Uzun zamandır karşısında gördüğü kadın onu memnun ediyordu. Zor olmuştu ama hedefine ulaşmayı da başarmıştı. Hâlâ vermesi gereken bir beş kilosu olmasına rağmen, oldukça ince bir bele sahipti artık. Oysa diyetisyenin kapısını ilk kez çalarken, bu kadarını bile başarabileceğini düşünmemişti.

Antalya'ya teyzesi Pervin Hanım'ın yanına geleli koca bir hafta olmuştu. Bu süre içerisinde öncelikle işe kendini dinleyerek başlamak istemişti. Kafasını toparlamaya ve güzel bir plan kurmaya çok ihtiyacı vardı. Zaten gelir gelmez biricik teyzesini de endişelendirmeyi başarmıştı. Pervin Hanım'ın yeğeninin okumak için yanına gelmesini tuhaf bulduğu yetmezmiş gibi, işin içine onun solgun yüzüyle karşı karşıya gelmek bir şeylerin ters gittiğine emin olmasına yetmişti.

"Meleğim ne oldu teyzem? Kocanla aranız mı kötü? Bu yüzden mi benim yanıma geldin? İstanbul'daki üniversitelerin suyu mu çıkmıştı?"

Teyzesi onu küçüklüğünden beri 'Meleğim' diye severdi. Küçük yaşta kaybettiği annesinden sonra, onu kendine anne bilip, öyle sevmişti Melike. Onun yanında tüm yaraları iyileşiyordu. Keşke bu yarasını da öperek iyileştirmeyi başarsaydı teyzesi ama bunun imkânsız olduğunu çoktan kabullenmişti genç kadın.

"Çağrı'yla biraz birbirimizden uzak kalmaya karar verdik."

"O ne demek öyle? Kafanı toplamak için mi geldin buraya? E peki okul konusu ne?"

"Teyzem ne olur daha fazla bir şey sorma bana. Çok yorgunum. Zamanı geldiğinde sana her şeyi anlatacağım. Ama bırak biraz kendime geleyim. İnan çok zor günler geçirdim."

Yeğeninin yalvaran bakışlarına daha fazla kayıtsız kalamamıştı Pervin Hanım. Ona istediği o zamanı seve seve vermişti. Ondan sonraki günlerde Melike kendine Antalya'nın en iyi diyetisyenini bulmak için işe koyulmuştu bile. Arkadaşı Sinem'in yardımıyla da, diyetisyen Azra Yetkin'e ulaşmıştı.

Azra Hanım oldukça genç ve güzel bir kadındı. Melike'den belki bir 7-8 yaş büyüktü ama bakımlı hâliyle yaşıtlarını her konuda sollardı. Onunla ilk karşı karşıya gelmeleri, Melike için hayatında bir dönüm noktası demekti.

"Melike Hanım öncelikle yaptırmanız gereken bir kaç test var onun sonucunda, size en uygun diyet programını uygulayacağız ve yavaş yavaş kilolarınızdan kurtulmanızı el birliğiyle sağlayacağız."

"Yavaş yavaş olmaz Azra Hanım. En kısa sürede zayıflamam gerekiyor. 1 yıl içerisinde tüm fazlalıklarımdan kurtulmam lazım."

Azra Hanım karşısındaki kararlı genç kadına bakarken, zayıflama işinde önemli olan o iki duyguyu onun gözlerinde gördüğüne sevinmişti: Azim ve kararlılık...

"Önemli olan sadece zayıflamak değil, sağlıklı bir şekilde zayıflamak. Bu yüzden sabırsızlanmanızı anlamama rağmen, benim size söyleyeceklerimin dışına çıkmamanız gerekiyor."

"Benim neler yaşadığımı bir bilseydiniz, sizde bana hak verirdiniz," diye mırıldandığında, genç doktorun yüzüne merakla baktığını farketmişti.

"Önce bilgilerinize bir daha bakalım. 104 kilosunuz ve boyunuz da 1.71 cm... Uzun boylu olmanız sizin için bir avantaj. Aslında bakılınca ileri derecede bir obezite hastası olmadığınızı söyleyebilirim. Yine de normalin üzerindesiniz ve bu sizin birinci derecede şişman kategorisine girmenizi sağlar."

Melike doktorunun yüzüne alık alık bakarken, onun cümlelerini kendi kafasında toparlamaya çalıştı. "Yani istediğim gibi sıfır beden olabilir miyim?"

Azra hanım gülümsemesini bastıramayarak "Sıfır beden olacağınızı garanti edemem ama sıkı bir diyet programıyla çok daha ince bir bedene sahip olabileceğinizi söyleyebilirim," dedi.

Melike'de sonunda duydukları karşısında gülümsedi. "Peki ne yapmam gerekiyor?" diye sorarken çok heyecanlıydı.

"Dediğim gibi size bir kaç test daha yapacağız. Öncelikle hangi yiyeceklerin size hiç yaramadığını öğrenmeliyiz."

"Yaramayan yiyecekler mi?"

"Evet. Her insanın bünyesi bir olmuyor. Mesela çoğu insan diyet yaparken kendini daha çok meyvelere yönlendiriyor. Oysa her meyve yararlı değil. Kimisi bazılarına kilo aldırmaktan başka bir işe yaramıyor mesela."

"Nasıl yani? Televizyonlarda hep ara öğünlerde ya da akşam vakti mideniz kazınırsa meyve yiyin diye bas bas bağırıyorlar."

"Evet, maalesef öyle. Oysa her meyve yararlı değildir Melike Hanım. Özellikle akşam vakti yenilen bir portakal bile, vücudumuza kilo olarak geri dönebilir. Bu yüzden doğru yiyeceklerle, bilinçli bir şekilde zayıflamak çok önemli."

"Anlıyorum," derken gerçekten bilmediklerini öğrenmenin şaşkınlığı vardı üzerinde.

Ondan sonraki günler de sık sık Azra Hanım'ı muayenehanesinde ziyaret ederek, kendisi için güzel bir diyet program oluşturmuş-

lardı birlikte. Bu programların en birinci kuralı bolca spor yapmaktı. Sabahları koşuya çıkmasını kendisine öğütleyen kişi de doktoruydu. O günden sonra hem yiyeceklerine daha dikkat etmiş, hem sabah koşusunun dışında, akşamları da vaktini spor salonunda geçirmişti. Ve tüm bunların sonrasında 1 sene de 104 kilodan 60 kiloya düşmeyi başarmıştı. Azra Hanım için bu bir mucizeydi. Melike kadar azimli bir hastası daha olmamıştı genç kadının. Yine de ideal kilosu olan 55 kiloya ulaşması için daha önünde vermesi gereken bir 5 kilosu daha vardı ve pes etmeyerek onlardan da kurtulacaktı.

Sabah koşusundan sonra eve geldiğinde teyzesini kahvaltıyı hazırlarken buldu. Ocağın başındaki kadına arkadan sarılarak, yanağına sulu bir öpücük kondurdu. "Günaydın teyzoşum," derken sesindeki neşe Pervin Hanım'ı gülümsetti.

"Günaydın deli kız. Hadi git duşunu al da gel, çay da demlenmiş olur o zamana kadar."

"Tamam güzeller güzelim."

Odasına çıkan yeğeninin arkasından bakarken, içini çekip, kafasını sallamadan edemedi yaşlı kadın. 1 sene önce Melike okumak için yanına geldiğinde, onun sadece kısa süreliğine yanında kalacağını düşünmekle ne büyük hata ettiğini şimdi anlıyordu. İlk başlarda Melike'nin ketumluğu yüzünden olup bitenlerden haberdar olamamıştı. Ama aylar geçipte, Melike'nin kocasıyla hiç iletişime geçmemesi Pervin Hanım'ın daha fazla sessiz kalmasına olanak sağlamamıştı. İyi ki de o gün yeğeninin üstüne giderek, gerçekleri öğrenmişti. O günden sonra o Çağrı denilen aşağılığı her düşündüğünde, içinde büyük bir öfke duyuyordu.

Melike'nin ders kitaplarının arasında boğulduğunu görerek, elindeki taze sıkılmış portakal suyunu masanın üstüne gülümseyerek bırakmıştı Pervin hanım.

"Hadi bakalım biraz ara ver."

"Verememe teyzoşum. Çok çalışmam lazım çook. Yoksa okul daha da uzayacak."

Dikkatli bakışlarını Melike'nin üzerinden çekmeden hemen yanındaki sandalyeye geçip oturmuştu Pervin Hanım.

"Tabi okulun uzamasını hiç birimiz istemeyiz. Kocan da istemiyordur öyle değil mi?" diye sorarken Melike'nin verdiği tepkileri dikkatle izliyordu. Yeğeni onu yanıltmayarak bakışlarını kitabından bir an olsun ayırmamıştı. "Çağrı'yla ne zaman konuşuyorsunuz kızım? Sabahları koşacağım derken fırsatın olmuyor, sabahtan akşama kadar da derstesin. Akşamları yine spor salonundasın. Geceleri de çoğu zaman benimlesin. Hangi ara birbirinizle görüşüyorsunuz merak ediyorum."

"Geceleri elbette. Odama çekildiğimde ilk iş onu arıyorum."

"Bu oyuna daha fazla ne kadar devam edeceksin Melike?"

"Nasıl yani?" diye sorarken olduğu yerde iyice küçülmüştü Melike.

"Buraya geldiğinden beri, yani aylardır kocanla görüşmediğini biliyorum. İlk başta tartıştığınız için, ona tavır aldığını düşünmüştüm ama sonraları senin birdenbire kilo vermeye merak salman, okula dört elle sarılman ve sabah akşam canın çıkana kadar spor yapman beni kuşkulandırdı. Sen buraya gelirken çoktan Çağrı'dan vazgeçmiştin aslında, öyle değil mi?"

Teyzesinin olayları böyle ustalıkla çözeceğini düşünememişti Melike ama bunca zaman ona tüm gerçekleri anlatmadığı için asıl suçlu kendisiydi. Karşısındaki kadın sadece yeğeni için endişeleniyordu.

"Haklısın. Çağrı'dan vazgeçeli çok oldu. Ben ona bundan sonra sadece hayatının en büyük dersini vermek istiyorum."

"Anlamadım?"

Teyzesine tüm gerçekleri bir bir anlattı. Çağrı'nın ona yaptıklarını ve kendi duygularını. Her şeyi hiç sakınmadan teyzesiyle paylaştı. Nitekim anlatıklarının sonuna geldiğinde, yaşlı kadının bakışlarındaki öfke Melike'yi bile korkutmuştu.

"Adi herif. Kılığına bakan adamı zanneder. Ah kızım niye şimdi anlatıyorsun tüm bunları? İlk geldiğinde haberim olsaydı o adama yaptıklarının bedelini ödetmek için karşısına dikilirdim."

"Sen merak etme teyzoşum. Burada niye bulunuyorum sanıyorsun? Çağrı'dan alacağım intikamın ön hazırlıkları için elbette."

"Ne demek istiyorsun?"

"Öncelikle onun bende şikayetçi olduğu ne varsa işe onlardan kurtulmakla başlayacağım. Zayıflayacağım ve okulumu bitirerek kendi ayaklarımın üstünde duracağım. Sonra da geri dönerek, Çağrı'yı söylediklerine bin pişman edeceğim."

Yeğeninin bakışlarındaki kararlılık, Pervin Hanım'ın içinin rahatlamasına sebep oldu. Güzel yeğeni her şeyin en güzeline, en iyisine layıktı. Çağrı efendi onu elinden kaçırdığına yansın. Melike'yi kaybettiği için başını çok taşlara vuracağını biliyordu Pervin Hanım.

Düşüncelerinin arasından, masaya oturan yeğeninin şen şakrak sesini duymasıyla sıyrılabildi. "Off Teyze ya, bu bana yapılır mı? Kreplerin ne işi var masada?"

"Sevdiğin için yaptım."

"Ama uzun zamandır yiyemediğimi bilmiyor musun?" diye sorarken oldukça mutsuz görünüyordu.

Pervin Hanım sandalyesinde bacak bacak üstüne atarak oturan yeğenini şöyle baştan aşağı bir süzdü. Buraya gelen kadınla, şimdi karşısında oturan kadının aynı kişi olduğunu söylemeye bin şahit isterdi. Melike gerçekten söylediğini yapmış, 1 yılda incecik belli bir kadına dönüşmüştü.

Melike'nin bacaklarını işaret ederek "Bence yemelisin. Baksana bacakların cöp gibi kalmışlar," dedi"

"Daha vermem gereken bir 5 kilo daha var." Bunu söylerken bir tane krepi mideye indirmeden edememişti. E göz hakkı diye bir şey vardı. Hem bu sadece tadımlıktı. Başka yemeyecekti.

"Kızım sen benim yüreğime mi indireceksin? Zaten çok zayıfsın, biraz daha zayıflarsan görünmez falan olacaksın herhalde."

"Ama öyle deme teyzoşum. Azra'nın söylediğine göre, ideal kilom için bir 5 kilo daha vermeliymişim."

"O Azra'yı bir göreyim, onunda kulağını çekeceğim zaten."

Zamanla Azra'yla olan doktor-hasta ilişkisi, yerini samimi bir dostluğa bırakmıştı. Hatta teyzesi bile Azra'yı tanıyınca çok sevmişti.

"Çek Pervin Sultan. Valla ben sadece doktorumun tavsiyelerine uyuyorum," dese de bu durumun işine gelmediğini söyleyemezdi. Çağrı efendinin karşısına en zayıf ve en çekici haliyle çıkmaya kararlıydı.

O gün oldukça güzel bir hava vardı Antalya'da. Zaten bu şehrin her günü ayrı güzeldi. Yaz aylarına girecekleri şu günler de bile, yazın o sıcağı kendini tümüyle hissettiriyordu. Teyzesinin bahçesinde otururken, buraya gelerek en doğru kararı verdiğini düşünüyordu şimdi. Bu güneşin altında oturmak kadar huzur veren başka ne vardı hayatında?

Bu düşünceyle elindeki dosyayı açtı. Daha bu sabah eline geçmişti. Çok sevgili arkadaşı Sinem ve babası İsmet Bey sağ olsun, el birliğiyle Melike'ye istediği tüm bilgileri topluyorlardı. Her hafta sonu eline geçiyordu böyle dosyalar. Ve içlerinde çok sevgili kocasının bilgilerini taşıyorlardı.

İlk sayfayı açtığında karşısına çıkan fotoğraf onu bu sefer hazırlıksız yakalamamıştı. Antalya'ya geldiği ilk günler de, Çağrı'ya nefret kadar özlem de duymuştu. Bu yüzden kendine ne kadar kızdığını şimdi bile çok iyi hatırlıyordu. Onun eline geçen her yeni fotoğrafında, gözyaşlarına engel olamazdı; çünkü Çağrı'yı kimseyi sevmediği kadar çok sevmişti ama şimdi bu fotoğrafa bakarken tek hissettiği nefretti. Zamanla aşkını kalbine gömmeyi başararak, sadece alacağı intikama odaklanmayı bilmişti genç kadın.

Önündeki rapora baktıkça Çağrı'nın hiç değişmediğini düşünüyordu. Yine gününü gün etmekle meşguldü. Sabahları şirkete gidiyor, iyi bir çalışan olduğunu herkese ispatlıyordu ama geceleri o bar senin bu bar benim gezmekten geri kalmıyordu. Onun başka kadınlarla çekilmiş birkaç kare fotoğrafını gördüğünde, dudaklarının kenarında alaylı bir gülümseme belirdi. Onu kıskanmıyordu. Tam aksine bu haline baktıkca ondan iğreniyordu.

Antalya'ya geldiğinden beri bir kez olsun karısını merak edip aramamıştı. Gerçi Melike'nin ondan böyle bir beklentisi yoktu ve asla olamazdı. Yine de onun için bu kadar önemsiz biri olduğunu düşünmek ilk başlarda canını fena halde sıkmıştı. Sonralarıysa bu onu Çağrı'dan nefret etme konusunda daha çok teşvik etmişti. Bu şekilde planını uygulamaya koyabilirdi.

Antalya'ya geldiğinden beri zorlandığı tek bir konu vardı, o da sevdiklerinden uzak kalmasıydı. Babası ve Sinem sık sık ziyaretine geliyorlar da olsa, bu onları her gün görmeye benzemiyordu. Her ikisiyle uzun süren telefon görüşmeleri de yapsalar, yine de onların yanındaki varlıklarına ihtiyaç duyuyordu. Bu anlarda eli farkında olmadan telefonunu buluyordu. Aynı şu anda olduğu gibi.

"Güzel arkadaşım beni mi özlemiş?" diye şakıyan Sinem yine güldürmüştü Melike.

"Özledim ya. Naber bakalım?"

"İyilik be güzelim. Ne olsun. İş güç, koşturuyoruz işte. Sende ne var ne yok?"

"Bende bildiğin gibi spordan spora koşturuyorum," derken sesine halinden bezgin bir ton eklemeyi unutmamıştı.

"Bitmedi mi hâlâ bu çin işkencesi? Ayrıca son gördüğümde gayet fıstık gibiydin. Daha fazlasına ne gerek var? Bu gidişle güzellikte beni sollayacaksınız Melike Hanım! Buna izin veremem."

"Teyzem de şikayetçi artık bu durumdan ama ne yapayım, hırs yaptım bir kere. Kolay kolay vazgeçemiyorum."

"Senin bu kadar hırslı olabileceğini hiç düşünmezdim."

"Eee kocacığım sağ olsun, içimdeki cevheri ortaya çıkardı," derken sesindeki alaycılık hissedilmeyecek gibi değildi.

Melike'nin artık Çağrı hakkında konuşurken, daha rahat olması mutlu ediyordu Sinem'i. Galiba arkadaşı sonunda onu kalbinden tamamen söküp atmayı başarmıştı.

"Ne zaman geliyorsun peki?"

"Haftaya oradayım."

"Mezuniyet töreni ne zaman?"

"Haftaya cuma. Zaten Cumartesi sabahı ilk uçakla geliyorum."

"İsmet amca da yanında olacak öyle değil mi?"

"Olmaz olur mu? Ben buraya kadar gelmene gerek yok dediysem de dinletemedim. Üstüne bir de, bu anı yıllardır nasıl hayal ettiğini söyleyince, kıyamadım. Perşembe yanıma gelecek. Cumartesi'de birlikte döneceğiz zaten."

"Melike benim aklıma takılan bir şey var canım."

"Nedir o?"

"Şimdi Çağrı'ya babam her şeyden habersiz dedin. Eee İsmet amca senin mezuniyet törenine katılırken, Çağrı'yı da çağırmak zorunda değil mi? Çağrı bu durumdan şüphelenmez mi?"

"Merak etme. Her şey ayarlandı. Babam Çağrı'nın üstüne büyük bir iş yıktı ve o gün istese de gelemez. Babam ona elbette birlikte gelmeyi teklif edecektir ama bizimki işlerden başını kaşıyacak vakit bulamayacak."

"Peki ya geri döndüğünde?"

"Geri döndüğümde zaten intikamım başlamış olacak canım. Beni bu halde karşısında görünce küçük dilini yutacak."

Ofisinden çıkarken, sakinliğini korumak için derin nefesler alması gerekmişti genç adamın. Hâlâ daha karşı karşıya kaldığı duruma inanamıyordu. Bu kadın hangi akla hizmet, güpegündüz şirkete gelebiliyordu?

Aşağı indiğinde bekleme salonunda kendisini bekleyen kadına doğru ilerledi. Onun bakışlarına öfkeli bakışlarıyla karşılık verdi. "Senin ne işin var burada?" diye sorarken sesi de ister istemez sert çıkmıştı.

"Ne demek ne işim var? Elbette seni özledim." Oturduğu yerden kalkarak, kollarını Çağrı'nın boynuna dolamak istedi ama bu girişimi kollarını sıkıca kavrayan ellerin engeline takılmıştı.

"Sen sarhoş musun?"

"Sarhoş değilim. Sadece birazcık içtim."

"Hemen evine dön Arzu."

"Önce bana hesap ver bakalım. Neden telefonlarıma çıkmıyorsun? Neden beni ihmal ediyorsun?"

"Sana hesap vermemi gerektiren bir durum yok ortada. Sadece canım nasıl istiyorsa öyle davranıyorum."

"Sorun ne Çağrı? Neden eskisi gibi değiliz? Eğer Melike seni bırakıp gitmemiş olsaydı, sorun karın mı diye sorardım sana. Ama öyle olmadığını biliyorum. Eğer evli olmamdan şikayetçiysen, hemen şu dakika boşarım kocamı. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Bunu biliyorsun."

Çağrı endişeli bakışlarını etrafta gezdirdi. Arzu'yla kendisini bu halde kimsenin görmesini istemiyordu. Bu nedenle genç kadının kolundan tutarak, onu çıkışa doğru yönlendirdi.

"Sorun senin evli olman da değil Arzu. Ben sadece çok yoğunum. Şu sıralar çok çalışıyorum ve başka kimseye ayıracak zamanım yok."

"Bu yeni olan birşey değil ki... Aylardır yüzüme bakmıyorsun. Eskiden birlikteyken çok zevk alırdık ama uzun zamandır yanımdayken çok durgunsun."

Bu kadın ne kadar inatçıydı böyle. Çağrı onu arkasında bırakıp gitmeyi ne çok istiyordu. Oradan geçen bir taksiyi durdurarak, Arzu'yu arabaya bindirdi.

"Bir daha sakın şirkete gelme."

"Sende benim telefonlarımı açmamazlık etme o zaman," diyen kadını umursamadı ve kapıyı kapatarak, arabanın yanından ilerleyip gitmesini izledi.

Gerçekten kadınlarla uğraşmak çok zordu. Özellikle Arzu gibi yapışkan kadınlarla uğraşması ölümden beterdi. Ama bunca sene ona katlanmışken, birkaç aydır varlığına tahammül edememesi normal de sayılmazdı. Çağrı Arzu'ya da söylediği gibi sadece içinden geldiği gibi davranırdı. Uzun zamandır içinden gelen tek şey, kendini evine kapatıp, kafa dinlemekti.

Akşam iş çıkışı arkadaşlarının bir yerlere gitme tekliflerini bu yüzden reddetmişti. Evinden içeri girdiğinde, karşılaştığı dağınık ortamla yüzünü ekşitti. Melike gittiğinden beri yalnız yaşadığı bu eve tekrar bir hizmetçi bulması gerekiyordu. Bu artık kaçıncı olacaktı hiç bilmiyordu. Tek bildiği her gelen kişinin onun fazla dağınıklığından şikayet edip, istifa etmesiydi.

Koltuğun üzerindeki bir adet gömlek, bir adet tişört ve bir çift çorap olmak üzere, fırlatılıp atılan eşyalarını kenara çekerek oturdu. Başını arkasına yaslayarak, gözlerini kapattı. Bugün Arzu'nun kendisine ulaşamayınca şirkete kadar gelebileceğini hiç düşünmemişti. Neyse ki İsmet Bey şirkette değildi. Onun böyle bir sahneye tanıklık etmesini istemezdi.

İsmet Bey aklına geldiğinde otomatikmen Melike de aklına düşmüş oldu. Bugün genç kadının mezuniyet töreni vardı. Bunu da çok saygıdeğer kayınpederi ona bildirmişti. Adama karşı karısının her şeyinden haberdar koca rolü yapmak çok zordu ama neyse ki bunu da sorunsuz atlatabilmişti.

Böyle zamanlarda Melike'ye çok kızıyordu. Babasına hiçbir şey belli etmek istemeyen kişi karısıyken, neden böyle önemli konulardan kendisine bahsedilmiyordu? Hem telefonda da olsa onu tebrik etmek isterdi. Gerçi hâlâ daha onu arayıp, "Mezuniyetin için tebrikler" demesi mümkündü. Ama bir türlü eli o telefona gitmiyordu; çünkü çok şey yaşanmıştı. Aradan geçip giden 1 senede onunla bir kez olsun iletişim kurmamıştı. Şimdi onu aramak kendisine çok mantıksız geliyordu.

İlk zamanlar, Melike hayatında olmadığı için rahatlamıştı. Ama zaman geçtikçe, her akşam içi boş bir evden içeri adımını atmak sinirlerini bozmaya başlamıştı. Melike'nin varlığına bu kadar alışmış olmayı kendine yedirememiş ve soluğu her akşam dışarıda almıştı. Yalnızlıktan nefret ederdi Çağrı. Ömrü boyunca yalnızlık en yakın arkadaşı olmuştu çünkü ve Melike'nin gidişiyle tekrar ona geri dönmek, hiç hoşuna gitmemişti. Bu yüzden ilk başlarda bu durumun üstesinden gelmek istercesine eğlence mekânlarını kendine mesken

tutmuştu. Orada tanıştığı kadınlarla yakınlaşmıştı ama zamanla bunun artık kendisini tamin etmediğini de anlamıştı. Bu yüzdendi Arzu'nun huysuzluğunun sebebi. Çağrı bir süredir Arzu'nun aramalarını görmezden geliyor ve kendisini tamamen işlerine veriyordu. Hiç olmadığı biri gibi davranınca, Arzu'yu da huzursuz etmeyi başarıyordu haliyle. Açıkçası onun düşünceleri umurunda bile değildi. Şimdiye kadar canının her istediğini yapmaya alışmıştı. Bundan sonra bu durumu değiştirmeyecekti. Arzu artık ilgisini çekmiyordu, kısacası durum sadece bundan ibaretti.

Ertesi sabah son bir senede olduğu gibi kahvaltıyı yine tek başına yaptı. Melike'nin yanında olduğu zamanlarda, şimdi sadece zeytin ve peynirden oluşan kahvaltısının yanına daha birçok kahvaltılık çeşitleri eklendiğini hatırlıyordu. Yalnız kaldığı anlarda Melike'yi düşünmeden edemiyordu ve bu genç adamı rahatsız ediyordu. Sırf yalnızlığı sevmiyor diye, karısıyla olan anıların aklına üşüşmesinden hiç hoşlanmıyordu.

Akşama kadar kendini oyalayacak türlü türlü şeyler buldu. Film izlemek en büyük hobileri arasında yerini alıyordu mesela. Sonra bilgisayar oyunlarına da meraklı vardı. Bu şekilde gününü bir şekilde geçirmeyi başarmıştı ama akşam olduğunda içindeki sıkıntı azalmak yerine, daha da büyümüştü. Neyse ki arkadaşı Gökhan imdadına yetişti.

"Naber dostum?"

"İyilik ne olsun. Senden?"

"Benden de iyilik. Bak ne diyeceğim. Bizim liseden Haluk'u bilirsin. O yeni bir bar açmış. Arkadaşlarla orada takılacağız bu akşam. Sen de gelsene."

"Hiç havamda değilim Gökhan. Bensiz takılın siz."

"Olmaz öyle şey. Ben yarım saate kadar seni almaya geliyorum. Bir an önce hazırlanmaya bak."

"Gökhan..."

"Hiç boşuna Gökhan deme. Geçen hafta da ektin bizi zaten. Bugün bizimle birlikte o bara geleceksin, hiç kurtuluşun yok."

"Tamam, öyle olsun bakalım."

Barmenin önüne bıraktığı içkiye bakarken, hâlâ burada ne işi olduğunu sorguluyordu kendi içerisinde. Gerçekten hiç keyfi yoktu.

Tamam tek başına olmak yerine, arkadaşlarıyla olmayı tercih ederdi. Ama bu şekilde değil. Acaba yaşlanıyor muydu? İyice ev erkeği olmaya başladığını düşündüğünde, kendi kendine gülümsedi.

"Ha şöyle be oğlum. Eğlenmene bak. Hayatın tadı ancak bu şekilde çıkar."

Arkadaşına yan bir bakış fırlatarak "Artık böyle yerler eğlendirmiyor beni Gökhan," dedi.

"Sana güzel bir kız ayarlayalım da, eğlendiriyor mu eğlendirmiyor mu anlarız."

"İstemiyorum. İçkimi bitirdikten sonra buradan gideceğim."

"Sen?" diye sorarken şaşkındı Gökhan.

"Evet ben? Ne oldu, beğenemedin mi?"

"Oğlum sen karın yanındayken bile, karı kıza bakmaktan çekinmezdin. Şimdi bekârsın ama bu seferde karı-kıza bakmıyorsun."

"Ben bekâr değilim Gökhan, hâlâ evliyim."

"Kağıt üzerinde."

"Öyle de olsa sonuçta evliyim."

"Çağrı derdin ne senin? Karını zamanında nasıl hor gördüğünü bilmesem, ona aşıksın bu yüzden iyice içine kapandın derdim ama öyle olmadığına eminim."

"Bir derdim yok. Sadece bu hayattan artık sıkıldım."

"Tabi evliyken adrenalini yüksekti bu işin. Karına yakalanma korkusu falan. Şimdi o da olmadığına göre, bu hayat gözüne pek çekici gelmiyor olabilir."

"Ben bunun sebebini sorgulamıyorum. Hem bilirsin ben her zaman içimden geldiği gibi hareket etmişimdir."

O sırada yanındaki tabureye birinin oturduğunu hissetti ve sonrasında burnuna hoş bir kadın parfümünün kokusu geldi. Yanına oturan kadının barmene "Viski lütfen. Sek olsun," dediğini işittiğinde bakışlarını ondan tarafa çevirmeden duramamıştı. Karşısındaki kadın oldukça güzel ve çekiciydi. İşte o an belki de bu hayattan Gökhan'a söylediği kadar sıkılmamış olabileceğini düşündü.

"Merhaba," diyerek kadının güzel gözlerinde sabitledi çapkın bakışlarını.

~Bölüm Altı~

Valizleriyle birlikte babasının kolunda havaalanının çıkışına doğru yönelirken, bir yıl boyunca ayrı kaldığı şehre tekrar ayak basmanın mutluluğunu yaşıyordu o anda Melike İstanbul'la hiçbir sorunu olmamıştı onun bu güne kadar. Bu şehre arkasını dönüp gitmesi tamamen başka birinin yüzündendi. Yoksa İstanbul'undan kolay kolay onu kimse vazgeçiremezdi ve şimdi onca zamanın sonunda tekrar buradaydı. Yanında babasının olması ise mutluluğuna mutluluk katıyordu.

İsmet Bey perşembe akşamı gelmişti kızının yanına. Cuma günü düzenlenecek olan mezuniyet töreni için çok heyecanlıydı. Babasının o heyecanlı anlarını gördükce uzun seneler bu güzel anı erteleldiği için kendine çok kızmıştı Melike. Belki Çağrı'yla o kötü anları yaşamasalar, şimdi bile okulunu bitirmeyi düşünmüyor olacaktı. 'Her şerde bir hayır vardır' sözü çok doğruydu. Yine de bu Çağrı'yı affettiği anlamına kesinlikle gelmiyordu. Onu asla affetmeyecekti! Çağrı Çetinoğlu kendisinin bir numaralı düşmanıydı bundan sonra.

Eline diplomasını aldığı o an hayatında ilk kez doğru bir adım atmış olduğunu hissetmişti Melike. Babasının gözlerindeki mutluluğu görmek bile yeterdi her şeye. Zaten bundan sonra bir tek babası ve kendisi için yaşayacaktı. Çağrı gibi kimseyi hayatının merkezine oturtmayacaktı. O saf Melike artık mazide kalmıştı.

Havaalanından dışarı çıktıklarında babasının şoförü karşılamıştı onları. Arabaya bindikten sonra "Beni Sinem'in evine bırakır mısın Selahattin amca?" dedi şoförlerine.

"Olur Melike Hanım."

İsmet Bey ise hemen "Acelen ne kızım? Daha yeni geldik. Önce eve gidip, dinlen. Akşama gidersin Sinem'in yanına," diye itiraz etmeye çalıştıysa da, kızını ikna etmesi mümkün değildi o anda.

"Ben yorgun değilim ki babacım. Hem Sinem'i çok özledim. O da beni bekliyor zaten şu an. Onunla görüşmek için sabırsızlanıyorum."

"Peki sen bilirsin." Kızının bu yeni halini sevmişti İsmet Bey. Buna verdiği kilolar sebep değildi üstelik. Kızı eskisinden kilolu olsaydı da, hep onun biricik kızı olarak kalmaya devam ederdi. Sadece Melike'nin bu kendinden emin halleri hoşuna gidiyordu. Eskiden olduğu gibi kırılgan değildi, tam aksine kendine yapılacak hiçbir haksızlık karşısında susmayacağının sinyallerini veriyordu bu duruşuyla. İşte bu nedenle bundan sonrası için içi daha rahattı yaşlı adamın. Çağrı konusunda kızına güveniyordu. Onunla en güzel şekilde ilgileneceğini biliyordu.

Sinem arkadaşına sıkıca sarılmış, onu bir türlü bırakmak istemiyordu. Ne kadar da özlemişti Melike'yi. Oysa daha geçen ay görüşmüşlerdi. Yine de aradan geçen bir aylık süre bile koca bir yıl gibi gelmişti genç kadına. Sonunda arkadaşını kendinden uzaklaştırıp onu baştan aşağı süzmeyi başardığında, dudaklarından dökülen ıslığa mani olamadı. "Bu ne güzellik böyle! Erkek olmamam ne büyük şanssızlık."

Melike de içten bir şekilde gülümsedi biricik arkadaşına. "O senin güzelliğin Sinem'im."

"Bir ayda ne yaptın kızım sen kendine? İyice bir deri bir kemik kalmışsın. Ah Pervin Sultan'ın şikayet etmesi kadar varsın yani!"

Arkadaşının kendisini salona yönlendirmesine izin vererek, cevap verdi. "Bir şey yapmadım. Sadece bolca spor yapıp, az yedim."

"Daha fazla kilo vermeyeceksin öyle değil mi? Ben bunun pek sağlıklı olduğunu düşünmüyorum çünkü."

"Azra'ya göre bir beş kilo daha vermeliymişim."

"O kiloyu nerenden vereceksin güzelim? Bence her şey yerli yerinde. Daha fazlasına hiç gerek yok."

"Haklısın. Bu kadarını başarmam bile bir mucize aslında."

"Sen her zaman tuttuğunu koparan biri oldun. Bu yüzden ben senin kadar şaşırmadım bu duruma."

"Son bir yılda bunun için nasıl çaba harcadığımı en iyi sen biliyorsun zaten. Sen ve babam yanımda olmasaydınız, bu kadar süre dayanamazdım belki de. Özellikle buralardan uzak olmak çok zorladı beni."

"Artık buradasın! Buna nasıl seviniyorum bilemezsin," dedi arkadaşının ellerini tutarak. Gerçekten onun geri dönmesine çok ama çok seviniyordu.

"Buradayım ya. Bir daha gitmeye de niyetim yok."

"Ece bundan sonra ki planın ne? Hemen Çağrı'nın karşısına çıkacak mısın?"

Melike gülümsedi bu soru karşısında. Aklında çok güzel düşünceler vardı. Hepsini hayata geçirmesi için sadece birazcık zamana ihtiyacı vardı, hepsi o kadar. "Çıkacağım elbette. Hem de bu akşam."

Sinem'in ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. "Ne demek bu akşam? Hemen adamın karşısına çıkıp, ben geri döndüm mü diyeceksin?"

"Elbette öyle demeyeceğim. Sadece karşısına çıkacağım."

"O nasıl olacak? Evine mi gideceksin?"

Arkadaşının sözlerine bir anlam verememesini çok iyi anlıyordu. Melike de aklından geçen düşüncelere inanamıyordu zaten. Ama bu şehre ayak basar basmaz, nedense içindeki Çağrı'nın karşısına yeni haliyle çıkma isteğine engel olamıyordu.

"Hayır, evine gitmeyeceğim. Biliyorsun bugün cumartesi ve Çağrı hafta sonu arkadaşlarıyla takılmayı sever. Bana yolladığın haftalık raporlarda da bu bilgiyi es geçmemiştin hatırlarsan. Bu akşam da evde oturmayacaktır. Ben sadece onun gittiği bara gidip, kocacığıma bir merhaba diyeceğim."

"Ne yani? Bir anda karşısına mı çıkacaksın?"

"Evet biraz öyle olacak," derken gülümsedi.

"Peki canım onun bugün hangi bara gideceğini nereden öğreneceksin?"

"Takip edeceğim." Bu sözlerinde ciddiydi Melike. Akşam vakti eskiden Çağrı'yla yaşadıkları evin önünde kamp kuracaktı ve onu gideceği yere kadar izleyecekti. Bu sayede onun karşısına çıkması için lazım olan uygun ortamı da yaratmış olacaktı.

Sinem artık gülüyordu duydukları karşısında. Melike şu son bir senede sadece görünüş olarak değişmekle kalmamıştı anlaşılan. Çok sevgili arkadaşı aynı zamanda çok kurnaz bir kadına da dönüşmüştü. "Sana inanamıyorum! Eee adamın seni görünce ne yapmasını bekliyorsun?"

"Elbette beni özlemle kucaklayıp, aşkını dile getirmesini değil! Sadece beni tanıyacak mı merak ediyorum ve bu merakımı bir an önce gidermek istiyorum."

"Neden tanımasın ki? Bu adam senin dört buçuk senelik kocan değil mi? Gerçi evliliğinizin son bir senesinde görüşmediniz, ama olsun. Seninle birlikte üç buçuk senesini geçirmiş, mutlaka tanıyacaktır."

"Diyorsun?" derken alayla tek kaşını kaldırdı Melike. "Ben bundan pek emin değilim. Çağrı'nın benim yüzüme gerçekten baktığı anlar parmakla sayılacak kadar azdır. Aslında evli olduğumuz süre boyunca bana pek dikkat ettiğini düşünmüyorum."

Melike'nin sesindeki hüzün hissedilmeyecek gibi değildi. Arkadaşı ne derse desin, Çağrı'nın onun üstündeki etkisi hâlâ devam ediyordu. Sadece bunun böyle olmadığına kendini inandırmıştı. "Onun yüzünden bir kez daha üzülmeni istemiyorum Melike. Eğer karşısına çıktığında seni tanımazsa, çok üzülürsün."

"Hayır, Sinem. Üzülmeyeceğim. Korkma artık. Çağrı beni bir daha asla üzmeyi başaramayacak."

"Güzel arkadaşım. Ne kadar inkar edersen et, sen o adamı gerçek bir aşkla sevdin. Çok sevdin. Şimdi onu tekrar gördüğünde, elinde olmadan darmadağın olacaksın."

Sinem haklıydı. Melike gerçekten kocasını çok büyük bir aşkla sevmişti. Öyle sevmişti ki hayatında sadece Çağrı'nın varlığının mutlu olmasına yeteceğine inanmıştı. "Artık sevmiyorum," derken sözleri kendinden emin olduğunu vurguluyordu.

"Onun aşkını kalbinden söküp atmayı başardın yani? Peki az önce gözlerinde gördüğüm o hüzün neydi Melike'm?"

"Ben sadece o eskinin Melike'si için üzüldüm. Kocasına büyük bir aşkla bağlı olduğu halde, onun tarafından hiç değer görmemiş o kadına acıdım. Hepsi bu Sinem. İnan bana Çağrı bundan sonra beni üzmeyi başaramaz."

Melike'nin haklı olmasını tüm kalbiyle diliyordu Sinem. Onun bir kez daha Çağrı yüzünden acı çekmesini istemiyordu. Melike gerçek bir aşkla sevilmeyi sonuna kadar hak ediyordu. Zaten daha azıyla bundan sonra yetinemezdi.

"Umarım öyle olur canım; çünkü ben senin artık mutlu olmanı istiyorum."

Eskiden yaşadığı evin hemen önünde arabasının içinde gizlenirken, yaptığına kendisi de inanmakta güçlük çekiyordu aslında. Çağrı onu ne hallere sokmuştu böyle! Zamanı geldiğinde ondan bunun hesabını da soracaktı elbet. Öncelikle bu geceyi atlatması gerekiyordu. Acaba Melike'yi görünce ne yapacaktı genç adam? Onun kendisini tanıması gibi bir ihtimalin olmadığına nedense emindi ama yine de içten içe olacakları merak etmiyor da değildi.

Evin önünde duran spor araba dikkatini çekti. İçinde Çağrı'nın bir numaralı suç ortağı Gökhan'ın olmasına hiç şaşırmadı. Gökhan, Çağrı'nın en iyi arkadaşıydı ve kocasının onunla evlilikleri süresince sıkça gezmelere gittiğini hatırlıyordu. Gerçi Çağrı'nın evli oldukları o üç bucuk senede fazla dışarı hayatı olmamıştı. Bunda babasıyla yaptığı o anlaşmanın büyük etkisi olduğunu biliyordu. Yine de ara sıra Gökhan'la bir şeyler içmeye çıktıkları olmuştu.

Bir süre sonra evden çıkan adam çekti bu sefer dikkatini. Çağrı'ydı bu. Üstünde kot bir pantolon ve siyah spor tarzda bir gömlek vardı. Bu haliyle çok çekiciydi genç adam. Her kadının aklını kolaylıkla çelebilirdi. Onun yakışıklı yüzüne uzaktan bakarken, istemsizce elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı. Onu fotoğrafta görmeye benzemiyordu bu. İçinde bir yerler acımıştı. Oysa Çağrı'ya karşı bağışıklık ka-

zandığına emindi. Öyleyse neydi bu hissettiği? "Kendine gel Melike. Sen ondan nefret ediyorsun. Nefret!" Evet ondan nefret ediyordu. Çağrı'nın artık kendisi için hiçbir önemi yoktu. O zaten karısını bir sene önce tümden hayatından çıkarmayı bilmişti. Melike de onunla işini bitirdikten sonra, hiç tereddüt etmeden Çağrı'ya tekmeyi basacaktı. Aklında bu düşüncelerle takip etti önündeki arabayı.

Bardan içeri adımını attığında, kendisinden tarafa dönen bakışlara hazırlıksız yakalanmıştı genç kadın. Daha önceleri de girdiği ortamda tüm bakışların üzerinde toplanmasına alışkındı ama bu sefer alaylı değil beğeni doluydu o bakışlar. Ve bu Melike için alışık olmadığı bir durumdu.

İstanbul'a gelmeden önce bir güzellik salonunda baştan aşağıya bakıma girmişti. Bir senede epeyce uzayan açık renkteki saçlarını koyu kahverengi rengine boyatmıştı. Antalya'nın o yakıcı güneşi sayesinde de süt beyazı teni bronzlaşmış ve bu kendisine ayrı bir çekicilik katmıştı. Özellikle şimdi üstündeki beyaz kısa elbisesi, erkeklerin bakışlarını uzun bacaklarına odaklamasının en büyük sebebiydi. Bu durumdan başka kadınlar gibi haz almadı Melike. Tam aksine etrafındakilere öfkeli bakışlarını yöneltmeden edememişti. Bu erkek milletinde adına beyin denilen şeyin olmadığına artık emindi. Onlar daha çok başka yerleriyle düşünüyordu ve bu Melike'nin hoşlanmadığı bir konuydu. Ne de olsa kendi kocası da onlardan farklı değildi.

Bakışları bar tarafında arkadaşıyla birlikte içki içip sohbet eden adamı bulduğunda, yüzündeki o kızgın ifade yerini tehlikeli bir gülümsemeye bıraktı. Bir süre Çağrı ve Gökhan'ı uzaktan izlemeyi tercih etti. Çok sevgili kocasının canı sıkkın gibiydi. "Acaba neden?" diye merak etse de, bunun üstünde pek durmak istemedi. Belli ki bu geceki sevgilisi tarafından ekilmişti. Onun böyle tek başına olmasının başka sebebi olamazdı nasıl olsa.

Bir süre daha köşesinde sessizce bekledi. Sonra kararlı adımlarını bara doğru yönlendirdi. Bunu yaparken kalbinin atışlarının hızlanmasına sinirlendi. Sonuçta büyütülecek bir şey yoktu ortada. Çağrı'yı

sadece test edecekti. Eğer evliliği boyunca karısını bir kez olsun önemsemişse, bugün karşısındaki kadının karısı olduğunu anlardı.

Çağrı'nın hemen yanındaki tabureye geçip otururken kendisini ilgiyle süzen barmene "Viski lütfen. Sek olsun," dediğine inanamıyordu. Bu zamana kadar alkolle pek arası olmamıştı. Zaten içse de, şampanya, şarap gibi kendisini daha az çarpacakları tercih ederdi. Oysa şimdi sırf Çağrı'nın dikkatini çekmek adına hiç olmadığı biri gibi davranıyordu.

Neyse ki istediğine ulaşması zor olmamıştı. Çağrı'nın ilgiyle üzerine dönen bakışlarını gördüğünde, içinden zafer çığlıkları atmadan duramadı. Genç adamın gözlerinin içine beğeniyle bakması ve bunu yaparken "Merhaba" demesi, düşüncelerini toparlamasına sebep oldu. Hemen rolüne bürünerek "Merhaba," diye cevap verdi karşısındaki adama. Yüzündeki gülümseme bir buz dağını bile eritebilecek cinstendi ve Çağrı da o gülümsemeye kayıtsız kalamayarak bedenini tümüyle Melike'den tarafa çevirmişti.

"Tanışalım mı? Ben Çağrı," diyerek kendisine uzatılan ele şöyle kaçamak bir bakış attı. Tam tahmin ettiği gibi, Çağrı onu tanımamıştı.

"Sanırım beni ağzı açık bir şekilde sizi süzen şu hanımlarla karıştırdınız. Sizinle tanışmak istediğimi söylemedim." Bu cevabından dolayı içten içe kendini tebrik etti Melike. Çağrı efendinin o egosu biraz yara alsın bakalım.

Çağrı ise karşısındaki kadına bakarken tuhaf hisler içerisindeydi. Böyle bir güzelliği daha önce görmüş olsa hatırlardı. Buna emindi ama yine de kadına bakarken, sanki onu uzun zamandır tanıyormuş hissine kapılmadan edememişti. Ve bu gerçekten garipti. Daha önce birine karşı böyle hissettiğini hatırlamıyordu. Onun kendisine verdiği cevap ise rahatsız etmek yerine, gülümsetmişti genç adamı. 'Demek zor kadını oynuyorsunuz küçük hanım,' diye içinden geçirirken, bakışlarını bir an olsun karşısındaki kadının üzerinden ayırmamıştı. O Çağrı Çetinoğlu'ydu ve böyle numaraları yutmazdı. İstediğini öyle ya da böyle alırdı ve şimdi bu kadını istiyordu. Ve onu alacaktı.

Uzun zamandır bir kadının bu kadar ilgisini çektiğini hatırlamıyordu doğrusu. "Benim gibi bir adamı elinden kaçıracaksın yani? Sonra çok üzülebilirsin benden söylemesi."

"Üzüleceğimi pek sanmıyorum. Sonuçta sizden çok daha yakışıklılarla dolu etrafım," derken aralarındaki resmiyete vurgu yapmadan edememişti.

Çağrı'nın ise tam anlamıyla dumur olduğu andı o an. Melike'nin yüzüne şaşkınlıkla bakarken, onun 'sizden çok daha yakışıklılar' cümlesinde takılı kalmıştı sanki.

"Çok küstah bir kadınsın sen," dedi kendini toparladığında.

"Siz de kendinizi çok beğenmişsiniz. Dünya sizin etrafınızda dönmüyor beyefendi. Bundan sonra her kadını aynı kefeye koymazsanız iyi edersiniz."

Çağrı bir anda öfkelendiğini hissetti. Bu kadın kimdi ki kendisine akıl veriyordu? Asıl dersi Çağrı ona verecekti ve bu düşünceyle kadının en yakınına kadar sokuldu. Şimdi tümüyle onun o hoş kokusunun istilasındaydı. Kadının gözlerinin önce şaşkınlıkla açılıp, sonra öfkeyle kısılmasını keyifle izledi. Onun kulağına doğru eğilirken, bu yakınlığın kendisini de çok etkilediğini kabul etmek zorundaydı. "Bunun aksini bana ispatlayabilecek birine rastlamadım. Bence her kadın baştan çıkarılmaya müsaittir. Seni de baştan çıkaracağıma emin olabilirsin."

Kulağına fısıldanan sözlerden çok, Çağrı'nın kendisine bu kadar yakın olmasından rahatsız olmuştu. O kendisine bu kadar yakınken, doğru dürüst düşünemiyordu. Öfkeyle onu omuzlarından tutarak, kendisinden uzaklaştırdı.

"Tanımadığınız her kadına böyle sarkıyor musunuz? Ne erdemli bir davranış doğrusu!"

"Namuslu bir kadına göre, senin bu halde buralarda dolaşman da çok erdemli bir davranış doğrusu," derken Melike'nin elbisesinin açıkta bıraktığı bacaklarını işaret ederken, onları alıcı gözüyle süzmüştü.

"Ya siz kim oluyorsunuz da, benim gecemi mahvediyorsunuz?"

"Ben sadece seninle biraz güzel vakit geçirmek istemiştim. Hadi güzelim. Seninde benimle ilgilendiğini biliyorum. Bu kadar rol yeter. Geceyi başka bir yerde baş başa sonlandırmaya ne dersin?"

Bu sözlere yalancı bir kahkaha atarken, aslında içten içe kendini çok kötü hissediyordu. Böyle bir adamla senelerini geçirebildiğine inanamıyordu. Adamın aklı fikri kadınları yatağa atmaktaydı. İşte bunu bir kez daha gözleriyle görmek, Melike'ye hiç iyi gelmemişti. Karısını tanımaması yetmezmiş gibi şimdi onu yatağa atmaya çalışıyordu. Oysa evlilikleri süresince Melike'yle aynı yatağa girmekten hiç hoşlanmadığını bizzat kendisi söylemişti. Çağrı yatağa atmaya çalıştığı kadının, bir zamanlar elinin altındaki karısı olduğunu öğrendiğinde ne hissedecekti acaba? Bunu öğrenmesi için hâlâ biraz daha vakit vardı.

"Üzgünüm. Ama bu gece başkasına sözüm var. Kendine başka bir av bul," dedi kahkahasının arkasından. Konuşmaları süresince ilk kez resmiyete bir son vermişti. Bir yudum bile almadığı içkisinin parasını ödedikten sonra, ayağa kalktı. Kendisine şaşkın gözlerle bakan adama, en baştan çıkarıcı gülümsemesini hediye ettikten sonra, bardan dışarıya yönlendirdi adımlarını.

Çağrı yanından kalkıp giden kadının arkasından bakakalmıştı. Böylesine daha önce hiç rastlamamıştı. Onun kucağına atlayacağını düşünerek hata etmişti anlaşılan. Kadın gerçekten onunla ilgilenmemişti. Gökhan ise başından beri ilgiyle takip ettiği konuşmanın böyle sonuçlanmasından dolayı oldukça eğleniyordu. "Gittikçe çekiciliğini kaybediyorsun dostum," diyerek güldü.

Çağrı ise hâlâ o kadında takılı kalmıştı. Adını bile bilmediği bir kadının etkisi altına girdiğine inanamıyordu. Ama tuhaf olan, hâlâ o kadını çok yakından tanıdığını hissetmesiydi. Bu gerçekten garip bir histi. Hiçbir kadından görmediği o aşağılamayı, bu kadının sözlerinden çok bakışlarında görmüştü. Keşke ismini öğrenebilseydi ya da onunla bir kez daha karşılaşmasının bir yolu olsaydı. Hayatında ilk kez bir kadından bu kadar çok etkilenmişti ve onu bir daha görme şansının olmadığını bilmek, canını çok sıkıyordu. İşte bu duygu da kendisi için çok yeniydi; çünkü Çağrı, birini bir kez daha görmeyi bu kadar çok istediğini hatırlamıyordu. Tabii aynı kadının ileride kendisine hissettireceklerinden habersizdi o an.

~Bölüm Yedi~

Yavaş adımlarla İsmet Bey'in odasına doğru ilerlerken, kayınpederinin kendisiyle konuşmak istediği konunun ne olduğuyla ilgili kendi içinde fikir yürütmeye çalışıyordu. Asistanı, İsmet Bey'in onunla önemli bir konu hakkında görüşmek istediğini söylemişti sadece bu kadardı söyledikleri; Çünkü fazlasını onun da bilmediğine emindi. Nedense İsmet Bey'in söylemek istediklerinin Melike ile ilgili olduğunu düşünüyordu; çünkü bir tek Melike söz konusu olduğunda damadıyla yüz yüze geliyordu yaşlı adam. Şirket içerisinde bile gerekmedikçe Çağrı'yla görüşmekten kaçınıyordu. Bu durumu garipsemiyordu Çağrı. İsmet Bey'in ondan uzun zamandır hoşlanmadığını biliyordu çünkü. Aslında bu evlilik için ilk kez pazarlığa oturduklarından beri, Çağrı'ya karşı negatif bir tutum içerisindevdi İsmet Bey. Oysa bu evliliği planlayan yaşlı adamın ta kendisiydi. Bu yüzden her şeyin sorumlusu olarak kendisinin gösterilmesinden nefret ediyordu genç adam.

İsmet Bey'in asistanına selam verdikten sonra, odanın önünde kısa bir süre durup derin bir nefes aldı. Bu adamdan bu kadar çekindiğine inanamasa da, durum tam olarak buydu. Odanın kapısını tıklattıktan sonra içeriden gür bir şekilde gelen "Gir" cevabıyla, istemeye istemeye kapı koluna uzandı. Bir süre sonra ise İsmet Bey'in tam karşısında dikilirken buldu kendisini.

"Gel şöyle otur Çağrı," diyerek masasının karşısındaki koltuğu işaret etti İsmet Bey. Çağrı kendisinden istenileni yerine getirirken, dikkatli bakışlarla kayınpederinin yüzünü inceliyordu.

"Benimle konuşmak istediğiniz bir konu varmış."

"Evet var ama öncesinde ne içersin?"

"Teşekkür ederim, bir şey istemiyorum."

"Peki. Ben kendime bir kahve söyleyeceğim." Asistanından az şekerli bir Türk kahvesi istedikten sonra, bakışlarını tekrar karşısındaki genç adama doğru çevirdi.

"Konu nedir İsmet Bey?"

İsmet Bey Çağrı'ya bakarken, onun kızına yaptıklarını düşünmeden edemiyordu. Tabi olanları düşündükçe, öfkesine hakim olmak da gittikçe güçleşiyordu. Zaten kendisine kalsa, Çağrı'yı şirketten ve hayatlarından kovmak için her şeyi yapabilirdi. Ama kızının isteğini geri çevirememişti işte.

"Melike bu hafta sonu buraya geliyor. Haberin vardır herhâlde?" diye sorarken aslında Çağrı'nın hiçbir şeyden haberinin olmadığını adı gibi biliyordu.

Çağrı bu soru karşısında kaşlarını çattı. Elbette ki haberi yoktu. Gerçi Melike, mezun olduktan sonra geri döneceğini bundan tam bir sene önce kendisine söylemişti. Ama bu dönüşün bu hafta sonu olacağını bilmiyordu.

"Biliyorum," derken bir kez daha o karısıyla ilgilenen koca rolünü giyinmişti üzerine.

İsmet Bey koltuğuna sırtını yaslayarak "Mezuniyet için Antalya'ya gittiğimde, Melike'yle uzun uzun sohbet etme şansımız oldu," dedi.

"Öyle mi? İkinize de iyi gelmiştir bu konuşma. İlk kez bu kadar ayrı kalıyorsunuz ne de olsa."

"Sende karından ilk kez bu kadar ayrı kalıyorsun Çağrı ve bildiğim kadarıyla onu son bir yıldır hiç görmedin. En azından ben kızımı sık sık görmeye gittim."

Bu da neydi şimdi? Niye konu karısıyla olan ilişkesine gelmişti ki birdenbire? "Öyle oldu. Biliyorsunuz işler tüm zamanımı alıyor. Başımı kaşıyacak vakit kalmıyor."

'Bilmez miyim,' diye içinden sinirle geçirdi İsmet Bey. "Melike bana her şeyi anlattı Çağrı," dediğinde damadının yüzündeki tüm kan çekilmişti sanki bir anda.

"An.Anlattı mı?" Melike babasına neyi anlatmıştı? Onu Arzu'yla aldattığını mı? Yoksa onu sözleriyle nasıl aşağıladığını mı? "Size ne anlattı?"

"Buraya geldiğinde, bu konuyu seninle bizzat görüşeceğini söylese de, ben sabırlı olup, onun bunu yapmasını bekleyemeyeceğim. Melike bana senden boşanmak istediğini söyledi. Artık eskisi gibi seni sevmediğini ve senden uzakta olduğu süre boyunca, senin yokluğuna alıştığından bahsetti."

Duydukları serseme çevirmişti Çağrı'yı. Tamam, Melike bir sene önce buna benzer bir bahaneyle babasının karşısına çıkacağını söylemişti kendisine, söylemişti de bu kararını bu kadar erken hayata geçireceğini düşünmemişti genç adam.

Odanın tıklatılan kapısıyla biraz rahat nefes aldı. İsmet Bey'in dikkatli bakışlarından bir anlığına da olsa kurtulmuştu.

Asistanının kahvesini getirmesi üzerine, bakışlarını kısa bir süreliğine Çağrı'nın üzerinden ayırmıştı İsmet Bey. Onun vereceği tepkileri dikkatle gözlemliyordu. Kızına istediğini yapması konusunda destek çıkmıştı belki ama yine de onun üzülmesini göze alamazdı. Bu yüzden Çağrı'nın her bir hareketine dikkat ediyordu.

Odada tekrar baş başa kaldıktan sonra, bakışları bir kez daha genç adamın bakışlarını buldu. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Ne diyebilirdi ki Çağrı? Baba-kız Çağrı'nın düşüncelerini umursamadan, her seferinde kendi istekleri doğrultusunda hareket etmiyorlar mıydı? Şimdi Çağrı'nın düşüncelerinin ve sözlerinin ne önemi vardı?

"Bu konuda bir söz hakkım olduğunu düşünmüyorum İsmet Bey. Kızınız böyle istiyorsa, anlaşmamız gereği benim bunu elbette kabul etmem gerekiyor. Öyle değil mi?"

"Kızımın bu anlaşmadan haberi yok biliyorsun. Bu yüzden o senden ayrılmak istediğini söylediğinde, başta itiraz etmelisin. Bu durumu daha gerçekci kılacaktır. Zaten Melike senden boşanmaya kararlıysa, senin itirazların onu fikrinden geri döndürmeye yetmeyecektir."

Bu yaşlı tilkinin endişesinin boşa olduğunu ona söyleyebilseydi keşke. 'Kızın zaten her şeyi biliyor, bu sana karşı oynanan bir oyun sadece,' diyebilseydi. O zaman içi bir nebze olsun soğurdu belki. Melike ve İsmet Bey'in elinde oyuncak olduğu hissinden kurtulmayı ne çok isterdi.

"Merak etmeyin siz. Oyunculuk yeteneğimin ne kadar iyi olduğunu siz de biliyorsunuz. Kızınız hiçbir şeyden şüphelenmeyecek," dedi alayla. Oysa içinde bulunduğu durumdan nefret ediyordu ve bu sebeple öfkesini tekrar karşı karşıya geldikleri anda Melike'ye kusacağını biliyordu.

Konuşmaları tekrar kapının tıklatılmasıyla kesildi. Bu sefer gelen kişi Çağrı'nın şirkette hoşlanmadığı tek kişi olan Vedat'tı. Onu ne zaman görse, sinirleri tepesine çıkıyordu genç adamın. Bunun sebebi yine Melike'ydi. Genç kadın bir yıl önce hayatından çıkıp gitmişti belki ama giderken Vedat'ı da yanına almayı unutmuştu. Aklına Vedat'la ilk kez yaptıkları o kısa konuşma geldi.

Asistanının getirdiği dosyayı incelerken, bugün işten erken çıkamayacağını biliyordu. İş yerindeki yeni pozisyonu yüzünden herkesin bakışları üzerindeydi. Arkasından neler konuştuklarını ise bir tek Allah bilirdi. Aslında az çok tahmin edebiliyordu. Yeni genel müdür yardımcısının tüm bunları biricik karısına borçlu olduğunu düşünüyor olmalıydılar Haksız da sayılmazlardı hani. İsmet Bey'le yaptıkları o anlaşma aklına geldiğinde, kendi kendine alayla gülümsemeden edemedi. Bu pozisyona getiriliş sebebini umursamıyordu Çağrı. Sonuçta çok çalışarak, bu yeri hak ettiğini herkese kanıtlayacaktı.

Oda kapısının tıklatılıp, ardından Vedat'ın içeri girmesiyle kaşlarını çattı. "Sana 'Gir' dediğimi hatırlamıyorum."

Vedat'ın İsmet Bey'in sağ kolu olduğunu biliyordu. Hatta Melike için hazırlanan pozisyonun başındaydı şimdilerde. Onun kendisini hiç sevmediğini de biliyordu üstelik Çağrı ama bunun sebebini hâlâ çözebilmiş değildi.

"Seninle konuşmak istiyorum." dediğinde bakışlarını Çağrı'nın üstünde odaklamıştı genç adam.

"İşim var. Başka zaman konuşalım."

"Merak etme, çok uzun sürmeyecek. Sadece sana bir iki çift söz söyleyeceğim."

Pes ederek sırtını koltuğuna yasladı Çağrı. "İyi, geç otur bakalım."

"Oturmayacağım. Söyleyeceklerimi bir an önce söyleyip, gideceğim."

"Peki, sen bilirsin."

"Melike'yi seviyor musun?"

"Anlamadım?" Cidden anlamamıştı. Bu da neydi şimdi?

"Sana karını seviyor musun diye sordum ve senden bir cevap bekliyorum."

"Bun'dan sanane? Sen ne hakla bana bu soruyu sorabiliyorsun?" derken dişlerini sıkıyordu artık. Gerçekten hoşlanmıyordu bu adamdan. Hatta şimdi yerinden kalkıp, onun yüzünü dağıtmayı her şeyden çok isterdi.

"Sevmiyorsun." Vedat sinirle gülerken, Çağrı onun derdinin ne olduğunu merak ediyordu.

"Seviyorum ya da sevmiyorum. Sonuçta onunla evlendim ve o benim karım. Daha fazlasını bilmene gerek olduğunu düşünmüyorum."

"Bana bak Çağrı Çetinoğlu!" diyerek masaya ellerini dayayarak, Çağrı'ya yaklaştırdı öfkeden alev alan yüzünü. "Seni bilmem ama Melike seni gerçekten seviyor. Bu yüzden sakın onu üzecek bir şey yapayım deme. Eğer onu üzecek olursan, karşında İsmet Bey'den önce beni bulursun, haberin olsun."

Bu adamın boş tehditlerinden korkacak biri değildi. Başını dikleştirerek, bakışlarıyla meydan okudu Vedat'a. "Karımı niye üzeyim? Ayrıca sen kim oluyorsun? Melike'yi neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Melike benim arkadaşım. Ayrıca patronumun kızı. Onun üzülmesini istememek en doğal hakkım."

"Yeme beni," diyerek güldü Çağrı. "Sen karıma aşıksın!"

Vedat midesine yumruk yemişcesine irkildi ve bir iki adım geri çekildi. Bu gerçeği başkasının ağzından duymak çok can yakıcıydı. Ama Çağrı'ya karşı yüzünü yere eğmeyecekti. Bunu yapmayacaktı!

"Saçmalama! Melike'yi bir arkadaş gibi seviyorum, ayrıca onu bir ağabey şefkatiyle korumak istiyorum. Hepsi bu! Olayları başka şekilde sakın yorumlama."

"Olan bu Vedat! Sen Melike'ye âşıksın. İşte gerçek bu."

"Bunu nasıl bu kadar kolaylıkla söyleyebiliyorsun? Bu seni hiç mi rahatsız etmiyor?"

"Niye etsin? Sonuçta onunla ben evliyim, sen değil. Bu yüzden senin platonik aşkın, beni zerre kadar rahatsız etmiyor."

Vedat karşısındaki adama inanamıyordu. Çağrı'nın, Melike'ye aşık olmadığına bir kez daha emin olmuştu işte. "Demek seni rahatsız etmiyorum. O zaman bende bu gerçeği daha fazla inkâr etmeyeceğim. Evet, haklısın. Ben Melike'ye âşığım. Hem de uzun bir zamandır ama o beni değil, seni seviyor. Kendisini sevmeyen bir adama âşık o. Oysa beni sevseydi, onu mutlu etmek için her şeyi yapardım."

"Bunu bende yapabilirim Vedat. Söylediğin gibi, Melike seni değil beni seviyor ve eminim sevdiği adamla birlikte olduktan sonra, her anını mutlu geçirecektir."

"Umarım haklı çıkarsın Çetinoğlu. Umarım onu, sevmediğin halde mutlu edebilirsin. Eğer edemezsen ve onu elinden kaçırırsan, işte o zaman tekrar sessizce olacakları beklemem. Bu sefer onun için savaşırım ve onun peşini şimdi olduğu gibi kolay kolay bırakmam. Bunu hiç aklından çıkarma ve onun mutlu olması için elinden geleni yap. Bunu yap ki Melike'nin mutlu olabilmesi için bana gerek kalmasın."

O anları hatırlamak hâlâ sinirlerini bozuyordu ve şimdi göz göze geldiği adam bu konuda ona hiç yardımcı olmuyor, tam tersine öfkesini körüklüyordu.

"Gel Vedat. Seninle konuşmak istediğim bir konu vardı benimde."

"Dinliyorum İsmet Bey," diyerek bakışlarını patronuna çevirmişti Vedat. Çağrı'yı görmeye katlanamıyordu. Bu odaya gelirken, onu karşısında bulacağını hiç düşünmemişti.

İsmet Bey damadına dönerek "Çağrı sen çıkabilirsin. Sana söylediklerimi de aklından sakın çıkarma," dedi.

Orada bulunmaması gerektiğini anlamıştı Çağrı. Bu durumdan memnun olmasa da, ayağa kalkıp odadan çıkmak zorunda kaldı. Kapıyı arkasından kapatmadan önce, Vedat'a gülümseyerek bir baş selamı vermeyi de unutmamıştı üstelik.

Sonunda baş başa kaldıklarında, İsmet Bey genç adama oturmasını söyledi. "Seninle Melike hakkında görüşmek istiyorum."

Melike'nin ismini duymasıyla birlikte az önce Çağrı'yı gördüğünde hissettiği öfke buhar olup uçmuştu sanki birdenbire. Şimdi tek merak ettiği sevdiği kadındı. Bir yıldan fazla bir zamandır görmüyordu onu. Ara sıra İsmet Bey'den iyi haberlerini alıyor olmasına rağmen, yine de onu merak etmekten kendi alıkoyamıyordu. Melike Antalya'ya gittikten sonra birkaç kez telefonla aramıştı onu Vedat. Ama ona olan ilgisini belli etmemek adına, bu görüşmeler hep bir bahanenin arkasına sığınarak yapılmıştı. Aramak için daha fazla bahanesi kalmayınca bu görüşmelerde bir anda kesilivermişti.

"Melike nasıl? Buralara dönmeyi düşünmüyor mu?"

"Dönecek. Aslında, o şu an İstanbul'da."

"İstanbul'da mı?" İşte bunu duymayı beklememişti. "Ne zaman geldi?"

"Geçen Cumartesi. Benimle birlikte geldi."

"Anladım."

"Bunu Çağrı'dan gizlemeni istiyorum. O Melike'nin döndüğünü bilmiyor ve zamanı gelene kadar da bunu bilmemeli Vedat."

Bu iş gittikce daha da ilginç bir hal almaya başlıyordu doğrusu. "Sebebini sorsam, çok mu ileri gitmiş olurum İsmet Bey?"

"Olmazsın elbette ama bunu sana açıklamaya hakkım yok benim. Melike isterse sana her şeyi anlatır. Şimdi asıl önemli meseleye gelelim."

"Dinliyorum," diyerek pür dikkat karşısındaki adamı dinlemeye başladı.

"Gelecek hafta sonu şirketimiz adına küçük bir davet vermek istiyorum. Çalışanlarımız ve birkaç iş ortağımızın katılacağı bir davet olacak bu. O davette Melike'yi şirketin yeni Genel Müdürü olarak ilan edeceğim."

Vedat şaşkınca bakakaldı karşısındaki adama. "Yeni Genel Müdür mü?"

"Evet. Artık işleri kızıma bırakıp, emekliliğimin keyfini çıkarmak istiyorum."

"Ama İsmet Bey..."

"Lütfen sözümü kesme. Bu daveti sen organize edeceksin. Ve bunu yaparken, bundan sonra her şey de olacağı gibi Melike'yle ortak çalışacaksınız. Kızımı senden başka kimseye emanet edemem Vedat. Ben buralarda yokken, onu sen koruyacaksın."

"İsmet bey, Melike'nin korunmaya ihtiyacı olacağını düşünmüyorum ben," dedi gülümsemeye çalışarak. Aklı hâlâ az önce duyduklarındaydı. Melike şirkette mi çalışacaktı? Hem de kendisinden ona her zaman yardımcı olması isteniyordu. Neden bunu şirketinde çalışan basit bir avukattan istiyordu ki İsmet Bey? Melike'nin kocası Genel Müdür Yardımcısı'yken, neden bu görev kendisine veriliyordu? Bu işte bir iş vardı. Bunu farketmek yılların başarılı avukatı Vedat Akın için hiç zor değildi.

"Yanılıyorsun. İleride buna çok ihtiyaç duyacak."

"Ama yanında kocası var zaten. Bana gerek olmayacaktır."

"Zaten onu Çağrı'ya karşı korumalısın. Melike bundan sonra kocasına hiçbir konuda güvenmeyecektir."

Şaşkınlığı gittikce artıyordu. "Ne demek istiyorsunuz İsmet Bey? Bu sözlerin anlamı ne?"

"Bunların hepsini sana Melike açıklayacaktır. Senden istediğim her zaman kızımın yanında olman ve Çağrı'ya hiçbir konuda fırsat vermemen."

Garsonun önüne bıraktığı kahvesinden bir yudum alarak bakışlarını arkadaşına çevirdi Melike. "Bu iyi geldi işte," dedi gülümseyerek.

"Gerçekten öyle. İyi ki iş yerine gelip, öğle yemeğine çıkarmışsın beni."

"O kadar zaman ayrı kaldık. Özlemişim birlikte zaman geçirmeyi. Şimdi evliliğim sırasında seni ne kadar ihmal ettiğimi daha iyi anlıyorum. Özür dilerim Sinem. Senin aksine, ben sana hiç iyi bir arkadaş olamadım."

Arkadaşının pişmanlığını gözlerinden okuyabiliyordu Sinem. Oysa onun özür dilemesine hiç gerek yoktu. Sinem ona hiçbir zaman kızamamıştı. Ona ettiği sitemler bile sırf özleminden dolayıydı. Melike'nin Çağrı'yı nasıl büyük bir aşkla sevdiğinin en büyük tanığıydı o. İşte bu yüzden arkadaşının mutluluğuyla mutlu olmuştu.

Melike'nin masanın üzerindeki elini iki avucunun arasına aldı. "Benden özür dilemeni gerektirecek bir şey yapmadın sen canım. Ben sana hiç kızmadım. Tam tersine senin mutluluğun benimde mutluluğumdu. Ayrıca o nasıl söz öyle? Sen benim bu dünyada tanıdığım en sadık, en güvenilir ve en tatlı arkadaşımsın. Arkadaştan öte dostumsun sen benim. Böyle konuşmaya devam edersen, kızmanın ne demek olduğunu gösteririm sana bilesin."

"Tamam, tamam... Yeter ki sen kızma bana," diyerek gülümsedi. Sinem'e sahip olduğu için çok şanslı olduğunu biliyordu genç kadın. Aradan geçen o bir yılda, onun desteği olmasaydı belki çoktan vazgeçmiş olurdu her şeyden.

Tam o sırada çalan telefonunun sesiyle çantasına uzandı. Arayan kişiyi görmesiyle yüzünde beliren gülümseme gerçekten görülmeye değerdi. Sinem'i bile meraka uğratmıştı bu durum. Arayan her kimse Melike'nin yüzünü güldürecek kadar önemli biri olmalıydı.

"Alo, Vedat?" derken çok sevinçliydi genç kadın. Vedat onun Sinem'den sonra en iyi arkadaşıydı. Uzun zamandır onunla görüşemediğinden dolayı gelen bu telefon onu mutlu etmişti.

"Melike nasılsın? Hoş geldin. İstanbul'daymışsın." Melike'nin sesini duymak ne güzeldi böyle. Günün şimdi gerçekten aydınlandığını söyleyebilirdi Vedat.

"Hoş buldum ve çok iyiyim. Evet artık kendi şehrimdeyim. Sen nasılsın? Nasıl gidiyor iş hayatı?"

"Ben de sesini duydum çok daha iyi oldum," derken aslında bir gerçeği dile getiriyordu ama Melike bunun farkında değildi. "İş hayatından konuşalım diye aramadım seni. Zaten babana hesap verdiğim yeter de artar, bir de sana veremeyeceğim hiç kusura bakma."

Onun bu sözleri güldürdü genç kadını. "Haklısın. Bazen gerçekten babamın kızı olabiliyorum."

"Melike..." diyerek kısa bir an duraksadı ve söyleyeceği cümleleri önce kafasında toparlamaya çalıştı. "Akşam birlikte yemek yiyelim mi?"

"Bu akşam mı? Tamam, olur. Zaten bende seni görmek istiyordum."

"İyi öyleyse. Akşam saat sekizde seni babanın evinden alırım."

"Sinem'de olacağım ben. Oradan alırsın beni. Evinin nerede olduğunu biliyorsun öyle değil mi?"

"Hayır, adresi söyle sen."

Vedat'a adresi söyledikten sonra genç adamla vedalaşarak kapattı telefonu. Bakışlarını tekrar Sinem'in yüzüne çevirdiğindeyse, onun kendisine bakıp alayla gülümsediğini fark etti.

"Hayırdır Sinem?"

"Hayır, hayır..." diyerek kahvesini yudumladı. "Çok hayırlı bir iş olabilir gibi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen ve Vedat diyorum. Çaktın mı?"

Melike arkadaşının düşündüklerine inanamıyordu. Kafasını gülerek iki yana salladı. "Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün?"

"Neden düşünmeyecekmişim? Onunla konuşurken bile yüzünde güller açıyor. Acaba ondan hoşlanıyor olabilir misin canım arkadaşım?"

"Elbette olamam," derken kendinden emindi. "Vedat benim için hep iyi bir arkadaş oldu. Onunla konuşmak bu yüzden hoşuma gidiyor yani fazlası yok Sinem Hanım."

"Tüh, yazık oldu desene. Senin sonunda güvenilir birine gönlünü kaptıracağını düşünerek boşuna seviniyormuşum."

"Bundan sonra öyle kolay kolay kimseye gönlümü kaptıramam ben. Ne derler bilirsin. Sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yer. Benim de Çağrı'dan ağzım yandı, bundan sonra kolay kolay kimseyi hayatıma dahil edemem."

"Çağrı yüzünden aşka küsme Melike. İnan bana her erkek Çağrı gibi değil."

"Duyan da seni erkekler konusunda uzman sanır," diyerek gülümsedi. "Hatırladığım kadarıyla uzun zamandır hayatında kimse yok."

"Şu sıra işlerim çok yoğun ve ben bu yoğunluğun arasına bir de bir erkek arkadaş sıkıştırmak istemiyorum. Ayrıca seni gördükten sonra, benim de âşık olmak gibi bir hevesim varsa da, kaçtı gitti zaten."

"Bir de bana öğüt vermeye kalkıyorsun. Senin daha kendine faydan yok be güzelim." Melike'nin gülümsemesi, Sinem'i de gülümsetti.

"Haklısın. Zaten aşk planlı programlı çıkmaz karşımıza. Doğru insanı beklemekten başka bir şey gelmez elimizden," diyerek bir iç çekti Sinem.

"Zamanında Çağrı'nın benim için doğru insan olduğunu düşünürdüm. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu bu yüzden ama hayat insanlara karşı çok acımasız olabiliyor. Senelerimi içi boş bir adamla harcattı bana. Böyle bir şeyi bir kez daha kaldıramam Sinem. Bir daha üzülmek istemiyorum."

Arkadaşının bakışlarındaki kırgınlık, Sinem'in de yüzünü soldurmuştu bir anda. "Kendine zaman ver tatlım. Her şey olacağına varır. Ayrıca sen şu odundan intikamını alırken, kendini daha iyi hissedeceksin, inan bana."

"Benim de düşüncem bu yönde. Çağrı'yı süründürmek çok zevkli olacak. Özellikle geçen gece bana söylediği o sözleri karısı olarak ona karşı kullanmak inanılmaz derece de memnun edecek beni."

"Hakikaten ya. İnsan kendi karısını nasıl tanımaz? Üstelik ona basit bir kadın muamelesi yaparak, yatağa atmaya çalışır? Düşündükce hayret ediyorum bu duruma."

"Sana demiştim. Çağrı beni hiçbir zaman dikkate almadı. Sözlerimi bile canla başla dinlemedi. Şimdi diyeceksin ki bunu o zamanlar görememiş miydin? Görmüştüm ama kabullenmemeyi seçmiştim Sinem. Böyle yaparsam, her şey güzel olur sanmıştım. Çok yanılmışım."

Geçmişteki o saflığına hâlâ daha kızıyordu Melike. Çağrı'ya karşı her konuda anlayışlı olduğu o zamanları nefretle anıyordu şimdi. Kocası olacak adam onun iyi niyetini ve aşkını hiçbir zaman hak etmemişti. Keşke bunu zamanında kabullenebilseydi. Belki o zaman bu kadar derin yaralar almamış olurdu ama geçmişe mazi dendiğinin de farkındaydı. Geçmişini değiştiremezdi. Bunun aksine, geleceğini hâlâ avucunun içinde tutuyordu. Bundan sonra hayatının nasıl şekilleneceğine kendisi karar verebilirdi ve geleceğinin aydınlık olabilmesi için, öncelikle geçmişin o kirli sayfalarından kurtulması gerektiğinin bilincindeydi. İşte geçmişinin en kirli sayfası olan Çağrı'dan da bu şekilde kurtulacaktı ama ondan kurtulmadan önce, öcünü mutlaka alacaktı. Bunun için sadece sayılı günler kalmıştı. Melike, Çağrı'nın karşısına tekrar çıktığında, artık hiçbir şey o adam için eskisi gibi olmayacaktı.

~Bölüm Sekiz~

Boy aynasındaki yansımasına bakarken elinde olmadan yeni haline kendisi de şaşırıyordu. Daha önce bu kadar ince bir bele, böyle uzun pürüzsüz bacaklara sahip olduğu bir görüntüyü hatırlamıyordu. Özellikle bu akşam için özel olarak seçtiği siyah diz üstünde biten elbisesi Melike'nin güzelliğini daha da vurguluyordu. Ayrıca saçları bukleler halinde omuzlarına dökülürken, yaptığı sade makyajıyla nefes kesici göründüğü de bir gerçekti. Bu haliyle Vedat'a nasıl bir kalp spazmı geçirteceğini bilse, belki onun karşısına bu şekilde çıkma konusunu bir kez daha düşünebilirdi.

Odaya giren arkadaşının dudaklarından dökülen ıslık eşliğinde "Harika görünüyorsun," demesi, Melike'nin kadınlık gururunu okşadı.

"Abartılı bir şey yok değil mi? Rujum fazla mı iddialı? Daha sade bir renk mi seçseydim?"

Sinem arkadaşının kırmızı rujlu dudaklarına bakarken "Hayır. Bu renk sana çok yakışıyor. Ayrıca elbisen zaten sade bir elbise. Rujun bırak böyle kalsın," cevabını verdi.

"Sağ ol canım."

"Yemeğe nereye gideceksiniz?"

"Bilmiyorum ki. Vedat bir yer düşünmüştür. Zaten onun zevkine güvenirim."

Aynada makyajını son kez kontrol eden arkadaşına kıstığı gözleriyle bakarken, aklındakileri söylemeden duramayacağı her halinden belliydi Sinem'in.

"Şu Vedat..."

"Ne olmuş Vedat'a?"

"Öğlen beni pek ciddiye almadın ama, gerçekten ona karşı hiç mi bir şey hissetmiyorsun?"

Melike gülümsedi bu soru karşısında. "Sırf bu akşam için özel olarak giyinip, biraz makyaj yaptım diye mi soruyorsun bu soruyu bana?"

"Ya ne bileyim. Senin Çağrı dışında kimse için süslenmediğini bildiğimden, kafam karıştı. Ayrıca onunla konuşurken mutlu oluyorsun. Yüzün ondan bahsederken gülümsüyor. Bu bana haliyle ondan hoşlandığını düşündürtüyor."

"Gel canım şöyle oturup, konuşalım seninle," diyerek Sinem'in elinden tutarak, kendisiyle beraber onu da yatağın üzerine oturttu." Şimdi soruna bir cevap verebilirim. Ben Vedat'ı seviyorum."

"Seviyor musun?" Sinem'in yüz ifadesi öyle komikti ki, kahkahalarla gülmemek için dudaklarını ısırmak zorunda kalmıştı Melike.

"Evet, seviyorum ama arkadaşça, daha doğrusu bir ağabey gibi."

"Ağabey gibi mi?"

"Evet. Onu başka bir gözle görmem mümkün değil Sinem. Neden biliyor musun? Çünkü Çağrı konusunda senden sonra, dertleştiğim bir o vardı."

Sinem duyduklarına şaşırmadan edemiyordu o sıra. Melike'nin kendisinden başka dert ortağı olduğunu duymak hoşuna gitmemişti aslında ama bunu dile getirmedi. Böyle bir anda kıskançlık yaptığına inanamıyordu. "Onunla uzun uzun Çağrı'yı mı konuştun yani?"

"Evet. Hem de ilk ne zaman oldu bu biliyor musun?"

"Ne zaman?"

"Çağrı'nın Arzu'yla öpüştüğüne ilk kez tanık olduğum o gün Vedat benim dert ortağım oldu."

"Nasıl oldu bu?"

"Çağrı ile Arzu'yu, babamın yanına şirkete gittiğim bir gün birlikte görmüştüm biliyorsun."

"İş yerinde başkasının karısıyla kırıştırmaya utanmamıştı pislik," diye dişlerinin arasından öfkeyle tısladı Sinem.

"Odasının kapısını kapatmayı unutacak kadar gözü dönmüştü demek ki. Yakalanma korkusu yaşamıyordu galiba." O anları şimdi yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle hatırlıyordu. Oysa bu sahneyle ilk kez karşı karşıya geldiğinde, dünyasının başına yıkıldığını bile sanmıştı Melike.

O gün ayaklarını babasının şirketine doğru yönlendirirken, kendini çok mutlu hissediyordu Melike. Bugün yine sevdiği adamı görebilecekti. Onunla belki geçen gün olduğu gibi ayaküstü sohbet bile edebilirlerdi. Bu düşünceyle yüzü çok güzel bir gülümsemeyle aydınlanıvermişti bir anda. Ah ne çok seviyordu Çağrı'yı. Keşke onun da kendisini sevebilme gibi bir ihtimali olsaydı ama bunun çok zor olduğunu biliyordu. Çağrı'nın yanında o kadar güzel, manken gibi kızlar vardı ki genç adam dönüp ondan tarafa bakmazdı. Bu düşünce az önceki gülümsemesini soldurmuştu. 'Olsun' dedi kendi kendine.' O beni sevmese de, önemli olan benim onu sevmem ve onu gördüğüm her an kendimi çok mutlu hissetmem. Onu görmek bile yetiyor bana.'

Asansörle en üst kata çıkarken bile aklında bu düşünce vardı. Birazdan Çağrı'yı göreceğini düşündükce, avuç içleri heyecandan terliyor, kalbi sanki bir maratona katılmışcasına deli gibi çarpıyordu. Bu adam kendisine neler hissettiriyordu böyle? Melike daha önce başka bir erkeği, onu sevdiği gibi sevmemişti. Daha doğrusu hayatında babasından başka önemli biri daha olmamıştı. Oysa şimdi Çağrı vardı. En az babası kadar önemliydi genç adam onun için. İlk kez tattığı duygular kendisini zaman zaman zorlasa da, Çağrı'nın varlığına şükrediyordu.

Eskiden olsa, babasını iş yerinde iki haftada bir anca ziyaret ederdi. Oysa Çağrı'yla tanıştığından beri her gün olmasa da, her iki günde bir soluğu burada alıyordu. İşte bu sebeple asansörden indikten sonra, adımlarını direkt babasının odasına yönlendirmek yerine, sevdiği adamın odasına doğru yönlendirmişti. Şu an varlığına en çok ihtiyaç duyduğu adamı görecekti.

Odanın önüne geldiğinde, kapının yarı aralık olması onu şaşırttı. Çağrı'nın içeride olmama ihtimali canını sıktı. Oysa onca yolu onu

görmek için gelmişti. Eliyle kapıyı biraz daha araladığında, hayatında hiç tanık olmak istemeyeceği o sahneyle karşılaştı.

Çağrı, Arzu'yu öpüyordu! Ve bu öpücük oldukça tutkuluydu!

Sevdiğim dediği adam, başka bir kadını, kendini kaybetmişcesine, nefes almadan büyük bir tutkuyla öpüyordu. Arzu ise kollarını sıkıca Çağrı'nın boynuna dolamış bir şekilde, bu konudaki tüm hünerlerini resmen sergiliyordu. Bu gördüklerine inanamadı Melike. Dudaklarının arasından hıçkırıklarının kaçmaması için, eliyle ağzını sıkıca kapattı. Bu olanlara inanamıyordu! Çağrı ve Arzu... Bu imkânsızdı! Onun sevdiği adam, hayatının ilk aşkı, evli bir kadınla birlikte olamazdı!

'Buradan hemen gitmeliyim!' diye panikle içinden geçirirken, adımlarını zorlukla bulundukları yerden ayırdı ama birkaç adım atmasıyla, olduğu yere yığılıp kalması bir oldu. Elinin birini destek almak istercesine duvara dayadı. Birkaç kez ayağa kalkmaya çalıştıysa da, başarılı olamamıştı. Hızla yanaklarını ıslatan göz yaşları ve bastırmak zorunda olduğu hıçkırıkları yüzünden, dizlerinin üzerine yığılıp kaldığı yerde çok perişan görünüyordu.

"Melike? Melike!"

Kendisine seslenen kişiye doğru çevirdi bakışlarını. Bu Vedat'tı. Babasının şirketinde çalışan avukat Vedat. Onunla daha önce birçok kez sohbet ettiklerini hatırlıyordu.

"Ve-Vedat?" derken sesi iyice kısılmıştı.

Vedat endişeyle "İyi misin?" diye soruyordu kendisine.

"Hiç...Hiç iyi değilim ben..." Ah şu lanet hıçkırık nöbetleri yüzünden doğru dürüst konuşamıyordu bile."Gö-tür beni bu-radan."

"Gel canım," diyerek Melike'ye ayağa kalkmasında yardım etti. Onun koluna girerek, kendi odasının bulunduğu tarafa doğru yönlendirdi. İçeri geçtiklerinde genç kızı yakındaki koltuğa oturttuktan sonra, kısa süreliğine yanından ayrılarak, elinde bir bardak suyla geri geldi.

"Hadi iç."

"Sağ ol," diyerek bardaktaki suyu bir dikişte bitirmişti.

"Şununla da gözyaşlarını kurula."

Vedat'ın kendisine uzattığı mendille söylediğini yaparken, gözyaşları farkında olmadan hâlâ daha yanaklarını ıslatmaktaydı. Onun bu hali Vedat'ın içini acıtıyordu. Ne olmuştu bu kıza böyle? O sürekli cıvıl cıvıl şakıyan kız gitmiş, yerine bir enkaz bırakmıştı sanki.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Vedat'tan bakışlarını kaçırmıştı bu soru üzerine. Ona olanları nasıl anlatabilirdi ki? Çağrı'yı nasıl umutsuzca sevdiğinden bahsedebilir miydi Vedat'a?

"Melike bana güveniyor musun?" diye sorduğunda şaşırmıştı Melike. Bakışlarını tekrar karşısındaki adama yönlendirdiğinde, bu sorunun cevabının 'Evet' olduğunu biliyordu. Nedense Vedat'a güvendiğini hissediyordu Melike.

"Evet."

"O zaman bana olup bitenleri bir bir anlat. Seni bu kadar perişan eden ne?"

"Ben.." derken doğru sözcükleri arıyordu Melike.

"Çağrı Çetinoğlu'yla mı ilgili?"

Bu sefer bakışlarına şaşkınlık hakimdi. "Sen biliyor muydun?"

Vedat ise içten içe düştüğü duruma lanetler yağdırıyordu. "Uzun zamandır ona karşı bir şeyler hissettiğinin farkındaydım diyelim."

"Ama nasıl? O kadar mı belli ediyordum?" derken ne kadar acınası biri olduğunu düşündü.

"Ben işim gereği iyi bir gözlemciyim yani anlamam zor olmadı Melike. Eğer merak ettiğin, Çağrı'nın da bunun farkında olup olmadığıysa, emin ol o hiçbir şey bilmiyor."

"Anladım," derken bakışlarını ellerine çevirdi Melike.

"Şimdi ne olduysa anlat bana. Beni bir arkadaşın olarak gör ve seni üzen her ne ise, benimle paylaş."

"Ben Çağrı'nın odasına gittim. Kapısı aralıktı. Ama o..." Ah işte yine başlıyordu. Gözyaşları pınarlarını tekrar zorluyordu. Ağlamamak için kendiyle verdiği mücadeleyi kaybettiğinde, Vedat'ın canının nasıl yandığının farkına varamadı. O sırada Vedat sevdiği kadını bu hale soktuğu için, Çağrı'dan ölesiye nefret ediyordu.

"Devam et," diyerek cesaretlendirmeye çalıştı Melike'yi.

"İçeri de Arzu vardı. İkisi... İkisi öpüşüyorlardı."Son cümlesinden sonra elleriyle yüzünü kapatarak, tekrar hıçkırıklara boğuldu. O anı düşünmek çok can yakıcıydı. Buraya ne umutlarla gelmişti ama hiçbir şey istediği gibi gitmemişti.

"Tuna Tarhan'ın karısı, Arzu Tarhan mı?" diye sorarken Vedat'ın yaşadığı şaşkınlık yüzünden okunuyordu.

"E-Evet. Bu nasıl ola-bilir Vedat? Çağrı...Çağrı na-sıl evli bir kadınla birlikte olabilir?"

"İnan şu an bende çok şaşkınım!" derken aslında şaşkından çok öfkeliydi.

"Ben...Ben aptalın tekiyim. Onu sevdiğim için aptalım."

Melike karşısında böyle ağlarken, Vedat ne yapacağını bilemiyordu. Bu yüzden üstünde çok fazla düşünmeden, onu kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. "Ağlama. Onun yüzünden sakın ağlama."

"Ke-ndimi durduramıyorum ki... Bu çok acı ve-riyor."

"Geçecek güzelim. O adam senin sevgini hak etmiyor. Bu yüzden bu inci tanelerini onun için fedâ etme."

O anı hâlâ yüzünde buruk gülümsemesiyle hatırlıyordu Melike. Vedat o günden sonra onun kahramanı olmuştu. O gün ondan gördüğü o destek ve şefkat olmasaydı, yığılıp kaldığı yerden kolay kolay ayağa kalkamayacağını biliyordu.

"Ne iyi adammış. Gerçi yüzünden belli oluyor nasıl biri olduğu."

"Öyle. İşte bu yüzden aklına başka bir şey gelmesin. Ben nasıl Vedat'ı bir arkadaş, ağabey gibi görüyorsam, o da beni aynı şekilde bir arkadaşı, kardeşi gibi görüyor."

"Anladım canım. Senin böyle güvenilir insanlara sahip olduğunu bilmek, inan içimi çok rahatlatıyor. Çağrı'ya karşı yalnız olmayacaksın en azından. Vedat sana tüm desteğini verecektir."

"Öyle yapacağına eminim. Vedat beni herkesten koruyacaktır," dedi gülümseyerek. "Özellikle de Çağrı'dan."

Melike'ye *'Geldim. Aşağıda bekliyorum,'* şeklinde bir mesaj attıktan sonra, arabasına yaslanarak, apartmanın önünde sevdiği kadını beklemeye başladı.

Hâlâ inanamıyordu olanlara. Melike'yi 1 yıldan fazla bir zamandır görmüyordu ve şimdi bundan sonra genç kadın patronu olacaktı. Bu durum rahatsızlıktan çok, memnun ediyordu Vedat'ı. Onunla çalışmak demek, onu her gün görmek demekti. Hiçbir bahanenin arkasına saklanması gerekmeden, özgürce onun gözlerine bakabilecekti. Melike'nin evli bir kadın olduğunu bilse de, içindeki aşık adama bir türlü engel olamıyordu.

Birazdan onu tekrar göreceğini düşünmek, kalbinin ağzında atmasına sebepti. Oysa ona ne ara bu kadar kapıldığını bile hatırlamıyordu. Babasını ziyarete gelen o gencecik üniversiteli kıza ne zaman kalbini kaptırmıştı, hiç bilmiyordu. Tek bildiği onunla konuştuğu her an mutlu olduğuydu. Bu hislerini paylaştığı birkaç arkadaşının alay konusu olmayı da umursamamıştı Vedat. Onlara göre etrafında manken gibi kızlar varken, Vedat'ın gönlünü Melike'ye kaptırmış olması saçmalıktı. Onlara tek söylediği 'Onu bir de benim gözümden görseniz, beni anlardınız' olmuştu. Hâlâ daha aynı şekilde hissediyordu Vedat. Melike'yi sevmesinin sebebi görünüşü değil, onun yüreğinin güzelliğiydi. Tanıdığı tüm kadınlardan farklıydı bir kere. Babası şirket sahibi olmasına rağmen, bununla hiçbir zaman övündüğünü görmemişti genç adam ya da birine tepeden bakıp, küçümsediğine şahit olmamıştı. İçi dışı birdi onun. Aklından kötülük geçirmez, tam tersine herkesin iyiliği için uğraşırdı. Böyle bir kadını sevmesinde ne yapsındı? Melike büyük bir aşkla sevilmeyi sonuna kadar hak ediyordu. Ne yazık ki, bu aşkı kocasından görememişti genç kadın.

"Vedat?"

İsmini duymasıyla birlikte başını yan tarafına doğru çevirdi. Ne görmeyi beklediğini bilmiyordu ama kesinlikle bunu değil. Karşısındaki kadını baştan aşağı süzerken, önce aklının kendisine oyun ettiğini düşündü. Birkaç kez kırpıştırdı gözlerini. Ama durum değişmemişti. Gözlerini kapatıp tekrar açmakta bir sonuç sağlamamıştı.

"Melike?"

Bu kadın gerçekten Melike miydi? Hiç bir yanıyla ona benzemiyordu. 'Hayır' dedi iç sesi hemen. 'Gözleri... Gözleri onun gözleri. Onları nasıl unutursun?'

"Merhaba," diyerek Vedat'a yaklaştı ve onu yanaklarından öptü. Genç adamı nasıl şoka uğrattığını görebiliyordu. Bu durum kendisini çok eğlendiriyordu doğrusu. "Seni çok mu şaşırttım?"

Vedat şaşkınlıktan açık kalan ağzını kapatarak, gülümsemeye çalıştı. Şu an kalbinin ritmi az öncekine göre daha da hızlanmıştı. Bu kadın kendisine ne yaptığının farkında mıydı? Daha onun gerçekliğine inanamamışken, yanağına değen dudaklarla ivice darmadağın olmuştu. Bunlar yetmezmiş gibi, Melike'nin o güzel kokusu genzini doldurıvermişti.

"Ben... Sen gerçekten benim küçük patroniçem misin?"

"Ta kendisi," derken sevimli bir şekilde gülümsedi. "Yoksa beni sen de mi tanımadın?"Bu soruyu neden sorduğunu bilmiyordu ama Çağrı da olduğu gibi, Vedat'ın da kendisini tanımamış olma ihtimali canını sıkmıştı.

"Nasıl tanımam? Elbette tanıdım, ama hâlâ gözlerime inanamıyorum. Ne yaptın sen kendine böyle?"

Vedat yavaş yavaş girdiği şok halinden kurtuluyordu ve kendine geldikce, karşısındaki kadını daha yakından inceliyordu. Melike çok ama çok güzel görünüyordu. Vedat onu dış güzelliği için sevmemişti ama yine de bu görüntü onu fena halde etkilemişti.

"Fazlalıklarımdan kurtuldum. Güzel olmuş muyum?"

"Sen her halinle güzelsin," diye cevap verdi gülümseyerek.

"Eski halimle öyle olmadığım halde, bu cevabın için teşekkür ederim."

"Hayır. Eskiden de güzeldin. Sadece sen bunun farkında değildin."

Melike, Vedat'ın yüzüne şaşkınca bakakaldı. "Senin hemcinslerinden farklı olduğunu her zaman biliyordum zaten. Onlar gibi düşünmüyorsun."

"Ben farklıyım derken sana şaka yapmıyordum Melike. Hadi artık bin de, gidelim. Çok şık bir restoranda rezervasyon yaptırdım."

Melike önüne bırakılan yemeğini afiyetle yerken, Vedat da onu hayran gözlerle seyretmekten kendini alamıyordu. Şu an karşısındaki kadın, tüm hayallerinden bile güzeldi. Tıpkı bir peri kızına benziyordu. Onun her bir hareketini yakından incelerken, kalbinin hızlı vuruşları göğüs kafesini zorluyordu.

"Sen neden yemiyorsun? Aç değil misin yoksa?" Melike'nin sorusuyla silkinerek toparlandı. Onu açık şekilde dikizlediğini fark edince bu yaptığından utandı.

"Pek iştahım yok bugün," derken yalan söylemiyordu. Melike karşısında tüm güzelliğiyle otururken, Vedat'ta iştah ne gezerdi?

"Rahatsız mısın yoksa?"

"Yok, iyiyim. Sadece bugün öğlen yemeğini fazla kaçırdım sanırım."

"Öğle yemeğinin üzerinden kaç saat geçti Vedat. Acıkmamış olamazsın," dedi tek kaşını kaldırarak.

"Ama iştahım yok. Yalan söylemiyorum. Kendini iyi hissedeceksen, kendimi bu konuda zorlayabilirim istersen."

"Sen öyle diyorsan öyledir. Ayrıca seni hiçbir şeye zorlamaya hakkım yok benim."

"Yakında patronum olacağına göre, her şeye hakkın var demektir."

"Babamla bu konuyu konuşmuşsunuz."

"Evet ve itiraf etmem gerekirse, duyduklarıma oldukça şaşırdım."

"En çok hangi sözüne şaşırdın?" diye sordu ellerini çenesinin altında birleştirirken.

"Seni Çağrı'dan korumamı istedi benden ve ben buna bir anlam veremedim. Sonuçta o senin kocan ve genel müdür yardımcısı olarak, sana benden bile daha çok yardımı dokunacaktır."

Melike Vedat'a bir cevap vermeden önce suyundan bir yudum aldı. Genç adamın birazdan duyacaklarına şaşıracağını biliyordu. Ona Çağrı'nın yaptığı her şeyi açık yüreklilikle anlatabilecek miydi? Vedat, Arzu ve Çağrı meselesinden haberdardı ama bu ona kendisiyle ilgili o can yakıcı sırrı anlatmak için yeterli bir sebep miydi?

"Çağrı çok yakında benim kocam olmayacak," diyerek söze başladı. Aynı zamanda Vedat'ı da büyük bir şoka uğratmayı başarmıştı.

"Na-Nasıl yani?"

"Ondan boşanacağım."

Vedat bugün kaçıncı şokunu yaşadığını bilmiyordu ama baba-kız bu konuda onun sınırlarını zorluyor gibilerdi. "Neden? Yani... Bildiğim kadarıyla sen kocana çok âşıktın."

"Aşk bitebilir Vedat," derken bu sözüne kendisi de inanmıyordu aslında. Yıllarca insanın hayatının aşkıyla sadece bir kez karşılaşabileceğini savunurken, bu sözleri ne kadar saçma geliyordu kulağa ama olması gereken buydu. Çağrı'ya duyduğu aşk bitmişti, hatta onun kendisini aldatmasından ve duyduğu sözlerden sonra bitmişti aşkı.

"Senin aşkın bitmez Melike. Sen hiçbir zaman ayran gönüllü bir kız olmadın. Eğer Çağrı'yı sevdiysen, bu gerçek aşk demektir. Ve bu kolay kolay bitecek bir şey değildir. Onun için nasıl acı çektiğini hâlâ çok iyi hatırlıyorum ben. O seninle evlenmek istediğinde, yüzünün nasıl güldüğünü de aynı şekilde çok iyi biliyorum yani bana yalan söylemek yerine gerçekleri anlat."

Bu adamın kendisini bu kadar iyi tanıması haksızlıktı. Melike onun karşısında rol bile yapamıyordu. Pes ederek, önce derin bir nefes çekti içine. "Doğru. Kimi kandırıyorum ki? Sen yılların başarılı avukatı Vedat Akın'sın ve hiç kuşkusuz beni en iyi tanıyanların başında geliyorsun," diyerek burukca gülümsedi.

"Ne oldu? Neden bir yıl önce aniden eğitimini bahane ederek, Antalya'ya gittin? Ve şimdi döneli henüz birkaç gün olmuşken, neden işlerin başına geçiyorsun? En önemlisi neden bunların hiçbirinden Çağrı'nın haberi olmamalı?"

"En başından başlayayım o halde. Hani şu Mehmet Bey'in evinde verdiği davet vardı ya, orada görüşmüştük hatta seninle..."

"Evet. Sonra da birden ortadan kayboldun. Hiçbir yerde göremedim seni."

"Senin yanından ayrıldıktan sonra Çağrı'yı aramaya çıktım ama onu hiçbir yerde bulamadım. Arzu'yu da etrafta göremeyince içime bir kurt düştü. Ama konduramadım. Neyse evin ve bahçenin her yerine bakmama rağmen onu bulamayınca, lavaboyu bahane ederek evin diğer katlarına bakmak istedim. O sırada merdivenlerden yukarı çıkan Mehmet Bey'le burun buruna geldik."

"Sonra?" diyerek tüm dikkatini Melike'ye vermişti Vedat; çünkü olup bitenleri gerçekten çok merak ediyordu.

"Aşağı kattaki lavabo yerine, yukarı kattakini kullanmamı söyledi bana. Önce şüphelenmedim. Ama tam üst kata yöneleceğim sırada aşağı kattan gelen bir kadın kahkahası beni olduğum yere çiviledi."

Ondan sonra Melike'nin neler yaşadığını tahmin etmek zor olmadığından, öfkeden dişlerini sıkmadan edememişti.

"O kahkaha Arzu'ya aitti. Mehmet Bey bana engel olmaya çalışsa da, onu dinlemeyerek aşağı kata doğru yöneldim. Ve orada çok sevgili kocamla Arzu'yu, onca yıldan sonra tekrar dudak dudağa yakaladım."

Anlattıklarına kısa bir ara vererek, bu sefer elini şarap kadehine götürdü. İçindeki ateşi söndürmek istercesine birkaç yudum aldı.

"Aşağılık herif," derken hızlı soluk alıp veriyordu artık Vedat.

"Dur, daha anlatacaklarım bitmedi. Asıl bomba haberi duymadın henüz." Melike'nin gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Vedat onun nasıl acılar çektiğini düşündükçe, kendini çok kötü hissediyordu. Sevdiği bu kadar acı çekerken, kendisi onun yanında olamamıştı.

"Dahası da mı var?"

"Olmaz olur mu? En can yakıcı kısmı anlatmadım hâlâ sana."

"Yoksa onların karşısına çıkıp, hesap mı sordun? Sana kötü bir şey mi söylediler? Çok mu üzdüler seni?" diye sorarken telaşlı çıkıyordu sesi.

"Bana kalsa, karşılarına çıkıp, hesap soracaktım ama Mehmet Bey sağ olsun, beni kendimden korudu. Bir süre onun odasında oturup, sakinleşmeye çalıştım. Bu sakinliğim eve gelene kadar sürdü. Çağrı'ya onları gördüğümü söyledim. Önce anlamamazlıktan

geldi tabi. Tuna Bey'le iş yapıyorlarmışta. Arzu'yla da yan yana gelmişler falan filan. Sonra açıkça ne gördüğümü söyledim. İnkâr etmedi. Bunu düşünebiliyor musun? Karşıma geçerek, beni aldattığını inkâr etmek şöyle dursun, yaptığı her şeyi itiraf etti. Yüzsüzce bana, beni senelerce Arzu'yla aldattığını, hatta benden bile önce hayatında Arzu'nun olduğunu söyledi. O an neler hissettiğimi anlatamam sana."

"O adamı gördüğüm ilk anda geberteceğim!" diyerek dişlerinin arasından tısladı.

"Beni hiç mi sevmediğini sordum. Seven insan sevdiğini nasıl aldatabilirdi ki? İşte o zaman, beni hiçbir zaman sevmediğini söyledi. Benimle sırf babamla yaptığı anlaşma yüzünden evlendiğini açıkladı."

"Anlaşma mı?" derken şaşkınca genç kadının yüzüne bakakaldı Vedat.

"Evet. Meğer babam benim Çağrı yüzünden üzülmeme daha fazla dayanamamış ve ona bir teklif sunmuş. Benimle evlendiği takdirde onu hem mevki, hem de para sahibi yapacağı bir teklif. Çağrı da yıllar yılı benim o şişko halime sırf bunun için katlanmış. O gece bana söylemediği kelime, yapmadığı hakaret kalmadı. Benden utandığını, yanına yakıştırmadığını söyledi. O an ölmek istedim. Hayatımda hiç kimse beni onun aşağıladığı gibi aşağılamamıştı."

Melike'nin bakışlarındaki hüzün görülmeyecek gibi değildi. Onun bu haline kıyamadı Vedat. Ona destek vermek istercesine masadaki elini tuttu. "Sen de Antalya'ya dönerek, kendini baştan yarattın öyle mi?"

"Evet. Çağrı'nın bana yaptıklarını bir an olsun aklımdan çıkaramadım Vedat. Buraya da yarım kalmış o işi bitirmeye geldim. Çağrı'ya bana söylediği her bir sözü ağır bir şekilde ödeteceğim. Bunu yapabilmem içinde şirketin başına geçmem gerekiyor. Bana yardım et. Çağrı'dan intikam alabilmem için, desteğini benden esirgeme. Hep yanımda ol."

Melike ondan bunu istemeseydi de, Vedat'ın yapacağı şey bu olurdu. Ne olursa olsun kimsenin onu üzmeye hakkı yoktu. Aslında şimdi gidip o herifin ağzını burnunu dağıtabilirdi ama Melike'nin aklında başka şeyler vardı. O bu yolda Vedat'ın desteğini istemişti sadece.

"Ben her zaman senin yanındayım, bunu biliyorsun. Sadece ne yapmam gerekiyor onu söyle sen."

"Sağ ol Vedat. Sana güvenebileceğimi biliyordum," diyerek konuşmanın başından beri ilk kez gerçekten gülümsedi genç kadın.

Gökhan sıkıntılı bir iç çekişle "Neden benim de seninle gelmem gerekiyor bir türlü anlamıyorum," dedi. Bu kaçıncı içinde bulunduğu durumdan şikâyet edişiydi, bilmiyordu artık. Saymayı bırakalı çok olmuştu. Ama arkadaşını bir türlü fikrinden caydırmayı başaramıyordu.

Çağrı takım elbisenin ceketini üstüne geçirdikten sonra, Gökhan'a eğlenen bakışlarla baktı. "Orada tek başıma sıkılırım. Sayende biraz ortam şenlenmiş olur."

"Sıkıcı bir ortamsa, sen de gitme o zaman."

"Gitmemezlik edemem. Sonuçta patronun damadıyım ve şirketin genel müdür yardımcısıyım. Hem bu kadar mızmızlanmayı kes. Alt tarafı birkaç saat dişini sıkacaksın. Ayrıca sana dediğim şeyi yaptın mı?"

"Hangisini?" diyerek konuyu anlamamazlıktan geldi. Çağrı'yı süründürmek büyük bir zevkti doğrusu.

Çağrı'nın kaşlarını çatması üzerine gülümsedi Gökhan. "Ha şu afeti diyorsun. Soruşturdum ama kimse onun kim olduğunu bilmiyor. Haluk zaten ilk kez görmüş onu orada. Zaten bar açılalı daha bir ay oldu. 'Onu daha önce görseydim, hatırlardım mutlaka' dedi bana."

O geceden sonra Çağrı kafayı fena halde adını "Esrarengiz Güzel" koyduğu kadına takmıştı. Kendisinde ne ismi vardı ne de telefon numarası. Ona ulaşmasının hiçbir yolu yoktu ve bu durum canını sıkıyordu genç adamın.

"Artık vazgeç abicim. Kadını bulman imkânsız."

"Onu bulmak zorundayım."

"Nasıl bulabilirsin ki? Tek şansın, onun o bara tekrar gelmesi. Zaten öyle bir durumda, Haluk haber edecek bana. Ondan önce böyle bir şansın yok ne yazık ki. Hem ayrıca bu ne ısrar böyle? Yoksa Çağrı Bey'imiz âşık mı olmuşlar?" diyerek dalga geçti Gökhan. Çağrı'nın karşı çıkmaması üzerine ise kaşlarını hayretle yukarı kaldırdı. "Gerçekten âşık mı oldun?"

"Bilmiyorum ama onunla konuşurken kendimi çok farklı hissettim. Sanki ona hem çok yakın, hem de çok uzakmışım gibi. Tanıdık biri gibi geldi ama öyle olmasına imkân yok. Çok tuhaftı her şey."

"Bence sen hırs yaptın. Seni ret eden ilk kadın olduğu için, onu elde etme konusunda hırslandın. Bunun başka bir açıklaması olamaz."

"Haklı olabilirsin ama bunu onu tekrar görmeden önce anlamama imkân yok ne yazık ki. Bu yüzden onu bulmak zorundayım."

Sinem arkadaşını beğeniyle baştan aşağı süzdü. Üzerinde pudra renginde çok şık bir elbise vardı. Elbise kalçalarından itibaren aşağı doğru bollaşarak iniyordu. Melike bugün için en mükemmel şekilde hazırlanmıştı.

"Çok harika görünüyorsun," dedi gururla.

"Sağ ol canım. Sen de öyle. Bu kırmızı renk sana çok yakışmış."

"Yine de bu gece kimse seni güzellikte geçemeyecek. Çağrı seni karşısında bulunca resmen küçük dilini yutacak."

Davetin verileceği salonun olduğu binada, kendileri için özel bir oda tutulmuştu. Davetliler geldikten sonra, Melike babası tarafından herkese takdim edilecekti. Şirketin 'Yeni Genel Müdürü' olarak karşılarına çıkacaktı. İşte bu yüzden çok heyecanlıydı genç kadın ama asıl heyecanı, Çağrı'yla tekrar yüz yüze gelecekleri için yaşıyordu. Çağrı acaba ne tepki verecekti? Onun yüzünün alacağı ifadeyi düşünmek bile öyle keyif vericiydi ki.

"Çok heyecanlıyım," dedi derin derin nefesler alıp verirken.

"Valla ben senden bile heyecanlıyım."

"Her şey yolunda gidecek değil mi Sinem? Bu işi elime yüzüme bulaştırmak istemiyorum."

"Elbette her şey istediğin gibi yolunda gidecek. Bunun aksini sakın düşünme tamam mı?"

"Tamam," diyerek arkadaşına minnetle gülümsedi.

"Şimdi ben davetlilerin arasına karışmaya gidiyorum. Zaten seni de birazdan anons edecekler. Senden önce etrafı bir kolaçan edeyim bakayım, Çağrı Bey ne yapıyor."

Sinem elbisesinin uzun eteklerini tutarak acele adımlarla salondan içeri girdi. Bakışları anında Çağrı'yı ve onun yanındaki arkadaşını bulmuştu. Bu adama bakarken tüm öfkesinin tepesine çıktığını hissediyordu. Orada elinde içkisiyle dikilen adamı parça pinçik etmek için nelerini vermezdi ama sabırlı olmalıydı. Melike nasıl olsa Çağrı Bey'le bizzat ilgilenecekti.

Etrafta dolanan garsonun tepsisindeki bir içkiyi alarak arkasına döndü ve aynı anda biriyle çarpışarak neye uğradığını şaşırdı. Nereden çıkmıştı bu adam birdenbire? Çarpışmaları yetmezmiş gibi, elindeki kırmızı şarabı olduğu gibi adamın pahalı takım elbisesine boca etmişti.

"Önünüze baksanıza. Allah kahretsin!"

Sinem duyduklarıyla kaşlarını çattı ve adamın yüzüne doğru kaldırdı yerdeki bakışlarını. Ve o anda aklındaki tüm öfke dolu sözcüklerin uçup gittiğini hissetti. Bir an için ölüp de, cennete gittiğini bile düşünmüştü. Adam gerçek olamayacak kadar yakışıklıydı. Yakışıklıdan çok erkeksi yüz hatlarıyla çok çekiciydi.

"İncelemeniz bitti mi hanımefendi?" diye soran adamın sesiyle kendine geldi ve ne yaptığının farkına vararak, utançla bakışlarını ondan kaçırdı.

"Şey... Ben... Çok özür dilerim. İstemeden oldu."

"Bir de isteyerek olsaydı."

Adamın yine ters ters konuşmasına bozuldu Sinem ve az önceki öfkesinin yerli yerine geldiğini hissetti. "Özür diledim ya. Ne diye uzatıyorsunuz?" diye hırçınca çıkıştı karşısındaki adama.

"Özür dilemeniz, kıyafetimi mahvettiğiniz gerçeğini değiştirmiyor ne yazık ki!"

"Lavaboya gidip, temizlerseniz fazla bir şey kalmayacaktır."

"Hem suçlu hem güçlü diye sizin gibilere deniliyor galiba."

"Bana baksanıza siz..."

"Baktım. Ne olacak?" diyerek adamın dibine kadar yaklaşmasının şaşkınlığını yaşıyordu Sinem. Onun uzun boyunun ve yapılı vücudunun yanında cüce gibi kaldığını kabul etmek zorundaydı. Onun o erkeksi kokusunu solumak ise, zihnini iyice bulandırmıştı. Bu yakınlık kendisine hiç iyi gelmemişti.

Oysa karşısındaki adamın da durumu onunkinden pek farklı değildi. Mehmet daha o salondan içeri girer girmez fark etmişti kırmızılar içerisindeki esmer güzeli. Onun meraklı bakışlarını etrafta dolaştırmasını büyük bir ilgiyle izlemişti. Sonra da ayaklarının hakimiyetini tümüyle kaybederek, farkında olmadan ona doğru yürümüştü. Ve sonrasında olanlar aslında ona istediği fırsatı sunmaktan başka bir işe yaramamıştı; çünkü söylediği gibi bu duruma karşı öfkeli değildi Mehmet.

Şimdi kendisinin yanında küçücük kalan kadına iyice sokulduğunda, onun kokusuyla mest olmaktan kendini alamadı. Onun mavi gözlerinin şaşkınlıkla irileşmesini keyifle izledi.

"Siz... Siz ne yapıyorsunuz?" diye sordu bir adım geri çekilerek.

"Bir şey yapmıyorum. Sadece bana ne yapacağınızı soruyorum? Ayrıca üstümdeki bu lekenin sorumlusu olduğunuzu size hatırlatıyorum küçük hanım."

"Kuru temizleme masrafınızı karşılarım. Oldu mu? Artık memnun musunuz?"

"Evet. Olması gereken de buydu zaten. Madem öyle, isminizi ve telefon numaranızı alabilir miyim?"

Sinem içinden 'Ya sabır' çekerek, küçük el çantasının içindeki cüzdanından kartvizitini çıkarttı. "Buyrun. Faturayı ofisime yollarsınız."

Mehmet elindeki kartı dikkatlice inceledi. "Demek avukatsınız. Sinem Akay. Memnun oldum bende Mehmet Ertürk," derken gözlerindeki ışık fark edilmeyecek gibi değildi.

Sinem ise adamın az önce kendisini azarlamasının etkisinden henüz çıkamadan, şimdi kendisine uzatılan elin şaşkınlığını yaşıyordu. 'Mehmet' diye geçirdi içinden elini adamın avucunun içine bırakırken. 'Söylemesi ne kadar güzel,' diye aklından geçirdiğinde, içinden kendine kızdı. Bir erkekten bu kadar çok etkilendiğine inanamıyordu. "Ben de memnun oldum Mehmet Bey."

Çağrı boşalan kadehini dolusuyla değiştirirken, içinde bulunduğu bu ortamın kendisini boğduğunu hissediyordu. Özellikle üzerinde hissettiği bakışlar onu bayağı zorluyordu. Arzu kocasının hemen yanında olmasına aldırmadan resmen Çağrı'yı bakışlarıyla taciz ediyordu. Bu kadının cesaretine inanamıyordu. Nasıl bu kadar düşüncesizce davranabilirdi?

"Şu hatun seni kesip duruyor? Hani onunla görüşmüyordun artık?" diye sordu Gökhan.

"Görüşmüyorum zaten."

"O zaman bu bakışlar ne abicim?"

"Ne bileyim Gökhan. Arzu biraz kafadan arızalı bir kadın. Çok görmeyeceksin artık," diyerek gülümsedi.

"Yenge ne zaman geliyor peki?"

"Aslında gelmiş olması gerekiyor. Kayınpederimin söylediğine göre bu hafta sonu burada olacaktı. Belki şu an burada bir yerlerdedir," derken bakışlarını etrafta gezdirdi. Az ileride bir adamla konuşan Sinem'i fark etti ama yanında Melike yoktu. Böyle bir geceye karısının katılmamazlık etmeyeceğini bildiğinden, onu etrafında görememek garipti doğrusu.

Bir süre sonra kürsüye çıkan İsmet Bey'le, bakışlarını onun üstüne doğru çevirdi Çağrı. Kayınpederinin bir konuşma yapacağını anlamıştı.

"Öncelikle hepiniz hoş geldiniz," diyerek sözlerine başladı İsmet Bey. "Her sene olduğu gibi, bu sene de düzenlemiş olduğumuz bu gecede bizleri yalnız bırakmadığınız için teşekkürler. Böyle bir gecenin anlam ve önemi anlatmakla bitmez. Öncelikle tüm çalışanlarımızı birbirleriyle kaynaştırmak, birbirlerini daha yakından tanıma fırsatını onlara sunmak adına, böyle davetleri düzenlemek bir gereklilikten çok bir mecburiyettir bizim için. Ayrıca uzun yıllardır birlikte iş yaptığımız değerli şirket sahiplerine, bize sundukları sonsuz güven için bu başlıca bir teşekkür yoludur," dediğinde konuşması alkışlar yüzünden bölündü. "Bu gecenin önemli olmasındaki bir diğer sebep ise, size aldığım çok önemli bir kararı açıklamak istememdir."

Bu sefer etraf büyük sessizliğe gömüldü. Kimseden çıt çıkmıyordu. Çağrı da merakla duyacaklarını bekliyordu. İsmet Bey'in aldığı o çok önemli kararı merak ediyordu.

"Ben şirket işlerinden emekli olmaya karar verdim," dediğinde etrafta hoşnutsuzluğun hakim olması gülümsetti yaşlı adamı. "Ama merak etmeyin, şirketten ayrılıyor olsam da, benim eksikliğimi size yaşatmayacak birini bırakıyorum arkamda. Şimdi lütfen alkışlarınız eşliğinde, kızım Melike Çetinoğlu'nu huzurlarınıza davet ediyorum."

Çağrı, Melike'nin ismi geçince şaşırdı ama bu şaşkınlığı, sahneye çıkan kadını görmesiyle yaşadığı o büyük şokun yanında hiç kalırdı. Gözleri kocaman açılırken, elinde tuttuğu kadeh yavaşça parmaklarının arasından kayıp, yere büyük bir gürültüyle düştü. Ağzının açık kaldığını biliyor ama olduğu yerde kıpırdayamıyordu. Birkaç kez gözlerini kapatıp açsa da faydasızdı. İsmet Bey'in yanında gülümseyerek dikilen güzellik hâlâ ortadan kaybolmamıştı. Bu gördüğü gerçek değildi. Çağrı kesinlikle rüya görüyordu. Birkaç gün önce barda gördüğü kadın, karısı Melike olamazdı. Olmamalıydı! Bunda bir yanlışlık vardı.

Hemen eliyle Gökhan'ın kolunu kavradı. "Gö-Gökhan. Sen de, benim gördü-dü-düğümü mü gö-rüyorsun," derken resmen kekeliyordu.

Gökhan ise Çağrı kadar olmasa da, şoktaydı. "Evet abi. Bu bardaki o afet değil mi? Nasıl yenge olabiliyor?"

Gökhan da kendisiyle aynı şeyi görüyordu işte. O zaman bu gerçekti. "Çimdikle beni."

"Ne?"

"Hemen çimdikle beni! Rüya görmediğime emin olmak zorundayım!"

"Sen bilirsin," diyerek arkadaşının koluna bir çimdik attı.

Çağrı bu çimdikten sonra da değişen birşey olmadığını görünce, artık her şeyin gerçek olduğunu kabullendi. Birkaç gün önce gördüğü bu kadın karısıydı. Buna inanması çok zorken, bir diğer şoku İsmet Bey'in sözleriyle yaşıyordu şimdi.

"Kızım Melike Çetinoğlu bundan sonra şirketimizin yeni Genel müdürüdür."

Daha fazla şaşıramam dediği her anda, daha fazlasını yaşıyordu. Melike'nin günlerdir hayalini kurduğu o esrarengiz güzel olması yetmiyormuş gibi, şimdi bir de onun yeni patronu olduğunu öğreniyordu. Bu gece gerçekten hayatının en büyük şokunu yaşıyordu!

Çağrı'nın aksine babasına doğru ilerlerken Melike kendini hiç şu anki kadar iyi hissettiği başka bir an hatırlamıyordu. Çağrı'dan intikamını alacağı o büyük gün gelip çatmıştı. Gerçi bugün olanlar sadece başlangıçtı daha önünde gidilmesi gereken uzun bir yol vardı. Ama başlangıç ne kadar iyi olursa, sonu da bir bu kadar iyi olurdu.

Babasının yanına vardıktan sonra davetlilere doğru döndü. Herkesin şaşkınlıkla ondan tarafa baktıklarını görebiliyordu. Çoğu kişiyi eskilerden tanıyordu Melike. Bu yüzden yeni halinin, hepsini nasıl şoka soktuğunu fark etmesi zor olmadı. Bakışlarını tepkisini en çok merak ettiği kişinin üstüne çevirdiğinde, onun diğer herkesten

daha çok şaşırdığını görebiliyordu. Ve bu tarifi imkânsız bir tatmin duygusu yaşattı genç kadına. Çağrı'nın şaşkınlıkla aralanan dudakları, kocaman açılan gözleri ve yüzündeki o gördüklerine inanamadığını gösteren ifade, hepsi Melike'nin yaralı kalbine ilaç gibi geliyordu. 'Bu daha hiçbir şey Çağrı Bey,' diye içinden geçirdi keyifle. O sırada babasının sözleriyle düşüncelerinin arasından sıyrıldı.

"Kızım Melike Çetinoğlu bundan sonra şirketimizin yeni genel müdürüdür"

Babasına bakışlarıyla teşekkür etti Melike. Onun kendisi için yapamayacağı bir şey olmadığından artık emindi. Etraftan gelen alkış sesleriyle bu sefer mikrofona doğru eğilen kişi Melike'ydi.

"Teşekkürler. Bundan sonra birlikte daha bir çok iyi işe imza atacağımıza yürekten inanıyorum. Desteklerinizi benden eksik etmeyin lütfen. Ayrıca sizlerin huzurunuzda, bana güvenerek, böyle önemli bir görevi vermekte bir an olsun tereddüt etmeyen adama yani babam İsmet Kayalı'ya çok teşekkür ediyorum."

Bu sözleri söylerken bakışları Çağrı'nın üzerindeydi. Hâlâ şok olmuş bakışlarla Melike'yi süzüyordu genç adam ve bu gece kolay kolay bundan vazgeçebilecekmiş gibi de görünmüyordu doğrusu.

Mehmet'in yanında ağzı açık bir şekilde Melike'ye bakakalmasına neden bozulduğunu bilmiyordu Sinem. Oysa bu adamı tanımıyordu bile. Onun da davetteki diğer erkekler gibi güzel bir kadına bakması gayet doğaldı.

"Bu... Bu kişi gerçekten Melike Çetinoğlu mu?" diye sorduğunu duyduğunda, gözlerini devirmemek için kendini güç tuttu.

"Evet, o. Niye şaşırdınız Mehmet Bey?"

"Çok... Çok değişmiş."

"Nasıl?"

"Çok güzelleşmiş."

Adamın verdiği cevap doğruydu. Gerçi arkadaşı kendi gözünde her zaman güzeldi ama kilo verdikten sonra, güzelliği daha bir orta-

ya çıkmıştı. Peki adamın haklı olduğunu bilmesine rağmen, neden onun bu sözlerine bozulduğunu hissediyordu?

"Melike Çetinoğlu'nu tanıyor musunuz Mehmet Bey?"

"Evet. Birkaç kez babasının şirketinde karşılaştık. En son bir yıl önce evimde verdiğim davette görüşmüştük. O günden sonra bir daha görmemiştim kendisini," dediğinde bu sefer şaşkınlıktan ağzını kapatamayan kişi Sinem'di. Bu Mehmet Bey, arkadaşının bahsettiği Mehmet Bey miydi?

"Siz o Mehmet bey misiniz?" diye sordu farkında olmadan.

"Anlamadım?" Mehmet anlamamıştı. Ne demekti 'O Mehmet Bey misiniz?' Bu kadın hangi Mehmet'i soruyordu?

"Bakın ben Melike'nin en yakın arkadaşıyım. Sizin verdiğiniz davette yaşanılan her şeyden haberim var yani Melike bana sizden bahsetmişti. O yüzden 'Siz o Mehmet Bey misiniz' diye sordum size."

Karşısındaki kadının Melike Çetinoğlu'nun arkadaşı olduğunu duyduğuna sevindi. Bu şekilde ileride onunla sıkça görüşebileceğini biliyordu.

"Öyle mi? Gerçekten kötü bir geceydi. Keşke olanların önüne geçebilseydim."

"Siz elinizden gelenin fazlasını yaptınız Mehmet Bey. Arkadaşıma sahip çıktınız. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Teşekküre hiç gerek yok. Ben her insanın yapması gerekeni yaptım sadece."

Babasının kolunda sahneden inip kalabalığa doğru ilerlerken, kalbi yerinden çıkacakmışcasına hızlı atıyordu Melike'nin. Çağrı'nın olduğu yerden milim kıpırdamamış olduğunu görüyordu. Şimdi ona doğru ilerlerken, karşısına geçtiğinde, soğukkanlılığını koruması gerektiğini biliyordu.

Bu düşündüğü gibi kolay değildi. Yanında babasıyla Çağrı'nın yanına vardığında rolüne bürünerek, kocasına sarılıp, yanağından öpmesi gerekiyordu. Malum Çağrı, İsmet Bey'in hiçbir şey bilmediğine

inanıyordu. Ayrıca etrafın meraklı bakışları da cabasıydı. Özellikle bakışları az ileride, kocası Tuna Bey'in yanında duran Arzu'yu bulduğunda, bunu mutlaka yapması gerektiğine ikna olmuştu. Arzu kendisine resmen parçalamak istermiş gibi bakıyordu. Anlaşılan Melike'nin yeni görünümünden hiç hoşlanmamıştı.

"Merhaba canım," diyerek Çağrı'nın boynuna kollarını dolayarak, dudaklarını yanağına değdirdi. Çağrı'nın bu basit dokunuş karşısında titrediğini hissettiğinde, göz bebeklerine yerleşen hain pırıltıların eşliğinde gülümsedi.

Çağrı ise o an başka bir âlemdeydi sanki. Melike sahneye çıktığı andan itibaren bir an olsun bakışlarını onun üzerinden çekemediği gibi, nefes almayı bile unutmuştu ve şimdi genç kadının yakınlığı tüm duyularını harekete geçiriyordu. Günlerce hayalini kurduğu ve her yerde aradığı kadın, aslında kendisine yıllarca en yakın olan kadının ta kendisiydi. Buna hâlâ inanamasa da, bu durumun hoşuna gittiğini söylemesi gerekiyordu. Melike'nin geri çekildiğini hissettiği anda, kollarını onun beline sımsıkı dolayarak, hiç çekinmeden bu sefer onu yanağından öpen taraf Çağrı'ydı. Aslında içinden o öpücüğü onun dudaklarına kondurmak geçmişti ama bunun için şimdilik ortam hiç müsait değildi.

"Merhaba. Hoş geldin," derken Melike'nin bakışlarındaki öfke kıvılcımları dikkatinden kaçmamıştı. Anlaşılan karısı onun öpücüğünden hiç hoşlanmamıştı.

"Hoş buldum."

Melike, Çağrı'nın kollarını belinde hissettiği an kasılıp kalmıştı. Özellikle onun dudaklarının tenine teması sinirlerini bozmuştu yine de sakinliğini korumayı başarmıştı. Bu yüzden kendisini ne kadar tebrik etse azdı doğrusu.

Çağrı'nın "İsmet Bey müsaadeniz olursa, karımla biraz baş başa sohbet etmek istiyorum," dediğini duyduğuna hiç şaşırmadı.

"Tabii. Müsaade sizin. Birbirinize anlatacağınız çok şey olmalı." Melike, Çağrı'nın elini beline koyarak kendisini salonun dışına yönlendirmesine izin verdi. Genç adamın elinin temasından hoşlan-

mıyordu ama şimdilik etraftakilere her şey yolunda imaj vermekten başka çaresi yoktu. Dışarı doğru yönelirken arkadaşı Sinem'in endişeli bakışlarıyla karşılaştı. Ona gözleriyle 'her şey yolunda' mesajını verirken, onun yanındaki adam çekti dikkatini. Bu Mehmet Bey'di. Adamın baş selamına karşılık, ona en güzel gülümsemesini hediye etti. Melike'nin her bir hareketini yakından gözlemleyen Çağrı'nın dikkatinden kaçmamıştı bu gülümseme ve tabi kime hediye edildiği de. Bu duruma bozulmaktan kendini alıkoyamamıştı genç adam.

Dışarı çıkar çıkmaz Melike'yi sessiz bir köşeye çekti. Şimdi karşılıklı birbirlerinin gözlerinin içine bakarlarken, aralarında garip bir sessizlik oluşmuştu. Bu duruma daha fazla katlanamadı Melike.

"Ne söyleyeceksen söyle bir an önce. İçeri girip, davetlilerle ilgilenmem gerekiyor."

"O gece kim olduğunu neden söylemedin?"

Melike gülerek "Söylemem mi gerekiyordu? Dört buçuk yıllık karını tanımak zor olmamalıydı senin için!" dedi.

"Sen bu kadar değişmişken, benden seni tanımamı nasıl bekleyebilirsin?"

Melike bu adamın kendini haklı gösterme çabalarından nefret ediyordu."Biz seninle yıllarca aynı yastığa baş koyduk Çağrı. Her günün benimle geçti. Evet değiştim doğru. Ama tek değişen vücut ölçülerim oldu. Yüzüme bir kez olsun gerçekten bakmış olsaydın, gerçekten beni önemsemiş olsaydın, o gece beni kolaylıkla tanıyabilirdin. Bu yüzden sakın kendini masum göstermeye kalkma."

Karşısındaki kadının haklılığını kolay kolay kabul edecek biri değildi Çağrı. Haksız olduğunu kabul etmek ömrü boyunca yapamadığı bir şeydi. Bu yüzden tek çaresi karşı saldırıydı. "Beni baştan çıkarmak istedin. Yeni halinin üzerimdeki etkisini merak ettin, itiraf et hadi."

"Yanlış hatırlamıyorsam, hiç tanımadığın bir kadını baştan çıkarmaya çalışan kişi sendin Çağrı! Sana istediğini vermediğimde, çok bozulduğunu hatırlıyorum ben."

Çağrı öfkeyle soluk alıp veriyordu şimdi. O geceyi hatırlamak kendisine iyi gelmemişti. Bu sefer aklına gelenlerle, yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Neden zayıfladın karıcığım? Benim için, değil mi? Seni beğenip, tekrar karım olarak görmem için değil mi? Eğer istediğin buysa, açıkça söyle. Seninle tekrar karı-koca olmayı kabul edebilirim."

Şu an avucunun içi kaşınıyordu resmen. Bu ukala adamın o yakışıklı suratına şöyle bir osmanlı tokatı yapıştırmamak için kendine zor engel oluyordu.

"Sen bundan sonra değil benim kocam, kapımdaki köpek bile olamazsın," dediğinde içindeki tüm öfkeyi sözlerine yansıtmıştı ve Çağrı'nın yüzünün aldığı şekli gördükce, kaçan keyfinin de yavaş yavaş yerine geldiğini hissediyordu.

"Doğru konuş benimle!"

"Konuşmazsam ne olur? Evet zayıfladım ama bunu senin için değil, kendim için yaptım. Ayrıca babama da senden boşanmak istediğimi söyledim. Zaten sende bir yıl önce bunu istiyordun ama anlaşma yüzünden elin kolun bağlıydı. Neyse... Bence aylar sonra karşı karşıya gelmişken, daha fazla birbirimizin kalbini kırmayalım. Ne de olsa bundan sonra aynı şirkette çalışmaya başlayacağız. İyi geçinmemiz şirketin yararına olacaktır."

"Doğru ya. Genel müdür olacakmışsın. Tebrikler."

"Teşekkürler."

Melike'nin sözlerini yalanlamak istese de, yapamamıştı; çünkü hepsinin doğru olduğunu biliyordu. Hem ayrıca kendine birdenbire ne olduğunu da anlamıyordu. Karşısındaki kadın yıllar boyu hoşlanmadığı, sevmediği kadındı. Şimdi sırf zayıflamış ve daha da güzelleşmiş diye onun peşinden koşacak değildi ya? İşte bu yüzden Melike'nin karşısında geri adım atmaktan başka çaresi kalmamıştı.

"Ben artık içeri giriyorum. Daha konuşacağımız çok konu var. Ama bunu başka bir ortamda, baş başayken yapmalıyız."

Yanından uzaklaşıp giden kadının arkasından bir süre bakakaldı. Bir yıl önce ondan boşanmaya bu kadar meraklıyken, şimdi bu düşüncenin hoşuna gitmemesi çok tuhaftı. Tamam karısının güzel bir kadına dönüştüğünü kabul ediyordu, ama ondan da güzellerinin olduğunu biliyordu Çağrı. Yani büyütmemesi gerekiyordu hiçbir şeyi. O geceki kadının, Melike olduğunu öğrendiğine göre, tanımadığı bir kadına ilgi duyma sorunu da kendiliğinden ortadan kalkmıştı böylelikle. Artık hayatına eskiden olduğu gibi devam edebilirdi. Bu düşüncenin içini rahatlatmasına izin vererek, adımlarını tekrar salona doğru yöneltti.

İçeri girdiğinde bakışları kendisine ihanet ederek yine Melike'yi buldu. Genç kadının Vedat'ın yanında olduğunu gördüğünde, kaşları istemsizce çatıldı. Onun o adamın koluna girip, kahkaha atması ise, Çağrı'nın az önce düşündüklerinin hepsini bir bir silip yok etmişti. Şu anda karısını başka bir adamdan delice kıskanan bir kocadan başka bir şey değildi o.

~Bölüm Dokuz~

Çağrı'nın yanından uzaklaşırken, öfkesini elinden geldiğince kontrol altına almaya çalışıyordu genç kadın. Bu adam bunu nasıl başarıyordu bilmiyordu ama Melike onun dudaklarından çıkan her bir sözle kendini yeni bir öfke krizinin eşiğinde buluyordu. Oysa evli oldukları o üç buçuk yıl boyunca onun dudaklarından dökülen her bir söz mutluluk kaynağı olmuştu ve şimdi o eski hallerini düşündükce kendisine karşı büyük bir öfke duyuyordu.

Adımlarını tekrar salondan içeri attı. Kapının girişinde kısa bir an duraksayarak ciğerlerine derin bir nefes çekti. Her şeyin başındayken böyle hissediyorsa, süründürme planlarının ortasında ne hale gelecekti Allah bilirdi. Ama bunun olmasına müsaade etmeyecekti Melike. Çağrı'nın kendisini bu kadar alt üst etmesine bir daha asla izin vermeyecekti.

Bakışlarını etrafında gezdirirken, tekrar Arzu'yu gördü gözleri. Arzu hiç utanmadan Melike'ye öldürücü bakışlar atıyordu. O bakışların bir insanı öldürebilecek gücü olsaydı, hiç kuşkusuz Melike şu an yerde cansız bir şekilde yatıyor olurdu. Anlaşılan Çağrı'nın tüm ilgisinin Melike'nin üzerinde yoğunlaşmasını hazmedemiyordu. Bu düşünce az önce gerilen sinirlerini yumuşattı. Yüzüne zafer dolu bir gülümsemeyi oturttu. Arzu'ya gülümserken, kendini tekrar çok güçlü hissediyordu. Evet Çağrı onu çok kolay öfkelendirebiliyordu. Bu duruma karşı yapabilecek bir şeyi yoktu. Ama bu yine de, onu ve sevgilisini ileride süründüreceği zamanları düşündükçe, gözüne önemsiz bir ayrıntı olarak görünüyordu.

Adımlarını az ileride bulunan babası ve Vedat'ın yanına doğru yönlendirdi. Ondan önce bakışlarıyla Sinem ve Mehmet Bey'i aramışsa da, onları hiçbir yerde bulamamıştı.

"Vedat neredeydin? Az önce göremedim seni," diyerek genç adamın tam karşısında durdu.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekti. Ama yine de o tarihi ana şahit olma şerefine nail olabildim."

"Nasıldım peki?"

"Her zamanki gibi harika."

Bu sözlere içten bir kahkaha atarak, dostane bir tavırla genç adamın koluna girdi Melike. Vedat kendisine iyi geliyordu. Yüzünü gerçekten güldürmeyi başaran o ender bulunan insanlardan bir tanesiydi.

"Çağrı ne söyledi sana?" diyerek babası söze karıştı.

"Hiç, önemsiz şeyler." Onun söyledikleri aklına geldikce, sinirinden olduğu yerde tepinesi geliyordu. Ama bunca zaman sabırla beklemişken, onun karşısında kendini bu kadar kolay kaybetmeyecekti. Özellikle de şu an, onun bakışlarını çok yoğun bir şekilde üzerinde hissederken!

Çağrı'nın az önce salondan içeri girdiğini görmüştü. İçeri girdiğinden beridir de, bakışlarını bir an olsun Melike'den çekmemişti. Onun bu kadar dengesiz olduğunu bilmezdi genç kadın. Sırf zayıfladığı için şimdi kendisine -tekrar bir araya gelmek adına- beyaz mendil sallayan bu adamı, bir zamanlar sevebildiğine inanamıyordu.

Çağrı ise içinde bulunduğu durumdan oldukça şikâyetçiydi. Melike kendisini deli ediyordu! Eskiden de deli ederdi ama şimdi kendisine hissettirdiklerinin eski duygularıyla yakından uzaktan alakası yoktu. Melike'nin Vedat'ın kolunda duran eline her baktığında, öfkeden yerinde duramayacağını hissediyordu. Özellikle Vedat'ın Melike'ye aşık bir adam olduğunu bilmesi işini daha da zorlaştırıyordu.

"Çağrı? İyi misin sen?"

Gökhan'ın sorusuna kısaca "İyiyim," cevabını verdi.

"O zaman neden yumruğunu sıkıyorsun? Ayrıca dişlerine de yazık. Sen onları da böyle sıkmaya devam edersen, çok yakında dökülecekler," derken gülüyordu Gökhan.

Çağrı bir anlığına bakışlarını Melike'den çekerek, geveze arkadaşına yöneltti. "Sanane oğlum. El de benim dişler de benim. Onlarla istediğimi yaparım!"

"Neye bozuldun sen böyle? Sevgili karından yüz görememek ağrına mı gitti?" Gökhan açık bir şekilde sırıtıyordu artık.

"Bana bak Gökhan..."

"Çağrı."

Yanlarına yaklaşan kadını gördüğünde, dudaklarından kısık sesle bir küfür savurdu. "Arzu Hanım," derken etrafta birinin duyma riskiyle resmiyeti elden bırakmamıştı.

Gökhan Arzu'nun geldiğini gördüğünde, çoktan hareketlenmişti. "Benim lavaboya gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz."

Arkadaşının kendisini satmasına bozulsa da, yapabileceği bir şey yoktu. Arzu'nun kendine iyice sokulmasından hoşlanmayarak, bir-iki adımla aralarındaki mesafeyi korudu.

"Neden bana karşı bu kadar soğuksun?"

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Herkesin dikkatini üzerimize çekmek mi niyetin?"

"Kimsenin dikkatini çektiğimiz yok. Baksana, Melike Hanım gelir gelmez herkesin ilgi odağı olmayı başardı!" diyerek sinirle genç kadının etrafında toplanan insanları gösterdi. Arzu'nun kocası Tuna Tarhan bile Melike'nin yanındaydı. "Kadına bak ya. Bir sene ortalıkta yoktu, şimdi birdenbire başımıza patron olarak geri geldi."

"Şirket babasının şirketi. Böyle bir şeyin olması sürpriz sayılmaz."

"O ailenin damadı olarak bu görev sana verilir sanıyordum ama ben."

Çağrı'nın da düşüncesi hep bu yöndeydi. İsmet Bey'in şirketin başına kendisini geçireceğini düşünmüştü her zaman. En azından geçen seneye kadar düşüncesi buydu. Sonuçta karısı ev kadınlığını daha çok sevip, benimsemişti. Bu görevi Çağrı'dan başka devralacak kimse yoktu ama Melike'nin gerçekleri öğrenmesiyle her şey birden değişivermişti.

"Melike seninle aramızda geçenleri bilirken, böyle bir şeyin hâlâ mümkün olduğunu düşünmen saçma."

"Boşanacak mısınız?"

Bu sorunun cevabını Çağrı da merak ediyordu doğrusu. Karısına göre artık evli kalmaları için hiçbir neden yoktu. Zaten babasını da bu konuda ikna etmeyi başarmıştı. Melike boşanacaklarını söylüyordu ama, Çağrı nedense artık bu fikre eskisi kadar sıcak bakmadığını hissediyordu.

"Bilmiyorum," dedi dürüstce.

"Ne demek 'bilmiyorum'? O Antalya'ya gittiğinde, 'zamanı geldiğinde boşanacağım ondan' demiyor muydun?"

"Bana hesap mı soruyorsun Arzu?"

Çağrı'nın en nefret ettiği şey birine hesap vermek zorunda kalmasıydı. Evliliğinde bile Melike'ye hesap vermezdi. Canı isterse ne yapacağı konusunda onu bilgilendirirdi hepsi bu. Melike de zaten hiçbir zaman kocasının üstüne gidip, onu sorularıyla bunaltan bir kadın olmamıştı.

"Hayır elbette. Ben sadece..."

"Bence bizim bir şeyleri kesin olarak netleştirmemiz gerekiyor."

"Ne?" Sesi oldukça tereddütlü çıkmıştı genç kadının. Çağrı'nın uzun zamandır kendisine karşı ilgisiz olduğunun farkındaydı. Şimdi onun soğuk bakışları karşısında korktuğunu hissediyordu

"Bundan sonra bizim aramızda hiçbir şey olmayacak. Kısacası: Ayrıldık!"

"Bu-Bunu yapamazsın!"

"Yaparım. Alt tarafı birlikte güzel vakit geçiriyorduk. Aramızda öyle büyük bir aşk falan yoktu."

"Kendi adına konuş," derken sesini yükseltmemeye çalışıyordu Arzu." "Ben seni seviyorum."

"O da senin sorunun; çünkü aşkla meşkle benim işim olmaz güzelim. Yerinde olsaydım kocama sıkı sıkı sarılırdım. Çünkü sen onsuz bir hiçsin."

Bu sözlerinden sonra kararlı adımlarla Melike'ye doğru yürüdü. Onun etrafındaki erkekleri bir bir inceledikce, az öncekinden de büyük bir öfke seline kapıldı. Bu kadın bir anda nasıl bu kadar değişebilmişti? Şimdi erkekleri etrafında dört döndüren bu kadın gerçekten kendi karısı mıydı? Buna hâlâ inanası gelmiyordu.

Boş koridorda tek başına dikilirken, Mehmet'in erkekler tuvaletinden çıkmasını bekliyordu Sinem. Hâlâ daha onun üstüne şarap döktüğüne inanamıyordu. Normalde bu kadar sakar biri değildi ama tüm suçun kendisinde olduğunu da kabul etmeyecekti işte. Mehmet'in o kadar yakınında ne işi vardı? Her kadına böyle sokuluyor muydu? Bu düşünceden hiç hoşlanmadı. 'Neyse ne. Olan oldu artık. Hem Melike yüzünden ona kızmak yerine minnet duymalısın,diye geçirdi içinden.

"Sinem Hanım?"

"Geldiniz mi? Leke çıktı mı?" diye sorarken adamın elindeki cekete bakıyordu.

"Maalesef."

"Sorun değil. Kuru temizleme halleder ama sizin üstünüzü berbat ettiğim için size karşı çok mahcubum. Tekrar özür dilerim."

Karşısındaki kadının az önceki hırçın kadın olduğuna inanmak ne zordu. Mehmet onun güzel gözlerine bakarken dudağının kenarında beliriveren tebessüme engel olamadı. Bu olayda en büyük suç kendisindeydi. Sinem'in en yakınına kadar bilerek sokulmuştu. Bir yerde bu çarpışmayı planlamıştı. Şimdi kadının mahçup hali yüzünden biraz suçluluk duymuyor da değildi ama onunla tanışmasının başka bir yolu da yoktu. En azından o an olmadığını sanmıştı. Oysa Sinem'in Melike Çetinoğlu'nun arkadaşı olduğunu bilseydi, onları tanıştırma işini genç kadına bırakabilirdi.

"Dert etmeyin, olacağı varmış. Baştaki kaba sözlerim için asıl ben sizden özür dilerim."

"Önemli değil, hak etmiştim." Bu haline inanamıyordu aslında Sinem. O ve alttan almak?! Gerçekten dünyanın sonu gelmiş olmalıydı. Ama karşısındaki adamın gözlerine bakarken, elinden başka türlüsü de gelmiyordu. Ne güzel de bakıyordu böyle. Bakışları resmen insanın içine işliyordu.

"Resmiyeti bir kenara bırakmaya ne dersin?"

"O olur," derken aslında şaşkındı. Ama bu durumdan memnun olduğu gerçeğini de görmezlikten gelemezdi.

"Tamam öyleyse. İnsanlarla sizli-bizli konuşmayı oldum olası sevmemişimdir." Aslında bu sadece bir bahaneydi. Bu durumun kendisini rahatsız ettiği daha önce hiç olmamıştı. Ama Sinem için farklı düşünceler içerisindeyken, onun kendisine 'siz' demesinden hoşlanmıyordu.

"Artık salona geçsek mi? Melike beni aradıysa, meraklanmıştır."

"Olur. Bende Melike Hanım'a bir merhaba demek isterim."

İnsanlarla arasında resmiyeti sevmeyen bu adamın, Melike'ye 'Hanım' diye hitap etmesi dikkatini çektiyse de, sessiz kalarak bunu belli etmedi. Mehmet kendisiyle ilgileniyor olabilir miydi? Bu düşünceyle yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. Bu düşünce hoşuna gitmişti.

Etrafı insanlarla çevriliyken, bakışları ara sıra ileride Arzu'yla konuşan adamın üstünde takılı kalıyordu. Onu Arzu'yla yan yana görmek kıskançlıktan çok öfkelendiriyordu Melike'yi. Bu dünyada en çok nefret ettiği kişilerdi onlar ve şimdi onları uzaktan kaçamak bakışlarla izlerken, kendisine yaptıklarının bedelini bir an önce onlara ödetmek için sabırsızlandığını hissediyordu.

"Çok güzel görünüyorsunuz Melike Hanım," diyen sese doğru döndüğünde, Arzu'nun kocası Tuna Bey'le karşı karşıya geldi.

"Teşekkür ederim Tuna Bey."

"Bu genç yaşınızda işlerin başına geçmek büyük cesaret örneği gerçekten. Bu konuda sizi tebrik ederim."

"Sanırım bu cesaretimi babamdan almışım. Onun kızı olduğumu herkese yaptığım işlerle de ispatlamak niyetindeyim."

Bu Tuna denilen adamın da karısından bir farkı yoktu artık gözünde. Karı-koca gözleri dışarıdaydı. Bir an için Tuna Tarhan'ın kendisine asıldığını bile hissetmişti ve bu histen hoşlanmamıştı. Bu dünyada sâdık eş tanımına uyan bir insan evladı gerçekten hiç yok muydu?

"Hayatım." Beline dolanan kollarla irkilse de, bu kolların Çağrı'ya ait olması şaşırtmıştı onu. Genç adamın ne ara Arzu'nun yanından ayrılıp, yanına kadar geldiğini bilmiyordu. Ayrıca bu adam ne yapıyordu böyle?

"Çağrı," derken etrafındaki insan kalabalığı yüzünden, Çağrı'nın kollarından uzaklaşamamıştı. 'Pis fırsatcı' diye sinirle kendi kendine söylendi.

"Karınız artık patronunuz olacak Çağrı Bey. Evde olduğu kadar, işte de onun sözünden çıkamayacaksınız."

"Benim bundan bir şikayetim yok Tuna Bey. Böyle güzel bir kadından emir almak herkese nasip olmaz sonuçta."

Melike bu adamın yüzsüzlüğüne diyecek bir söz bulamıyordu. Az önce konuştuklarını unutmuş gibiydi. Çok rahat hareket ediyordu. Çağrı'nın elinin belini okşadığını hissettiğinde sakin kalmak için elinden geleni yaptı. O dokunuşa daha fazla dayanamayınca, elini onun elinin üzerine bıraktı. Bu şekilde bu okşayışlara bir son vermiş oldu.

"Haklısınız doğrusu. Antalya karınıza yaramış."

Tuna Tarhan'ın karısını beğeniyle süzmesinden hoşlanmamıştı. Zaten onun etrafında dikilen heriflerin hiçbirinden hoşlanmamıştı. Hepsi de çapkınlıkta nam salmış kişilerdi. İşte bu yüzden farkında olmadan soluğu karısının yanında almış, sahiplenircesine kolunu onun beline dolamıştı. Ona bu kadar yakın olmak zihnini bulandırıyordu. Onun belini eliyle yavaş hareketlerle okşarken, aradaki o kumaşın olmamasını her şeyden çok istemişti ama bu dokunuşun Melike'yi rahatsız ettiği belliydi. Elinin üzerinde onun elini hissettiğinde, gülümsedi.

"Öyle oldu. İşler yüzünden yanına fazla gidemedim ama güzel bir şehir olduğunu söyleyebilirim."

Melike artık bu duruma bir son vermek istiyordu. Etrafındaki bu yoğun ilgiden sıkılmıştı. Bu adamların başka yapacak işleri yok muydu? İşte en çaresiz olduğu o an gördü kendisine yaklaşmakta olan Sinem'i. Hemen Çağrı'nın kollarından kurtularak, yanındakilerden müsaade istedi.

Hızlı adımlarla Sinem'e doğru yürüdü. Sırtında hissettiği bakışların fazlasıyla farkındaydı ama hiçbirini önemsemiyordu.

"Sinem, neredeydin sen?" derken oldukça bozuk çıkıyordu sesi.

"Mehmet'e bir konuda yardımcı oluyordum canım, hayırdır? Ne oldu?" derken bakışları ileride kendilerini dikkatlice izleyen Çağrı'ya kaydı.

"Yok, sadece biraz bunaldım." Melike o an, Sinem'in yanındaki adamı fark etti. Gülümseyerek Mehmet'e elini uzattı. "Merhaba Mehmet Bey. Sizi görmek ne güzel."

"Sizi de öyle Melike Hanım. Harika görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim."

Sinem Mehmet'in sözlerine bozulmamaya çalışarak baktı arkadaşının yüzüne. "Çağrı sana kötü bir şey mi söyledi?"

"Hayır canım. Sonra detaylıca konuşuruz."

Mehmet her ne kadar birçok şeyi bilse de, onun yanında bu konuları konuşmak istemiyordu Melike. Konuyu değiştirmek için "Siz ne zaman tanıştınız?" diye sordu.

"Biz çarpıştık. O anda elimdeki şarapı Mehmet'in üzerine döktüm."

Arkadaşının adama sadece adıyla hitap ettiği bu sefer dikkatinden kaçmamıştı. Dudaklarında alaylı bir gülümseme belirirken, bakışlarıyla Sinem'e 'Bu konuyu sonra konuşacağız' mesajını göndermişti bile çoktan.

"Hay Allah. Nasıl oldu bu? Normal de sen sakar biri de değilsindir ki?" derken nasıl eğlendiği bakışlarından anlaşılıyordu. Sinem bu gece, Melike tarafından bizzat sorguya çekileceğini biliyordu.

"Oldu işte."

"Bu arada genel müdürlüğünüzü tebrik ederim Melike Hanım."

"Teşekkürler Mehmet Bey."

"Sizinle iş yapmak büyük zevk olacak benim için," diyerek gülümsedi genç adam.

"Benim için de öyle."

Gecenin ilerleyen saatlerinde fazla olay olmamasına rağmen, Melike bu ortama daha fazla katlanamayacağını hissediyordu. Özellikle Çağrı'nın her fırsatını bulduğu anda yanında bitmesi tüm sinirlerini tepesine çıkarmaya yetiyordu. Niyeti kendisine işkence çektirmekse, bunu çok iyi başarıyordu doğrusu genç adam. Bu gecenin böyle geçeceğini az çok tahmin etmesine rağmen, Çağrı'nın utanmazlığı ele alarak, kendisine sırnaşmasından hiç hoşlanmamıştı. Onun yakınlığını istemiyordu. Peki ama böyle hissederken, nasıl onunla sürekli aynı ortamda olmaya katlanacaktı? Nasıl ondan öcünü alacaktı? Çünkü Çağrı'dan öç almak istiyorsa, genç adama hep bu şekilde yakın olması gerekecekti. Böyle anlarda hemen aklına Arzu ve Çağrı'nın birlikte oldukları o görüntüyü getirmesi yetiyordu. Onun sözlerini de düşününce, Çağrı'ya karşı tekrar nefretle dolması hiç zor olmuyordu.

Gecenin sonuna yaklaşıldığında, davetlilerin çoğu yavaş yavaş ayrılmaya başlamıştı bile mekândan. Melike etrafındaki kalabalıktan bir nebze olsun kurtulabildiğinde rahat bir nefes aldı.

"Nereye gidiyorsun?"

'Ah bu adam hâlâ yanımda ne arıyor' diye inlememek için gözlerini sımsıkı yumdu.

"Sana ne zamandır hesap vermem gerekiyor Çağrı?" dediğinde etraftan duyulmayacakları şekilde ayarlamıştı ses tonunu.

"Hesap sorduğum yok benim de zaten."

"Müsaade edersen, lavaboya gitmek istiyorum."

"Tabi hayatım. Müsaade senin," derken pişkince sırıtan adamın yüzünün ortasına yumruğunu geçirmeyi ne çok isterdi.

Seri adımlarla bayanlar tuvaletine doğru ilerlerken arkasında işittiği topuk sesleriyle, tek acelesi olanın kendisi olmadığını fark etti. Ama o topuk seslerinin Arzu'ya ait olması hiç beklemediği bir şeydi.

"Melike, biraz bekler misin?"

İstemeyerek olduğu yerde durmak zorunda kaldı. Arkasını dönerken, yüzüne sahte tebessümünü oturtmuştu. "Bir şey mi vardı Arzu'cum?"

"Seninle konuşmak istiyorum," diyerek kollarını göğsünün altında kavuşturan kadına baktı Melike.

"Konuş o zaman. Gördüğün gibi acelem var."

"Çağrı'yla barışacak mısın?"

"Anlamadım?" derken aslında yalan söylüyordu. Onun neyi kast ettiğini anlamıştı. Arzu'nun tek derdi Çağrı'ydı. Çağrı'yı Melike'den kıskanıyordu genç kadın.

"Geçen sene Çağrı bana en kısa zamanda boşanacağınızı söylemişti. Ama bugün sorduğumda, bunu bilmediğini söyledi. Ben de sana sormak istedim. Sonuçta ipleri elinde tutan kişi sensin. Sen boşanmak istersen, Çağrı'nın yapabileceği pek bir şey olmaz."

"Sen başkalarının evliliği yerine, kendi evliliğinle ilgilensene Arzu'cum. Bizim evliliğimizden sanane?"

"Ben Çağrı'yı seviyorum!" dediğinde Melike gülmemek için kendini zor tuttu.

"Demek seviyorsun? İyi de, bundan banane?"

"Aramızdan çekilmeni istiyorum. Sen olduğun müddetce, Çağrı asla bana gelmeyecektir."

Melike için soğukkanlılığını korumak gittikce güçleşiyordu. "Öncelikle, benim sizin aranıza girdiğim yok. Hatırladığım kadarıyla, kocamla arama giren kişi SENDİN!"

"Yanılıyorsun canım. Senden önce ben vardım. Seninle evlenirken ses çıkarmadıysam, bunun Çağrı için iyi bir adım olacağını düşündüğüm içindi. Senin sayende onun iyi bir statüye sahip olacağının farkındaydım. İşte bu yüzden onu engellemek için bir şey yapmadım."

"Ve sen bana, tüm bunları yapmış olmana rağmen, hâlâ Çağrı'yı sevdiğini söyleyebiliyorsun öyle mi?"

"Evet, seviyorum."

"Buna inanmıyorum," derken ellerini kavuşturdu. Arzu'dan duydukları, midesini bulandırıyordu. Bir insan nasıl bu kadar çıkarcı olabilirdi, aklı almıyordu.

"İnanıp, inanmaman umurumda değil. Ben hislerimden eminim."

"Seven bir kadın, sevdiğini başka bir kadınla paylaşmaya asla razı gelmez. Söylediğin gibi onu sevmiş olsaydın, benim kollarıma yollamış olmazdın!"

"Unuttuğun bir şey var ama canım," derken gözlerindeki hain pırıltılar fark edilmeyecek gibi değildi. "Ne ben ne de Çağrı, seni asla bir kadın olarak görmedik. O duba gibi halinle, Çağrı asla senin olmazdı. Bunu bildiğim için, içim her zaman rahat oldu. Ayrıca çok sevgili kocacığın, senin ilginden bunaldığı her an benim kollarıma koşarak bu tezimi doğruladı. Seninle rekabet etmeye bile tenezzül etmedim işte bu yüzden."

Duydukları o kadar can yakıcıydı ki. Arzu'nun haklı olduğunu biliyordu. Çağrı asla onu bir kadın olarak görmemişti. Onun için yaptığı herhangi bir iş anlaşmasından farkı yoktu. Bunu bilmek başkaydı, başkasının ağzından duymak başka. İkincisi çok daha acı vericiydi ama bu kadar yol katetmişken, kolay kolay düşüncelerinden vazgeçecek de değildi.

Arzu'nun yakınına gelerek, gözlerinin içine baktı alaycı gülümsemesiyle. "Ama artık düşüncen değişmiş bakıyorum. Benimle rekabet etmeye hazır mısın Arzu'cum?"

"Ne?"

"Sanırım Çağrı'nın da düşünceleri değişmiş. Bugün bana 'eğer istersem evliliğimizi seve seve devam ettirebileceğini' söyledi. Artık beni bir kadın olarak gördüğüne eminim. Sen ne dersin? Yani diyorum ki, onun bu teklifini kabul mü etsem? Eğer edersem, seninle biz rakip mi olacağız şimdi?" Bunu sorarken yüzüne masum bir ifade takınmak hiç zor olmamıştı doğrusu.

"Ciddi... Ciddi değilsin öyle değil mi?"

"Vallahi çok ciddiyim. Ayrıca kocanın çok çapkın bir adam olduğunu fark ettim. Onu baştan çıkarmak da zor olmasa gerek. Tabi, ben sen değilim. Senin kadar asla alçalamam. Başkasının kocalarına kuyruk sallayacak kadar düşmedim. Kocan için endişe etme yani. Ama Çağrı konusunda sayende çok farklı düşünmeye başladım. Belki evliliğimize bir şans daha vermem gerekiyordur. Bu kararı vermem de yardımcı olduğun için sana çok teşekkür ederim canım. Senin sayende boşanma fikrinden vazgeçtim. Bundan sonra Çağrı'yı asla boşamayacağım."

Arkasında ağzı şaşkınlıktan açık kalan bir Arzu bırakarak, bayanlar tuvaletinden içeri girdi. Genç kadına söylediklerinin hepsinde ciddi olmasa da, onu sinir etmek her şeye değerdi. Bu oyun daha yeni başlıyordu ve Melike'nin kimseye karşı kaybetmeye niyeti yoktu.

~Bölüm On~

Gecenin sonunda soluğu Sinem'in evinde almışlardı. Bu gece yaşadıkları Melike'nin tüm dengesini alt üst etmeye yetmişti. Oysa Çağrı'nın kendi üstünde hiçbir etkisi kalmadığından o kadar emindi ki. Tüm düşündüklerinin birer hayalden ibaret olması canını sıkıyordu. Çağrı'nın her bir sözü, her bir davranışı karşısında bu kadar hassaslaştığı için kendine ne kadar kızsa azdı.

Sinem'in misafir odasındaki banyoyu kullanarak, önce tüm günün üzerinde bıraktığı yorgunluğundan kurtuldu. Ilık duş gerçekten iyi gelmişti. Tüm gece gerilen sinirlerini bir nebze olsun yumuşatmıştı. Çağrı'yla girişeceği her sinir harbinin sonunda bu hale gelecekse, daha çok işi var demekti. *'Alışacağım,'* diyerek kendini avutsa da, içten içe bunu başaramamaktan korkuyordu. Evet, uzun bir zamandan sonra korkuyordu Melike. Bir zamanlar kocasını kaybetmekten korkmuştu, şimdi de Çağrı'dan intikam alamayacak kadar güçlü olamamaktan korkuyordu. Onun yanında soğukkanlı olmak çok zordu. Çoğu zaman içindeki tepkileri bastırmak bir işkenceden farksızdı Melike için ama kendine güvenmesi gerekiyordu. Aksi takdirde Çağrı bu işten hiç yara almadan sıyrılmasını bilecekti ve bu Melike'nin asla kabullenemeyeceği bir şeydi.

Üzerine ince pijama takımını giydikten sonra, ıslak saçlarını da bir toka yardımıyla tepesinde topladı. Bunları yaparken aklına bu sefer Arzu'yla yapmış oldukları o tuhaf konuşma geldi. Melike o kadına inanamıyordu. Sözlerinin ne kadar saçma olduğunun farkında değil miydi? Çağrı'yı sevdiğini söylerken, onun iyiliği için başka bir kadına yollayabildiğini iddia ediyordu. Oysa Melike sevdiği adamın değil başkasıyla olmasını, onun başka bir kadına olan bakışlarını bile kıskanırdı. Zaten evlilikleri süresince Çağrı'nın haberi olmadan ne

çok kıskanmıştı onu. Kıskançlıkları ile onu bunaltmamaya çalışırdı hep. Arzu'nun aksine Melike, Çağrı'yı kimseyle paylaşamazdı.

Arzu'ya söylediği sözlerde ciddi değildi. Çağrı'dan zamanı geldiğinde elbette boşanacaktı ama bunu o kadının bilmesine hiç gerek yoktu. Bu sayede onun biraz zor günler geçirmesini diliyordu. Arzu başına gelecek tüm kötülükleri fazlasıyla hak eden biriydi. Melike'nin öncelikli işi Çağrı'yı süründürmekken, zamanı geldiğinde Arzu'yla da ilgilenmek niyetindeydi. Belki Tuna Tarhan'a karısının gerçek yüzünü göstermeyi deneyebilirdi? Gerçi o adamın da çapkın olduğu gün gibi ortadayken, karısının sadakatsizliğinden ne derece etkilenirdi, hiç bilmiyordu Melike. Bunu zamanı geldiğinde düşünürdü artık.

Salondan içeri girdiğinde, Sinem'in de üzerinde ki elbiselerden kurtularak, duş aldığını fark etti. Güzel arkadaşı kendisiyle beraber bu gece için gerçekten çok özenle hazırlanmıştı. Onun gibi birine sahip olduğu için kendini bir kez daha çok şanslı hissetti.

"Ha geldin mi? Ben de ikimize sıcak çikolata yaptım," diyerek elindeki kupalardan birini Melike'ye uzattı.

"Diyetimi bozduracaksın bana bu gidişle."

"Alt tarafı bir bardak sıcak çikolata canım. Hem o gerginlik dolu saatlerden sonra çok iyi gelir. Enerji depolarsın."

"Bak işte buna gerçekten ihtiyacım var."

Birlikte koltuğa geçip oturduktan sonra, Sinem elini destek vermek istercesine arkadaşının dizine koydu. "Şimdi o Çağrı dangalağının neler yaptığını bana bir bir anlat bakalım."

"Tahmin ettiğimiz şeylerdi aslında. Bana resmen asıldı. Başkalarına karşı sahiplendi ve fırsatını bulduğu her an yanımda bitti."

"Gerizekalı," diyerek öfkeyle söylendi Sinem.

"Bana onun için zayıfladığını bile söyledi. İnanabiliyor musun? Söz de onu baştan çıkarmak için uğraşıyormuşum," derken kafasını inanamazcasına iki yana salladı. "Bugün bir kez daha anladım ki, Çağrı tam anlamıyla kendini beğenmişin teki."

"Küçük dağları ben yarattım havasında dolanmaya devam ediyor yani? Anneannem 'Huylu huyundan vazgeçmez' derdi. Çok haklıymış."

"Eğer istersem, bu evliliği devam ettirebileceğini söyledi. O sözleri duysaydın, sanki kendini bunun için bir kez daha feda ettiğini düşünürdün. Onun için benimle olmak bir fedakarlıktan fazlası olmamış hiç."

Sıcak çikolatasından bir yudum alarak, kendini toparlamaya çalıştı. O anları düşündükce, kendini kötü hissetmekten alamıyordu. Çağrı'yı zamanında gözünde ne çok büyütmüştü.

"Canım benim. Belli ki bu sözler seni çok etkilemiş. Eğer istiyorsan, yol yakınken bu işten vazgeçebilirsin. Senin kimseye bir şey ispatlamaya ihtiyacın yok. Çağrı zaten sensiz bir hiç. Onu evinden de, şirketinden de kovarsın olur biter."

"Evet, tüm bu söylediklerini yapabilirim ama içim soğumaz Sinem. Hazmedemiyorum bana yapılanları. Ben o kadar aşağılanmayı hak etmedim! Severken sevilmediğim yetmezmiş gibi, bir de ihanete uğradım. Benim içerisinde mutlulukla yaşadığım dünyanın bir gecede nasıl sadece bir yalandan ibaret olduğuna tanık oldum. Çağrı'yı şu an hayatımdan kovabilirim. Onun iş hayatını bitirebilirim ama bunu yaparsam, Çağrı benim çektiklerimi çekmez. Ben onun bana yaptığını, ona yaptığımda ancak huzura kavuşurum. Ancak Çağrı'yı, onun beni aşağıladığı gibi, aşağıladığım da rahata ererim."

"Ama onun varlığına bile tahammül edemiyorsun Melike!" Arkadaşının gözlerinin ardına saklanan o hüznü çok net görebiliyordu Sinem. Bu intikam oyunu sadece Çağrı'yı etkilemeyecekti. Melike de sonunda çok yaralar alacaktı. Bunu bile bile arkadaşını nasıl destekleyebilirdi? Tamam başta Melike'ye her ne yapmak istiyorsa, ona destek çıkacağı konusunda söz vermişti. Ama bu gece tanık olduklarından sonra, bunun artık doğru bir yol olduğuna inanamıyordu. Melike kocasını hâlâ seviyordu. Şu an ona olan kini çok tazeydi ve onun arkasına gizlenerek, güçlü kalabiliyordu. Ama zaman geçtik-

ce ve Melike Çağrı'ya tekrar yakın olmaya başladıkça, arkasına gizlenebileceği bir nefretin olmamasından korkuyordu Sinem; çünkü Melike hayatının hiçbir döneminde kinci biri olmayı başaramamıştı.

"Bu ilk karşılaşma olduğu için böyleydi. İnan bana bundan sonra onun dengemi bozmasına kolay kolay izin vermeyeceğim."

"Kararlısın yani? Bu yolda ilerlemeye devam edeceksin?"

"Evet artık geri dönüş yok. Çağrı'ya bana yaşattıklarını yaşatmadan vazgeçmeyeceğim. Ondan sonra zaten boşanma davasını açıp, ondan tümüyle kurtulacağım."

"Umarım öyle olur canım. Senin üzülmeni istemiyorum ve Çağrı seni kolaylıkla üzmeyi başarıyor."

"Onu boşver de sana bu gecenin asıl bombasını anlatmadım."

"Neymiş o bakalım?"

"Arzu Hanım'la biraz sohbet ettik," dediğinde gülümsedi. Arzu'nun sözleri onu bir an hazırlıksız yakalamışsa da, çok geçmeden kendisini toparlamayı başardığı için gerçekten bir tebriği hak ediyordu.

"Arzu mu? Seni üzecek bir şey mi söyledi yoksa?"

"Çok iç açıcı bir konuşma değildi ama ona verdiğim cevaptan sonra, kendimi çok iyi hissettiğimi söyleyebilirim." Kısaca Sinem'e aralarında geçen konuşmayı anlattı.

"Vay canına. Kızım sen neymişsin de, haberimiz yokmuş. Tam bir intikam meleğine dönüşmüşsün. Güzel cevap vermişsin o yelloza. Şimdi içi içini yiyordur, kuduruyordur eminim."

"Bence de öyledir ama hak etti. Gerçi Çağrı'yı asla boşamayacağım konusunda ciddi değildim. Elbette ondan zamanı geldiğinde kurtulacağım yine de Arzu'nun bunu bilmesine şimdilik hiç gerek yok."

"Bunlar aslında tencere kapak misali birbirlerini bulmuşlar. İkisi de şerefsiz. İkisi de bencil, egoist."

"Çağrı'nın gerçek yüzünü görmek için önümde çok fırsatım vardı aslında. Onları ilk kez öpüşürken yakaladığımda anlamalıydım onun nasıl bir adam olduğunu. Ama aşk gözlerimi öyle kör etmişti

ki, bunu umursamadım bile. Onun beni seçmiş olması bana yetmişti. Gerçekten çok safmışım o zamanlar. Senin sözlerini bile ciddiye almadım."

"Geçmişe mazi derler güzelim. Önemli olan geleceğin ve o gelecekte Çağrı'nın bir yeri olmaması. Öyle bir adam senin gibi birini asla hak etmedi. O ancak Arzu gibilerine layık."

Sinem haklıydı. Çağrı gibi birine değer vermekle, onu sevmekle büyük bir hata yapmıştı Melike. Onun gerçek yüzünü göremediği için de çok suçluydu. Artık onun yüzünden üzülmek istemiyordu. Bu yüzden silkinerek toparlandı ve bakışlarını tekrar arkadaşının üzerine çevirdi. "Şimdi sen dökül bakalım," diyerek gülümsedi.

"Be-ben mi?" Melike'nin yüzündeki gülümsemesinden neyi kast ettiğini anlamıştı.

"Mehmet diyorum. Gerçekten çarpıştınız mı? Hani şu Türk filmlerinde olduğu gibi?" derken kıkırdıyordu Melike.

"Dalga geçme Melike ya."

"Nasıl geçmem? Kırk yıl düşünsem senin ondan hoşlanacağın aklıma gelmezdi."

"Bunu da nerden çıkardın? Ben sana ondan hoşlandığımı söylemedim."

"Söylemene gerek yok ki, bakışlarından anlaşılıyordu her şey. Adamı bir süzüşün vardı ki, o görüntü tüm sözlerinden daha aydınlatıcı oldu benim için."

"Gerçekten o kadar belli miydi?" diyerek elleriyle utançla yüzünü kapattı. "Offf... O da anlamıştır o zaman."

"Bence o da senden hoşlandı."

"Sence öyle mi? Nasıl anladın?" diye sordu hevesle.

"Adamla tanışır tanışmaz resmiyeti boşvermişsiniz. Buna senin cesaret edemeyeceğini bilecek kadar tanıyorum seni. Sonra onun da sana olan bakışları boş değildi hani."

"O resmiyet işi benim de kafamı karıştırdı. Bana resmiyeti sevmediğini söyledi ama seninle hep resmi konuştu."

"Belki iş ortağı olduğumuz içindir diyeceğim ama eskiden de benimle bu şekilde konuşurdu. Bence sana istediğini yaptırmak için yalan söylemiş."

"Diyorsun?" diye sorarken tatlı tatlı gülümsüyordu Sinem.

"Diyorum. Ayrıca senin adına çok seviniyorum. Mehmet gerçekten çok iyi bir adam. O gün bana sahip çıktı, benimle ilgilendi. Bana dost oldu. Tıpkı senin yapacağın gibi. Bu yüzden birbirinizi hak ediyorsunuz ve eniştemin Mehmet olması çok hoşuma gider."

"Ooo daha dur canım. Vur deyince öldürdün sende. Bakalım bundan sonra benimle görüşmek için bir atakta bulunacak mı? Yoksa bu geceyi hiç yaşanmamış sayıp, unutacak mı? Dereyi görmeden paçaları sıvamayalım bence biz."

"Sen bana güven. O adam seni en kısa zamanda arayacak. Dediydi dersin."

Pazartesi sabahı güzel bir duşun ardından soluğu dolabının önünde aldı. Sonunda beklenen büyük gün gelip çatmıştı. Bugün şirkette işe başlıyordu. Tüm bakışların üzerinde toplanacağını bildiğinden, bu güne özel bir kıyafet giymek istiyordu. Bu nedenle dolabındaki bordo renkteki elbisesini eline aldı.

Saçlarını her zamankinin aksine tepesinde topuz olarak topladı. Makyajında da pastel tonları tercih etmişti. Bu şekilde kendisine iş kadını imajı verdiğini düşünerek, aynadaki aksine gülümsedi. Siyah ince topuklu ayakkabılarını da giydikten sonra, artık her şeyiyle hazırdı.

Küçük el çantasını alarak salona doğru yöneldi. Bu sırada en kısa sürede kendisine bir ev bulması gerektiğini düşünüyordu. Antalya'dan geldiğinden beri, babasının evi yerine, Sinem'de kalmayı tercih etmişti; çünkü Sinem'in yanında kendini çok daha rahat hissediyordu. Bu düşüncesinden babasının haberi olsaydı, kesin çok üzülürdü ama Melike bu zor süreçte, Sinem'den güç alıyordu. Babası da onun için her şeyin en iyisini istiyordu hiç şüphesiz ama Çağrı konusuna babasını daha çok bulaştırmak istemiyordu. Onun Çağrı'yla

geçmişte bir anlaşma yapmış olduğunu bilmek bile, canının daha çok sıklmasına yetiyordu.

"Hazır mısın Sinem?"

"Evet, hazırım canım. Ooo bu arada çok güzel görünüyorsun," diyerek arkadaşının yanına geldi genç kadın.

"Sağ ol güzelim. Sen zaten her zamanki gibi harikasın."

"Hadi çıkalım bakalım. Ben seni bırakırım şirkete."

"Hiç gerek yok Sinem. Babamın şoförü aşağıda beni bekliyor zaten."

"Peki öyleyse."

Sinem kendi arabasına binerek işe doğru yola çıkarken, Melike de şoförün açtığı kapıdan arabaya bindi. Yol boyunca sakin olması için kendisine telkinlerde bulunsa da faydasızdı. Birazdan birçok insanla yüz yüze gelecekti. Özellikle Çağrı'yı tekrar göreceğini düşünmek bu durumunu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramıyordu. Ama Sinem'e söylediği gibi kararlıydı genç kadın. Bir daha Çağrı'ya karşı soğukkanlılığını kaybetmeyecekti. Ona kendisini nasıl etkilediğini hissettirmeyecekti. Zaten her şey uzun zamandan sonra onunla tekrar karı-koca olarak karşı karşıya gelmelerinin yüzündendi. Yoksa Çağrı'yı içinde çoktan bitirmişti Melike. Sadece aklına eski halleri geldikçe, Çağrı'ya karşı kayıtsız kalabilmesi güçleşiyordu hepsi bu kadar.

Araba taşlı yolda ilerlerken, şirketin hemen önünde bekleyen kalabalık dikkatini çekti. Babası en başta olmak üzere, sırasıyla Çağrı, Vedat ve şirket çalışanları onu kapıda karşılamak için bekliyorlardı. Bu görüntüye oldukça hazırlıksız yakalanmıştı doğrusu. Bugün böyle bir karşılama töreniyle karşı karşıya geleceğini düşünememişti. Kapısı açıldığında, babasının kendisine uzanan elini tuttu gülümseyerek. Babasının kolunda kendisini bekleyen kalabalığa doğru yürürken, sakinliğini korumak oldukça güçtü. Özellikle Çağrı'nın bakışlarını üzerinde hissederken, daha da zorlanıyordu.

"Canım, hoş geldin," diyerek kendisine doğru bir adım atan adama, en öldürücü bakışlarından birini fırlattı. Onun bu hitâbından

hiç hoşlanmamıştı ama onca göz üzerlerindeyken onu bozacak bir şey yapamazdı. *'En azından şimdilik'* diye düşündü. Onun yanaklarından öpmesine ses çıkaramadı. Bu adam hiçbir fırsatı kaçırmıyordu doğrusu!

"Hoş bulduk."

"Melike Hanım sizi aramızda görmek bizim için büyük bir onur. Hoş geldiniz." Vedat, Çağrı'nın Melike'ye nasıl sırnaştığının farkındaydı. Özellikle genç adamın davet gecesi sergilemiş olduğu davranışları dikkatinden kaçmamıştı. Bu durum onu her ne kadar öfkelendirmiş olsa da, Melike'yle aralarında olan ilişkiye karışmak gibi bir hakka sahip olmadığının bilincindeydi.

"Hoş buldum."

"Bu sizin için Melike Hanım. Tüm çalışanlarınız adına, lütfen kabul edin," diyerek yanına yaklaşan genç kıza dikkatini verdi. Elinde çok güzel bir buket tutuyordu. "Ben Ayça bu arada. Sizin asistanınızım."

"Çok teşekkür ederim. Ayrıca çok memnun oldum. Sizlere de çok teşekkür ederim arkadaşlar," dedi çiçeklerini alırken.

Karısı çalışanlarının birbiri ardına gelen tebriklerini kabul ederken, Çağrı da hayran bakışlarla onu izliyordu. Davet gecesinden sonraki sabah gözlerini yeni güne açtığında, bir an için bir gün önce yaşanılanların sadece bir rüyadan ibaret olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi Melike'ye bakarken, her şeyin aslında ne kadar gerçek olduğunu görebiliyordu. Melike geri dönmüştü. Hem de eskisinden çok farklı bir halde. Bununla da kalmamış, şirketin başına geçmişti. Karısı bundan sonra resmi olarak patronuydu!

Melike'nin İsmet Bey'in koluna girip şirketten içeri girmesiyle düşüncelerin arasından sıyrıldı ve o da yavaş adımlarla onları takip etti. Bu arada yanında yürüyen adama kaydı bakışları. Vedat'ın Melike'ye olan bakışlarından, onun hâlâ karısına aşık olduğunu görebiliyordu. Geçmişte genç adamdan duyduklarını ne kadar önemsememiş olsa da, şimdi onları düşünmek öfkelendiriyordu Çağrı'yı. Vedat'tan hoşlanmamakla çok haklıydı. Onun karısına karşı duyduğu beğeniyi bakışlarında görmekten rahatsızdı.

"İşte bundan sonraki odanız Melike Hanım," diyen babasına gülümseyerek karşılık verdi Melike. Arkalarından odaya Çağrı ve asistanı Ayça girmişti. Vedat onları baş başa bırakmasının doğru olacağını düşünerek kendi odasına yönelmişti.

"Yıllarca senin odan olarak benimsemişim burayı babacım. Nasıl kendi odam gözüyle görebilirim ki?"

"Zamanla o da olacaktır, bekle ve gör. Ayça kızım bize şöyle bol köpüklü Türk kahvesi söyleyiver sana zahmet."

"Peki İsmet Bey," diyerek odadan ayrıldı genç kız.

Çağrı baba-kızın yanında ne yapacağını bilmeyerek ayakta dikiliyordu. Açıkçası ikisi tarafından dikkate alınmadığı için biraz bozulmuştu. Melike dışarıdaki karşılama dışında bir kez olsun Çağrı'dan tarafa dönüp, bakmamıştı. Ve bu durumdan nedense hiç hoşlanmadığını hissediyordu genç adam.

"Hadi geç otur bakalım koltuğuna."

Babasının sözünü ikiletmeden bundan sonra ait olduğu yere, koltuğuna geçip oturdu ve o an kendisini daha da güçlü hissetti. Bu hissi sevmişti. Özellikle Çağrı'nın bakışları üzerindeyken, bu hissin zevkini doyasıya yaşıyordu.

"Biz de şöyle geçip oturalım Çağrı."

Melike'nin karşısındaki koltuğa geçip oturduklarında, Melike Çağrı'nın yüz ifadesini dikkatle inceledi. Onun içinde bulunduğu bu ortamdan pek hoşnut olmadığını görebiliyordu ve bu yüzündeki gülümsemenin sebebiydi. Çağrı'nın yanlarında hiç rahat etmemesini istiyordu. Kendini hep bir fazlalık olarak görmesini ve aslında bu ortama hiçbir zaman ait olmadığını fark etmesini arzuluyordu ve bunun olması için elinden geleni yapacaktı.

Bir süre sonra gelen kahvelerini yudumlarlarken ortama derin bir sessizlik hakimdi. Bu durumdan sıkılmış olmasına rağmen ağzını açıp tek kelime etmiyordu Çağrı. Bunun yerine karşısındaki kadını izlemek daha cazip geliyordu kendisine. Melike'nin bilerek kendisinden tarafa bakmaması sinirlerini bozsa da, onun güzel yüzünü uzun uzun seyretmek gibisi yoktu.

"Ben artık kalkayım. Sana da işlerinde başarılar dilerim güzel kızım," diyerek kızının yanağına içten bir öpücük bıraktı yaşlı adam.

"Sağ ol babacım. Akşam eve uğrarım, günün özetini geçerim sana. İşlere alışana kadar tecrübelerine ihtiyacım var."

"Olur."

Ayağa kalkıp babasını kapıya kadar geçirdikten sonra, istemeyerekte olsa arkasına doğru döndü ve Çağrı'yı bıraktığı yerde buldu.

"Senin işlerin yok mu?" diye sorarken yavaş adımlarla ona doğru yaklaştı ve yanındaki koltuğa geçip oturdu.

"Çok önemli bir işim yok. Bende bu boş zamanımı karımın yanında geçirmek istedim."

"Seninle bir konuya açıklık getirmek istiyorum Çağrı."

"Dinliyorum," derken bakışları Melike'nin güzel yüzündeydi.

"İş yerinde bana az önce davrandığın gibi davranmanı istemiyorum."

"Nasıl davranmışım ki?"

"Canımlı, cicimli konuşmanı ve öpmeni istemiyorum, ayrıca şirket içerisinde resmiyete önem vermeni rica ediyorum. Bundan sonra bana 'Melike Hanım' diye hitap edeceksin. Ben de sana aynı şekilde 'Çağrı Bey' diyeceğim."

Yaşadığı kısa şaşkınlığın arkasından dudaklarının arasından kaçan kahkahalara engel olamadı Çağrı. "Ciddi olamazsın!"

"Çok ciddiyim Çağrı Bey!" derken bakışlarıyla da nasıl kararlı olduğunu belli ediyordu zaten. Çağrı'nın gülümsemesi dudaklarında donarken, Melike'nin neyin peşinde olduğunu deli gibi merak etmeye başlamıştı genç adam.

"Bu saçmalık! Biz evliyiz seninle ve bunu bütün şirket çalışanları biliyor. Neden karıma 'Hanım' diye hitap etmem gereksin ki?"

"Çünkü ben senin patronunum. İş yerinde sadece patronunum. Ayrıca özel hayatımız için de endişelenme. Orada da senin için sadece 'Melike Hanım' olabilmek için gerekli prosedürlere en kısa zamanda başlayacağım."

Ellerini birleştirip sinirle sıkarken, karşısındaki kadını ilk kez tanımadığını hissediyordu. Aynı onu barda ilk kez gördüğünde hissettiklerini hissediyordu. Bu kadına hem çok yakın, hem de çok uzaktı. Ve bu Çağrı'nın sinirlerini bozuyordu.

"Saçmalamayı keser misin lütfen? Ben bu resmiyeti kabul etmiyorum! Sana asla 'Hanım' diye hitap etmem."

"Öyle mi? O zaman kendine başka bir iş arasan iyi olur; çünkü bana saygısı olmayan bir genel müdür yardımcısını istemiyorum şirketimde!" Çağrı'nın yaptığı blöfü görmemesini diliyordu içten içe. Onun şirketten ayrılması hiç işine gelmezdi. ama ona yerini bildirmesi gerekiyordu. Eskisi gibi Melike'ye istediği şekilde davranamayacağını anlaması şarttı.

Melike'nin tehditi gözünü korkutmamıştı aslında ama yine de onun kendisinden bu kadar kolay vazgeçebileceğini asla düşünmemişti. Bu şirketten başka şirketlerde çalışma imkânı da vardı, ama hiçbiri inşaat sektörünün devlerinden sayılan Kayalı Şirketler Grubu'ndan daha fazla prestij sağlamazdı. Bu yüzden karısının bu küçük isteğini kabul etmek işine geldi.

"Pekâlâ... Siz nasıl isterseniz öyle olsun Melike Hanım," derken gülümsemeye çalıştı ama bu duruma ne kadar bozulduğu yüz ifadesinden anlaşılıyordu. Melike'nin patronu olmasından ilk kez hoşlanmadığını hissetti. Özellikle onun bir gerçeği dile getirerek patronluğunu vurgulaması ve bu sayede Çağrı'yı küçük görmesi gözünden kaçmamıştı genç adamın. Melike'nin onu zamanında yere göğe sığdıramamasına o kadar alışmıştı ki, bu davranışı şaşırtıyordu şimdi Çağrı'yı.

Çağrı'nın pes etmesine sevinerek "Öyleyse, şimdilik beni yalnız bırakın Çağrı Bey. Yapmam gereken işler var," dedi.

Kibarca kovulduğunu fark etmişti. Buna rağmen bu durum onu rahatsız etmek yerine eğlendirmişti aslında. Melike'nin bu kadar dişli bir kadın olduğunu hiç bilmezdi. Biraz da bu yüzden şaşkınlık yaşıyordu. Onun tanıdığı kadın, şimdi karşısında patron sıfatıyla oturan kadından çok farklıydı. İkisi kesinlikle aynı kişi olamazdı.

"Bir ihtiyacınız olursa, çekinmeden beni arayabilirsiniz Melike Hanım."

"Teşekkür ederim."

Kendisine son kez gülümsedikten sonra, Çağrı'nın odadan çıkmasıyla rahat bir nefes aldı. Az önce Çağrı'ya karşı göstermiş olduğu duyarsızlığından dolayı kendiyle gurur duyuyordu. Davet gecesinin aksine, bugün kendini kötü hissetmemişti. Tam aksine Çağrı'nın karşısında daha önce hiç olmadığı kadar güçlü durmuştu. Ona kimin patron, kimin çalışan olduğunu açıkça göstermişti ve bu sadece bir başlangıçtı. Bundan sonra olacakların ön hazırlığıydı.

~Bölüm On Bir~

Elindeki kalemi çevirirken tüm dikkatini karşısındaki kadına vermiş gibi görünüyordu Sinem. Oysa durum hiç de göründüğü gibi değildi. Kendisinden avukatı olmasını isteyen bu kadını dinlerken, daha çok onun şikayetci olduğu kocasına acıdığını hissediyordu o anda.

"Ondan boşanmakta kararlıyım Avukat Hanım!"

Derin bir nefes alarak "Bir bakalım, sözlerinizi doğru anlamış mıyım?" diye gülümsedi. "Siz kocanızdan ayrılmak istiyorsunuz. Bunun sebebi ise sizden bir çocuk istemesi, öyle mi?"

"Tek sebep o değil elbette. O ilk tanıştığımız zamanlardaki adamdan eser yok şimdilerde. Kendini iyice saldı. Gittikce kelleşti ve göbeklendi. Durmadan üstüme düşüyor ve çocuk isteyip duruyor. Ona fiziğimi bozamayacağımı defalarca kez söylemiş olsam da, bu sözlerimi umursamıyor bile. Artık onunla yaşamak bir işkenceden farksız bir hale geldi benim için."

Bu kadını dinlerken o adam için gerçekten üzüldüğünü hissetti. Nedense Tülay Hanım kendisine birini anımsatmıştı. 'Çağrı'nın kadın versiyonu' diye düşündüğünde, kahkahalarla gülmemek için dudaklarını ısırması gerekmişti.

"Kocanızla aşk evliliği mi yapmıştınız Tülay Hanım?"

"Mantık evliliği desek daha doğru olur. Karşıma çıkan adayların içerisinde en iyisi oydu."

Bu *'En İyi'* nin tanımı muhtemelen *'En Paralı'* ydı. "Kocanız sizden boşanmak istemiyor. Onun ikna etmeye çalıştınız mı hiç?"

"Çalışmaz mıyım? Elimden gelen her şeyi yaptım ama onda tam bir Laz inadı vardır. Durmadan beni ne kadar sevdiğinden bahsediyor ve 'kesinlikle boşanmayacağım' deyip duruyor."

"Eğer o istemiyorsa işiniz zor. Çok uzun bir süreç sizi bekliyor."

"Bu hiç önemli değil. Benim için asıl önemli olan sonuç. Yüklü miktarda bir nafaka alabileyim de, ne kadar sürerse sürsün."

"Bu istediğiniz olmayabilir."

"Nedenmiş o?"

"Boşanmak isteyen taraf sizsiniz, peki elinizde bu evlilik süresince mağdur olduğunuzu kanıtlayan bir şeyler var mı?"

"Psikolojik olarak çok zarar gördüm tabii..." derken kadının kafası çokça karışmış gibi görünüyordu.

"Ruhsal olarak kötü durumda olduğunuzu kanıtlayan bir sağlık raporunuz var mı?"

"Yok?!"

"Peki eşinizin mal mülk sahibi olduğunu söylemiştiniz. Bunları sizinle evlendikten sonra mı edindi?"

"Hayır. Beş kuruşsuz olsaydı, onunla evlenebileceğimi düşünmüyorsunuz herhalde?" diye sorarken bu sözlere alındığını bakışlarıyla açıkça gösteriyordu.

"Bakın Tülay Hanım. Eşinizden boşanmak isteyebilirsiniz, bu konuda kimsenin size bir söz söylemeye hakkı yok. Ama nafaka konusunda eşinizle anlaşmanız sizin yararınıza olur. En azından belki kocanız size karşı cömert olabilir."

"Ama o bana, eğer ondan boşanırsam, bana beş kuruş koklatmayacağını söyledi! Bu adamın bana karşı cömert olabileceğini nasıl düşünebilirsiniz? Ayrıca siz ne biçim avukatsınız canım. Sizin tek göreviniz, size para ödediğim için benim istediklerimi harfiyen yerine getirmek! Her söylediğim söze karşı çıkmak değil. Anlamadım ki, siz benim mi yoksa kocamın mı avukatısınız?"

Duydukları karşısında öfkelendiğini saklayamayarak bakıyordu Tülay Hanım'ın yüzüne. Bu işe başladığından beri onun gibi birçok kendini beğenmiş insanla muhatap olmak zorunda kalmıştı. İşi gereği birçok kez alttan almayı denemişse de, hiçbirinde başarılı olamadığını söyleyebilirdi Sinem. Yapamıyordu işte. Kimseye karşı sessiz kalamıyordu. Bu karakterine tersti. Dobracı kişiliğiyle birçok müvekkil kaybettiği de olmuştu bu yüzden.

"Kesinlikle sizin avukatınız değilim ve olmaya da hiç niyetim yok," dedikten sonra hızla ayağa kalktı ve eliyle kadına kapıyı gösterdi. "Belki de kocanızı arayarak 'Bu kadından boşanın ve beni avukatınız olarak kabul edin. Ona beş kuruş nafaka ödememeniz için elimden geleni yaparım, hem de hiç bir ücret almadan,' demem gerekiyor. Onun avukatı olmak gerçekten çok hoşuma giderdi doğrusu."

Tülay Hanım'ın yüzünün hissettiği öfkeyle kıpkırmızı kesmesi Sinem'i gülümsetti. Almayı umduğu tepki buydu işte. Kimse kendisiyle böyle saygısızca konuşmaya cesaret edemezdi. Adımlarını kapıya yönlendirerek sertçe açtı. Ardından "Güle güle Tülay Hanım!" diyerek kadını resmen kovdu.

"Siz çok... Çok utanmazsınız!"

"Siz de çok ahlaksızsınız!"

"Siz benimle nasıl bu şekilde konuşabiliyorsunuz? Sizi dava edeceğim. Hakkınızda hakaret davası açacağım!"

"Ne istiyorsanız onu yapın. Yeter ki bir an önce buradan çıkıp gidin. Daha yapılacak çok işim var."

Kadının burnunu havaya dikip, topukları üzerinde hırsla ilerleyerek odadan çıkmasını eğlenen bakışlarla izledi. Zaten uzun zamandır birine patlamak için çıldırıyordu. Bu kadın aradığı fırsatı resmen altın tepsiyle önüne sunmuştu. Ona söylediği hiçbir sözden dolayı pişman değildi. Hepsini hak etmişti Tülay Hanım. Belki biraz ileri gitmiş olabilirdi ama Sinem'in böyle konularda pek ayarı yoktu. Öfkelendi mi gözü hiç kimseyi görmezdi.

Sekreterinin şaşkın bakışlarla kendisine baktığını gördüğünde gülümsedi. "Sorun yok Sibel. İşine bak sen."

"Şey... Sinem Hanım, bir misafiriniz var."

Genç kızın işaret ettiği tarafa baktığında, kendisini eğlenen bakışlarla süzen adamı fark etti. Küçük çapta bir şok yaşadı. Onun az önce olanlara tanık olduğunu fark ettiğindeyse, yanaklarının kızarmasına engel olamadı. Adımlarını ona doğru yönlendirirken "Mehmet Bey," dedi farkında olmadan. Onu bugün karşısında bulmayı hiç beklememişti.

Mehmet oturduğu yerden kalkarak Sinem'i ayakta karşıladı. Az önce şahit olduklarını düşündükce kahkahalarla gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Sadece Mehmet. Resmiyeti bir kenara bırakmıştık hani?" derken Sinem'in gözüne çok çekici göründüğünden bihaberdi.

"Şey... Doğru. Hoş geldin," diyerek elini uzattı.

"Hoş buldum." Genç kadının elini avucunun içine hapsederken, bakışlarını onun mavilerinden bir an olsun çekmedi. Baş parmağıyla elinin altındaki narin teni okşuyor, gözleriyle onu gördüğü için nasıl sevindiğini anlatıyordu adeta.

Sinem ise o temastan sonra çoktan uçup başka diyarlara gitmişti. Mehmet'in elinin teması, onun elini okşayan parmağı... Bunlar çok fazlaydı. Her şey çok hızlı gelişiyordu. Mantığı buna karşı çıkmasını söylerken, kalbi bu anın biraz daha tadını çıkarmasını öğütlüyordu. İki arada bir derede kalmıştı resmen. Neyse ki Mehmet bir süre sonra onu bu tatlı işkenceden elini serbest bırakarak kurtarmıştı.

"Buyur içeri geçelim, sana bir kahve ikram etmeme izin ver."

"Buna hayır demem işte."

Kahvelerini yudumlarlarken birbirlerini kaçamak bakışlarla süzüyorlardı. Aralarında garip bir sessizlik yaşanıyordu ve ortamdaki o yoğun elektrik hissedilmeyecek gibi değildi.

"Seni hangi rüzgar attı buraya?" derken tek niyeti aralarındaki bu sessizliğe bir son vermekti Sinem'in. "Kuru temizlemenin faturasını ofisine yollamamı söylemiştin."

"Yaaa... Demek bu yüzden geldin," derken buna nasıl bozulduğunu fark ettirmemeye çalışıyordu Sinem.

Mehmet gülümseyerek "Aslında... bu sadece seni görmek için kullandığım bir bahane," dediğinde, Sinem'in şaşkınlıkla aralanan dudaklarına kaymıştı bakışları. Bu kadın her haliyle kendisini büyülüyordu. Daha tanışalı henüz iki gün olmasına rağmen, kendini ona çok yakın hissediyordu. Pazar gününün tümünü neredeyse Avukat

Sinem Akay hakkında araştırma yaparak geçirmişti. Zavallı asistanı Hakan'a çok çektirmişti bu konuda ama bu kadının her şeyini bilmek istiyordu. Onun her haline yakından tanıklık etmek istiyordu.

"Çok... Çok açık sözlüsün," derken hâlâ kendine gelebilmiş değildi. Mehmet'in de kendisi gibi dobra biri olduğunu görmek çok da hoşuna gitmişti. Özellikle onun ilgisini saklama gereği duymamasından dolayı nasıl memnun olduğunu söylemesine gerek bile yoktu.

"Ben hiçbir işimde vakit kaybetmeyi sevmem."

"Bundan beni bir iş olarak gördüğün sonucunu mu çıkarmalıyım?" diye tek kaşını kaldırarak sormadan edemedi Sinem. Bu söze açıkçası bozulmuştu.

"Ben işimi seven bir adamım Sinem ama onu asla özel hayatıma taşımam. Boş zamanlarımda işle uğraşmak zorunda kalmam en nefret ettiğim şeydir." Sözlerine kısa bir ara verirken, bakışlarını bir an olsun genç kadının üzerinden çekmemişti. "Ben seni özel hayatımda görmek istiyorum Sinem. Bu nedenle seni bir iş olarak görmeme kesinlikle imkân yok."

Duyduklarından sonra kalbi ritmini iyice şaşırmıştı. Mehmet gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmadığından, duyduklarının etkisinden kolay kolay çıkabileceğini hiç sanmıyordu doğrusu.

"Ben... Ben..." Bir türlü konuşamıyordu. Az önce müvekkilini tersleyen o kadına ne olmuştu böyle? Bu adama verecek bir cevap bile bulamaması ne tuhaftı.

"Bir şey söyleme. Açıkçası az önceki panter halini gördükten sonra, bu halin oldukça hoşuma gidiyor. Umarım bana karşı hep bu kadar uysal olursun. Ben eski kafalıyımdır biraz. Evde erkeğin sözünün geçmesi gerektiğini savunurum. Babamdan böyle gördüm."

"Dalga geçiyorsun öyle değil mi?" diyerek şok geçirmiş gözlerle bakıyordu Mehmet'e.

"Hayır, ben çok ciddiyim." Mehmet'in dudaklarındaki tatlı tebessüm aslında tek derdinin Sinem'le uğraşmak olduğunu kanıtlıyordu.

"Sen pek normal sayılmazsın galiba?" Sinem de gülüyordu artık. "Daha iki gündür tanıdığın bir kadına ilgini açıkça gösteriyorsun. Red edilmekten hiç mi korkmuyorsun? Belki benim bir sevgilim var."

"Olmadığını biliyorum," derken Mehmet'in sesindeki kendinden emin tınıyı hissetmişti Sinem.

"Nasıl biliyorsun?"

Ona 'Senin hakkında bayağı kapsamlı bir araştırma yaptım' dese, acaba tepkisi ne olurdu? Mehmet'i bir sapık olarak görebilirdi.

"Davet gecesi gözlerinin içine baktığım kadın bunu bana kanıtladı. Sevgilin olsaydı, o geceye yalnız katılmazdın ayrıca. Yanılıyor muyum yoksa?"

"Yanılmıyorsun," derken pes etti artık Sinem.

"O zaman, birlikte bir akşam yemeği yemeğe ne dersin? Yarın akşam senin için uygun mudur?"

"Uygun değil deme gibi bir şansım var mı?"

"Elbette var. O zaman ben de çarşamba akşamında ısrar ederim."

Sinem gülerek, "Sadece şaka yaptım. Tamam yarın akşam birlikte bir yemek yiyebiliriz ama bu seni sakın umutlandırmasın. Seni yakından tanımak için bir fırsat olarak görüyorum ben bu yemeği," dedi.

"Bende aksini düşünmedim zaten. Bana sırılsıklam aşık olduğunu düşünecek kadar saf değilim. İlk görüşte aşka pek inandığım söylenemez," derken aslında ilk görüşte Sinem'den etkilendiği gerçeğini kendisine saklama gereği duymuştu. İlk görüşte aşka inanmıyorum dese de, Sinem'e karşı hissettikleri bunun tam tersini ispatlıyordu.

Odasında kafasını koltuğuna yaslamış bir şekilde düşünüyordu Çağrı ve düşüncelerinin tümü Melike'yi kapsıyordu. Bu sabah onunla yapmış oldukları konuşmayı tekrar tekrar aklından geçiriyordu. Ve sonuç olarak kafası daha çok karışıyordu.

Melike'nin bu yeni haline hâlâ alışamamıştı ve alışması da zaman alacak gibiydi. Özellikle onu kendisine karşı ilk kez bu kadar katı bir tutum sergilerken görüyordu. Ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Oysa mantıklı düşünmeyi başarsa, Melike'nin kendisinden nefret etmesi için gerekli olan her şeyi yapmış olduğunu kabullenebilirdi ama bunu kabullenmesi öyle kolay olacağa benzemiyordu.

Melike'nin bugün boşanma konusunu tekrar dile getirmiş olmasına şaşırmamıştı. Zaten bunu davet gecesi açıkça belirtmişti. Çağrı da uzun zamandır bunu istiyordu. İstiyordu da, şimdi nedense içinden bunun gerçekleşecek olmasına sevinmek gelmiyordu. Boşanma konusundan hoşlanmamaya başlamıştı sanki birdenbire ve bu düşünceden hoşlanmadı. Melike'den ayrılmak istemediğine inanamıyordu. 'Yok artık'dedi kafasını iki yana sallarken. Bundan bir sene önce aşağıladığı ve ayrılmak için ne kadar hevesli olduğunu söylediği kadından şimdi boşanmak istememesi normal miydi? Hayır, kesinlikle değildi ve bu anormal davranışının tek sorumlusu Melike'ydi. Karşısına uzun zamandan sonra öyle güzel bir halde çıkmıştı ki, Çağrı'nın aklını bulandırmıştı resmen. Özellikle ilk karşılaşmalarında onu tanıyamadığı için ona doğru çekilmesine engel olamamıştı genç adam. Eğer o an karşısındaki kadının karısı olduğunu bilseydi, belki de ona kapılmaktan kurtulabilirdi ama Melike bunu ondan saklayarak, resmen genç adamı ona ilgi duymaya teşvik etmişti. İşte bu yüzden tüm suç genç kadınındı. Çağrı sağlıklı bir erkek olarak onu arzuluyordu. İşte sorunu tam anlamıyla buydu. Çağrı kendi karısını arzuluyordu! Bunu kabullenmek istemese de, gerçeklerden kaçamazdı. Melike'nin yakınmdayken, zaten eninde sonunda bunu kabullenmesi gerekecekti. En iyisi her şeyin en başında hissettiklerine bir ad koymaktı.

"Çağrı oğlum, bu sefer iyi çuvalladın. Arzuladığın kadın senin karın. Bu dünyada elde edemeyeceğin tek kadın varsa, o da senin karın!" diyerek başını iki yana salladı. Olmazdı! Melike onu bu şekilde aşağıladığına göre, geçmişte Çağrı'nın ona yaşattıklarını affetmemişti ve affetmeye de niyeti yoktu. Bu durumda, Çağrı gururunu ayaklar altına alıp, onun peşinden koşmayacaktı. Yol yakınken ondan uzak durması en doğru olanıydı. Melike'yle asla olamazdı. Zaten geçmişte ondan köşe bucak kaçtığını ne çabuk unutmuştu? Melike'nin ilgisinden boğulduğu günleri hâlâ bu kadar net anımsarken, şimdi ondan boşanmamazlık etmeyecekti elbette. Hem dünyadaki tek güzel kadın Melike miydi? Ondan da güzelleri, hatta arzu edilesi kadınlar var-

dı. Kendine birini bulmalıydı. Arzu'yla zaten tüm ilişkisini kesmişti. Uzun süredir biriyle beraber olduğu da yoktu. İşte hormonları şu sıra tavan yaptığı için karısına yöneliyordu! Elinin altındaki hatuna yönelmek, tüm erkeklerin doğasında olan bir şey miydi acaba? Ama Melike uzun zamandır elinin altında değildi, hatta yanında bile değildi! Hatta eskiden ona dokunmak bile bir işkenceden farksız görünürdü gözüne; çünkü Melike'ye her dokunduğunda, anlaşmalı evliliğini daha çok anımsıyordu. Para karşılığı kabul ettiği bu evlilik, Melike'ye karşı acımasız olmasına sebep olmuştu. Oysa genç kadının bu konuda hiçbir suçu olmadığını her zaman bilmişti. Ama paraya delice muhtaç olduğu o dönemde kendisine yapılan teklifi geri çevirmek gibi bir şansı olmamıştı. Ve kendisine duyduğu öfkeyi, istemeyerekte olsa Melike'den çıkarmıştı. Onu karısı olarak görmemek adına her şeyi yapmıştı. Başarılı da olmuştu. Melike sadece bir iş anlaşmasından ibaretti Çağrı için. Ve ondan şimdi kurtulacağı için mutlu olmalıydı, karalar bağlayıp, yas tutması değil!

Kapının tıklatılmasıyla düşüncelerinin arasından sıyrıldı. "Gir!"

İçeri giren asistanı Buse "Çağrı Bey, Melike Hanım sizi toplantı odasında bekliyor," diyerek Çağrı'nın meraklanmasına sebep olmuştu.

"Ne hakkında olduğunu söyledi mi?"

"Hayır efendim."

"Tamam, Buse. Sen çıkabilirsin."

Buse odasından ayrılır ayrılmaz, Çağrı da ayaklanmıştı. Melike'nin kendisini neden odası yerine, toplantı odasına çağırdığını deli gibi merak ediyordu ve bunu öğrenmesinin tek yolu fazla beklemeden o odanın yolunu tutmaktan geçiyordu.

Toplantı odasından içeri girdiğinde, orada bulunan tek kişinin Melike olmadığını fark etti ve kaşları gördüğü kişiyle birlikte öfkeyle çatıldı. Vedat hemen Melike'nin yanındaki sandalyede oturuyordu.

"Geldiniz mi? Oturun da başlayalım hemen."

Melike'nin diğer tarafına geçip oturduğunda, bakışları hâlâ Vedat'ın üzerindeydi. Onun da kendisini öfkeyle süzdüğünü gördü-

güne şaşırmadı. Vedat Melike'ye aşık bir adam olarak kendisinden zaten hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

"Konu nedir?" diye sordu sakin olmaya çalışarak. Bu sefer bakışları Melike'nin üzerindeydi.

"Şu yapılacak olan yeni alışveriş merkezi projesi. O işle siz ilgilenmiyormuşsunuz, doğru mu?"

"Evet, neden ki?"

"Artık o işle Serra Hanım ilgilenecek."

İşte bunu duymayı beklememişti. "Anlamadım?"

"Gelecek ay bir ihale yapılacak. Ailelerin vakitlerini geçirebilecekleri bir eğlence parkı inşaatı hakkında. O proje üzerine yoğunlaşmanızı istiyorum sizden Çağrı Bey."

"Eğlence Parkı mı? Bana uygun gördüğünüz iş bu mu?"

"Ne o? Beğenmediniz galiba?" derken gülümsüyordu Melike.

"Melike Hanım, ben izniniz olursa alışveriş merkezi projesinin başında olmaya devam etmek istiyorum."

"Size diğer projede ihtiyacımız var."

"Ben bu projeye çok emek verdim. Gecelerimi bu iş için fedâ ettim. Şimdi benden nasıl başka bir projeyle ilgilenmemi bekleyebilirsiniz?" diye sorarken gerçekten öfkeli görünüyordu. Bu kadarı da fazlaydı. Üzerinde çokça kafa patlattığı bir işi nasıl elinden alabilirdi Melike?

"Bu projenin başında daha fazla durmanızı gerektirecek bir sebep yok. Ayrıca size hesap vermem gerektiğini de düşünmüyorum. Ben nasıl istiyorsam, öyle olacak! Benimle konuşma şeklinize de dikkat etseniz iyi olur!"

Çağrı sakinleşmek için derin nefesler alıp verse de, bu bir işe yaramadı. Özellikle Vedat'ın karşısında rahat bir tavırla oturması tüm sinirlerini tepesine çıkarmaya yetiyordu. "Bu toplantıda neden Vedat Bey'in de bulunduğunu öğrenebilir miyim?"

"Neden olacak, kendisi şirketin avukatı."

"Avukatların yeni projelerle yakından ilgilendiğine daha önce hiç şahit olmamıştım doğrusu," derken sesindeki iğneleme fark edilmeyecek gibi değildi.

"Ben istersem, ilgilenebilirler Çağrı Bey. Burada patron ben olduğuma göre, istediğim kişiyi bu işe dahil edebilirim, öyle değil mi?"

"Elbette öyle Melike Hanım. Ben zaten size karışmak gibi bir hakkımın olmadığının farkındayım."

Melike bu görüşmenin bir ağız dalaşına dönüştüğüne inanamıyordu. Tamam, Çağrı'yla bir aradayken patlamaya hazır bir bombayı aratmadığının farkındaydı. Ama Çağrı'nın işi bu kadar ileri götüreceğini düşünememişti. O sadece genç adamın bir kaç ufak itirazdan sonra, bu isteğini kabulleneceğini sanmıştı.

"Güzel, öyleyse bu ihale için bir teklif dosyası hazırlama işini size bırakıyorum," diyerek elindeki dosyayı Çağrı'nın önüne bıraktı.

"Sizinle bir kaç dakika özel olarak konuşabilir miyiz acaba?" Bu sözlerinden sonra bakışlarıyla açıkça Vedat'ın onları yalnız bırakmasını arzuladığını gösterdi.

Vedat ise Melike bunu kendisinden bizzat isteyene kadar o odadan kesinlikle ayrılmamaya niyetliydi.

"Vedat Beyin yanında söyleyebilirsiniz. Avukatımız olduğu için, bir sorun olmayacaktır."

"Ama konuşmak istediklerim çok özel!"

Melike, Çağrı'nın inadını çok iyi bilirdi. Vedat'ın yanında asla konuşmayacağından da emindi işte bu yüzden. Vedat'a dönerek "Siz artık işinizin başına dönebilirsiniz Vedat Bey," dedi.

Genç adam Melike'nin gözlerine son kez baktıktan sonra, onu başıyla onayladı. Ayağa kalkarken bu sefer karşısındaki adama öfkeli bir bakış fırlatmadan edememişti. Odadan çıkarken ise Çağrı'nın Melike'yi sözleriyle üzmemesini diliyordu tüm kalbiyle. Bu arada elini çoktan cep telefonuna atmıştı. Bugün kız kardeşi Banu'nun doğum günüydü. Onunla konuşup, biraz rahatlayabilmeyi umuyordu. Çağrı yüzünden gerilen sinirlerinin, Banu tarafından yumuşatılmasına ihtiyacı vardı.

"Evet, sizi dinliyorum," diyerek ellerini masanın üzerinde birbirine kenetledi.

"Bunu bilerek yapıyorsun öyle değil mi?"

"Neyi bilerek yapıyorum?"

"Benden aklınca intikam alıyorsun. Geçmişte seni aldattığım ve sana o sözleri söylediğim için, şimdi bana zor günler yaşatma derdindesin."

Duyduklarından sonra yüzünde beliriveren gülümsemeye engel olamadı Melike. Arkasına yaslanırken bu sefer kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. Kaşlarını alayla yukarıya kaldırırken, Çağrı'nın gerçekten akıllı bir adam olduğunu düşünüyordu.

"Öyle olduğunu mu düşünüyorsun? Kanıtın var mı peki?"

"Kanıta ihtiyacım yok. Davranışların bu gerçeği açıkça ortaya seriyor zaten."

"Peki ne yapacaksın? Bunu bildiğin halde, hâlâ bu şirkette çalışmaya devam mı edeceksin?"

"Sence ben bu küçük numaralarla sindirebileceğin birine mi benziyorum?" derken Çağrı'da alaycı gülümsemesini takınmıştı yüzüne. "Sen benimle boy ölçüşemezsin Melike! Ben bu hayatta öyle şeyler gördüm ki, senin küçük numaraların bana işlemez. İstediğin kadar işlerimi engelle, önemli değil benim için."

"Sen hayatımda tanıdığım en bencil ve en kendini beğenmiş adamsın!"

"Ve hâlâ senin kocanım!"

"Çok uzun sürmeyecek!"

"Bence de sürmesin. Hatta boşanma davasını hemen aç. Senden bir an önce kurtulmak istiyorum," dediğinde bir an için Melike'nin bakışlarına çöreklenen kırgın bir ifade gördüğüne yemin edebilirdi. Ama onun gülümseyen yüzü bunun gerçek olmayacağını vurguluyordu.

"Ben de senden kurtulmak için çıldırıyorum *kocacığım*!"

Çağrı'nın sözleri belli etmemeye çalışsa da içini acıtmıştı. Böyle olmasından hoşlanmıyordu ama elinde değildi. Bu adamın dengesiz davranışlarından artık bıkıp usanmıştı. Bir an kendisine sırnaşırken, başka bir an ona çok uzak davranıyordu. Tabii uzak davranmasını, yakınlığına tercih ederdi ama onun sözlerine karşı ne zaman bağışıklık kazanacağını gerçekten çok merak ediyordu.

"Öyleyse toplantı bitmiştir," diyerek kapıya yöneldiğinde, aklına bir şey gelmişcesine arkasını döndü Çağrı. "Ha bu arada. Benden boşanana kadar, Vedat'la adınızın çıkmamasına dikkat et. Sürekli dibinde olmaya devam ederse, ister istemez şirket içerisinde dedikodular baş gösterecektir. Bu da hem senin, hem de şirketin adına gölge düşürür. Evli bir kadın olarak, şirket içerisinde başkasıyla sevgili olarak anılman hiç hoş olmaz, bilmem anlatabildim mi *karıcığım*?"

Bu sözlere verdiği en etkili cevap, hiç kuşkusuz öfkeli bakışlarıydı Melike'nin ama çenesini de tutamamıştı. "Merak etme. Özel hayatımla iş hayatımı birbirinden ayırabilirim. Bu konuda kimseye renk vermeyiz."

Çağrı'nın değişen yüz ifadesini görünce, onun duyduklarından hiç hoşlanmadığını anlaması zor olmadı. Az önce söylediklerine kendisi de inanamıyordu aslında. Resmen Çağrı'ya Vedat'la ilişkisi olduğunu söylemişti. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Sadece Çağrı'ya uyuz olmuştu ve onu dumur etmek hoşuna gidiyordu.

"Neyse, çıkabilirsiniz Çağrı Bey. Bir daha da aramızdaki resmiyeti sakın unutmayın lütfen!"

Öfkeyle kapıyı çarpıp çıkan adamın arkasından bakarken, tutmuş olduğu nefesini verebildi sonunda. Bir an Çağrı'nın üzerine yürüyeceğini sanmıştı. Yüz ifadesi o kadar korkunçtu ki, Melike'nin karşısında cesaretini koruyabilmesi bayağı güç olmuştu ama garip bir şekilde sözlerinden dolayı pişman değildi. Gerçi Vedat'ı bu işe bulaştırdığı için suçluluk duyuyordu ama genç adamın onu anlayacağına inanıyordu. İstemeyerek çıkmıştı o sözler ağzından ve sonra onları geri de alamamıştı. Hem bunu sadece Çağrı duyduktan sonra ortada bir sorun yoktu. Melike sadece Çağrı'yı öfkelendirmek istemişti ve bunda gerçekten başarılı olmuştu. Önemli olan da buydu. Onun verdiği tepkiler aklına geldiğinde bu işin gittikce daha ilginç bir hal almaya başladığını söyleyebilirdi.

~Bölüm On İki~

Bir hışımla odasından içeri dalarak kapıyı hızla çarpan patronunun arkasından bakakalmıştı Buse. Çağrı Bey'i ilk kez bu kadar öfkeli görüyordu. Melike Hanım'la görüşmeleri hiç iyi geçmemiş olmalıydı. Yoksa her daim yüzünden gülümsemesini eksik etmeyen bu adam, birdenbire neden bir barut fıçısına dönüşsündü ki?

"Hayırdır Buse? Ne bu hal?"

Buse, Melike'nin asistanı Ayça'ya doğru dönerek "Çağrı Bey çok öfkeliydi geldiğinde. Toplantı da ne oldu ki, sen bilirsin?" diye sordu.

"Nasıl öfkeli olmasın? Melike Hanım elindeki projeyi başka bir projeyle değiştirdi. Biliyorsun Çağrı Bey alışveriş merkezi işi için günlerce, hatta gecelerce uğraşmıştı."

"İnsan kocasına bunu neden yapar ki?" diyerek asıl merak ettiği soruyu açıkça dile getirdi genç kız.

"İnan hiçbir şey bilmiyorum canım. Melike Hanım oldukça gizemli biri."

İki genç kız aralarında bunları konuşurken, odasından içeri öfkeyle giren Çağrı hâlâ sakinleşebilmiş değildi. Ellerini sinirle saçlarının arasından geçirirken, kulaklarında Melike'nin son sözleri çınlıyordu.

"Merak etme. Özel hayatımda o işi çok güzel sürdürüyorum. İş hayatıma taşımama gerek yok bu yüzden. Kimseye renk vermeyiz."

Hâlâ duyduklarına inanamıyordu. Çağrı Melike'ye dikkat etmesini söylerken, aklından kesinlikle böyle bir ihtimal geçmemişti; çünkü ona göre Vedat'ın aşkı karşılıksızdı. Uzun zamandır Melike'yi tek taraflı seviyordu. Hatta onun bu aşkından Melike'nin haberi bile yoktu. En azından Çağrı şimdiye kadar bunu düşünmüştü. Ama bu-

gün duyduklarından sonra fena halde yanıldığını görebiliyordu ve bu nedense öfkeden deliye çeviriyordu genç adamı. Ellerini beline dayayarak, odanın içerisinde dört dönüyordu resmen. Karısının Vedat'la ilişkisi olduğunu kabullenemiyordu! Ona göre bu imkânsız bir şeydi. Melike bu hayatta sadece onu sevmişti! Bir tek Çağrı'ya aşık olmuştu, Vedat'ı sevemezdi! Bunun bencilce bir düşünce olduğunu bilse de, başka türlüsünü düşünmeye katlanamayacağını hissediyordu. Az önce boşanmayı istediğini söylerken, tüm bunları düşünememişti genç adam. Melike'nin kendisine iş konusunda zorluk çıkarması ve bu anlara Vedat'ın da tanık olması o kadar sinirini bozmuştu ki, farkında olmadan boşanmaktan dolayı ne kadar mutlu olacağını söylemişti genç kadına. Şimdi bunun için çok pişmandı. Çünkü boşanmaları demek, Melike'nin özgürce Vedat'la birlikte olması demekti.

"Allah Kahretsin!" diye öfkeyle söylendiğinde, nefes almak bile dayanılmaz hale gelmeye başlamıştı. Bu hisler Çağrı'ya çok yabancıydı ve bunun sebebini bilememek, aslında bilip de kabullenememek işkenceden farksızdı.

Melike, Vedat'la birlikte olamazdı. Kesinlikle yalan söylüyordu genç kadın. Onun böyle bir şey yapmayacağına emindi. En azından tüm kalbiyle buna inanmak istiyordu. Aslında geçmişte ona çektirdiklerini düşününce, Melike'nin böyle bir işe kalkışmasına şaşırmaması gerektiğini de biliyordu. Bu zamana kadar pek umursamadığı, daha doğrusu umursamamaya çalıştığı kadın için şimdi deliye döndüğünü kabullenemiyordu.

"Kendine gel Çağrı. Melike'nin Vedat'la ilişkisi varsa bile bundan sanane?! Sen zaten ondan ayrılmak istiyorsun. Artık özgürlüğüne kavuşup, istediğin şekilde yaşamak istiyorsun. Başkalarının ellerinde oyuncak olduğun yeter. Bırak kim ne istiyorsa onu yapsın. Önüne bak sen! Boşver Melike'yi de Vedat'ı da. Sen sadece kendi hayatına bak ve bundan sonra kimsenin seni yönlendirmesine izin verme!"

Dili bunları söylese de, hisleri bambaşkaydı ama onları dinlememekte kararlıydı genç adam. Melike'yi eskiden olduğu gibi yok

sayacaktı. Onun hiçbir şeyiyle ilgilenmeyecek, onu adeta görmezden gelecekti. Bu şekilde olaylar daha fazla karışmamış olacaktı. Verdiği bu kararla koltuğuna geçip oturdu. Biraz olsun sakinleşmişti şimdi yine de Melike'yle yaptıkları o kısa konuşmayı düşünmemekte kararlıydı. Bundan sonra kendine Melike'yi düşünmeyi yasakladı. Düşüncelerini daha fazla Melike'yle meşgul etmemeliydi. Aksi takdirde bu düşündüklerini uygulamayabilirdi.

"Peki Hakan Bey. Çağrı Bey'e iletirim." Biriyle telefonda konuşmak hiç bu kadar zor gelmemişti Buse'ye. Masasına dayanarak, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş olan adam tüm dengesini alt üst ediyordu. Hakan Bey'le yaptıkları konuşmaya tam olarak aklını veremiyordu. Sonunda görüşmeyi sonlandırdığında rahat bir nefes aldı.

"Gökhan Bey?" diyerek karşısındaki adama döndü. Onun çekici gülümsemesiyle her karşı karşıya kalışında, kalbi resmen ağzında atmaya başlıyordu. "Çağrı Bey'i ziyarete geldiniz sanırım. Hemen geldiğinizi haber veriyorum."

Genç kızın telefona uzanan elinin üstüne bıraktı elini Gökhan. Onun şaşkın bakışları tekrar üstüne çevrildiğinde, yüzündeki gülümseme genişledi. "Buraya geliş nedenimi neden Çağrı'ya bağlıyorsun ki? Onu her zaman görüyorum ama seni göremiyorum. Buse'cim, ne dersin? Bu sefer senden bir buse çalabilecek miyim?"

Bu adamın küstahlığına inanamıyordu Buse. Ne zaman şirkete gelse bu tavırlarıyla genç kızın kafasını karıştırıyordu. *'Pis adi çapkın!'* diye düşünse de, bunu öyle kolay dile getiremiyordu. Ne de olsa bu azgın sapık patronunun en yakın arkadaşıydı.

"Öncelikle elinizi çekin Gökhan Bey!" dediğinde sesinin sertliği kendisini bile şaşırttı. Gökhan onun bu isteğini yerine getirirken, hâlâ gülümsemeye devam ediyordu. "Bana bir daha bu şekilde davranmamanız gerektiğini size daha kaç kere söylemem gerekiyor? Lütfen davranışlarınıza dikkat edin!"

"Niye? Yoksa bir sevgilin mi var?"

Buse içinden 'Ya sabır' çekerken, Gökhan'dan ne zaman tam anlamıyla kurtulabileceğini gerçekten merak ediyordu. Çağrı Bey'in asistanlığına başladı başlayalı – yani neredeyse bir iki yıldır- sürekli Gökhan'ın bu sırnaşık hallerine katlanmak zorunda kalıyordu. Her ne kadar bu adamdan hoşlanıyor da olsa, çapkınlığıyla nam salan biriyle asla olamazdı Buse.

"Evet, var!" dedi son bir umut. Belki bundan sonra bu adam kendisini rahat bırakırdı.

"Buna inanmadım! Ama inanmış gibi yapayım bari."

"Çağrı Bey'i görecek misiniz Gökhan Bey?"

"Benden bu kadar çok mu kurtulmak istiyorsun tatlım?"

"Gökhan Bey!" diyerek bir kez daha ikaz etti adamı.

"Tamam kızma ya. Ben gidip patronuna bakayım bari."

"Öncesinde haber vereyim kendisine. Bugün biraz sinirli de."

"Neden? Ne oldu ki?"

Telefon da Çağrı'nın oda numarasını tuşlarken cevap verdi genç adama. "Melike Hanım'la toplantıları vardı. Pek istediği gibi geçmemiş sanırım."

Çağrı, Buse'ye Gökhan'ı içeri yollamasını söyledikten sonra, genç kızın yanından ayrılmıştı Gökhan. İçeri geçtiğinde, Buse'nin sözlerinde ne kadar haklı olduğunu görebiliyordu. Çağrı resmen burnundan soluyordu.

"Hoş geldin," diyerek ayaklandı Çağrı. Arkadaşıyla birlikte odadaki deri koltuklara geçip otururken, derin soluklar alıp vererek sakinleşmeye çalışıyordu hâlâ.

"Hayırdır dostum? Ne bu halin? Kırmızı görmüş boğa gibisin resmen."

"Yok bir şeyim. İyiyim ben."

"Yenge Hanım'la toplantınız varmış, ondan mı bu haldesin?"

"Yok bir şey dedim ya Gökhan! Uzatma artık!"

İşte bu tuhaftı. Karşısındaki adam yıllardır arkadaşı olan adama hiç benzemiyordu. Onu ilk kez bu şekilde görüyordu. "Aslında bu ikinci kez," diye düşündü dalgınca. Bundan yıllar önce de Çağrı'nın

bu haliyle karşılaşmıştı ama o zaman onun ağzından laf almayı bir türlü becerememişti ve şimdi eskiden olduğu gibi kolay vazgeçmeye niyeti yoktu Gökhan'ın.

"Var bir şey! Bana bak Çağrı, ya bana olup bitenleri anlatırsın ya da bir daha arkadaşım diyerek sakın kapıma gelme!"

"Gökhan!" Bu adam neden kendisini zorluyordu ki? Daha az önce Melike'yi düşünmemeye karar vermişken, şimdi ona nasıl olanları anlatacaktı?

"İsmimi ezberlemeyi bırakta, olanları anlat."

"Senden kurtuluş yok değil mi?"

"Elbette yok!" diyerek arkasına iyice yaslandı.

"O zaman önce ikimize birer kahve söyleyeyim, çok iyi gelir."

Kahveleri getiren kızı gördüğünde çarpık gülümsemesi tekrar yerli yerine yerleşmişti. Buse odadan çıkana kadar, bakışlarını bir an olsun üzerinden ayıramamıştı Gökhan. Özellikle derin iç çekişi, Çağrı'nın dikkatinden kaçmadı.

"Ne oluyor Gökhan? Asistanıma hâlâ asılmıyorsundur umarım?" derken kaşlarını çatmıştı Çağrı. Buse işe başladı başlayalı kendisine çok iyi bir sekreter olmuştu. Onu hiç sahip olmadığı kız kardeşi gibi sevip, benimsemişti. Gökhan'ın nasıl bir adam olduğunu bildiğinden, onun bazı düşüncelerine onay vermesi asla mümkün değildi.

"Sana şu kızla aramı yap dedim kaç kere ama sözlerime kıymet verdiğin yok ki!"

"Buse'den uzak dur Gökhan. O kız diğer kızlara benzemez! Kendi çevrende ara gönlünü eğlendirebileceğin hatunu."

"Belki ciddi düşünüyorumdur, ne biliyorsun?" derken suratı asılmıştı. Çağrı'nın sözlerinden hiç hoşlanmamıştı.

"Sen ve ciddi düşünmek? Belki dünyanın sonu geldiğinde bu dediğin mümkün olabilir," diyerek alayla gülümsedi genç adam.

"Neyse ne! Kapatalım bu konuyu. Sen bana bugün olanları anlatacaktın. Dinliyorum."

Çağrı derin bir nefesle doldurdu önce ciğerlerini. Gökhan'la ilk ve son kez konuşacaktı bu konuyu. Ondan sonra plandığı gibi bir daha hiç açmamak üzere kapatacaktı Melike mevzusunu.

"Melike Hanım ilk günden patronluğunu konuşturdu. Elimdeki projeyi bir başkasıyla değiştirdi," dedi sıkıntıyla kravatını gevşeterek.

"Şu üzerinde çok çalıştığın projeyi mi?"

"Evet. Bunu neden yaptığını sorduğumda, canının böyle istediğini söyledi. Hem de tüm bunları Vedat denilen herifin yanında açıkladı! Üçümüzün arasında yapılan bir toplantı gibi görünüyordu ama aslında bu sadece Melike Hanım'ın beni sindirme politikasından başka bir şey değildi!" diye öfkeyle söylendi. Aklına o anlar geldikce öfkesi gittikce şiddetleniyordu.

"Ama neden? Ne derdi var seninle bu kadar?"

"Onu Arzu'yla aldatmış olmamı hazmedemiyor. Özellikle onu sözlerimle çok kırmıştım. Şimdi aklınca benden intikam alıyor işte."

"Yani sen bir tek bu iş olayına mı bu kadar öfkelendin?" diye sorarken kaşlarını merakla yukarı kaldırdı Gökhan. Nedense içinden buna inanası gelmiyordu genç adamın. Tamam, Çağrı işine çok bağlı bir adamdı. Bunu inkar edecek değildi ama arkadaşının iş yüzünden bu kadar dağıldığına daha önce hiç şahit olmamıştı. Bu yüzden onun bu halinin tek sebebinin iş olduğunu düşünmüyordu.

"Karımın avukatıyla bir ilişkisi varmış!" diye dişlerinin arasından tısladı.

"Ne?!" Gökhan kesinlikle bunu duymayı beklememişti. "Şu... Vedat dediğin adamla mı?"

"Evet! Ona şirket içerisinde bir dedikodu çıkabileceğini, bu yüzden davranışlarına dikkat etmesi gerektiğini söyledim. Onun bana verdiği tek cevap ise iş ile özel hayatını birbirinden ayırabileceği oldu! Merak etmemeliymişim, kimseye bu konuda renk vermezlermiş. Sanki bu söylediği çok kolaymış gibi."

Gökhan şimdi kıstığı gözlerinin arkasından süzüyordu Çağrı'yı. "Sen karını kıskanmışsın! O yüzden bu haldesin." Tespitini dile getirmek kendisi için bir sorun teşkil etmezken, Çağrı bunları duymaya hiç hazır değildi. Bu yüzden çareyi inkar etmekte buldu.

"Saçmalama! Ondan ayrılmayı ne kadar çok istediğimi bilmiyormuş gibi konuşma Gökhan. Ben neden Melike'yi kıskanacakmışım? Sadece arkamdan 'Zavallı, ezik, boynuzlu koca'diye konuşulmasını istemiyorum, hepsi bu!"

"Dost acı söylermiş. Sen ne kadar kabul etmek istemesende, karını Vedat'tan kıskanmışsın. Onun şu bardaki hatun olduğunu bildiğimden, bu duruma hiç şaşırmadım aslında."

"Onu kıskanmam için hiçbir sebep yok ortada. İnsan sevdiğini kıskanır Gökhan! Ben Melike'ye karşı hiçbir zaman öyle şeyler hissetmedim."

"Belki farkında olmadan hissetmişsindir. Sen hiçbir zaman duygularını sorgulayan bir adam olmadın Çağrı. Belki farkında olmadan kendince karını sevmiş olabilirsin. Sonuçta o kadın senin dört bucuk senelik karın! Böyle hissetmen çok doğal."

"İnsan sevdiğini nasıl aldatır? Benim onu yıllarca Arzu'yla aldattığımı unutmuş gibi konuşma şimdi."

"O konuda bir şey diyemem ama senin her zaman bilerek karınla arana mesafe koyduğuna birçok kez şahit oldum. Sen bu evliliğe alışmak istemedin. Bu yüzden karına bağlanmamak için elinden gelen her şeyi yaptın Çağrı. Arzu'yu da bence sadece bir araç olarak kullanıyordun."

"Sen iyice uçtun Gökhan. Söylediklerinin hepsi birer saçmalıktan ibaret. Ben Melike'ye karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Zaten boşanma konusunda anlaştık biz. En kısa zamanda ayrılacağız."

"Tamam dostum. Ben arkadaşlık görevimi yerine getirip seni uyardım. Gerisi senin bileceğin iş."

Her ne kadar Gökhan'a sözlerinin saçma olduğunu söylese de, Çağrı ona söylediklerine kendisi bile inanmakta güçlük çekiyordu. Çünkü nedense huzursuzdu. Melike'yi bunca zaman yok sayabilmişken, birdenbire bunu yapmak daha da güçleşmişti sanki ve bu durum itiraf edemese de, Çağrı'yı korkutmaya yetiyordu.

Masasının başında otururken, kara kara az önce toplantı odasında yaşananları düşünüyordu Melike. Çağrı onu öyle çok kışkırtmıştı ki, farkında olmadan istemediği sözler dökülüvermişti dudaklarının arasından. Sanki Çağrı'nın çok umurunda olacakmış gibi, Vedat'la bir ilişkileri olduğunu kabullenmişti. Bir an için Çağrı'yı bu şekilde alt ettiğini bile hissetmişti işin tuhafı. Ama şimdi sakin kafayla düşününce, Çağrı'nın duyduklarından hoşlanmamasını gerektirecek bir durumun olmadığını kabul etmek zorundaydı. Çağrı bir an önce boşanmak isterken, neden Melike'yi avukatından kıskanacaktı ki? Bu saçma bir düşünceden başka bir şey değildi.

Yine de bu hatasını en kısa zamanda telafi etmesi gerektiğini hissediyordu. Özellikle Vedat'la bunu paylaşmak zorundaydı. Sonuçta genç adamın bundan haberi olmalıydı ama onun karşısına geçipte nasıl "Kocama seninle ilişkim olduğunu söyledim," diyecekti? Bunun düşüncesi bile utanmasına yetiyordu. Yüz yüze geldiklerinde bunu söylemek bir işkenceden farksız olurdu Melike için.

Telefonunun sesiyle düşüncelerinin arasından sıyrıldı. Arayan kişiyi gördüğünde bu sefer yüzünde tatlı bir tebessüm belirmişti. "Efendim?"

"Ne yapıyorsun canım?"

"Hiç... Odamda boş boş oturuyorum."

"Patronların genelde yaptıkları bu değil midir zaten?" diye sorarken gülüyordu Sinem.

"Valla ben kendi babamdan gördüğüm üzere, en çok çalışan kişilerin patronlar olduğunu söyleyebilirim. Bu arada hayırdır? Çok neşelisin. Günün güzel geçti galiba?"

"Şey... Aslında günüm kötü başlamıştı. Çağrı'nın kadın versiyonuyla tartışıp, ofisimden kovdum onu..."

"Çağrı'nın kadın versiyonu mu?" diye sorarken yaşadığı şaşkınlık sesinden anlaşılıyordu.

"Evet. Kocasını boşamak isteyen ama bunu yaparken tüm malına göz diken bir kadın işte. Aman boşver onu da, günümü asıl güzelleştiren olayı anlatayım ben sana."

Sinem'in anlattıklarını dinledikce, Melike hem şaşkınlığına hem de sevincine engel olamamıştı. Zaten Mehmet'in çok beklemeyeceğini düşünüyordu ama genç adamın bu kadar çabuk harekete geçeceğini asla tahmin edemezdi.

"Vayy... Enişte Bey çok hızlı çıktı."

"Öyle, yarın akşam birlikte yemek yiyeceğiz ama uygun bir kıyafetim yok. Diyordum ki, işten sonra birlikte alışverişe çıkar mıyız seninle?"

"Çıkarız tabi güzelim. Bana da değişiklik olur. Kafamı dağıtırım biraz."

"Ne oldu? Sen yine niye böyle durgunsun?"

"Sence neden?"

"Elbette ki Çağrı yüzünden," diyerek iç çekti genç kadın.

"Öyle. Sinem ben... Ben bu sefer sanırım çok ileri gittim."

"Ne yaptın?"

Melike sabah ki görüşmeden itibaren, gün içerisinde yaşadıklarını arkadaşına açık yüreklilikle anlattı. Anlattıkça da omuzlarındaki yüklerin yavaş yavaş hafiflediğini hissediyordu sanki. Birileriyle sorunlarını paylaşmak insanoğluna ne de iyi geliyordu.

"O da bunu hak etmiş ama! Ne olursa olsun insan karısına öyle sözler söyler mi canım? Ne biçim adam bu böyle?"

Sinirlenmişti Sinem. Çağrı'nın kendisini daha fazla sinirlendiremeyeceğini düşündüğü her an yanılıyordu. Böyle bir kocayı Allah kimsenin başına gerçekten vermesindi. Melike için böyle anlarda çok üzülüyordu ama elinden onun için yapabileceği hiçbir şey gelmiyordu ki ve bu canını daha çok sıkmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Bana verdiği değer bu kadar demek ki. Aslında aptallık bende. Adam beni bir kez olsun umursamamışken, ben ona misilleme olsun diye böyle bir yalan söyledim. Neden bu yalan onu etkilesin ki? Ben kimim ki? Gözünde hiçbir değerim yokken, Vedat'ı da nasıl karıştırırım bu işe? En önemlisi bu işi nasıl düzelteceğim? Vedat'a her şeyi açıklamam lazım. Ancak o zaman içim rahat eder."

"Kafanı fazla takma sen bu işe. Eminim Vedat seni anlayışla karşılayacaktır. Hem sizin sevgili olduğunuzu bir tek Çağrı düşünürken, meseleyi daha fazla büyütmeye hiç gerek yok. O da zaten kimseye söylemeyecektir. İşin ucunda kendisinin de rezil olma ihtimali var sonuçta."

"Evet, başkasına söylemeyecektir. O kadar aptal değil."

Günün sonunda artık işten çıkma vakti geldiğinde, rahat bir nefes alabilmişti Melike. Bundan sonra zamanının çoğunu bu şirkette geçireceğini bilse de, bugün yaşadıkları çok fazla gelmişti genç kadına. Ve şimdi tek isteği arkadaşıyla buluşup, alışveriş seansına başlamaktı. Eskiden hoşlanmadığı o koşturmaca, son zamanlarda bir terapi gibi geliyordu Melike'ye. Alışveriş yaparken çoğu kadın gibi sorunlarından arınıyordu sanki. Kendini hiç olmadığı kadar iyi hissetmeye başlıyordu.

"Yarın görüşürüz Ayça'cım."

"Görüşürüz Melike Hanım. İyi akşamlar."

Adımlarını asansörlerin bulunduğu bölüme yönlendirirken, bir yandan da Sinem'e işten çıkmak üzere olduğunu bildiren bir mesaj yazmakla meşguldü. Bu yüzden kendisi gibi asansörü bekleyen Çağrı'yı görmesi geç olmuştu.

Onu fark ettiği anda deyim yerindeyse tüyleri diken diken olmuştu genç kadının. Günün sorunsuz biteceğini düşünmekle büyük bir hata yapmıştı anlaşılan. Hoş Çağrı'nın kendisiyle ilgilendiği yoktu. O bir put gibi bakışlarını sadece asansörün kapısına odaklamış, sabırsız bir şekilde şirketten çıkıp gitmeyi bekliyordu.

Sonunda asansör bulundukları kata geldiğinde, Çağrı'nın arkasından asansöre binip binmemekte kararsız kaldı başta. Her ne kadar içerisi çok küçük olmasa da, ikisinden başka kimse de olmayacaktı. Ve bu garip bir şekilde tedirgin etmeye yetmişti Melike'yi.

"Binmeyecek misiniz Melike Hanım?" diye soran adamın bakışlarıyla buluşturdu kendi bakışlarını. Onun kendisini umursamadığına bir kez daha şahit olarak, adımlarını ona doğru yönlendirdi.

Böyle bir adamla aynı asansörde bulunmasının hiçbir sakıncası olmayacağına karar vermişti çünkü. Çağrı'nın Melike'yi dikkate aldığı bile yoktu.

Giriş katının düğmesine basmasıyla, telefonunun çaldığını duydu. Arayan kişinin Sinem olduğunu düşünmüştü başta. Ama Vedat'ın ismini görmesiyle şaşırdı.

"Efendim Vedat?" diye sorarken yanındaki adamın nasıl gerildiğinin farkında değildi. "Ben şimdi çıkıyorum şirketten. Sinem'le buluşacağız. Yarın hallederiz. Tamam, oldu. Görüşürüz."

Telefonu kapatırken yüzüne güzel bir gülümseme hakimdi ve bu Çağrı'nın dikkatinden kaçabilecek bir ayrıntı değildi. Bu yüzden Çağrı'nın aniden asansörü durdurmasıyla şaşkına döndü Melike.

"Ne oluyor?" diye sorarken, şaşkın bakışlarını yanındaki adama çevirdi ve bunu yaptığına anında pişman oldu. Çağrı'yı hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Aslında bugünkü toplantı odasında görmüştü ama, o andan daha da öfkeli görünüyordu şimdi gözüne. "Neden durdurdun?"

"Bakıyorum sevgilinizle her konuştuğunuz da çok mutlu oluyorsunuz Melike Hanım?" diye tehlikeli bir şekilde fısıldadı genç adam.

Melike korkuya kapılmamak adına kendiyle mücadele verirken, omuzlarını daha da dikleştirdi. "Bundan sanane. Hemen çalıştır şu asansörü!"

Çağrı sözlerini duymazdan gelerek, üstüne doğru yürümesiyle birkaç adım geriye doğru yürüdü. Zaten çok fazla büyük olmayan o dar alanda daha fazlasına da olanak yoktu. Sırtında hissettiği soğuklukla kalakaldı olduğu yerde. Çağrı da tam dibinde durmuştu. Şimdi birbirlerine çok ama çok yakınlardı. Genç adamın nefesini saçlarında hissediyordu. Başını kaldırsa, onunla göz göze geleceklerini biliyor, yine de bunu yapmaktan korkuyordu. Orada öylece dikilirlerken, tüm bedeni yaşadığı heyecandan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmeyerek titriyordu. "Ne-Ne yapıyorsun sen? Hemen çalıştır şu lanet olasıca asansörü!" dedi son bir gayretle. Çağrı'nın yakınlığını istemiyordu! Onun kokusunu bu kadar net duyumsamak, tüm benliğini alt üst etmeye yetiyordu.

Onun elini çenesinde hissettiğinde, farkında olmadan gözlerini yumdu. Bu teması hiç beklememişti. Çağrı yüzünü kendisine doğru kaldırırken, göz kapaklarını yavaşça araladı ve onun yüzünün kendisine ne kadar yakın durduğunu görerek daha da heyecanlandı. Evet hissettiği tam olarak buydu! Ve bu yüzden kendisinden nefret ediyordu Melike. Bu adamın kendisini hâlâ heyecanlandırmasına izin verdiği için, kalbine karşı öfkeliydi. Bir kez daha ona âşık kalbinin ihanetine uğramıştı.

"Vedat sana bunları hissettirebiliyor mu?" diye mırıldanan adamın sözlerini kavrayabilmesi bir kaç sanıyesini aldı.

"Evet...Hatta daha da fazlasını hissettiriyor." Bu sözler kendi ağzından mı çıkmıştı? Bacaklarında bile dermanı kalmamış ve resmen Çağrı'nın kollarından güç alırken, bu cümleyi kurabildiğine şaşırıyordu ama asıl şaşkınlığını Çağrı'nın gittikce kararan bakışlarını gördükce yaşıyordu.

"Daha fazlasını öyle mi?!"

"Bırak beni! Uzak dur benden." Son bir gayretle, kendisini iyice köşeye sıkıştıran adamı itekledi ama bu bir fayda sağlamamıştı. Çağrı o kadar güçlüydü ki Melike'nin hiçbir hareketi onu bulunduğu yerden kıpırdatmaya yetmezdi.

"Niye uzak duracakmışım? Sen benim karım değil misin? Sana istediğim kadar yakın olurum!" Melike'nin son sözleriyle artık mantığının son zerrelerini de kaybetmişti Çağrı. Sonunu düşünmeden tek hamleyle Melike'nin dudaklarına sahip çıktı. Melike'nin şaşkınlığından faydalanarak, öpücüğünü daha da derinleştirmekten kendini alıkoyamamıştı. Sanki birkaç saat önce aldığı kararları bir anda unutuvermiş gibi, delice bir tutkuyla öpüyordu şimdi onu.

~Bölüm On Üç~

Daha önce aldığı kararların hiçbirinin bir hükmü kalmamıştı sanki birdenbire. Tek bildiği dudaklarının teması altında ezilen narin dudakların etkisine çoktan kapıldığıydı. Oysa Melike'yle asansörün önünde karşılaştıklarında, ona karşı elinden geldiğince tepkisiz kalacağı konusunda kendisine bir söz bile vermişti. Ne var ki bu sözü bozması Vedat'ın sadece bir telefonuna bakmıştı.

Onun Melike'yi araması yetmezmiş gibi üstüne bir de genç kadını sözleriyle gülümsetmesi eklenince, Çağrı'nın o dakikadan sonra mantıklı davranmayı bir kenara bırakması hiç zor olmamıştı; çünkü çok öfkeliydi. Aynı zamanda tüm bedeni sinirden titremeye başlamış, farkında olmadan da eli asansörün durdurma düğmesine gitmişti.

O an aklından geçen kesinlikle Melike'yi öpmek değildi. Neyi planladığını kendisi de bilmiyordu ama kesinlikle bu öpücüğü değil. Onun güzel kokusu genzinden içeri süzülürken arzudan kıvranan bedenini genç kadının yumuşak bedenine daha çok bastırmadan edemedi. Onun kollarının arasında kaskatı kesildiğini hissediyor olsa da, ondan uzaklaşmayı bir türlü beceremiyordu. Melike'nin karşılık vermemesine takılmadan içinden geldiği gibi hüküm sürüyordu baldan tatlı dudaklarda. Daha önce de öpmüşlüğü vardı genç kadını ama hiçbirinin şu anda olduğu gibi tutkulu bir hal almasına izin vermemişti. Bu dudakların yaşam kaynağına dönüşmesinden ısrarla kaçınmıştı. Peki şimdi neden kendisini tutamıyordu? Neden bu kadından uzaklaşmayı bir türlü beceremiyordu?

Melike'nin kısa süren şaşkınlığının arkasından, kollarının arasında çırpındığını hissetti. Yine de onu bırakmaya hazır değildi.

Az önceki öfkesi hâlâ yerli yerindeydi genç adamın. Onu Vedat'la paylaşmak istemiyordu! O adamın da Melike'yi böyle tutkuyla öptüğünü düşündükce, öpüşlerinin gittikce sertleşmesine engel olamıyordu. Ne demişti Melike? *"Evet... Hatta daha fazlasını hissettiriyor."* İşte o sözleri düşündükce, Vedat'ın sadece öpücüklerle idare ettiğine inanmıyordu. Bu yüzden Melike'nin kendisinden uzaklaşmasına izin vermeden, onu kollarının arasına daha çok hapsetti. Şimdi genç kadının küçük yumruklarını göğsünde hissetse de umurunda değildi. Aklı başında değildi Çağrı'nın. Bu yüzden davranışlarını sorgulama aşamasını çoktan es geçmişti. Tek isteği, Melike'nin de kendisine karşılık vermesini sağlamaktı. Onun tadını daha çok hissetmek için tüm hünerlerini sergiliyordu şimdi. Bir süre sonra genç kadının da karşılık vermesiyle gülümsedi ve aynı anda öpüşleri tekrar yumuşak bir hal aldı. İşte bu hayatında yaptığı en büyük hatalardan bir tanesiydi. Melike fırsatını bulduğu ilk anda Çağrı'nın ağzındaki dilini ısırarak, onun acı içerisinde kendisinden uzaklaşmasını sağlamıştı.

"Ahhh... Manyak mısın sen?" derken kanayan diline değdirdi parmağını.

Melike ise o an öyle öfkeliydi ki, sadece ona verdiği bu ufak acıyla yetinebileceğini sanmıyordu. Çağrı'yı aylar sonra ilk kez karşısında gördüğünden beri yapmayı çok istediği o şeyi yapacaktı. Elini hızla yukarı kaldırarak karşısındaki yakışıklı yüze sertçe indirdi. Çağrı daha dilinin acısını atlatamadan, şimdi yanına bir de yanağındaki yakıcı his eklenivermişti.

"Sen... Sen kendini ne sanıyorsun?! Kimsin sen? Ne hakla beni öpersin?!"

Hâlâ daha olanlara inanamıyordu Melike. Çağrı'nın işi bu kadar ileri götürebildiğine inanamıyordu. Her ne kadar öfkeden deliye dönmüş olsa da, duyguları da aynı şekilde çok karışmıştı. Ama onları bir süreliğine yok saymayı seçti. Nasıl olsa yalnız kaldığında onları gönlünce analiz edebilirdi. Şimdi Çağrı tam karşısındayken güçlü durması gerekiyordu.

Çağrı'da en az Melike kadar burnundan soluyordu. Dilindeki kanı sildikten sonra, sızlayan yanağını ovdu kısa bir süre. "Az önce kim olduğumu sana kanıtladığımı düşünüyorum. Ben senin kocanım!"

"Kocam mı? Sen mi? Biz bugün seninle boşanmaya karar vermedik mi? Hem ayrıca bana yakın olabileceğini kim söyledi sana? Bu hakkı kimden aldın?!"

"Kimseden izin almama gerek yok! Sana ne zaman istersem dokunurum! Vedat denilen herifle beni aldatmana göz yumacağımı mı sanmıştın?!"

İşte o an dudaklarının arasından kaçan histerik kahkahaya engel olamadı Melike. Bu adama inanamıyordu! Gerçekten dengesizin tekiydi. Sinirleri boşalmışcasına deli gibi gülüyordu genç kadın. Onun bu hali Çağrı'yı rahatsız etti. Ortada gülünecek bir durum göremiyordu çünkü o.

Sonunda Melike biraz olsun sakinleşebildiğinde, dudaklarının kenarındaki alaylı gülümsemesiyle baktı kocasının yüzüne. "Bunu söylerken ne kadar saçmaladığının farkında mısın? Beni senelerce Arzu'yla aldatan adam mı söylüyor tüm bunları? Benimle olmaya dayanamayan adam mısın sen?"

"Ben sadece..."

"Sus!" diyerek öfkeyle sözünü kesti genç adamın. "Şimdi sus ve beni dinle! Sen benim kocam değilsin! Ben seni öyle görmeyeli ne zaman bıraktım biliyor musun? Davet gecesi bana söylediğin o sözlerden sonra! O geceden beri sen benim gözümde kocam falan değilsin Çağrı! Bu yüzden ben de senin karın değilim! Bundan sonra bunu aklına soksan çok iyi olur! Biz karı-koca değiliz! Karşı karşıya geldiğimiz her anda benim bu sözlerimi hatırla! Ve sakın bir daha karşıma 'Karımsın!' diyerek çıkma! Çünkü ben senin karın değilim! Asla da olmayacağım! Ayrıca bir daha sakın bana dokunmaya cüret etme! Bundan bir sene önce sana söylediğim sözleri hatırlıyor musun? Hani sana, seni bundan sonra bana dokunma işkencesinden sonsuza kadar kurtaracağımı söylemiştim. O sözlerim hâlâ geçerli.

Bundan sonra bana dokunamayacaksın! Sırf zayıfladım diye beni arzulayasın gelmiş olabilir ama bunun benim gözümde zerre kadar önemi yok! Özellikle senin gözümde üç kuruşluk bir değerin yok! Sana baktığım her an midem bulanıyor! Aklıma bana çektirdiklerin geliyor. Zamanında ne kadar aptal bir âşık olduğumu hatırlıyorum!"

"Az önce benim yakınlığımdan etkilenen kadın mı söylüyor tüm bunları?" derken hâlâ sinirliydi Çağrı. Özellikle Melike'nin son sözlerine çok bozulmuştu. Belli etmese de, onun bu düşüncelerinden hiç hoşlanmamıştı.

"Az önce olanları sakın büyütme Çağrı. O sadece her sağlıklı kadının, yakışıklı bir erkeğe verebileceği tepkilerden biriydi! Antalya'da böylelerini çokça, yaşadım. Sana özel bir durum yoktu yani!"

Şimdi resmen yalan söylüyordu Melike. Çünkü bu yakınlığı ömrü boyunca sadece bir erkekle yaşamıştı, o da karşısındaki adamın ta kendisiydi. Ama Çağrı'nın egosunu tatmin etmektense, kendini ahlaksız bir kadın olarak göstermeyi tercih ederdi!

Çağrı duyduklarının şokunu üstünden atamadan, Melike çoktan asansörü çalıştırmıştı bile. Kapıların açılıpta, genç kadının bakışlarını son kez üstünde hissettiğinde, hâlâ daha taş kesmiş bedenini kıpırdatmakta zorluk çekiyordu.

"Dediklerimi sakın unutma. Biz seninle karı-koca değiliz! Ve bana bundan sonra en azından patronun olarak saygı göster!" diyerek kendini hızla dışarı attı Melike.

Adımlarını kalabalık caddede nereye gideceğini bilmeyerek atıyordu şimdi. Tek istediği içindeki yangını söndürebilmekti. Ama bunu nasıl başaracağını da bilmiyordu. Gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünün bile farkında değildi. O an o kadar kötü bir haldeydi ki, aklında hâlâ Çağrı ve davranışları vardı. Onun kendisini bir daha darma duman etmesine izin vermeyeceğini söylediği her an, yanıldığını çok kötü bir şekilde anlıyordu. Onun dudaklarının temasını sanki hâlâ dudaklarında hissedebiliyordu. Parmakları Çağrı'nın

kısa bir süre önce sahiplendiği dudaklarını bulduğunda, ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Onun öpüşlerine karşılık verip, kendini tamamiyle duygularına bırakmamak için ne kadar çok uğraşmıştı. Onun kollarından kurtulmayı kısa bir süre için hiç istememişti ama sonrasında Çağrı'nın aynı dudaklarla Arzu'yu öptüğü görüntüler bir bir aklına üşüşmeye başlamıştı. Ondan sonra tekrar öfkesini geri kazanması sadece saniyelerini almıştı genç kadının. Şimdi dudaklarını elinin tersiyle silerken, aslında içten içe Çağrı'yı tümden kalbinden söküp atabilmeyi istiyordu. Onun dokunuşlarının karşısında bu kadar dağılmaktan nefret ediyordu.

Bir süre sonra kendini toparlayabildiğinde olduğu yerde durdu. Yanaklarındaki yaşlarını da silerken, bir süre nerede olduğunu kavramaya çalıştı. Ne kadar süre yürüdüğünü bilmiyordu. Bu yüzden etraftaki çocuk parkını görmesiyle şaşırdı. Yine de biraz olsun kendine gelebilmek adına adımlarını o yöne doğru çevirdi. Bir banka geçip otururken, bakışları parkta neşeyle oynayan çocukları buldu. Hepsi de ne kadar mutluydu. Dalıp gitmiş bir şekilde ufaklıkları seyrederken, çalan telefonun sesiyle kendine geldi. Hemen çantasının içerisinden çıkardığı telefonuna baktı. Arayan Sinem'di. Olanlardan sonra onunla buluşacakları tamamen aklından çıkıp gitmişti.

"Sinem?" derken göz yaşlarının tekrar pınarlarını zorladığını hissediyordu.

"Melike neredesin sen? Kaç kere aradım seni, hiçbirine cevap vermeyince nasıl deliye döndüm haberin var mı senin?"

"Sinem," diyerek tekrar hıçkırıklara boğulmuştu Melike. Etraftaki annelerin dikkatini üzerine topladığını bilerek, biraz olsun toparlanmaya çalıştı. "Ben hiç... İyi değilim..."

"Ne oldu yine ya? Bir saat önce moralin gayet yerindeydi senin?"

"Evde konuşuruz oldu mu? Alışverişe gelemeyeceğim seninle de zaten."

"Başlatma alışverişine şimdi," derken sesine öfkeden çok endişe hakimdi. "Neredesin güzelim? Hemen söyle, yanına geleyim."

"Gerek yok. Ben birazdan senin evinde olurum. Orada görüşürüz."

"Tamam. Ben de yoldayım zaten. Çok bekletme beni."

Telefonu kapattıktan sonra bu sefer çantasında aktığından emin olduğu makyajını silebilmek adına bir mendil aradı. Ama her zamanki gibi yine aradığını bulamamıştı. Zaten hayatında ne istediği gibi gitmişti ki?

"Al."

Kendisine uzatılan mendilden çok karşısındaki ufak varlık yüzünden şaşırmıştı Melike. Karşısında tatlı mı tatlı, güzel mi güzel bir kız çocuğu duruyordu. Küçük kız yeşilin en güzel tonuna sahip gözlerini ilgiyle Melike'nin yüzünde odaklamıştı.

"Te... Teşekkür ederim," diyerek aldı mendili ve çantasından çıkardığı küçük aynanın yardımıyla, görüntüsüne biraz olsun çekidüzen vermeye çalıştı.

"Neden ağlıyoysun?"

Gülümseyerek kıza elini uzattı. O kadar tatlıydı ki, ona sarılası gelmişti bir anda içinden. Kızın kendisinden ürkmeyip, yanına sokulmasına çocuklar gibi sevindi.

"Biri beni üzdü. O yüzden ağlıyorum," derken dizlerine oturttuğu kızın siyah saçlarını kulağının arkasına özenle yerleştirdi. Ona bakarken, aklına her zaman sahip olmayı istediği o kız çocuğu gelmişti. Çağrı'ya bu konuda çok dil dökmüştü zamanında. Ondan tek istediği sadece ikisine ait küçük bir candı ama Çağrı hiçbir zaman ona bu istediğini vermeyi kabul etmemişti. Şimdi bu yüzden kendisini mutlu hissetmesi gerekiyordu. Çağrı gibi bir adamdan bebek sahibi olmadığına sevinmeliydi ama sevinemiyordu. Ondan bir çocuğu olsaydı eğer, onu Çağrı'ya rağmen çok seveceğini biliyordu genç kadın.

"Ağlama..." diyerek küçük elleriyle karşısındaki kadının yanaklarından süzülen yaşları sildi. O ana kadar tekrar göz yaşlarını akıttığının bile farkında değildi Melike.

"Ne tatlısın sen öyle? Annen nerede? Merak etmesin seni." Bakışlarıyla tüm parkı taradığında ortada telaşla dolanan bir kadın göremedi.

"Benim annem yok..." diyerek omuzları çöken kız içini sızlattı. "O melek oldu."

Hiç düşünmeden sıkıca sarıldı küçük kıza Melike. Onun saçlarını okşayıp, başına öpücükler bırakırken, kendi annesizliği aklına geldi. Melike de kendi annesini hatırlamıyordu.

"İsmin ne senin tatlım?"

"Tuğba."

"Ne güzel ismin varmış öyle. Peki kaç yaşındasın?"

"İşte bu kadar." diyerek elini yukarı kaldırıp, parmaklarıyla üç yaşında olduğunu gösteren kıza içtenlikle gülümsedi. Eğer Çağrı'yla evlendikten sonraki ilk aylarda hamile kalsaydı, şimdi kendisinin de bu kadarcık bir kızı ya da oğlu olacaktı. Bu düşüncelerle kafasını hızla iki yana salladı. Artık Çağrı'nın olduğu hayaller kurmaktan vazgeçmeliydi. Çağrı'ya düşüncelerinde bile yer vermemeliydi Melike.

"Peki buraya kiminle geldin?"

"Şey..." diyerek huzursuzca kıpırdanan kıza baktı. "Evden kaçtım."

"Evden mi kaçtın? Ama neden tatlım? Şimdi ailen ne çok merak etmiştir seni."

"Kimse meyak etmez ki beni. Babam çalışıyoy. Biy tek Nazlı abla vay ama o da ev işleyiyle ilgileniyoy."

Tuğba'nın bu yaşında yalnızlıkla mücadele etmesine çok üzüldü. Onun yaşındayken yanında annesi olmasa da, her zaman babasının ilgisini üstünde hissederek büyümüştü Melike. Bu yüzden Tuğba'ya göre çok daha şanslı bir çocukluk geçirmişti.

"Peki nerede oturuyorsun? Evin nerede?"

"İleyide..." diyerek işaret ettiği tarafa doğru baktı Melike.

"Hadi bakalım seni evine bırakalım."

"Abla," diyerek elinden tutan Melike'ye çevirdi güzel gözlerini.

"Efendim tatlım?"

"Senin çocuğun vay mı?"

Kızın elinden tutup onun evine doğru yürürken, bu soru karşısında gülümsemeye çalıştı elinden geldiğince. "Hayır güzelim. Yok."

"Benim de annem yok. Peki ben senin çocuğun olabiliy miyim?"

Gelen bu soruya şaşırmıştı Melike. Bugün hissettikleri yetmezmiş gibi, şimdi bu tatlı kız da bilmeyerek genç kadının yarasına tuz basıyordu. "Çok isterdim Tuğba'cım ama senin zaten bir ailen var. Benim kızım olamazsın."

Tuğba'yı evine götürüp, bakıcısı Nazlı Hanım'a teslim ettikten sonra oradan huzurla ayrıldı. Küçük kızın arkasından "Beni göymeye gel abla tamam mı?" diye seslenişi hâlâ kulaklarındaydı. Oldukça kötü geçen bir gün ufacık bir kız sayesinde daha katlanılır bir hal almıştı sanki. Şimdi yoldan geçen bir taksiyi durdururken, aklında birazdan Sinem'le yapacakları konuşma vardı. Kendi dertleriyle Sinem'i de sıkboğaz ettiğini düşünmeye başlamıştı artık. Kendisi yüzünden aşkını bile doyasıya yaşayamıyordu genç kadın. İşte bu yüzden ilk fırsatta kendi evine çıkması şarttı. Daha fazla kimseye yük olmak istemiyordu. Kimse onun yüzünden sıkıntı çekmemeliydi.

Elinin altındaki direksiyonu öfkeyle sıkıyordu genç adam. Melike'nin yanından ayrılmasından sonra, kendisi soluğu arabasında almıştı. Ve şoför koltuğuna oturduğundan beri az önce olanları düşünüyordu.

Melike'yi öpmek istememişti. Ama duygularına da karşı koyamamıştı. Onun Vedat konusunda damarına basmasından sonra başka türlü hareket edememişti sanki. Melike'den çok, kendisine bir şeyleri kanıtlamak istercesine öpmüştü onu. Sanki Melike'den çok kendisine ispatlamak istemişti onun sadece kendisine ait olduğunu.

Ama sonrasında genç kadından duyduğu her bir sözle, ne kadar yanıldığını görmüştü. Haklıydı Melike. Geçmişte ona söylediklerinden sonra, Çağrı'nın ne onu öpmeye ne de sözleriyle onu sahiplenmeye hakkı vardı. Ona içten içe hak verse de, yine de kendine hakim olmayı bir türlü başaramamıştı işte. Melike'yi aylar sonra tekrar karşısında bulduğu andan itibaren, ondan eskisi gibi uzak durmak daha bir zorlaşmıştı sanki. Onu yok sayamıyordu artık. Aylarca onun yokluğuna alışamamış olması yetmezmiş gibi, şimdi bir de onun

varlığı aklını bulandırmaya başlamıştı. Buna izin vermemeliydi ama hayatının hiçbir döneminde hiçbir şey isteği doğrultusunda gerçekleşmemişti. Bu duruma çoktan alışmıştı Çağrı ve imkânsızı istemeyi de çok küçük yaşta bırakmıştı. Melike de artık imkânsızdı ama ilk kez imkânsızı istediğini hissediyordu. Onun sözleri hâlâ kulaklarında yankılanırken, ona başka erkeklerin dokunma düşüncesi tekrar bir öfke nöbeti geçirmesine sebep oluyordu. Melike'nin sözlerinin doğru olmadığını düşünmeye ihtiyacı vardı. Aksi bir duruma asla tahammül edemezdi.

Sonunda arabasını çalıştırıp evin yolunu tutabildiğinde, hislerine bir ad koymaktan çoktan vazgeçmişti. Mantığını son davranışıyla tümden kaybetmişti zaten. Melike'nin tadını bir kez daha aldıktan sonra, ondan istese de uzak duramazdı. Hislerinin şehvetten başka bir şey olmadığını düşünmek istiyordu. Belki onunla sadece bir gece beraber olsa, sonsuza kadar ondan uzak durması mümkün olabilirdi. Bunu düşünürken, Melike'nin kendisinden nefret etmekte ne kadar haklı olduğunu görebiliyordu genç adam. Çağrı onun nefretini kesinlikle hak ediyordu. Ona söylediği sözlerden sonra, hâlâ nasıl onu tekrar yatağa atabileceğini düşünebiliyordu ki?

Evinden içeri adımını attığında hâlâ daha sakinleşebilmiş değildi. Melike'nin son sözlerini hazmetmesi pek mümkün sayılmazdı. Onun başka erkeklerle de olduğunu söylemesine hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu. Kendi karısı böyle biri değildi. Melike'nin ilk erkeği olduğunu bilmese belki bu sözlere hemen inanabilirdi ama tanıyordu Melike'yi. Mantığı o sözlere inanması gerektiğini söylese de, kalbi onların gerçekliğini kabullenmiyordu işte.

"Yalan söylüyor. Melike öyle şeyler yapmaz! Sadece kağıt üzerinde de olsa evliyken asla bir başkasıyla olmaz!"

Evet Melike'yi çok iyi tanıyordu. Onun ne kadar naif bir insan olduğunu biliyordu. Çağrı tüm utanmazlığı ele alıp, onu başkalarıyla aldatsa bile, Melike asla kocasının seviyesine düşürtmezdi kendini. Zaten bu yüzden değil miydi, Çağrı'nın kendisini bir türlü ona layık görememesi? Melike kendisinin aksine çok temizdi. Babasının nazlı

prensesi olarak büyümüştü. Oysa Çağrı hayatın en acı darbelerini daha bebekken almıştı. Hiçbir zaman bir aile sıcaklığını hissetmemişti. Sevmek, sevilmek ne demek bilememişti; çünkü kimse onu sevmemişti. Başını okşayan bir babası olmamıştı. Annesinden de hiç anne şefkati görmemişti. Çağrı, Melike'nin aksine, oldukça mutsuz ve acı dolu bir çocukluk geçirmişti. Daha çocukken, kendi ayaklarının üstünde durmayı öğrenmesi gerekmişti.

Evlenmesi bile başkaları için olmuştu. Hiçbir olayda kendisini düşünmesine izin verilmemişti. Eğer İsmet Bey'in o teklifi olmasa, asla Melike'ye yaklaşmaya cesaret edemeyecek türde biriydi Çağrı. Kendini asla ona layık bulamayacak tek kişiydi; çünkü Melike'nin o saflığı ve iyi niyeti, Çağrı'da asla olmayan özelliklerdi. Onu da kendi karanlık dünyasına çekmek istememişti. Bu yüzden hiçbir zaman Melike'yi kendine yaklaştırmamıştı. Onunla aralarındaki ilişkiyi hep yüzeysel tutmaya çalışmıştı. Arzu sayesinde bunda başarılı da olmuştu. Melike'nin fazla kilolarını kendisine bahane etmesi de işini daha da kolaylaştırmıştı.

Şimdiyse tüm o arkasına sığındığı bahaneleri bir bir ortadan kalkmıştı. Melike fazla kilolarından kurtulmuş, Arzu'yu da kendisi hayatından çıkarmıştı ve şimdi genç kadından uzak durması daha da zor hale gelmişti.

Yatak odasından içeri girip üzerindeki ceket ve kravattan hızla kurtulurken, bakışları yatağın kenarındaki fotoğrafta takılı kaldı. O fotoğrafı neden bir türlü atamadığını bilmiyordu ama Melike bu evden gittiğinden beri, hiçbir şeye elini sürmemişti Çağrı. O nasıl bıraktıysa, aynen o şekilde duruyordu eşyalar.

Eline çerçeveyi alırken, aklına bu fotoğrafı çektirdikleri gün gelmişti. Her zamankinin aksine fotoğraf karesindeki Çağrı'nın yüzünde gerçek bir gülümseme vardı. Yanındaki karısına içten bir şekilde sarılmıştı. Bu görüntü kendisine o kadar yabancı geliyordu ki. Çağrı, Melike'nin yanında gerçekten gülümsemezdi. Oysa bu karşısındaki kare farklıydı. Çağrı'nın maskelerin arkasına sığınmadan, sadece kendisi gibi olabildiği nadir anlardan bir tanesiydi.

Melike'nin sepetten çıkardıklarına bakarken yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturmadan edemedi genç adam. Zaten birdenbire bu piknik'in nereden çıktığını da anlamamıştı.

"Gören de burada kamp kuracağımızı sanır," diyerek homurdandı.

"Sinem ve Melike'ye kalsa, yanımızda çadırlarımızı da getirecektik zaten." Yanında keyifle gülen adama bakarken, en azından bugünün tek kurbanı olmadığına seviniyordu Çağrı. Sinem'in abisi Selçuk da bugün onlarla birlikteydi. Normal de genç adam yurt dışında çalışıyordu ve sadece birkaç haftalığına kız kardeşini ziyarete gelmişti.

"Senin varlığın bana güç veriyor Selçuk," derken sesindeki alaylı tona rağmen, bu sözlerinde ne kadar samimi olduğu Çağrı'nın bakışlarından anlaşılıyordu.

"Aşk olsun. Ne güzel hep beraber piknik yapacağız işte. Neden bizimle birlikte mutlu olamıyorsunuz siz de?"

"Pazar günlerimi televizyon karşısında geçirmekten dolayı da çok mutluydum ben karıcığım. Bu kadar zahmete girmene hiç gerek yoktu."

"Tipik Türk erkeği işte. Alsın eline kumandasını, kurulsun şöyle televizyonun karşısına, başka bir şey istemez. Karım ne ister diye düşünmez," diye homurdanan Sinem'e doğru döndü bu sefer Çağrı. Bu kızın bir türlü kendisini sevemediğinin farkındaydı. Melike'yle sadece beş aylık evli olmalarına rağmen, onun ilerleyen zamanlarda da kendisini sevemeyeceğini biliyordu. Zaten kimsenin kendisini sevmesini istemiyordu. Böyle daha huzurluydu Çağrı.

"Karımın benim bu halimden şikayetçi olduğunu bilmiyordum." Bu sefer bakışları meydan okurcasına tekrar Melike'yi bulmuştu. Ama onun kendisine tatlı bir gülümsemeyle karşılık vermesine hazırlıksız yakalanmıştı. Hele hele tüm şirinliğiyle elindeki elmalı turtayı uzatmasını beklememişti.

"Senin için yaptım. Hani çok sevdiğini söylemiştin ya."

Laf arasında Melike'ye elmalı turtaya bayıldığını söylediğini hatırlamıştı o an. Sırf genç kadının meraklı hallerinden kurtulabilmek için, hakkında birkaç ufak bilgiyi onunla paylaşmakta bir sakınca görme-

mişti. Sonuçta Melike de haklıydı. Kocasının nelerden hoşlandığını ve neleri sevmediğini merak ediyordu.

Hayatının hiçbir döneminde kendisini Melike kadar önemseyen birine rastlamamıştı Çağrı. Kimse onun için elmalı turta yapmamıştı. Annesi bile. İşte bu yüzden ne hissedeceğini şaşırarak, bakakalmıştı genç kadına. Onun turtadan bir çatal alarak, kendisine uzatmasına sesini çıkaramadı. İlk lokmayı aldığında gülümseyerek karşılık verdi karısına. İçine ılık ılık birşeylerin aktığını hissediyor ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Hadi geçin bir fotoğrafınızı çekeyim."

Selçuk'un sözleriyle silkinerek toparlanmaya çalıştı. Melike'nin yanına iyice yaklaşmasıyla, kolunu onun omuzuna dolamadan edemedi. Selçuk'a doğru gülümserken, gerçekten ilk kez mutlu olduğunu hissediyordu. Ama aklının bir köşesinde bu mutluluğa fazla alışmaması gerektiğini de biliyordu.

Şimdi düşününce, o günden sonra Melike'den uzak durmak adına daha çok çaba göstermeye başladığını görebiliyordu. İşleri bahane ederek eve geç vakitte gelmeye başladığı yetmezmiş gibi, onunla kahvaltı masasında bile karşı karşıya gelmemeye çalışmıştı. Arzu'yla bile Melike'nin aklını bulandırdığı zamanlarda görüşmüştü. Evlenmeden önce sadece bir-iki kez birlikte olduğu kadınla, evlendikten sonra daha sık birlikte olmaya başlamıştı. Düşündüklerinden sonra yüzünü ellerinin arasına gömdüğünde, karısına karşı sandığı kadar boş olmadığını kabul etmesi gerektiğini biliyordu; çünkü geçmişi ve şimdiki zamanı düşündüğünde, Vedat yüzünden bu kadar hassas olmasını gerektirecek başka bir sebebin olmadığını görebiliyordu.

"Ben Melike'yi seviyor muyum? Onu hep kendimce sevdim mi? Bu imkânsız! Böyle bir şey olamaz! Ben onu hep yok saydım. Görmezden geldim. Hep aşağıladım! Onu sevemem," derken sayıklıyordu sanki. Hislerini kabullenmek istemiyordu; çünkü bunu yaptığı an, geçmişteki davranışları yüzünden kendinden nefret edeceğinin farkındaydı. O yüzden tüm benliğiyle duygularını yok saymaya ça-

lışıyordu. "Onu sevmiyorum. Onu sadece arzuluyorum. Onunla bir gece geçirdikten sonra, onu bir daha düşünmeyeceğim. Onun varlığından etkilenmeyeceğim. Evet, bunu yapmalıyım. Onunla mutlaka bir gece daha geçirmeliyim!"

Son sözlerinden sonra gözlerine kararlı bir ifade gelip yerleşivermişti sanki. Bundan sonraki adımı planlarını hayata geçirmek olacaktı. Melike'yi evine getirecekti ve onunla bir gece geçirdikten sonra, kendisi için o kadar önemli olmadığını kanıtlayacaktı yine aynı şeyi yaparak bencilce düşünüyordu. Melike'nin hislerini yine yok saymayı tercih ediyordu genç adam çünkü bu *oydu*. Çağrı bencildi ve asla Melike'nin hayallerindeki düşünceli ve âşık koca olamazdı, olmayacaktı!

~Bölüm On Dört~

Çalınan kapı ziliyle birlikte aralamıştı göz kapaklarını Melike. Kısa bir süre ne olduğunu algılamaya çalıştı. Yattığı yataktan doğrulurken, elinin birini ağrıyan başına doğru götürdü. Tüm bir gece boyunca Sinem'e Çağrı'yla yaşadıklarını anlatmıştı. Onunla durum değerlendirmesi yaparken, kendi kendine işkence çektirdiği konusunda arkadaşına hak da vermişti. Sinem'in ısrarlarının aksine vazgeçmek istemiyordu Melike. Çağrı yüzünden dengesi sıkça bozuluyor olabilirdi ama en sonunda yine ona karşı çelikten zırhını kuşanmayı beceriyordu. Dün o kadar dağılmasına rağmen Çağrı'ya karşı dimdik ayakta durabilmişti sonuçta. Bir süre sonra her şey bitecekti zaten. Sadece biraz daha Çağrı'yı aşağılamanın zevkini doyasıya yaşamak istiyordu.

Israrla çalınan zil Melike'ye daha fazla oyalanmaması gerektiğini bildiriyordu sanki. Sahi saat kaçtı? Bakışları komodinin üzerindeki dijital saati bulduğunda, kaşları istemsizce çatılmıştı genç kadının. Biraz daha oyalanırsa daha ikinci gününde işe geç kalacaktı. Bunun olmasına izin veremezdi. Çalışanları tarafından sorumsuz bir patron olarak adlandırılmak istemiyordu.

Hızla yataktan kalkarak kapıya doğru yöneldi. Sinem bu zil sesine uyanmamış olamazdı. Onun odasının önünden geçerken duyduğu su sesiyle, genç kadının banyoda olduğunu anladı. Her ne kadar gece geç bir saate kadar oturmuş olsalar da, Sinem sorumluluk sahibi bir kadındı. Hem Melike'nin aksine başını yastığına koyar koymaz uyumuş olmalıydı. Melike ise gece boyu düşüncelerinde Çağrı'yı ağırlamıştı ve bu duruma sinir olsa da, bunu bir türlü değiştirememek onu büyük bir çaresizliğe sürüklüyordu.

Kapının arkasındaki kişi her kimse sabırsız biri olduğu ritmik bir şekilde çaldığı zilden anlaşılıyordu. Melike ötekilenmemeye çalışarak açtı kapıyı. Daha yüzünü bile yıkayamamıştı ve muhtemelen birbirine girmiş dağınık saçlarıyla masallardaki cadılara benziyordu. Ama umurunda değildi bu. Gelen her kimse onları sabahın bu erken saatinde rahatsız ettiği için iyi bir karşılamayı zaten kesinlikle hak etmiyordu. Tabii bu düşüncesi gelen kişiyi görmesiyle anında değişivermişti.

"Selçuk abi?!" diyerek kapı pervazına yaslanan adama şaşkınlıkla bakakaldı.

"Evet, benim de, siz kimsiniz?"

Selçuk karşısındaki saçı başı dağınık, komik pijamalarının içerisinde dikilen kadını baştan aşağı süzdü. Bir yerlerden tanıdık gelen bir siması olmasına rağmen, tanıyamamıştı. Ayrıca ona 'Abi' diye seslenen kadınların sayısı yok denilecek kadar azdı. Aslında bir tek kız kardeşi Sinem ve onun arkadaşı Melike vardı... *Melike?!* Aklına gelen kişiyle birlikte kaşlarını çattı. Bu karşısındaki kadın Melike Çetinoğlu muydu? Hani bir zamanlar XXL beden olan kadın?

"Aşk olsun Selçuk abi! Beni nasıl tanımazsın?" diye sorarken bir gece önceki halinin aksine şimdi oldukça keyifliydi Melike. Sinem'in abisini her zaman kendi abisi gibi görüp, sevmişti.

"Melike? Kızım cidden sen misin?"

"Ağzını kapat istersen ve evet, cidden benim!"

"Vay vayyy... Ne afet olmuşsun sen böyle ya? Gerçi üstündeki şu pijamalarla daha çok küçük bir kız çocuğuna benziyorsun ama."

İşte o an Melike üzerindekilerin farkına vardı. Hızla bakışlarını üstüne doğru çevirdiğinde, utançla olduğu yerde inlememek adına büyük bir çaba harcaması gerekmişti. Selçuk'un karşısına pembe renkteki ayıcıklı pijamalarıyla çıktığına inanamıyordu!

"Şey... Buyur içeri geç sen Selçuk abi. Benim de zaten hazırlanmam gerekiyordu, yoksa işe geç kalacağım..."

Selçuk'u içeri aldıktan sonra, hızla kaldığı odaya doğru yöneldi. Melike kendini duşun altına atarken, bu sefer üzerinde bornozuyla

Sinem salondan içeri girmişti ve gördüğü kişiyle, o da tıpkı Melike gibi olduğu yerde kalakaldı.

"Abi?"

"Bu ne böyle? Beni gören gözlerine inanamıyor," diyerek kardeşine sırıttı Selçuk. "Gel buraya küçük farem benim. Çok özledim ben seni."

"Gerçekten sensin?" Sinem mutlulukla abisinin kollarının arasındaki yerini alırken, hâlâ daha şaşkınlığını koruyordu.

"Elbette benim. Yoksa sen başka erkeklerin karşısına da böyle bornozla mı çıkıyorsun? Sahi ya... Ya gelen başka biri olsaydı? Nasıl bu halde odandan dışarı çıkarsın Sinem?!"

"Aman abi ya..." Selçuk'un kollarının arasından sıyrılarak, gözlerini devirmeden edemedi Sinem. Abisi hep böyleydi işte. Aralarında yollar olsa bile, her zaman korumacı kişiliğini konuşturmasını bilirdi. Bunda en büyük etken, hiç şüphesiz küçük yaştan itibaren anne ve babasız, bir başlarına kalmış olmalarıydı.

"Hiç öyle otlayıp patlama! Ben sözlerimde çok ciddiyim. Burası İstanbul kızım, hırlısı var hırsızı var. İnsan biraz daha dikkatli olur."

"Ha yani, seninle birlikte Londra'da yaşıyor olsaydım, bu şekilde gelenlerin karşısına çıkmama izin verecektin, öyle mi?" diye sorarken, bakışlarındaki muziplik Selçuk'un dikkatinden kaçacak gibi değildi.

"Lafı çarpıtma şimdi!"

"Ne oldu abiciğim? Burası İstanbul cümlelerinin sonu geldi bakıyorum?"

"Senin dilin görmeyeli daha bir uzamış sanki. Çıkar da ucundan az keselim."

Sinem kıkırdayarak tekrar Selçuk'a sımsıkı sarıldı. Onu neredeyse beş aydır görmüyordu ve çok özlemişti.

"Gelmene çooook sevindim! Ne kadar kalacaksın?"

"Ne o? Gelir gelmez, benden ne zaman kurtulacağını mı öğrenmek istiyorsun?" diyerek kardeşine takıldı genç adam.

"Aşk olsun! Onu demek istemediğimi biliyorsun."

Kardeşinin burnunu sıkarak "Biliyorum, biliyorum ama sana takılmayı çok özlemişim," dedi. Ardından kısa süreli bir duraksamanın arkasından sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Ben... Temelli döndüm."

"Nasıl? Ama ya peki işlerin?"

"İşi bıraktım!"

Selçuk'un yüzündeki kararlı ifade, onun bu konuda şaka yapmadığını kanıtlıyordu. "Ne demek işi bıraktım?"

"Bunda anlamayacak ne var güzelim? Şirketle anlaşamadım ve istifamı verdim."

Selçuk yıllardır İngiltere'nin en ünlü mimarlık bürolarından birinde iç mimar olarak çalışıyordu. Oradan aldığı teklif o kadar iyiydi ki, kız kardeşini tek başına arkasında bırakmayı bile zamanında göze almıştı. Tabi bunu yaparken Sinem'in bu ayrılığa çok fazla dayanamayıp, inadından vazgeçeceğini düşünmemiş de değildi. Selçuk'un niyeti kız kardeşini de yanında götürmek olmuştu her zaman. Ne var ki Sinem asla bu fikre yanaşmamıştı.

"Çok sevdiğin işinden ayrıldın yani?"

"Evet. Ayrıca seni de çok özlemiştim. Daha fazla senden ve vatanımdan ayrı kalmak istemedim."

"Yani artık burada mısın?" diye sorarken, gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Evet, buradayım."

"Çok sevindim."

O sırada üzerini giyinmiş bir halde içeri giren Melike'nin varlığıyla ikisi de bakışlarını ondan tarafa çevirdi. Selçuk az önceki sözlerini bir kez daha dillendirmekte bir sakınca görmedi.

"Bu güzellik gerçekten bizim Melike mi şimdi?"

Melike yüzündeki mahcup tebessümle yaklaştı genç adama. Az önce yapmaya fırsat bulamadığı şeyi yaparak, ona sımsıkı sarıldı. Geri çekilirken "Ta kendisi," cevabını vermişti. Selçuk'un kendisini inceleyen bakışlarından bir rahatsızlık duymuyordu. Onun gözünde Sinem'den bir farkının olmadığını çok iyi biliyordu Melike.

"Ne yaptın kızım sen kendine? Bir deri bir kemik kalmışsın. Kocan sana yemek vermiyor mu yoksa?"

Konunun birdenbire Çağrı'ya gelmesinden dolayı huzursuz oldu Melike. Selçuk'un olan bitenden haberi yoktu. Bu yüzden Çağrı hakkında rahatça konuşması doğaldı. Zaten kardeşinin aksine, Çağrı'yla iyi anlaşırdı Selçuk.

"Ayaküstü mü konuşacağız? Hadi hep birlikte dışarı da bir kahvaltı yapalım. Evde hazırlamakla uğraşmayalım şimdi," dedi Sinem ve aynı zamanda Melike'nin kendisine minnetle bakan bakışlarına içten bir gülümsemeyle cevap verdi.

Sahilde yapılan keyifli bir kahvaltının arkasından herkes işinin başına dönmek üzere oradan ayrılmıştı. Selçuk ise kız kardeşinin evine giderek, güzel bir uyku çekme planları kuruyordu. Yol yormuştu. Eskiden olsa böyle olmazdı ama yaş ilerledikçe artık bazı konularda daha hassas olmaya başlıyordu galiba.

Melike taksiden inip şirket binasına baktığında, hızla çarpan kalbini bir türlü sakinleştiremeyeceğinin farkındaydı. Birazdan Çağrı'yla yüz yüze geleceğini bilmek sinirlerini alt üst ediyordu ama ona bu kadar çabuk yenilmeyecekti! Onun karşısında her zamankinden daha güçlü durmak zorundaydı.

"Hadi bakalım Melike. Gazan mübarek olsun," diye mırıldanarak, şirket kapısından içeri girdi. Odasına çıkana kadar, kendisini selamlayan çalışanlarına yüzündeki güzel gülümsemesiyle karşılık vermekten geri durmadı. En azından onu görmekten dolayı rahatsızlık duyan kimse yoktu etrafında.

Odasının önüne geldiğinde, Ayça'yı elinde bir not defteriyle kendisini beklerken buldu.

"Hoş geldiniz Melike Hanım."

"Hoş buldum Ayça."

Masasına doğru ilerlerken, genç kız da onu takip ediyordu.

"Bugün yapmam gereken bir görüşme var mı?"

"Hayır efendim. İsmet Bey ilk günler de sizi fazla yormamamız konusunda bizi uyarmıştı. Gelecek hafta başından itibaren daha yoğun olacaksınız."

Babasının bu düşünceli hallerine gülümsemeden edemedi. Biricik kızını hâlâ korunmaya muhtaç küçük bir kız çocuğu olarak gördüğü belliydi.

"Sağ ol Ayçacım. Çıkabilirsin," dediğinde son anda "Bir dakika, bekle lütfen," diye ekledi.

"Buyrun Melike Hanım."

"Bildiğin bir emlakçı var mı?"

Ayça şaşkınlıkla kısa bir süre patronunun yüzüne bakakaldı. "Emlakçı mı?"

"Evet. En kısa zamanda bir daire bulmam lazım. İster kiralık, ister satılık hiç fark etmez. Yeter ki eşyalı ve temiz olsun."

Ayça birden ne diyeceğini bilemedi. Patronunun neden kendisine kalacak bir ev aradığını anlayamamıştı. Sonuçta Çağrı Bey'le aynı ev de karı-koca olarak yaşıyorlardı. Yoksa yaşamıyorlar mıydı? Patronunun merakla kendisinden bir cevap beklediğini görünce, düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Şey... Benim ablamın çalıştığı bir emlak ofisi var. İstiyorsanız kendisine söylediklerinizi iletirim. O eminim size yardımcı olacaktır."

"Çok sevinirim."

"Tamam, o halde ben ilk iş ablamla irtibata geçeyim. Yapmamı istediğiniz başka bir şey yoksa ben çıkayım."

"Yok, sağ ol. Ha bu arada," diyerek kapıya doğru yönelen kızı tekrar durdurdu. "Bu konuştuklarımız aramızda kalırsa çok memnun olurum."

Patronunun ricasındaki o sessiz uyarıyı hemen almıştı Ayça. Gülümseyerek "Siz hiç merak etmeyin Melike Hanım. Benden hiçbir konuda sır çıkmaz," dedi.

"Teşekkür ederim."

Ayça odadan dışarı çıkarken, Melike düşüncelerinin arasına çoktan dalış yapmıştı. Kendisine ait bir eve çıkma fikri başından beri

aklındaydı. Genç kadın bu işe sadece birazcık hız katmıştı. Selçuk da kardeşinin yanına döndüğüne göre, artık daha fazla Sinem'le kalamazdı. Kimsenin rahatını bozamazdı. Bu nedenle kendisine göre bir ev bulana kadar, babasının yanına geri dönecekti. Hem babasını da özlemişti. Her akşam telefonda görüşseler de, bu onu yüz yüze görmeye benzemiyordu. Kendisine bir ev tutacağını da babasına bildirmesi gerekiyordu ayrıca.

Buse patronunun karşısında dikilirken, genç adamın dünün aksine oldukça neşeli olduğunu gördükce şaşırmaktan kendini alamıyordu. Dün öfkesiyle ortalığı toz duman eden o değildi sanki. Bir gecede ne olduysa neşesi yerine gelmişe benziyordu.

"Serra Hanım'a onunla görüşmek istediğimi söyle Buse."

"Peki efendim," derken şaşkınlığı git gide artıyordu. İşini elinden alan kadınla ne konuşacaktı ki Çağrı Bey?

Çağrı genç kızın sorusunu duymuş gibi "Bu iş benim için önemli. İşin bitimine kadar başında duramıyorum madem, o zaman ben de Serra Hanım'a bir kaç tavsiye de bulunabilirim," dedi.

"Anladım Çağrı Bey."

"Tamam Buse. Şimdi çıkabilirsin. Ha bir şey daha var."

Buse merakla patronunun ağzından çıkacak sözleri bekledi. "Buyrun?"

"Melike Hanım geldi mi?"

"Geldi. Odasında efendim."

"Anladım."

Buse'nin yanından ayrılmasıyla sırtını koltuğuna yasladı ve dün gece düşündüklerini tekrar tekrar aklmdan geçirdi. Bir an Melike'ye aşık olduğunu düşünmüştü, neyse ki bu ihtimalin saçmalığının kendisi de farkındaydı. Melike'ye âşık olsa zamanında onun canını bu kadar kolay yakabilir miydi hiç? Gerçi ömründe gerçek aşkı hiç tatmamış biriydi Çağrı. Bu yüzden Melike'ye karşı ne hissettiğini anlayabilmesi öyle kolay değildi. Ama onu arzuladığını biliyordu ve şimdiki bu kafa karışıklığını, hissettiği o şehvete bağlamak kolayına geliyordu.

Dün planladıklarını en kısa zamanda hayata geçirmeliydi. Melike'nin kendisinden nefret ettiğini bilmesine rağmen, onun kendisiyle son bir kez daha birlikte olacağına inanıyordu. Hem söylediği gibi bulduğu her çekici erkekle öpüşebiliyorsa, kocasıyla birlikte olmaktan çekinmemesi gerekirdi. Başka erkekleri düşünmek bile öfkelenmesine yeterken, neden hâlâ bu şekilde davrandığını kendisi de bilmiyordu. Oysa yanlış hisseedişlerini bir kez olsun tartabilse, bu planların Melike'yi kendisinden daha da uzaklaştırmaktan başka işe yaramayacaklarını kolaylıkla fark edebilirdi.

Omuzunu kapının pervazına yaslarken, kıstığı gözleriyle kız kardeşini izliyordu. Onun eve gelir gelmez hazırlanma bahanesiyle odasına kapanmasından sonra çoktan bir şeylerden şüphelenmeye başlamıştı Selçuk. Burnuna hiç iyi kokular gelmiyordu doğrusu.

"Kiminle buluşacaksın?"

Sinem ciğerlerine derin bir nefes çekerek, bakışlarını abisinin üstüne yöneltti. "Bir arkadaşımla," dese de, Selçuk'un bu yalanına inanacağını elbette düşünmüyordu.

"Bir arkadaşınla?" diye duyduklarını tekrarlarken, bir kaşı alayla havaya kalkmıştı bile.

"Evet."

"Senin Melike'den başka arkadaşın var mıydı? Eğer vardıysa, bu zamana kadar beni onunla neden tanıştırmadın? Ha yoksa bu arkadaş, dişi değil mi?"

Bu sözlere gülmemek adına dişlerini sıkması gerekmişti genç kadının. Abisinin kıskanç hallerini çok iyi bilirdi. Sinem ne zaman hayatına bir erkeği de dahil etmek istese, hep Selçuk engeline takılı kalırdı. Çok geçmeden de hayatına girmek isteyenlere elveda derdi zaten. Ama bu sefer aynı şeyin olmasına izin vermeyecekti. Öncekilerin aksine, Sinem Mehmet'ten gerçekten çok hoşlanıyordu ve onu tam anlamıyla tanımadan genç adamın hayatından çıkıp git-

mesine izin vermeyecekti. Abisi için bile olsa, bunu yapmayacaktı.

"Gerçeği öğrenene kadar, beni rahat bırakmayacaksın öyle değil mi?"

"Elbette bırakmayacağım. Şimdi söyle bakalım. Kiminle buluşacaksın?"

"Bir erkekle," dediğinde Selçuk'un çatılan kaşlarını gördü. "Hoşlandığım erkekle yemek yiyeceğim abiciğim."

"Sen beni çıldırtmak mı istiyorsun Sinem? Bir de gözlerimin içine baka baka, adamın birinden hoşlandığını söylüyorsun."

"Niye söylemeyecek mişim? Aramızda gizli saklı mı var?"

"Kim bu adam?"

"Bir iş adamı. Onu ben de fazla tanımıyorum. Bu gece ilk kez yemeğe çıkıyoruz birlikte."

"Nerede tanıştınız?"

"Sorguya mı çekiliyorum?" diyerek gülümsedi genç kadın.

"Evet."

"Of abi! Tamam, gelince sana her şeyi anlatacağım. Şimdi izin verirsen, makyajımı tamamlamam gerekiyor."

"Elimden kurtulduğunu sakın düşünme ve yemekten sonra vakitlice eve gelsen iyi olur küçük kardeşim."

Garsonun önlerine bıraktığı menüde göz gezdirirken, bir yandan da üzerinde hissettiği yakıcı bakışlar karşısında kızarmamaya çalışıyordu Sinem. Ama bu sandığı kadar kolay değildi. Özellikle Mehmet siyah takım elbisesinin içerisinde bu kadar çekiciyken.

"Eee ne yemek istersin?" diye soran adamın gözlerinin içine çevirmek zorunda kaldı bakışlarını. Zaten bu yaptığı saçmalıktı. Hem adamı daha yakından tanımak adına bu yemeğe çıkıyordu hem de ondan utandığı için gözlerinin içine bile bakamıyordu. *Kendine gel Sinem. Bu sen değilsin!*

"Bilmem ki. Bence sen karar ver."

"Vejeteryan mısın?"

"Ben mi? Hayır, neden?"

"Hani son zamanların modası ya. O yüzden sordum. Tanıdığım kadınların çoğunluğu et yemiyor," derken bu sözlerin Sinem'i ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemişti.

Sinem, Mehmet'in daha ilk buluşmalarında başka kadınlar hakkında konuşmasına bozulmuştu. Aslında bozulmaktan da fazlasıydı hissettikleri. Kıskanmıştı. Evet, sadece 72 saattir tanıdığı bu adamı kıskanıyordu. Gerçi onu ne kadar zamandır tanıdığının da bir önemi yoktu ya. Daha tanıştıkları o ilk anda, onu Melike'den kıskanmamış mıydı?

"Ben vejeteryan değilim. Etobur bile sayılabilirim üstelik," derken sesindeki o sert tını Mehmet'ten çok kendisini şaşırttı.

"O zaman ana yemek olarak karışık ızgara söyleyelim. Buranın ızgarası meşhurdur. Başlangıcı da sebze çorbasıyla yapabiliriz. Ne dersin?"

"Olur."

Garsona siparişlerini verdikten sonra bakışlarını tekrar genç kadının üstüne çevirdi Mehmet. En az davet gecesinde olduğu kadar büyüleyici görünüyordu Sinem. O günün aksine bugün üstünde beyaz zarif bir elbise vardı ama bu haliyle bile nefesini kesiyordu Mehmet'in. Onu ilk gördüğü andan itibaren ona doğru çekiliyordu ve bu durumu ilk kez yaşadığı düşünülecek olursa, korkması gerektiğini biliyordu genç adam ama tuhaf bir şekilde içine düştüğü bu durumdan memnundu. Sinem'le birlikte olmayı gerçekten istiyordu. Bu yaşına kadar gerçek bir ilişki yaşamamıştı Mehmet. Daha çok günü birlik ilişkilerin adamıydı o ama Sinem'e bakarken, onunla daha ciddi şeyler yaşamak istediğini söyleyebilirdi ve bu isteğine kendisi de şaşırmadan edemiyordu.

"Bana neden öyle bakıyorsun?"

Genç kadının sorusuyla düşüncelerinin arasından sıyrıldı. Onun kendisinden bakışlarını kaçırmasına gülümsedi. Bir kadının karşısında böyle utandığına daha önce hiç şahit olmamıştı. Belki de bu yüzden Sinem'e doğru çekiliyordu; çünkü diğer kadınlardan çok farklıydı o.

"Çok güzelsin."

"Beni utandırmaktan zevk mi alıyorsun?"

"Evet, çünkü utanınca şu yanaklarına yayılan kırmızılık sana çok yakışıyor. O zamanlar seni öpmek için çıldırıyorum ama şimdilik kendime hakim olmak zorundayım. Daha ilk randevumuzda sapık damgası yemek istemiyorum."

Sinem bu adamın cesaretine gerçekten hayrandı. Onun sözlerinden bu kadar etkilendiği için ise kendisine çok kızgındı. Adam konuşurken ona neredeyse *"Gel de öp o zaman!"* diyecekti ve bu hiç normal sayılmazdı.

"Bence de her şeyi biraz ağırdan almakta fayda var," diyerek elini önündeki su bardağına götürdü. İçtiği her bir yudumla beraber içindeki ateşin sönmesini diledi. Tabi hiçbir şey umduğu gibi gitmedi.

"Neden? Boş yere zaman kaybetmek bize ne fayda sağlayacak?"

"Birbirimizi tanımıyoruz bile."

"O zaman sana kendimi kısaca tanıtayım," diyerek genç kadının masanın üzerinde duran elini tuttu. Bu temas her ikisini de etkilemişti. Avucunun içindeki eli baş parmağıyla okşarken, sözlerine devam etti. "İsmim Mehmet Ertürk. Otuz dört Yaşındayım. Bir mimarlık şirketim var. Aslen Bursalı'yım ama üniversiteye başladığım günden beri İstanbul'da yaşıyorum. Annem ve babam Bursa'da yaşıyorlar. Bu arada benden iki yaş büyük bir ablam var. O da evli ve İzmir'de yaşıyor. Ayrıca iki tane tatlı mı tatlı yeğenim var. Biri kız diğeri oğlan..."

"Dur, dur bir dakika. Bu kadar hızlı anlatmak zorunda mısın? Böyle nasıl her şeyi aklımda tutabilirim ki?"

"Tutamasan da sorun yok *sevgilim*. Ben sana seve seve her şeyi tekrar en başından anlatabilirim," diyerek avucundaki eli dudaklarına götürüp, üstüne yakıcı bir öpücük bıraktı.

Sinem yine kalakalmıştı. Bu adam bunu hep yapıyordu. Onun yüzünden aklını bir türlü toparlamayı başaramıyordu. Ayrıca az önce kendisine *'sevgilim'* mi demişti? Ne ara sevgili olmuşlardı?

"Biz ne ara sevgili olduk seninle?" diye sorarken kaşlarını da meydan okurcasına kaldırmıştı Sinem. Her ne kadar bu adamdan çok etkileniyor da olsa, olayların kendi iradesi dışında gelişmesine seyirci kalacak değildi. Hayatının ipleri ellerinin arasından kayıp gidiyordu sanki.

"Daha ilk *göz göze gelişimiz*de."

"Hadi canım?" Bu sefer gülmemek için dişlerini sıkıyordu. Bu adama kızamıyordu bir türlü. Özellikle eli onun elindeyken, düşünme yeteneğini tümüyle kaybediyordu.

"Seninle daha ilk göz göze geldiğimizde anlamıştım."

"Neyi? Sevgili olacağımızı mı?"

"Hayır. Senin benim kaderim olduğunu."

"Sen... Sen bir kadını tavlama konusunda uzman olabilir misin acaba?" Sinem çok şaşkındı. Mehmet'in bakışlarından, söylediği her sözde ne kadar ciddi olduğunu okuyabiliyordu. Ve bu kendisini daha da heyecanlandırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ama korkuyordu da. Bu adama bağlanmaktan ve sonra yarı yolda bırakılmaktan ölesiye korkuyordu. Arkadaşının başına gelenleri yaşamayı istemiyordu. Eğer kalbini Mehmet'e verecekse – ki belki de çoktan vermişti – o zaman bu adamın güvenilir olduğundan emin olmak zorundaydı.

"Benim kadınları tavlamak için böyle süslü sözlere ihtiyacım olmadı hiçbir zaman. Ayrıca senden başka kimseye de söylemedim böyle şeyler. Söylemem de! Çünkü sen ilksin Sinem. Aklıma ve kalbime kısa sürede hükmedebilen tek kadın sensin. Ve ben kendimden eminim. Seni hayatımda istiyorum. En merkezinde hem de. Sen de beni hayatında istiyorsan, daha fazla beklememize gerek yok. Benim sevgilim olmanı istiyorum senden."

Sinem'in kalbi deli gibi çarpıyordu şimdi. Mehmet'ten duyduğu her bir sözle, kendini bulutların üzerinde hissetmekten alıkoyamıyordu. Resmen heyecandan dili damağı kurumuştu. Karşısındaki adamın kendisinden bir cevap beklediğinin farkındaydı ama bir türlü sesi çıkmıyordu.

"Eğer hâlâ daha çok hızlı gittiğimizi düşünüyorsan, söyle. Her şeyin istediğin gibi olmasını sağlarım."

Ah, bu adama nasıl hayır diyebilirdi ki? Hem gerçekten daha neyi bekleyeceklerdi. İkisi de yetişkin insanlardı ve oyun oynayacak yaşları çoktan geride bırakmışlardı. Mehmet'e gülümseyerek, diğer elini de onun elinin üstüne bıraktı.

"İsmim Sinem Akay. Yirmi yedi yaşındayım ve avukatım. Bir abim var.İsmi Selçuk ve kendisi bir iç mimar. Anne ve babamı küçük yaşta kaybettim. Ayrıca bu hayatta Melike'den başka dostum yok diyebiliriz."

Genç kadının kendisini tanıtmasından ve elinin üzerinde duran elinden, onun da bu ilişkiyi istediğini anlamıştı Mehmet. Gözlerindeki ışıltının yanına, dudaklarının kenarında beliren tebessümü de eklenmişti şimdi.

"Bundan sonra hayatında bir de ben varım. Şimdilik sevgilin sıfatıyla."

"Şimdilik?" diye sorarken alacağı cevaptan emin bir şekilde gülümsedi Sinem.

"Çünkü çok yakında *eşin* sıfatına sahip olacağıma emin olabilirsin."

~Bölüm On Beş~

Çalışanı Serra'nın sunumunu dinlerken, toplantı masasının bir ucunda oturan Çağrı'yı tümüyle yok saymaya çalışıyordu genç kadın; çünkü onun bakışlarını ara sıra kendi üzerinde hissediyordu. Oysa burada iş yapıyorlardı. Diğer çalışanların yanında yapılacak şey miydi bu? Çağrı Bey lafa gelince iş konusunda her zaman profesyoneldi ama şimdi tıpkı liseli bir ergen gibi davranıyordu.

Serra sunumunu tamamladıktan sonra rahat bir nefes aldı. "Bakıyorum da işi kısa sürede kavramışsınız Serra Hanım. Ben de bu projeye adapte olmakta zorluk çekmenizden korkmuştum. Ama korkulacak hiçbir şey yokmuş. Buna sevindim," dedi tüm ciddiyetiyle.

"Çağrı Bey sağ olsun, benimle bu projeyle ilgili sahip olduğu tüm bilgileri paylaştı. Sanki başından beri projeden sorumlu kişi benmişim gibi hissediyorum bu yüzden."

Duydukları karşısında kaşlarının şaşkınlıkla çatılmasına engel olamamıştı Melike. Bakışları Çağrı'yı bulduğunda, onun halinden oldukça memnun bir şekilde gülümsediğini gördü. Gözleriyle ise genç kadına 'Sana yenileceğimi mi sanmıştın?' mesajı veriyordu âdeta.

"İş arkadaşınızla tecrübelerinizi paylaşmanız ne hoş Çağrı Bey. Tam sizden beklenilecek bir davranış doğrusu," derken ses tonundaki iğnelemeyi Çağrı'dan başka kimse fark etmedi.

"Teşekkür ederim Melike Hanım. Ben sadece şirketimizi düşünerek hareket ettim."

"Peki size verdiğim iş ne oldu? İhale dosyasını hazırlayabildiniz mi?"

"Henüz değil."

"Ne zaman hazır olur? İhaleden önce dosyayı ben de incelemek istiyorum."

Çağrı Melike'nin kendisini köşeye sıkıştırmak istediğinin farkındaydı. Bu duruma bozulmak yerine, yüzündeki gülümsemeyi korudu. "Bir-iki hafta içerisinde bitmiş olur. Elimden geldiğince iyi bir iş çıkarmak istiyorum Melike Hanım. Bu yüzden biraz uzun sürüyor."

"Güzel. Size bu konuda güveniyorum Çağrı Bey," derken aslında gerçekte ona hiçbir konuda güvenmiyordu.

"Teşekkür ederim."

Bu ikilinin arasındaki konuşmayı odada bulunanlar büyük bir ilgiyle takip etmişlerdi. Özellikle Vedat gözünü kırpmadan her ikisini yakından incelemişti. Melike'nin Çağrı'nın üstüne bilerek gittiğinin farkındaydı ama bu durum hoşnut ediyordu genç adamı. Melike'nin eski halinin aksine, şimdi çok daha güçlü olduğunu görmek içini rahatlatıyordu. Çağrı'nın onu bir kez daha kırıp, yaralamasını istemiyordu.

"Toplantı bitmiştir. Hepiniz çıkabilirsiniz," diyerek toplantıya bir nokta koydu Melike. Çağrı'nın oturduğu yerden kalkıp, Serra'nın yanına gitmesi ise gözünden kaçmadı. Bu adamın sırf şirketi düşünerek kendisine rakip olarak görmesi gereken kişiye yardım ettiğine zaten başından beri inanamamıştı. *'Pis zampara'* diye düşünürken, onun kadına gülümseyip, yol göstermesine bozulduğunu kabul etmek istemiyordu. Aslında bozulmaktan çok, bu durum kendisini öfkelendiriyordu. Çağrı geçmişte kendisine karşı hiç bu kadar nazik olmamıştı. Belki başlarda, Çağrı için sadece patronun kızıyken böyle nazikti genç adam. O günleri düşündükce, bu adamın ne kadar yalancı olduğunu daha iyi görebiliyordu. Gerçek yüzünü bir türlü görememişti Melike. Eğer görseydi, ona asla âşık olmazdı! Kesinlikle ondan bir şekilde uzak durmaya çalışırdı!

Sömestr tatilinde babasının şirketinde çalışmaya karar vermişti Melike. Çünkü İsmet Bey kızı hukuk fakültesinden mezun olur olmaz, onu kendi yanında işe almak istiyordu. Bu yüzden Melike'nin şirkete ve şirketteki çalışanlara ısınmasını her şeyden çok istiyordu.

Melike hukuk fakültesinde okuduğundan genelde Vedat'ın yanında çalışıyordu. Genç hukukçunun o engin bilgilerinden yararlanmak çok güzeldi. Tabii onun odasının Çağrı'nın odasına yakın olması da bir avantajdı; çünkü Melike, Çağrı" dan onu şirkette gördüğü ilk andan itibaren hoşlanıyordu.

"Melike?"

"Efendim?" diyerek düşüncelerinin arasından sıyrıldı.

"Ne oldu? Kaç kere seslendim, duymadın."

"Şey... Dalmışım sadece. Bir şey mi istemiştin?"

"Şu dosyayı Çağrı Bey'e götürür müsün?"

Vedat'ın elindeki dosyaya bir can simidi gibi anında sarılmıştı Melike. "Tabi götürürüm. Zaten başka yapacak işim de yoktu."

"Başkaları çok çalışmaktan şikayet eder, sen de tam tersi tembellikten," diyerek güldü Vedat. Bu kız farklıydı gerçekten...

"Ben babamdan böyle gördüm. Ayrıca sırf patronun kızıyım diye bana kıyak geçtiğin gözümden kaçtı sanma. Bana da diğer çalışanlar gibi davranmalısın Vedat."

"O zaman senin de bana Vedat Bey demen gerekiyor Melike'cim," derken gözleri muziplikle parlamıştı genç adamın. Melike onun bu haline içtenlikle güldükten sonra, elindeki dosyayla odadan dışarı çıktı.

Biraz sonra hoşlandığı adamla yüz yüze geleceği için heyecanlanmaya çoktan başlamıştı bile. Onun karşısına çıkmadan önce bayanlar tuvaletine giderek, görüntüsünü kontrol etmeyi de ihmal etmemişti üstelik. Hayalleri gerçekleşmeyecek kadar güzeldi, biliyordu Melike. Ama yine de kalbine söz geçiremiyordu işte.

Odanın kapısını titreyen eliyle çaldı. Çağrı'nın "Girin" dediğini duyduğunda, bir an için nefesini tutmuştu. Sonra rahatlamaya çalışarak bu sefer derin nefesler çekti içine.

Odaya girdiğinde genç adamı masasının başında çalışırken buldu.

"Sen miydin Melike? Buyur gel."

Onun sözlerinden cesaret alarak, odanın kapısını kapattı ve ürkek adımlarla Çağrı'nın yanına kadar ilerledi.

"Bunu getirmiştim," diyerek elindeki dosyayı uzattı ve bu yüzden ne yazık ki birazdan odadan çıkması gerekecekti. Kendisine verilen görevi yerine getirmişti Melike. Dosyayı Çağrı'ya verdikten sonra o odada daha fazla bulunmasını gerektirecek bir sebep de kalmamıştı. Bu yüzden genç adamın "Teşekkürler... Hadi geç otur, karşılıklı birer kahve içelim," demesine çok şaşırdı. Aynı zamanda çokta sevinmişti. Gülümseyerek "Peki," dedi ve masanın önündeki koltuklardan birine geçip oturdu.

Kahvelerinin gelmesinden sonraysa, aralarında oldukça samimi bir sohbet başlamış oldu. Ve genç kız ilk defa Çağrı'yla gerçekten yakınlaştıklarını hissetmişti.

"Eee? Ne zaman mezun oluyorsun bakalım?"

"Daha bir buçuk senem var."

"Yani yakında seni patronumuz olarak göreceğiz," diyerek gülümsedi Çağrı. Ve o her gülümsediğinde olduğu gibi, Melike'nin kalbi yine ağzında atmaya başladı.

"Yok canım. Ben kim patronluk kim?"

"Neden? İsmet Bey senden bayağı umutlu."

"Bir erkek evladı olmadığı için, bana çok fazla umut bağladı. Aslında bana kalsa babamdan uzakta, bağımsız bir şekilde çalışmak isterim. Üniversiteden bir arkadaşım var, adı Sinem. Hayalimiz hep ortak bir avukatlık bürosu açmak ama babamı iş konusunda kırmakta istemiyorum."

"Bence hayallerinden vazgeçmemelisin. Baban da seni anlayacaktır eminim."

Çağrı gözlerinin içine tüm samimiyetiyle bakarken, Melike *ne düşüneceğini şaşırmıştı. "Sen öyle mi yapmıştın?" diye hangi akla hizmet sorduğunu da anlamamıştı genç kız.*

"Benim istediğimi yapmamı engelleyecek kimse olmadı hayatımda. Gerçi hayatımın bir bölümü hep başkalarının istekleri doğrultusunda gelişmişti. İşte bu yüzden uzun zamandır kendimden başka kimseyi dinlemiyorum. Sana da bu yüzden bu tavsiyeyi veriyorum ya. İnsanın başkasının isteklerine göre hareket etmek zorunda kalması, çok acı verici olabiliyor."

Belki de bu sözlerdi Melike'nin basit ilgisini, büyük bir aşka dönüştüren. Özellikle genç adamın bakışlarındaki kırgın ifadeydi, onu derinden etkileyen; çünkü ilk o an, Çağrı'nın kalbinin derinliklerini görebildiğini hissetmişti. Hayatta onun da canını yakabilecek şeylerin olabileceğini fark etmişti.

"Melike?"

Kolunda hissettiği hafif dokunuşla, anıların arasından sıyrıldı. Vedat yüzüne endişeyle bakıyordu.

"E...Efendim?"

"Ne oldu? Neyin var?"

Toplantı odasında onlardan başka kimse kalmamıştı. Herkesin dışarı çıktığını bile fark etmediğine şaşırdı. Ne ara yine kendini geçmiş günlere kaptırmıştı böyle?

"Yok bir şeyim. Dalmışım. Neyse, biz de çıkalım, yapılacak birkaç önemli görüşmem var."

Melike'nin gözlerindeki o hüzünlü ifade canını sıkıyordu Vedat'ın. Yine de ona bir şey söyleme hakkını kendinde bulamıyordu. İçinden onun bir an önce mutluluğu yakalamasını tüm kalbiyle diledi. Keşke onu mutlu edebilecek kişi kendisi olsaydı ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Melike ona asla başka bir gözle bakmazdı, bakamazdı.

Melike kendi odasından içeri girdiğinde, asistanı Ayça da onu izlemişti. "Melike Hanım, aradığınız gibi bir daire varmış. Ablam Miray ne zaman isterseniz görebileceğinizi size iletmemi istedi benden."

"Öyle mi? Pekâlâ o zaman yarına bana bir randevu al. Yarın önemli bir görüşmem yoktu öyle değil mi?"

"Hayır, efendim. Yarın öğleden sonra boşsunuz."

"Güzel. Teşekkürler Ayça, çıkabilirsin."

Sonunda yalnız kalabildiğinde, başını koltuğuna yasladı. Şirkette işe başlayalı neredeyse iki hafta olmuştu ve Çağrı'yla o asansörde yaşananlardan sonra, bir daha başbaşa hiç görüşmemişlerdi. Zaten

genelde toplantı odasında, yanlarında başka kişiler varken bir araya geliyorlardı. Garip bir şekilde, Çağrı kendini geri çekmişti. Hiçbir şekilde Melike'yi kızdıracak davranışlar da bulunmuyor, hatta sözleriyle bile onu tahrik etmiyordu. Düşündükçe bu durumu tuhaf bulmadan da edemiyordu Melike. Çağrı'nın davranışlarını garip buluyordu ama kendisi de pek normal davranmıyordu. Söz de kendisini aldatan ve küçük gören kocasından intikamını alacaktı ama o asansörde yaşananlardan sonra, Çağrı'yla yalnız görüşmeye bile çekinir olmuştu. Böyle yaptığı sürece, Çağrı'ya hiçbir şeyin bedelini ödetemezdi. En kısa zamanda onun canını yakacak bir şeyler bulmalıydı. Çağrı'nın hâlâ kadınlarla gününü gün ettiğini gördükçe, öfkeden kuduruyordu Melike. Serra denilen kadınla da ne işler çevirdiğini Allah bilirdi.

"Aman banane!" diye mırıldansa da, Çağrı ve onun davranışları kendisini hâlâ çok yakından ilgilendiriyordu. Tüm bu düşüncelerden sıyrılmak adına, kendini işlerine vermeye çalıştı. Ancak bu şekilde rahat bir nefes alabilirdi.

Odanın kapısının tıklatılmasıyla, başını dava dosyasından kaldırarak gelen kişiye baktı. Sekreteri elinde çok hoş bir buketle karşısında dikiliyordu. Bu görüntü son birkaç gündür hep aynıydı. Mehmet'le resmen çıkmaya başladıklarından beri, her gün ondan böyle güzel çiçekler geliyordu.

"Bugünkü çiçekleriniz geldi Sinem Hanım," diyen kızın iç çekişini duydu. Kendince Sinem'in ne kadar şanslı bir kadın olduğunu düşünüyor olmalıydı. Aslında aynı düşüncelere Sinem de sahipti. Mehmet gibi düşünceli bir adam sevgilisi olduğu için gerçekten şanslıydı.

"Masaya bırakabilirsin Sibel."

Genç kızın söylediğini yapıp odadan çıkmasının ardından, buketin üzerindeki kartı eline aldı. İçinde az çok ne yazdığını tahmin edebiliyordu. Çünkü o yemekten sonraki her gün, Sinem'in yüzünü güldürecek sözler yazılıyordu bu kartlara.

'Günümü aydınlatan gün ışığıma layık olmasa da, ben de onun gününü bu güzel kır çiçekleriyle renklendirmek istedim.'

Aşk dolu bir iç çekiş duyuldu odada. Sinem, Mehmet'i düşündüğü her an, kalbi ritmini şaşırıyor ve delice çarpmaya başlıyordu. Aynı zamanda en son üniversitedeyken yaptığı gibi hayal âlemine derin bir dalış yapıyordu. Tüm gün hülyalı bakışlarla ortalıkta dolanmaktan kendini alamıyordu. Mehmet'e resmen âşık olmuştu. Gerçi genç adamla aralarında aşk hakkında bir konuşma geçmemişti. Birbirlerinden çok hoşlandıklarını ve aralarındaki kuvvetli çekimi kabul etmişlerdi. ama aşk... İşte ondan ne Mehmet ne de Sinem bahsetmişti. Oysa şimdi düşündükce, kendisini bu kadar mutlu eden ve aynı zamanda çok heyecanlandıran duygunun adının aşk olduğuna emindi. Melike'nin yıllar yılı, kendisini sevmeyen bir adama bağlanmasına sebep olan duyguydu bu. İnsanın gözlerini kör eden ve sevdiğinin bir tek sözüyle ayaklarının yerden kesilmesine sebep olan şeydi, aşktı bu. Sinem Mehmet'e âşıktı. Peki ya Mehmet? O da Sinem'e âşık mıydı?

O sırada çalan telefonunun sesiyle kendine geldi. Arayan kişiyi görmesiyle, yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi.

"Mehmet?" diye açarken, onu ne kadar özlediğini fark ederek, kendine şaşırdı. Oysa birini sadece bir günde özlemek Sinem'e göre bir şey değildi. Mehmet'le daha dün akşam görüşmüşlerdi.

"Benim gün ışığım nasılmış bakalım?"

"Çok iyi. Peki benim kara kaşlı, kara gözlü prensim nasıl?"

"O da çok iyi. Seni görebilirse, çok daha iyi olacak."

Sinem heyecanını bastırabilecekmiş gibi, elindeki telefonu daha sıkı kavradı. "Bugün görüşemeyiz dedim ya hayatım. Akşam Melike bize yemeğe gelecek."

"Belki beni de evine yemeğe davet edersin demiştim ben ama..."

Mehmet'in resmen kendisini evine davet ettirme çabalarına içten içe güldü. Bu adam her istediğini yaptırmak konusunda kesinlikle uzman sayılırdı.

"Çok isterdim, ama bu seferlik beni affet. Söz sonra bir tek sana özel bir akşam yemeği hazırlayacağım."

"İkimizin baş başa olacağı bir yemekse eğer, tamam olur. Bu seferlik beni evine kabul etmemeni affedebilirim."

"Lütfettiniz beyefendi," derken gülüyordu genç kadın.

"Seni özledim,"sözlerini duyduğundaysa, gülüşü bıçak gibi kesildi. Mehmet onu hep hazırlıksız yakalıyordu. Yutkunarak "Ben de seni," demeyi başarabildi sonunda.

"Şimdi ne yapmayı çok istediğimi biliyor musun?"

"Ne?" Dili damağı iyice kurumuştu. Dudaklarını diliyle ıslatırken, genç adamın söyleyeceklerini az çok tahmin edebiliyordu.

"Bal dudaklarını öpmeyi çok istiyorum. Hatta bunun için, şimdi şirketten çıkıp, soluğu senin yanında alabilirim."

Sinem elini hızla atan kalbinin üzerine götürerek cevap verdi Mehmet'e. "Sakın... Sakın öyle bir şey yapma. Birazdan bir müvekkilimle görüşeceğim. Senin yüzünden karşısına saçım başım dağılmış, dudaklarım kıpkırmızı olmuş bir halde çıkmak istemiyorum."

Mehmet'in bu sözlerinden sonra kahkahalarla gülmesine bozuldu Sinem. Oysa gerçek buydu. Mehmet onu ne zaman öpmeye başlasa, tam da anlattığı gibi oluyordu. Yüzüne bakan herkes onun tutkulu bir öpüşme yaşadığını tahmin edebilirdi. Tıpkı o akşamki yemekten sonra olduğu gibi...

Mehmet arabasını evinin önünde durdurduktan sonra, heyecanını bastırmaya çalışarak bakmıştı genç adamın yüzüne. Yemekte resmen onunla bir ilişkiyi kabul ettiğini hem hareketleriyle hem de sözleriyle açıkça göstermişti. Ve şimdi onun kömür karası gözlerine bakarken, heyecanlanmamaya çalışmak çok zordu. Onun artık sevgilisi olduğunu düşünmek, karnında kelebeklerin uçuşmasına sebep oluyordu.

"Sinem," diyerek genç kadına doğru döndü Mehmet. Onu kendisini izlerken bulduğunda, dudaklarının kenarına gelip yerleşen tebessüme engel olamadı. Onun kucağında duran elini avucunun içine aldığında, bu kadının kendisini bu kadar heyecanlandırdığına inanamıyordu. Bu

ufak tefek haliyle, Mehmet Ertürk'ü başka hiçbir kadının etkilemeyi başaramayacağı şekilde etkiliyordu.

"Şey... Bu akşam her şey çok güzeldi," diyerek heyecanla kuruyan dudaklarını farkında olmadan diliyle ıslattı. Mehmet ise bu görüntü karşısında kanının tutuşmasına engel olamadı. "Ben gideyim şimdi. Sonra görüşürüz."

Sinem'in elinin kapı koluna gittiğini gördüğünde, avucunun içerisindeki eli daha çok sıktı. Genç kadın bunu fark ederek tekrar Mehmet'e doğru döndü.

"Bu şekilde mi gideceksin? Veda bile etmeden?"

"Na-nasıl yani?"Mehmet'in söylemek istediğini elbette anlamıştı ama anlamamazlıktan gelmek şu an işine daha çok geliyordu. Çünkü bir kalp spazmı geçirmekten korkuyordu.

"Hoşçakal öpücüğümden bahsediyorum Sinem. Sen artık benim sevgilim değil misin?"

Mehmet'in yüzünün gittikce kendi yüzüne yaklaşmasını hipnotize olmuşcasına yerinden kıpırdamadan izledi. "Öyle-yim... Konuşmuştuk ya."

'Ah bu ben olamam!' diye içinden inledi genç kadın. En dişli savcıların karşısında bile canavar kesilen o kadına ne olmuştu böyle? Söz konusu Mehmet olduğunda, konuşmayı bile doğru dürüst beceremiyordu...

"O halde, sevgilimden bir hoşçakal öpücüğü almak hakkım!"

Sinem'in bir söz söylemesine izin vermeyerek, dudaklarını özlemini çektiği dudaklarla buluşturdu genç adam. Onun tatlılığını tadarken, inleyerek daha da derinleştirmek istedi bu öpücüğü. Sinem'in de ellerini ensesine koyup, karşılık vermeye başlamasından sonra artık onu kimse durduramazdı. Genç kadını büyük bir açlıkla öpüyordu şimdi. İstese de ondan uzaklaşamıyordu. Çok tatlıydı. Çok arzuluydu. Kollarının arasındaki bu kadının, başını sadece bir öpücükle bu kadar döndürebileceğine asla ihtimal vermezdi. Ama durum tam anlamıyla bundan ibaretti. Sinem'in parmakları ensesindeki saçları okşarken, Mehmet kendini tamamen kaybetmek üzereydi. Onun saçlarının ara-

sındaki ellerinden biri, bu sefer önce onun çıplak omuzuna, sonra oradan beline kaydı. Ondan sonrasındaysa kısa eteğinin açıkta bıraktığı bacaklarına. Kendini her anlamda kaybetmişti genç adam. Oysa bu sadece basit bir öpücük olmalıydı. Basit, küçük bir hoşcakal öpücüğü... Şimdiyse bu öpücüğün devamını arzuluyordu. Sinem'le başbaşa bir odada olmanın ve onunla çok daha ileriye gitmenin hayallerini kuruyordu.

Sinem'in de Mehmet'ten hiçbir farkı yoktu o sıra. Bir öpücüğün insanı bu denli mahvedebileceğini asla düşünemezdi. Mehmet'ten önce başkalarıyla da öpüşmüşlüğü vardı ama bu öpücüğün karşısında, onların basit bir dudak temasından öteye geçememiş olduklarını kabullenmek zorundaydı. Bu... Bu başkaydı. Bambaşkaydı. Eğer şu an oturuyor olmasaydı, muhtemelen ayakta kalmakta bile zorluk çekerdi. Bir erkeğin içinde bu duyguları uyandırması inanılmazdı. Oysa bu kadar tutkuya alışık değildi onun bünyesi. Sinem böylesini daha önce hiç yaşamamıştı. Mehmet'in ensesini okşarken ve dudaklarını onun için daha fazla aralarken, bu yakınlığın gittikçe kendisine yetmediğini anlaması güç olmadı. Mehmet'le daha da yakınlaşmak istiyordu. Onun tarafından tüm hücreleriyle sahiplenilmek istiyordu ve bu isteğine kendisi de çok şaşırıyordu. Onun ellerini önce çıplak omuzlarında, belinde en sonundaysa eteğinin açıkta bıraktığı bacaklarında hissettiğinde, ürperdiğini hissetti. Genç adamın eli eteğinin altında, daha da yukarılara yönlendiğinde, sahip olduğu son mantık kırıntılarına sarılmak istedi. Her şey çok hızlı gelişiyordu. Her ne kadar bu yakınlıktan hoşlanmış ve devamını da deli gibi istemiş olmasına rağmen, mantıklı davranması gerekiyordu.

"Mehmet," diyerek dudaklarını kurtardı genç adamdan. Onun bundan hoşlanmadığını tutkuyla bakan gözlerinden anlamıştı. "Bu çok... Çok hızlı oldu."

"Haklısın," derken sesi boğuk çıkmıştı. Az önce olanlara hâlâ inanamıyordu.

"Ben... Ben artık gideyim. Sana iyi geceler." Arabadan inmeden önce Mehmet'in yanağına son bir öpücük bıraktı.

"Seni ararım."

"Tamam."

Evinden içeri adımını attığındaysa hâlâ tüm bedeni heyecanla titriyordu. Mehmet'e verdiği karşılıklar aklına geldikce yanaklarının kızarmasına engel olamıyordu.

"Ne bu halin?" diye soran Selçuk'un sesiyle, kendine gelmeye çalıştı. Arkasını dönerek, abisinin öfkeli yüzüne baktı.

"Hiç. Ne olabilir ki?"

"Bilmem, acaba ne olabilir ki? Biraz fazla dağılmış gibi görünüyorsun sanki," dedi alayla genç adam. "Yemek çok iyi geçti galiba?"

"Evet, çok güzeldi."

"İyi, o zaman şu yarım bıraktığımız konuşmamızı tamamlayabiliriz."

"Yarın konuşalım abi. Şu an çok yorgunum. Bir duş alıp hemen uyumak istiyorum."

Kardeşinin yalvaran bakışlarına karşı koyamadı Selçuk. "İyi bakalım. Sana iyi geceler."

"Sana da."

Odasından içeri girdiğinde, öncelikle üzerindeki fazlalıklardan kurtuldu. Ardından makyaj masasının önüne geldiğinde aynadaki aksini görerek, dudaklarının arasından küçük bir çığlığın dökülmesine engel olamadı. Selçuk'un "Biraz fazla dağılmış gibi görünüyorsun." demekle neyi kastettiğini şimdi biliyordu. Dudakları öpüşmekten şişmiş, yanakları kızarmış ve saçları... Utancından yerin dibine girmeyi istiyordu o anda. Resmen abisine rezil olmuştu!

"Sinem'im... Orada mısın güzelim?"

Mehmet'in sesiyle düşüncelerinin arasından sıyrıldı. Aynı anda parmaklarının dudaklarının üzerinde olduğunu fark etti. Liseli kızlar gibi davrandığına inanamıyordu. "Buradayım."

"Yarından önce görüşemeyiz yani öyle mi?"

"Maalesef. Hafta sonu bir şeyler yapabiliriz ama."

"Hafta sonuna daha iki gün var. Bence biz seninle yarın sabah kahvaltıya gidelim."

"Hayır cevabını kabul etmeyeceksin her zaman olduğu gibi," derken sesine kızgın bir tını katmaya çalışsa da, başarılı olamamıştı.

"Söz konusu seninle birlikte vakit geçirmekse, evet kabul etmeyeceğim."

Melike salatayı hazırlarken, Sinem de yemeklerle ilgileniyordu. Bir yandan da Mehmet'le yaşadıklarını anlatıyordu arkadaşına. Selçuk salonda olduğundan ses tonunu olabildiğince kısık tutmaya çalışıyordu.

"Vay be. Çok hızlı çıktınız siz ama aferin Mehmet'e. Erkek dediğin onun gibi olacak. Zaten onca kişinin içerisinden onu seçmen bu yüzden değil miydi? Sen pısırık erkeklerden hiçbir zaman hoşlanmamıştın. Mehmet'in bu kendine güvenli halleri seni ona doğru çekti."

"Haklısın. Çok mutluyum Melike. Mehmet harika bir adam," diyerek iç çektiğinde, arkadaşını sözleriyle kırmış olmaktan korktu. Ne de olsa Melike şu sıra mutluluğun m'sine bile hasretti. "Affedersin, ben seni üzmek istemedim."

"Üzmedin ki canım. Sen mutluysan, ben de mutluyum. Her erkek Çağrı gibi değil. Bunu görmek iyi geliyor bana da. Belki çok ileride ben de başka birini sevip, mutlu olabilirim," dedi buruk gülümsemesiyle.

"Elbette öyle olacak. Karşına çok iyi biri çıkacaktır mutlaka. Seni hak edecek ve seni çok mutlu edecek birini bulacaksın. Geçmişi unutturacak o kişi sana."

"Umarım öyle olur."

Sohbetlerini mutfaktan içeri giren Selçuk yüzünden yarıda kesmek zorunda kaldılar. "Yemek ne zaman hazır olur kızlar? Kurt gibi acıktım."

"Hazır sayılır abiciğim. Sen şu tabakları masaya götürmeye başla istersen."

Selçuk kardeşinin işaret ettiği tabakları eline alırken, aklına bir şey gelmişcesine bakışlarını Melike'nin yüzüne doğru çevirdi. "Çağrı'yı neden yanında getirmedin? Uzun zaman oldu onunla görüşmeyeli." Melike duyduklarıyla olduğu yerde kalakaldı. Ama onun bu şaşkınlığının farkında değildi Selçuk ve sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Dur ben onu da çağırayım. Eski günlerde olduğu gibi birlikte vakit geçiririz."

Genç adamın eli telefonuna giderken, Melike ne yapacağını bilmeyerek Sinem'e çevirdi bakışlarını. Arkadaşı da en az kendisi kadar çaresiz görünüyordu. Çağrı'yla olanları ona anlatmadıkları için, bu işte en suçsuz kişi Selçuk'tu ve ona engel olmazlarsa, birazdan Çağrı'yla yüz yüze gelmek zorunda kalabilirdi Melike ve bunu kesinlikle istemiyordu.

~Bölüm On Altı~

Bir şey yapmalıydı! Çağrı'yla aynı evde, hatta aynı sofrada bulunmak istemiyordu. Zaten şirkette onunla sürekli karşı karşıya gelmesi yeter de artardı. Çağrı bu evden içeri adımını attığı an, Melike kendini tekrar kontrol altında tutmaya çalışacaktı. Kendisini asla rahat hissedemeyecekti. Ayrıca Selçuk'u kandırmaya da hakları yoktu. Hem gerçekleri ondan neden saklayacaktı ki?

Selçuk'un Çağrı'nın numarasını tuşladığını gördüğünde, farkında olmadan onun kolunu tuttu Melike. Genç adamın şaşkın bakışlarının üstüne çevrilmesiyle, "Arama onu Selçuk abi. Çağırma," dedi aceleyle. Selçuk'un telefonu tutan eli yana düşerken, bu cümlenin anlamını merak etmeye başlamıştı çoktan.

"Neden?"

"Gelmesini istemiyorum."

Selçuk'un meraklı bakışları kardeşi ile Melike arasında mekik dokuyordu şimdi. Sinem suçlu çocuklar gibi başını önüne eğerken, Melike üzgün gözlerle kendisine bakıyordu.

"Ne oldu? Kocanın gelmesini neden istemiyorsun Melike?"

Selçuk'a yaşadıklarının ne kadarını anlatabilirdi? Düşündükce hâlâ kendini kötü hissederken, Çağrı'nın kendisini nasıl aşağıladığını tüm açık yürekliliğiyle onunla paylaşabilir miydi? Bu kadarına gücü var mıydı?

"Biz... Biz onunla uzun zamandır ayrıyız." Selçuk'a ayrıntılarıyla olmasa da, Çağrı'yla eskisi gibi olmadıklarını açıklayabilirdi.

"Ne demek bu?"

Sinem bu konuşmaya dahil olmamakta kararlıydı. Arkadaşının söylemek istemediği şeyler olduğunu biliyordu ve Sinem ağzını açtığı takdirde, Çağrı'ya söverken, olup biten her şeyi abisine anlatması

muhtemeldi. Bu yüzden sustu genç kadın. Melike'nin olanları anlatmasına izin verdi.

"Bir yıldır ayrıyız. Ben Antalya'ya gidip, eğitimimi tamamlamaya karar verdiğimden beri yani. Geri döndükten sonra da, bir araya gelmedik. Kısacası bu evlilik bitti. Bir tek boşanma davasını açmak kaldı."

Duydukları karşısında Selçuk'un şaşkınlığı gittikçe artıyordu. Melike ve Çağrı'nın her zaman çok iyi giden bir evlilikleri olduğunu düşünürdü. Zaten Türkiye'ye geldiği o kısa dönemlerde bu çiftin anlaşmazlıklarına hiç şahit olmamıştı. Bu yüzden onları ideal bir çift olarak bile görmüştü.

"Ayrıldınız mı şimdi siz?"

"Evleri ve hayatlarımızı ayırdık. Bir tek kağıt üzerinde evliyiz onunla."

"Ve bu bir seneden fazla bir zamandır böyle öyle mi?"

"Evet," derken dudaklarını sıkıntıyla kemiriyordu Melike. Oysa bu haberi ileride birçok kişiye vermek zorunda kalacaktı. Çağrı'yla artık ayrı olduklarını herkes öğrenecekti yani bu durumun kendisini rahatsız etmemesi gerekiyordu.

"Peki tüm bu olanlardan benim niye haberim yok?" diye sorarken bakışları bu sefer kız kardeşinin üzerindeydi. "Sinem?"

"Şey... Ben telefonda anlatmak istemedim."

"Ben buraya geleli bir haftadan fazla bir zaman oldu kardeşim. İsteseydin, anlatabilirdin yani!"

"Ne bileyim... Melike'nin özeli diye, o söylemeden böyle bir şeye cesaret edemedim. Hem aklıma da sana söylemek gelmedi açıkçası."

"Tabii ben bostan kokuluğuyum ya!" Selçuk nadiren öfkelenirdi. ama öfkelendiğinde de, öfkesini muhatabına göstermekten hiç çekinmezdi. Aynı şu anda olduğu gibi. "Melike söylesene, ben senin de bir abin değil miyim?"

"Öylesin tabi. Seni hiç sahip olmadığım abim gibi görüyorum ben."

"Öyleyse neden benim tüm bu olanlardan şimdi haberim oluyor?"

"Çünkü benim için artık önemli bir mesele değil. Yani önemsemediğimden sana anlatmak aklıma gelmedi."

"Nasıl önemsemezsin? Sen kocana aşık değil miydin?"

Selçuk duyduklarına bir anlam veremiyordu. Melike'nin kocasına duyduğu aşka yakından tanıklık etmişti o. Şimdi genç kadının sanki çok basit bir konudan bahsederlermişcesine sakin olması, kafasını karıştırıyordu.

"Eskiden öyleydim ama artık değilim!" dedi kararlı bir ses tonuyla Melike. Oysa hâlâ daha Çağrı yüzünden altüst olmaktan kurtulamıyordu. Tabii bunu Selçuk'a söylediği an, genç adam bu ayrılığın arkasındaki sebepleri sorgulamaktan vazgeçmezdi.

"Ne oldu da aşkın bitti?" Selçuk bu sözlere inanamıyordu. Çağrı'yla beraberken mutluluktan havalara uçan kız, şimdi kocasına duyduğu o büyük aşkın bittiğini söylüyordu. Kim olsa buna inanmakta güçlük çekerdi.

"Zaman geçtikçe, her şey monotonlaşmaya başladı. Eskisi gibi anlaşamaz olduk. Araya bir de mesafeler girince, ikimiz de duygularımızı sorgulama şansına kavuştuk yani ne ben ne de Çağrı bu evliliği daha fazla sürdürmek istiyoruz."

"Çağrı da ayrılmak istiyor yani?"

"Evet." Bu tek kelimeyi dile getirmek bu kadar can yakıcı olmamalıydı ama ne yazık ki, bu bir tek sözcük bile Melike'yi üzmeyi başarmıştı. Çağrı'nın aşkından ölüp bitmediğini bilse bile, sevdiği adam tarafından hiç sevilmemiş olmak, hatta böyle kolayca vazgeçilmek çok acı vericiydi.

"Artık kapatabilir miyiz bu konuyu? Yemekler de hazır zaten, sofraya geçelim."

Yemeklerini yerlerken, aralarında sessiz bir anlaşma yapmış gibiydiler. Ne Selçuk bu ayrılığın sebebini daha fazla sorguluyordu, ne de Melike genç adamı inandırmak için daha fazla bir söz söylüyordu. Sadece sessizce yemeklerini yiyorlardı. Sinem ise dalgınca çorbasını kaşıklıyordu.

"Yarın bir ev görmeye gideceğim. Benimle gelir misin Selçuk abi?" diyerek biraz olsun abisi gibi gördüğü adamın gönlünü almaya çalıştı Melike.

"Taşınıyor musun?"

"Evet, daha fazla babamla birlikte yaşayamam yani bu yaştan sonra koca evinden, baba evine geçiş yapmayı içime sindiremem. Ayrıca kendime ait bir alana çok ihtiyacım var. Kafamı dinleyebileceğim küçükte olsa bir eve."

Selçuk merakla "Sizin eve ne oldu? Çağrı'mı yaşıyor orada?" diye sordu.

"Evet. Orayı ona bıraktım."

"Melike... Tamam biliyorum, ayrılmakta kararlısın ama... Biraz daha mı düşünsen diyorum. Hani yuva kurmak kolay değil ki, bu kadar kolay yıkılsın. Belki birbirinize bir şans daha tanısanız, yine eskisi gibi olabilirsiniz. Ha ne dersin?"

Selçuk tamamen iyi niyetiyle söylemişti bu sözleri. Çünkü bir aile kurmanın kutsallığına inanan biriydi o. Anne ve babası başlarında olmadığından, bir aileye sahip olmanın ne demek olduğunu belki de herkesten iyi bilirdi. Ve insanlar birbirlerini onca kişi arasından bulmuşken, bu kadar kolay vazgeçebilmelerine bir anlam veremiyordu.

Melike ise farkında olmadan gülümsemişti bu sözlere. Selçuk olan bitenden bihaber, kendince yardımcı olmak istiyordu kardeşi gibi gördüğü kadına. Ama o masada bulunan Sinem de, Melike de gerçekleri çok iyi biliyorlardı. Melike seneler boyu sadece kendini kandırmıştı. Eskiden olan sadece Melike'nin körü körüne Çağrı'ya inanıp, sevmesiydi. Genç adam bu evlilik için hiç emek harcamamıştı. Eğer Melike ona bu kadar aşık olmasaydı, evlendiklerinin daha ilk senesi boşanmış olurlardı. Aklına gelen o ilk büyük kavgalarıyla birlikte, genç kadının kaşları öfkeyle çatıldı.

O gün ilk kez yaptığı kurabiyeleriyle birlikte şirketten içeri adımını atmıştı Melike. Çağrı'nın fıstıklı kurabiyeleri sevdiğini öğrenir öğrenmez, kolları sıvayıp mutfağa girmişti. Ve şimdi öğle paydosu sırasında kendi elleriyle yaptığı bu kurabiyeleri kocasıyla birlikte yemeyi planlıyordu ta ki asansörden çıkan kadını görene kadar.

"Melike?" diyerek yanına gelirken yüzüne o sinir gülümsemesini de takınmıştı Arzu.

"Arzu Hanım."

"Ne hanımı canım? Neredeyse aynı yaşta sayılırız. Bana sadece Arzu de."

"Şey... Sizi burada göreceğimi hiç düşünmemiştim. Hayırdır, bir sorun mu var?" Bunu sorarken, aklına en kötü ihtimallerin gelmesi Melike'nin canını iyice sıkmıştı. Bu kadının Çağrı'nın bulunduğu yerde ne işi vardı?

"Yok canım, hiçbir sorun yok. Sadece eşime ara sıra işlerinde yardımcı oluyorum, biliyorsun. Bugün de Çağrı Bey'le iş hakkında konuşmamız gerekti."

"Yaa... Öyle mi? Umarım iyi geçmiştir görüşmeniz." Sesindeki öfkeli tını Arzu'nun dikkatinden kaçmamış olacak ki, tüm pişkinliğiyle sırıtmaya başlamıştı şimdi karşısında.

"Çok iyi geçti." Bu sözün anlamı nereye çekersen oraya gidecek cinstendi. Ama Melike en kötüsünü düşünmeyecekti. Çağrı'nın sadakatsiz bir eş olduğunu düşünmeyi tüm kalbiyle red ediyordu. "Neyse tatlım, benim şimdi gitmem gerekiyor. Bir ara eşini de al, bize yemeğe gelin. Bu sayede daha da iyi tanışmış ve kaynaşmış oluruz."

Arzu yanından kalçasını kıvırta kıvırta uzaklaşırken, Melike öfkesini zaptedebilmeye çalışıyordu. Bu kadından nefret ediyordu. Onu Çağrı'yla dudak dudağa gördüğünden beri, imkânı olsa Arzu'yu vahşi hayvanların önüne yem diye atardı. Kendisini sakinleştirmeye çalışarak asansöre bindi.

Bir süre sonra Çağrı'nın odasının önünde buldu kendini ama hâlâ çok öfkeliydi. O adi kadının kocasıyla iş yapacağını düşündükçe, daha da deliriyordu. Buna izin veremezdi. Melike, Çağrı'yı kendi gözünden bile sakınırken, onun Arzu'yla birlikte çalışması karşısında nasıl sessiz kalırdı?

"Hoş geldin." Kendini düşüncelerine öylesine kaptırmıştı ki, ne ara kapıyı açıp içeri girdiğini bile bilmiyordu. Çağrı'nın oturduğu yerden

kalkıp, gülümseyen yüzüyle kendisine yaklaşmasına bir tepki veremedi. Özellikle yanağında hissettiği dudaklar, bu sefer her şeyi unutmasına pek yardımcı olamadı.

"Hoş buldum. Rahatsız etmiyorumdur umarım," derken sesindeki sert tınıya kendisi de inanamadı. Melike böyle değildi ki. Özellikle Çağrı'yla konuşurken hiçbir zaman öfkelenmezdi.

"Hayır da, neyin var senin?" Çağrı'nın tek kaşını havaya kaldırıp, yüzünü dikkatle incelemesi sonucu derin bir nefes alarak, elindeki kurabiyelerin bulunduğu poşeti masanın üzerine bıraktı.

"Sana kurabiye yaptım. Oturur afiyetle yersin, ben gidiyorum!"

"Melike, dur nereye?" diyerek odadan çıkıp gitmek isteyen kadını kolundan tutarak durdurdu. "Ne oldu anlatmayacak mısın?"

"Gerçekten ne olduğunu öğrenmek istiyor musun?"

"Elbette istiyorum."

"Buraya gelirken, Arzu'yu gördüm," dediğinde kolundaki elin yavaşça geri çekilmesini izledi.

"Arzu Hanım mı? Evet, eşiyle birlikte çalışıyoruz biliyorsun. Bugün Tuna Bey'in çok daha önemli bir işi çıkmış. Bu yüzden gerekli birkaç ufak ayrıntıyı Arzu Hanım'la görüştük."

Çağrı'nın karşısında çok rahat bir şekilde Arzu hakkında konuşması sinirlerini bozuyordu. Ama ona, geçmişte onların öpüşmelerine şahit olduğunu söyleyecek kadar cesareti yoktu Melike'nin.

"Onunla birlikte çalışmanı istemiyorum senden!" dedi sertçe. Belki de tanıştıklarından beri ilk kez böyle davranıyordu. Melike bu zamana kadar Çağrı'ya hiç emirler yağdırmamıştı.

"Anlamadım?"

"Ne söylediğimi duydun! Arzu'yla çalışmayacaksın! Tuna Bey de zahmet edip, şirketinin işleriyle kendisi ilgilensin, işler hakkında doğru dürüst bilgisi olmayan o çakma sarışını her yere salmasın!"

Çağrı'nın öfkelendiğini çenesini sıkmasından anlamıştı Melike. Ayrıca yanağında durmadan seğiren o kası da göz ardı etmemek gerekirdi. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Elbette farkındayım."

"Biz burada iş yapıyoruz. Ne demek onunla çalışma?! Bu kadar kolay mı her şey? Sırf senin basit kıskançlık krizlerin yüzünden, çok iyi bir iş ortağından mı olalım yani? Bunu mu istiyorsun?"

"Evet, bunu istiyorum! Eğer sen bu işe bir son veremiyorsan, ben de babama gidip söylerim. O eminim benim bu isteğimi seve seve yerine getirecektir!"

"Tabii, git babacığına. Omzunda ağla ve yine sana ne istiyorsan vermesini sağla!" dedikten sonra kısa bir süre duraksadı genç adam. Sözlerine devam ettiğinde, bu sefer sesi çok daha yumuşaktı. "Büyü biraz Melike! Daha ne kadar küçük bir kız çocuğu gibi davranacaksın? Daha ne zamana kadar babanın paçasına sarılıp, ondan seni pohpohlamasını isteyeceksin?"

"Ben... Ben öyle bir şey yapmıyorum!" derken göz yaşları yanaklarını ıslatıyordu. Çağrı'nın sözleri canını yakmıştı. Onun gözünde şımarık bir kız çocuğundan bir farkı olmadığını bilmek, katlanabileceği bir şey değildi.

"Tam da öyle yapıyorsun. Küçük bir kız çocuğu gibi davranıyorsun ama şunu unutma, gün gelecek arkanda senin her istediğini gözü kapalı bir şekilde yerine getiren bir baban olmayacak! O zaman ne yapacaksın?"

"Sus!" diyerek gözlerini acı içerisinde yumdu. "Daha fazla konuşma! Başkasının karısı için kendi karını üzüyorsun, görmüyor musun? Neden o kadını koruyorsun? Neden onun için beni üzüyorsun?" diye haykırdı bu sefer.

"Ben kimseyi korumuyorum! Sadece senin büyümene yardımcı oluyorum o kadar," dedikten sonra tekrar masasının başına geçip oturdu Çağrı. Melike ise bir süre olduğu yerde kalarak, yanaklarından süzülen yaşlarla seyretti kocasını. Şu anda onu hiç tanımadığını düşünüyordu. Evlendiği adam bu kadar acımasız değildi, olamazdı.

"Ben gidiyorum," dedi sonunda. Çağrı'nın oturduğu yerden kalkıp, 'Gitme' demesini her şeyden çok istiyordu. Ama öyle bir şey olmadı. Düşüncelerinin aksine, Çağrı Melike'ye son darbesini vurdu.

"Giderken kurabiyeleri de beraberinde götür. İştahım kaçtı, yemeyeceğim!"

Tekrar şimdiki zamana döndüğünde, Selçuk'un yüzüne merakla baktığını gördü. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu ama Çağrı'yla artık bir gelecekleri olmayacağına inanması gerekiyordu genç adamın.

"Bu söylediğin mümkün değil Selçuk abi. Lütfen daha fazla Çağrı'dan konuşup, canımızı sıkmayalım. Sen söyle bakalım, yarın benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Geliyorum tabii ki. Seni bir başına bırakır mıyım hiç?" diyerek göz kırptı genç kadına. Her ne kadar Melike, Çağrı konusunu kapatmak istese de, Selçuk onun kadar kolay kapatmayacaktı bu mevzuyu.

"Peki sen bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun? Mimarlık şirketlerine iş başvurusunda bulundun mu?"

"Yok. Zaten bundan sonra mimarlık yapmak gibi bir niyetim de yok."

"Nasıl yani?" diye sorarken Sinem de çok şaşkındı. Abisinin başka planları olduğunu bilmiyordu doğrusu.

"Ben uzun zamandır yapmak istediğim işi yapacağım. Bir kafe işleteceğim."

"Gerçekten mi?" Melike duydukları karşısında bayağı heyecanlanmıştı.

"Kafe işletmeciliği mi? Allah aşkına abi sen ne anlarsın kafe işletmekten?"

"Niye anlamayacakmışım?"

"İki gün de sıkılırsın. Bence boşuna riske girmeye değmez. En iyi bildiğin işi yap bence sen," diyerek Selçuk'a düşüncesini açıkça söyledi Sinem.

"En iyi bildiğim iş artık bana eskisi kadar zevk vermiyor. Biraz farklı bir şeyler denemek istiyorum. Hem başarısız olursam- ki ben olmayacağıma eminim- o zaman yine kendi mesleğime geri dönebilirim."

"Bence bırak ne istiyorsa yapsın Sinem. Hem ayrıca ben başarılı olacağına inanıyorum." Melike'nin de abisine destek çıkması üzerine, yenilgiyi kabullenmişcesine derin bir nefes çekti ciğerlerine genç kadın.

"İyi madem. Bekleyip de görelim, Selçuk Bey'imiz bu işte ne kadar başarılı olacak?"

Odasında Melike'nin kendisine verdiği ihale dosyası üzerinde çalışırken, düşüncelerinin ana merkezi yine Melike'ydi. Genç kadına aradan geçen günlerde pek yanaşmamıştı Çağrı. Ve bu davranışı kendince çok doğru buluyordu. Melike'nin biraz sakinleşmesini beklemek daha akıllıcaydı. Çünkü şu sıralar yapacağı her hamle boşa çıkacaktı ve Çağrı bunu istemiyordu.

Melike'yle tekrar birlikte olmanın yolu, onu yavaş yavaş tekrar kendisine bağlamaktan geçiyordu. Bunun içinde ondan bir süre uzak kalması gerekiyordu. Ondan sonra ilk hamlesini yapıp, Melike'yi tekrar kazanacaktı.

Odanın tıklatılan kapısıyla, düşüncelerinin arasından sıyrıldı.

"Gir."

Buse'nin "Çağrı Bey, sizi Selçuk Akay isminde bir beyefendi görmek istiyor," demesi üzerine oturduğu yerden hızla ayağa kalktı.

"Hemen içeri al."

Selçuk odadan içeri adımını atar atmaz genç adamla dostça kucaklaştılar. Onu karşısında bulmayı hiç beklemediğinden biraz şaşkındı Çağrı.

"Hoş geldin. Ülkeye ne zaman döndün?" diyerek Selçuk'u koltuklara doğru yönlendirdi.

"Hoş buldum. İki haftaya yakın bir zamandır buradayım."

"O kadar oldu mu ya? Daha önce niye aramadın?"

"Fırsat olmadı diyelim."

"Bu arada ne içersin?"

"Ben az şekerli bir Türk kahvesi alayım."

Buse'ye iki Türk kahvesi söyledikten sonra, tekrar tüm dikkatini Selçuk'a verdi Çağrı. "Eee daha ne kadar buralardasın bakalım?"

"Temelli dönüş yaptım ben. Bir daha gitmeyeceğim yani."

"Ne güzel, çok sevindim." Gerçekten de sevinmişti Çağrı. Çünkü geçmişte Selçuk'la çok iyi bir arkadaşlık kurmayı başarmışlardı. Gökhan'dan sonra, en iyi anlaştığı kişilerin başında geliyordu.

"Keşke bende buna bu kadar sevinebilseydim ama son duyduklarımdan sonra ne düşüneceğimi şaşırdım."

O sırada ellerinde kahvelerle içeri giren genç kız yüzünden, bir süre sessizce oturdular. Buse'nin odadan çıkmasıyla "Ne duydun?" diye sordu Çağrı.

"Melike'yle ayrılıyormuşsunuz."

İşte o an ne diyeceğini bilemedi Çağrı. Selçuk'un olan bitenlerin ne kadarını bildiğini bilmiyordu. Melike ona her şeyi anlatmış mıydı? Bunu anlamanın tek yolu Selçuk'a direkt sormaktan geçiyordu.

"Sana ne anlattı?"

"Anlaşamadığınızı ve ortak bir kararla boşanmak istediğinizi."

Selçuk'un aldatma mevzusundan haberdar olmaması bencilce de olsa, rahat bir nefes almasını sağlamıştı. "Evet, nerdeyse gerçeği söylemiş."

Gözlerindeki hain pırıltılar, Çağrı'nın aklından geçenleri gözler önüne seriyordu. Tabi gerçeklerin tümünü bilmeyen Selçuk için bunu fark etmek zordu. "Nerdeyse mi? Dahası da mı var?"

"Ayrılmayı isteyen taraf Melike. Ben sadece onun isteklerini yerine getiriyorum," derken sesine olabildiğince masumluk katmaya çalışmıştı, artık ne kadar başarılı olduysa...

"Ne demek bu?"

Çağrı bakışlarını kararlılıkla Selçuk'un gözlerinin içine dikti. "Melike'nin aksine ben boşanmak istemiyorum!"

~Bölüm On Yedi ~

Arabasını Mehmet'le buluşacakları kafenin önünde park eder etmez, hemen dikiz aynasında makyajını kontrol etti genç kadın. Liseli bir genç kız gibi davrandığını bilse de, bu heyecanı özlediğini fark ediyordu. Mehmet hayatını resmen renklendirmişti. Hayat onunla artık daha güzeldi. Onun varlığı Sinem'in sürekli bulutların üzerinde dolaşmasına sebep oluyordu. Eski haline kıyasla, şimdi daha güler yüzlüydü bir kere. Müvekkillerine karşı bile daha anlayışlıydı. Sekreteri bile yanında daha rahattı artık. Bu adamda ne vardı bilmiyordu Sinem ama iyi ki onu tanımıştı ve iyi ki Sinem'in aksine, konu duygular olduğunda daha ataktı genç adam. Yoksa ilişkileri Sinem'in insafına kalmış olsaydı, şimdi bile hâlâ arkadaş arkadaş takılıyor olurlardı. Bu düşünceyle güzel dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Birazdan Mehmet'i göreceği için, kalbi göğüs kafesini zorlamaya yeniden başlamıştı.

Bu sabah evden çıkarken Allah'tan Selçuk derin bir uykunun kollarındaydı. Yoksa Sinem'i tekrar sorguya çekmekten büyük keyif alırdı genç adam. Zaten abisine Mehmet'i az çok anlatmıştı. Tabii onları tanıştırma işini hâlâ daha gerçekleştirebilmiş değildi. Öncelikle kendisi biraz sevgilisiyle zaman geçirmek istiyordu. Mehmet'i daha yakından tanımak için can atıyordu ama birlikte oldukları şu kısa zamanda, onunla çok az görüşebilmişlerdi. Çünkü her ikisininde sorumlulukları vardı. İşte o görüşebilecekleri değerli zamanları iple çekiyordu genç kadın.

Arabasından inerek son kez arabanın camından üstünü başını kontrol etti. Normalde de işe giderken etek giymeye alışkındı. Bugün Mehmet'le buluşacakları için, geçen sefer özenle satın aldığı krem rengi etek ve üstüne siyah bir gömlekte karar kılmıştı. Etek boyunun

normalden birazcık kısa olduğunu kabul etse de, her şey sevgilisinin gözüne daha güzel görünmek içindi. Ne de olsa adamın gözlerinin başka kadınlara kaymasını istemezdi, her ne kadar Mehmet'in sadakatinden emin de olsa.

Geldiği kafe deniz kenarında çok hoş bir yerdeydi. Yazın gelmesi sayesinde insanlar dört duvarın arasında oturmak yerine, açık havayı tercih eder olmuşlardı. Kendisini karşılayan garsona Mehmet'in ismini söylediğinde, genç adamın teras katını tercih ettiğini öğrenerek gülümsedi. Böyle güneşli bir günde deniz manzaralı teras katından başka bir yerde olması düşünülemezdi Mehmet'in.

Teras katına çıktığında, genç adamı köşe masalardan birinde muhteşem deniz manzarasını seyrederken buldu. Çenesinin altında kavuşturduğu elleri ve o oturduğu yerde bile otoritesini etraftakilere haykıran dik duruşu ile, o kadar yakışıklıydı ki. 'Acaba onu sadece ben mi bu kadar beğeniyorum.' diye kendine sormadan edemedi. Yavaş adımlarla Mehmet'e doğru yürürken, sanki Sinem'in kendisine doğru yaklaştığını hissetmişcesine ondan tarafa çevirmişti başını genç adam ve aynı zamanda yüzünde beliren baştan çıkarıcı tebessümü Sinem'in nefesini kesmeye yetecek güçteydi.

Sinem kendisine doğru yaklaşırken, Mehmet gözünü bile kırpmadan onu baştan ayağı süzüyordu. Bu sefer her zamankinden fazla kadınsıydı sanki. Hele giydiği o kısacık eteğin gözler önüne serdiği pürüzsüz bacaklar Mehmet'i hem büyülüyor, hem de ister istemez kıskançlık krizlerine sokuyordu. Başkasının da o bacaklara özgürce baktığı düşüncesi, bir zehirli ok misali kalbine saplanıp kalmıştı ve onu oradan çıkarmaya kimsenin gücü yetmezdi.

"Günaydın."

Ayağa kalkarak, yanağına değen dudakları memnuniyetle kabul etti Mehmet. Tabi o bu kadarıyla yetinecek bir adam değildi. Sinem'in uzaklaşmasına izin vermeden, genç kadının dudağının kenarına değdirdi alev alev yanan dudaklarını. Bu temas her ikisini de baştan ayağı titretmeyi başarmıştı.

"Günaydın sevgilim."

Mehmet'in buğulu sesi uyuşturucu etkisi bırakıyordu Sinem'in bedeninde. Özellikle onun bakışları içine, ta en derinine işliyordu.

Genç adamın karşısındaki sandalyeye geçip otururken, biraz olsun toparlanmaya çalıştı. Soluk alışverişlerini tekrar ayarlamaya çalıştıysa da, bunda pek başarılı olamadı.

"Bugün yine çok güzelsin," diyen sesi duyduğunda, bakışlarını masadan kaldırıp tekrar sevdiği gözlere çevirdi.

"Sen de çok yakışıklısın. Takım elbisenin bir erkeğe bu kadar yakışabileceğini daha önceleri hiç düşünmezdim."

"Benden önce çok erkek tanıdığın sonucunu çıkarabilir miyim bu cümlenden?" diye sorarken, tek kaşını hesap sorarcasına havaya kaldırmıştı Mehmet.

"İş gereği birçok kişiyle tanıştım elbette."

"Benim bilmek istediklerim, iş dışında tanıdıkların Sinem."

Tam o sırada yanlarına gelen garsonla birlikte, ikisi de sessizliğe gömüldüler. Siparişlerin verilmesinden sonra, Mehmet tekrar "Eee?" diyerek az önceki sorusunu gündeme getirdi.

Sinem ise her ne kadar Mehmet'in kendisini başka erkeklerden kıskanmasına sevinse de, onun kendisiyle böyle hesap sorar gibi bir tonda konuşmasından hoşlanmamıştı. Ama Mehmet buydu işte. Her tepkisinde aşırıya kaçmadan edemiyordu genç adam.

"Eski sevgililerimin çetelesini mi tutacağız seninle?" diye sordu karşı bir atakla Sinem. "Aynı şeyi sen de yapabilirsen, bana uyar."

"Demek sayıları oldukça fazla?"

"Senin eski sevgililerin kadar yoktur eminim."

"Sinem!" dediğinde bu sefer masaya getirilen yiyecekler yüzünden susmak zorunda kaldı. Bu kadının zor olduğunu biliyordu ama zor olanlara sahip olmak söz konusu olduğunda, hep daha fazla hırslı olmuştu genç adam. Sinem'i bir hırs olarak görmüyordu aslında. Sinem'den gerçekten çok hoşlanıyordu. Belki de basit bir hoşlantıdan bile fazlaydı duyguları. Şu an onu etraftaki erkeklerin bakışlarından kıskandığına göre öyle olmalıydı. Aynı şekilde genç kadının geçmişinde yer alan erkekleri düşünmeye de tahammülü yoktu. Bu sabah

böyle bir gerginlik yaşamayı hiç istemezdi ama bir anda onu o kısa eteğinin içinde görünce, aklına üşüşenlere dur diyememişti.

"Ne var Mehmet? Bu güzel sabahımızı bize zehir etme."Sinem, genç adamın masanın üzerinde duran elini tuttu başını sevimlice yana eğerek. "Geçmişte elbette sevgililerim oldu ama hiçbiri için, sana hissettiklerimin onda birini hissetmedim ben. Sana baktığım gibi bakmadım onlara." Bu sözün devamında *'Seni sevdiğim gibi sevmedim onları.'* demekten son anda alıkoydu kendini. Mehmet'ten önce ona duyduğu aşkı ilan etmek istemiyordu. Belki çok demode bir düşünceydi ama ilk adımın her zaman erkekten gelmesi gerektiğine inanıyordu yani Mehmet aşktan söz etmedikce, Sinem de bahsini bile açmayacaktı bu konunun.

"Ben kıskanç bir adamım Sinem. Geçmişi konuşmanın bizim için bir faydası olmadığının da farkındayım ama elimde değil. Özellikle sen böyle tüm güzelliğinle salındıkca, aklımı kaybediyorum. Seni benden başka kimse görmesin, beğenmesin istiyorum. Sen sadece benim ol, bana ait ol istiyorum." Sinem'in elini dudaklarına götürerek, avucunun içine uzun ve yakıcı bir öpücük bıraktı. Mehmet'in duyduğu arzuyla kopkoyu olan bakışları Sinem'in aklını başından alıyordu.

"Ben zaten seninim, sana aitim," dediğine inanamıyordu aslında. Ama Mehmet'in bakışları büyülüydü sanki. Ona aitlik hissi vücudunun her bir zerresine ayrı ayrı işleniyordu onun bir bakışıyla.

Sinem'in bu teslimiyeti genç adamın hoşuna gidiyordu. Bencilce bir haz duyuyordu bu durumdan. Aslında şansını zorladığını bilmese, Sinem'den daha neler neler isteyecekti de, her şeyin bir zamanı vardı. Öncelikle onu kendisine alıştırmalı ve iyice bağlanmasını sağlamalıydı.

"Hadi çaylarımız soğudu," diyerek masayı donatan kahvaltılıkları işaret etti gözleriyle. Sonrasında karşılıklı sohbet ve ara sıra gülüşmelerle geçen güzel bir kahvaltı keyfi yaşadılar.

Sinem'in kendisine uzattığı ballı ekmekten bir ısırık alırken, muzipce gözünü kırpt genç adam. "Çok tatlıymış ama senden daha tatlı değil."

"Yaaaa, şöyle konuşmasana herkesin içinde." Şu anda resmen Mehmet'e nazlanıyordu Sinem. Onun ilgisinden oldukça hoşnut olsa da, zaman zaman utanmaktan kendini alıkoyamıyordu işte. Mehmet'in yanında kendini çok toy hissediyordu.

"Herkesten bize ne? Ayrıca şu geldiğinden beri bakışlarını üzerinden ayıramayan herifler duysunlar da, sahipli olduğunu iyice anlasınlar. Yoksa ben kendim, onların bakışlarını senin üzerinden çekeceğim!"

"Ciddi olamazsın!"

"Çok ciddiyim. Hem ne vardı etek giyecek? Bir daha bu eteği giydiğini görmeyeceğim!"

Sinem şok olmuş gözlerle Mehmet'e bakarken genç adam hiç istifini bozmadan çayını yudumluyordu. "Bana emir mi veriyorsun?"

"Emir değil, sadece bir isteğimi dile getiriyorum canım."

"Bana hiç öyle gelmedi nedense."

"Sana seni kıskandığımı söylemiştim. Bu etek sana çok yakışmış, fazlasıyla hem de ama keşke baş başa olacağımız bir zamanda giyseydin, o zaman çok daha memnun kalırdım."

"Mehmet ben nerede nasıl giyinmem gerektiğini herkesten iyi bilirim canım." Sinem kendince bu konuşmaya son noktayı koymuştu ama Mehmet'in alttan almaya hiç niyeti yoktu.

"Elbette biliyorsundur güzelim. Sadece bundan sonra bir sevgilin olduğunu düşünerek, giyimine kuşamına iki katı özen göstermen gerektiğini de bil."

"Sen bu kadar geri kafalı mıydın Mehmet ya?" derken gerçekten şaşkındı Sinem.

"Bunun geri kafalılıkla ne ilgisi var Sinem? Ben sadece seni kimse benim gözümle görmesin istiyorum! Bazı şeylerin sadece bana özel olmasını istediğim için mi geri kafalıyım senin gözünde?"

"Mehmet!" diyerek sakinleşmeye çalıştı Sinem. Mehmet'in kendisini kıskanmasından hoşlanıyordu ama böyle baskılara gelebilecek biri değildi o. Bu sorunu şimdi halletmedikleri sürece, ileride de canları bu yüzden fazlaca sıkılacaktı. Çünkü Sinem başkasının isteğine

göre hareket edecek bir karaktere sahip değildi. Ya Mehmet onu olduğu gibi kabullenecekti, ya da... Bu cümlenin devamını getirmek istemiyordu. Mehmet onu olduğu gibi sevmeliydi.

"Haksız mıyım?"

"Haksızsın Mehmet! Beni kimseden kıskanmana gerek yok. Şu an kimin yanındayım? Senin! Başkalarını boşver."

"Ya benim yanımda olmadığın zamanlar?"

"O zamanlarda da kıskanma. Çünkü beni bir tek sen ilgilendiriyorsun. Hem ayrıca ona bakarsan, tüm kadınların ilgisini üstünde toplamayı başaran yakışıklı bir iş adamıyla sevgili olan benim. Benim seni daha çok kıskanmam gerekiyor. Kim bilir iş yerinde ne kadar güzel kadınlar vardır. Ben seni sayılı zamanlarda görebiliyorken, onlar sürekli senin etrafındalar. Şimdi bu durumda benim ne yapmam gerekiyor? Onlara bakmayasın diye, o güzelim gözlerini oymam mı?"

Mehmet içten kahkasını dudaklarının arasından salarken, Sinem de üstündeki gerginlikten bir anda kurtulduğunu hissetti. Mehmet'in hep böyle neşeyle gülmesinden başka hiçbir şey istemezdi.

"O zaman benimle çalışmaya ne dersin?" diyen adam yine onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Ne?"

"Benim şirketimde avukat açığım var. Belki gelir bana yardımcı olursun. Bu sayede etrafımdaki kadınları yakından gözlemleme şansını da elde edebilirsin."

Avucunu tüy kadar hafif dokunuşlarla okşayan parmaklar yetmezmiş gibi, şimdi bir de yüzünün her bir karesini seven bakışların işkencesine maruz kalıyordu Sinem. Bu sayede duyduklarını kafasında toparlayabilmesi biraz zamanını almıştı.

"Ben daha çok aile hukuğuyla ilgileniyorum. Senin şirketinde işe yaramam."

"Benim yanımda olmak istemiyorsun yani?"

"İs... İstiyorum..." dedi elini Mehmet'in elinin işkencesinden kurtarmaya çalışarak. Mehmet'in elini bırakmak yerine masadaki diğer elini de tutmasıyla, bu çabası da sonuçsuz kaldı.

"O zaman gel benimle çalış işte. Eminim her alanda başarılı olursun."

"Olmaz Mehmet. Ben kendi küçük ofisimden oldukça memnunum. Hem içimden bir ses, bana bu teklifi sırf işlerini düşündüğün için yapmadığını söylüyor."

"Öyle mi? Başka ne için yapmış olabilirim ki?" Adamın yüzüne masum bir ifade takınmasına gülümsedi Sinem.

"Aklınca beni gözünün önünde bulundurup, her hareketimi yakından denetleyeceksin. Öyle değil mi?"

"Günahı mı alıyorsun Sinem. Ben sadece seni yanımda görmek istiyorum ve tabii iş çıkışları 1-2 saat görüşmeler bana yetmemeye başladı. Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Ne var ki bunda?"

"Ben de seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum sevgilim ama olmaz. İlişkimizin daha çok başındayız. Hiçbir konuda beni zorlamayacaktın hani? Nasıl istiyorsam öyle olacaktı her şey?"

Mehmet ciğerlerine derin bir nefes çekerek, karşısındaki kadına gülümsedi. "Bazen sevgilimin bir avukat olduğunu gerçekten unutuyorum. Pekâlâ, sen nasıl istiyorsan öyle olsun ama ben sabırsız bir adamımdır. Yakında bir çılgınlık yaparsam hiç şaşırma derim şimdiden."

"Bu ne demek şimdi?"

"Zamanı geldiğinde görürsün," diyerek gülümsedi Mehmet.

Bir süre sonra kafeden el ele ayrılırlarken, her ikisinin de yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Bir ara aralarında yaşanan gerginliği çoktan unutmuşa benziyorlardı. Mehmet, Sinem'in elini bir an olsun bırakmadan, ona arabasına kadar eşlik etti. Aslında gitmesini istemiyordu. O hep yanında kalsaydı ve Mehmet onun güzel yüzüne doyasıya bakabilseydi keşke.

"Bugün işlerimizi assak mı acaba?"

Mehmet'in sözlerine gülümseyerek, arabasının anahtarlarını çantasından çıkardı. "Çok isterdim ama iptal edemeyeceğim randevularım var. Adliye'ye gitmem gerekiyor bugün."

Mehmet, Sinem'in yanağını elinin tersiyle okşarken, diğer eli çoktan genç kadının narin belini bulmuştu. "Bir hafta sonu seninle bir yerlere kaçalım mı? Şöyle bizi kimsenin rahatsız edemeyeceği ıssız bir yere."

Mehmet'in söylediği gibi bir yere gittikleri takdirde, orada olabilecekleri hayal etmek hiç güç değildi Sinem için. Heyecanını bastırmaya çalışarak "Şu sıra bu pek mümkün değil. Özellikle abim benimle birlikte yaşıyorken," dedi.

"Doğru, kayınbirader sorunu bir an için aklımdan çıkmış. Sahi bizi ne zaman tanıştırmayı düşünüyorsun?"

"Ağabeyimle tanışmak mı istiyorsun?" diye sordu şaşkınca. Mehmet'in elinden geldiğince bu karşılaşmadan kaçınacağını düşünmüştü daha çok.

"Elbette istiyorum. Eğer seninle ciddi düşünüyorsam, onun da onayını almam gerekiyor bir yerde."

"Demek benimle ciddi düşünüyorsunuz Mehmet Bey." Sinem'in işveyle gülümsemesi Mehmet'in aklını başından almaya yeterde artardı. Genç kadını kendisiyle arabası arasına sıkıştırırken, biraz sonra yapacağı şey için kimsenin iznine ihtiyacı olmadığını çok iyi biliyordu.

Genç adamın nefesi yüzüne vururken, Sinem yutkunarak "Mehmet" diye güçsüzce fısıldadı. Niyeti onu durdurmaktı aslında. Ama onun dudaklarını önce şakağında, ordan sonra yavaşça yanaklarında hissedince, göz kapakları söz dinlemeyerek kapanmıştı bile. Mehmet'in bu basit dokunuşuna bile yeniliyordu işte. Şimdi onları etraftan izleyen insanlar bile umurunda değildi. Tek istediği, tutkunu olduğu dudakların kendi dudaklarını örtmesiydi.

Mehmet her iki kolunu genç kadının ince beline dolayarak, onu göğsüne daha çok bastırdı. Şimdi dudakları onun teninde aheste aheste gezinirken, Mehmet bu anın keyfini doyasıya sürüyordu. Kollarının arasındaki kadının kalbinin sert vuruşlarını hissettikce dudakları tebessümle kıvrılıyordu. Onunda en az kendisi kadar etkilendiğinin bilincindeydi. Sinem'in dudağının kenarından küçüçük

öptükten sonra bu sefer genç kadının kulağına doğru yönlendirdi arsız dudaklarını.

"Seni şimdi burada öpsem olur mu?" diye fısıldadı.

"Mehmet." Allah'tan arabasına yaslanmıştı. Aksi bir durumda bacaklarının üstünde daha fazla durmasına imkân yoktu. Mehmet'in omuzlarına sımsıkı sarılırken, aklı çoktan başından gitmişti.

"Öpeyim mi bal dudaklarından?"

İçinden 'Öp'diye haykırsa da, bunu sesli bir şekilde dile getirmek bu kadar kolay değildi. Onun yerine dümeni kendisi devraldı ve genç adamın yüzünü kavrayarak, dudaklarını Mehmet'in dudaklarına sertçe bastırdı. Bir süre sonra Mehmet'in yönlendirmesiyle tutku dolu bir öpüşmenin ortasında buluverdi kendini. Aklından her şey silinip gitti. Bir tek Mehmet ve onun kendisine yaptıkları vardı. Bu nasıl bir şeydi böyle? Ne kadar öperse öpsün, bıkamıyordu bu dudaklardan. Tek taraflı da değildi üstelik hissettikleri. Mehmet de en az Sinem kadar müptelâsıydı bu baldan tatlı dudakların ama etrafın müsait olmadığının farkında olarak, ayrılmak zorunda kaldı onlardan. Her ikisi de nefes nefese kalmıştı. Alınlarını yaslayarak baktılar birbirlerinin gözlerinin içine. Sinem'in belindeki kollarını gevşetmeden, onu göğsüne bastırdı ve sımsıkı sardı genç adam. Sinem de Mehmet'in göğsüne yasladı başını. Adamın yanında topuklu ayakkabılarla bile o kadar kısa kalıyordu ki, Mehmet'in öpüşürken boynunun tutulmadığına şaşırıyordu.

"Rezil olduk herkese," dedi iç çekerek.

"Herkesten bize ne?" Sinem'i biraz kendinden uzaklaştırarak, önüne gelen bir kaç tutam saçını kulağının arkasına özenle yerleştirdi. "Ben çok mutluyum."

"Ben de öyle."

"Seni hiç bırakmak istemiyorum. Yanımda sen yokken, kendimi işlere bile zor veriyorum. Aklım ve kalbim hep senle dolu Sinem. Ben daha önce hiç böyle olmadım."

Duydukları mutlu etmişti Sinem'i. Mehmet dolaylı da olsa, aşkını dile getiriyordu. Gülen gözlerle baktı sevdiği adama. "Ben de aynı şey-

leri hissediyorum. Hep yanımda, yakınımda ol istiyorum. Ve bazen bu beni çok korkutuyor Mehmet. Daha tanışalı ne kadar oldu ki? İnsan sadece iki haftadır tanıdığı birine bu kadar çok bağlanabilir mi?"

Korkularını açıkça dile getiriyordu Sinem. Mehmet'e bu kadar çabuk kapılıp gittiği için zaman zaman endişelenirken buluyordu kendisini çünkü tüm bu hissettikleri bir ilkti onun için. Mehmet'ten önce kimseye karşı böylesine yoğun, böylesine insanın başını döndürecek duygular beslememişti ve şimdi elinde olmadan korkuyordu. Ya Mehmet için gelip geçici bir heves ise? Ya bu ilişkinin sonunda çok yara alırsa? Ya Melike gibi aşk acısı çekmek zorunda kalırsa? Her erkeğin Çağrı gibi olmadığını elbette biliyordu ama işte kendi içerisinde böyle tedirginlikler yaşamadan edemiyordu.

"Seni üzeceğimden mi korkuyorsun?" diye sordu kadifemsi sesiyle Mehmet. Bir yandan da baş parmağıyla genç kadının yanağını okşuyordu.

"Üzmez misin?"

"Üzmem. Bulmuşum senin gibi tatlı hatunu, niye üzüp elimden kaçırayım?"

Sinem gülerek, Mehmet'in yanağındaki eline vurdu. "Benim artık gitmem gerekiyor."

"Biliyorum. Neyse, son bir öpücük alayım en azından." Sinem'in dudaklarını son kez öptükten sonra ondan ayrılmayı aslında hiç istemeyerek geri çekildi.

Sinem'i arabasına bindirdikten sonra, kapıyı kapatmadan önce kısa süreliğine genç kadının bacaklarını süzmeden edememişti. "Bu arada bu eteği bundan sonra ben yanında olmadığım zamanlarda asla giymeyeceksin." Sinem'in itiraz etmeye hazırlandığını görünce, "Sakın itiraz edeyim deme çünkü hiçbir şekilde beni ikna edemezsin," dedi.

Selçuk'un yüzüne şaşkınca bakakalması gülümsetmişti Çağrı'yı. Aslında onun güvenine ihanet etmeyi sevmiyordu. Gerçi bunu defalarca Melike'ye yapmıştı. Zaten bu yüzden aşağılık bir adam olduğunu kabulleniyordu ya ama şimdi Melike'den başka birini kandırı-

yor olmak, kendisini daha da kötü hissetmesine sebep olmuyor da değildi. Yine de kendini bunu yapmaya mecbur hissediyordu işte. Selçuk'un yardımıyla Melike'yi daha çabuk ağına düşürebileceğine inanıyordu genç adam. Sırf Melike'ye karşı hissettiklerinin büyütülmeyecek şeyler olduğunu kanıtlayabilmek adına, Selçuk'u bu işe alet ettiğine inanamıyordu.

"Ama Melike demişti ki..."

"Melike yoluna kimsenin çıkmasını istemiyor. Bu yüzden benim de boşanma konusunda çok istekli olduğumu söylüyor herkese."

Selçuk'un kafası iyice karışmıştı. Melike ile Çağrı'nın söyledikleri birbirleriyle örtüşmüyorlardı. "Melike neden yoluna birinin çıkmasını istemesin ki? Bu kız sana âşık değil miydi?"

"Eğitim için Antalya'ya gittikten sonra çok değişti her şey. Aynı evde yaşamayınca, sanırım araya soğukluk girdi. Melike bensiz yaşamaya alıştı. Dönünce de birden ayrılmak istediğini söyledi. Evliliğin ona göre olmadığını anlamış falan filan işte."

"Bunları Melike mi söyledi?" diye sorarken tek kaşını şüpheyle yukarı kaldırmıştı Selçuk çünkü Melike'nin kocasına nasıl âşık olduğunu başta kız kardeşi Sinem'den dinlemiş olsa da, sonraları kendi gözleriyle de görmüştü. İşte bu yüzden bu sözlere inanmak çok güçtü genç adam için.

"Evet, o söyledi. Okulunu bitirdikten sonra, kendi ayakları üzerinde durma isteği ağır basmış olmalı. Her neyse. Sonuçta benden iyice uzaklaştı ve şimdi de boşanmak istiyor ve ben çok çaresizim Selçuk. Karımdan ayrılmak istemiyorum ama onu benimle evli kalmaya da zorlayamam."

Tek ayak üstünde kırk yalan söylüyordu Çağrı ama zafere giden yolda her şey mübah mantığını savunuyordu genç adam. Tüm bunlar Melike'nin kulağına gittiği an, genç kadının öfkesine maruz kalacağını adı gibi biliyordu. Ama bunu bile göze almıştı.

"Benim tanıdığım Melike hiç böyle biri değil ama sen bana niye yalan söyleyesin öyle değil mi?"

"Evet, yalan söylemek için hiçbir sebebim yok."

"E peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Ah bir bilsem," diyerek iç çekti. "Onu geri kazanmak için her şeyi yaparım. Hatta bunun için canla başla uğraşıyorum ama Melike çok inatçı. Verdiği karardan bir türlü geri dönmüyor ve galiba başka bir adam kafasını bulandırıyor." Bu sefer çatılan kaşları gerçek duygularını simgeliyordu. Vedat ve Melike'yi her yan yana düşündüğünde, damarlarında kan yerine öfke dolanıyordu.

"Başka bir adam mı?" Bu duydukları artık çok fazlaydı. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Evet. İnan bana karımın etrafında benden başka bir erkeğin dolandığını görmek beni çılgına çeviriyor. Birkaç kez bu yüzden Melike'yle kavga bile ettik. Ve bu onun benden daha fazla uzaklaşmasından başka bir işe yaramadı. Ben çok çaresizim."

Karşısındaki adamın çaresizliğini bakışlarından okuyabiliyordu Selçuk. Çağrı'nın yalan söylediğini düşünmüyordu bu yüzden. Ama kendisi onlara yardımcı olmak adına ne yapabilirdi, işte bunu bilmiyordu.

"Melike'yle konuşmamı ister misin? Belki ben onu ikna ederim."

"Hayır. Bunu yaparsan onu ikna etmek yerine, benden daha fazla uzaklaşmasına imkân sağlarsın," dedi telaşla. Selçuk'un Melike'ye gidip bu konuştuklarını anlatmasını göze alamazdı. Yoksa aklında kurguladıkları boşa çıkardı.

"E peki ne olacak? Boş boş oturarak mı karını geri kazanacaksın?"

"Elbette boş boş oturmayacağım Selçuk ama onu bir tek şirkette görebiliyorum. Ondan sonraki zamanlarda görüşemiyoruz ve haliyle iş güç yüzünden, karımın gönlünü tekrar kazanmak için pek bir fırsatım olmuyor. Melike dışarıda görüşme taleplerimin hepsini geri çeviriyor."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Selçuk. Şaşkınlığını hâlâ üzerinden atabilmiş değildi.

"Bana yardım et Selçuk."

Selçuk duyduğu cümleyle başını yerden kaldırarak, tekrar Çağrı'nın gözlerinin içine baktı. "Nasıl?"

"Melike'yle iş dışında da görüşmemi bir tek sen sağlayabilirsin."

"Ama..."

"Lütfen," diyerek karşısındaki adamın gözlerinin içine yalvaran bakışlarla bakmaya başladı Çağrı. "Bu iyiliği benden esirgeme. Evliliğimi kurtarabilmem için bana yardımcı ol."

Selçuk'un da isteği Melike ile Çağrı'nın barışmasıydı ama Çağrı'ya yardımcı olduğu takdirde Melike'nin vereceği tepkiyi bir türlü kestiremiyordu. Yine de bu evlilik ve bu aşkın bir şansı daha hak ettiğine yürekten inanıyordu. Bu yüzden Çağrı'nın bu isteğini kabul ederken buldu kendini. "Tamam, elimden geleni yapacağım. Yeter ki siz tekrar birlikte mutlu olun."

Melike için o gün oldukça sakin geçiyordu. Sabah şirkete geldiğinden beri, asistanı Ayça'nın önüne getirdiği dosyaları incelemekle geçirmişti zamanının çoğunu. ve artık bunalmıştı. İş kadını olmak iyi hoştu da, her şeyi denetleme işini sevememişti. Keşke eskiden hayalini kurduğu gibi avukatlık yapabilseydi. Sinem'le o avukatlık bürosunu açabilselerdi ama geçmişe mazi deniyordu ve Melike'nin geleceğinde avukatlık yoktu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu şirket artık onun yönetimindeydi ve babasına mahcup olmamak adına her işi hakkıyla yerine getirmek istiyordu.

Gözü duvardaki saate kaydığında, yeni evine bakmaya gideceğini ve tabi yanında Selçuk'un da geleceğini hatırladı. Akşam şirkette buluşmayı kararlaştırmışlardı onunla. Hemen cep telefonunu eline alarak, Selçuk'un numarasını tuşladı.

"Alo?"

"Nerede kaldın Selçuk abi? Çoktan şirkette olman gerekiyordu senin."

"Telaşlanma güzelim. Ben zaten şirketteyim," dediğinde Melike şaşkınlıkla kalakaldı.

"Ne demek şirketteyim? Neredesin? Yoksa bekleme salonunda mı?"

"Hayır. Ben Çağrı'nın odasındayım."

Çağrı'nın ismini duymasıyla, kaşları öfkeyle çatıldı. "Ne işin var senin o odada?" diye sorarken sesi ister istemez sert çıkmıştı. Aynı zamanda çantasını da yanına alarak adımlarını dışarıya yöneltti. Çağrı'nın odasına yaklaşırken, gittikçe gerildiğini hissediyordu. Tam o sırada odadan Selçuk ile Çağrı'nın çıktığını gördü.

"Bir hatırını sorayım dedim eski dostun." Melike'nin kendilerine yaklaştığını gördüğünde, telefonu kapatarak "Sen de gelmişsin zaten," dedi.

Melike Çağrı'yı ve onun yılışık bakışlarını yok saymaya çalıştı. Dikkatini sadece Selçuk'un üzerinde yoğunlaştırmaya çalıştı. "Hemen çıksak iyi olur. Geç kalacağız."

"Nereye gidiyorsunuz ki?" diye sorarak söze karıştı Çağrı. Melike'nin kendisini öldürmek istediğini biliyordu. Zaten bu bakışlarından apaçık anlaşılıyordu.

Tam Melike ağzını açıp, 'Sanane!' diyeceği sırada, Selçuk ondan önce davrandı. "Melike'ye ev bakmaya gideceğiz."

"Ev mi?" derken meraklı bakışlarını karısının üzerine çevirdi genç adam. "Ev aradığından hiç haberim olmadı."

"Olması mı gerekiyordu?" Melike ses tonunu olabildiğince kısık tutmaya çalışsa da, Çağrı onu deli ediyordu. Pişkince bir de bundan haberi olmadığını söylüyordu. Ne hakla?

"Evli olduğumuza göre..."

"Sadece kağıt üstünde."

Selçuk hayretle karşısındaki ikiliyi izliyordu. Aralarındaki küçük ağız dalaşına son vermek adına "Hadi gidelim Melike," dedi. "Seninle sonra görüşürüz Çağrı."

"Görüşürüz Selçuk."

Çağrı'ya son kez öldürücü bakışını fırlattıktan sonra, Selçuk'un belinden tutup, kendisini asansörlerin bulunduğu bölüme yönlendirmesine izin verdi.

"Neden görüşüyormuşsunuz?" diye hesap sordu Selçuk'a. Etrafındaki insanların Çağrı'dan mümkün mertebe uzak kalmasını istiyordu Melike.

"Arkadaşız da ondan. Ne o? İzin vermiyor musun yoksa?" Selçuk'un gülerek sorduğu soruya ne diyeceğini bilemedi. Aslında ona kalsa, yakınlarından kimsenin Çağrı'yla muhattap olmasını istemezdi.

"Ben öyle demek istemedim. Arkadaşınsa görüş tabii. Beni ne ilgilendirir ki?"

"Benim arkadaşım, aynı zamanda senin kocan olduğu için olmasın sakın?"

"Sadece kağıt üstünde!" dedi az önce ki sözlerini tekrarlayarak. Çünkü Melike'nin Çağrı'yı kocası gibi görmesine artık imkân yoktu.

Ayça'nın verdiği adrese geldiğinde gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Bu apartmanı hatırlıyordu. Hem de çok iyi. Daha bir buçuk hafta önce çocuk parkında tanıştığı küçük arkadaşı Tuğba'yı getirip, bakıcısına teslim ettiği apartmandı. Arabadan indiğinde hâlâ şaşkınca etrafını inceliyordu.

"Ne oldu?" diyerek yanına gelmişti Selçuk.

"Ben buraya daha önce de gelmiştim. Bu yüzden biraz şaşırdım."

"Niye gelmiştin ki?"

"Uzun hikaye." Aslında uzun bir hikayesi yoktu. Sadece anlatmaya başlasa, buraya geldiği gün Çağrı'yla yaşadıklarını da anlatması gerekecekti ve buna gücü yoktu Melike'nin.

"Emlakçı nerede kaldı? Randevu saati geçiyor."

"Geç kalan biziz. Belki de gitmiştir Miray Hanım."

"Miray Hanım?" diyerek tek kaşını kaldırdı. "Görüşeceğimiz kişi bir kadın mı?"

"Evet."

Tam o sırada kendilerine doğru koşar adımlarla yürüyen güneş gözlüklü bir kadın çekti dikkatlerini. Selçuk, Melike'nin aksine kadını baştan ayağı hemen süzüvermişti. Mini eteğiyle doğru dürüst

koşamıyordu bile ama kabul etmesi gerekirdi ki, çok hoş bir fiziğe sahipti emlakçı Miray Hanım. Bu düşünceyle çapkınca sırıttı. Bu ev gezmesi çokta can sıkıcı olmayabilirdi.

"Melike Hanım?" diyerek nefes nefes ikilinin tam karşısında durdu Miray. "Çok, çok özür dilerim. Elimde olmayan sebeplerden dolayı biraz geciktim. Ben Miray Özsoy. Tanıştığımıza memnun oldum."

Genç kadının kendisine uzatılan elini gülümseyerek sıktı. "Önemli değil Miray Hanım. Biz de yeni geldik zaten."

"Bu nasıl bir iş disiplini böyle? Her müşterinizi böyle bekletir misiniz siz?" diyerek hemen araya girdi Selçuk. Onun bu davranışı Melike'yi şaşkına çevirdi. Hele de o sözleri Selçuk'un karakterine hiç uymuyordu. Kadının elini bile sıkma nezaketini göstermemişti.

Miray karşısındaki adamın sözlerine gıcık olsa da, 'müşteri her zaman haklıdır' diyerek alttan almaya çalıştı. "Haklısınız ama inanın elde olmayan sebepler..."

"Tamam, tamam. Zaten yeterince zamanımızı aldınız. Artık bir an önce şu daireyi gösterseniz bize."

Miray sıktığı dişlerinin izin verdiği ölçüde gülümsemeye çalıştı ama hayallerinde çoktan Selçuk'u parçalara ayırmaya başlamıştı bile. Sahi kimdi bu adam? Ayça'nın bahsini ettiği Çağrı Bey miydi, Melike Hanım'ın kocası? Eğer öyleyse, kadına bolca sabır diledi içinden. Böyle kaba sapa bir adamla nasıl ömür geçerdi?

"Lütfen beni takip edin," diyerek önden ilerlemeye başladı, tabi bu sayede Selçuk'a nasıl bir göz ziyafeti çektirdiğinin hiç farkında değildi. Melike ise olup bitenleri şaşkınlıkla takip ediyordu. Selçuk'a ne olmuştu birdenbire? Daha önce onun bir kadına karşı bu kadar kaba davrandığını hatırlamıyordu.

Apartman altı katlıydı. Her katında karşılıklı iki daire bulunuyordu. Tuğba'yı teslim ettiği dairenin bulunduğu dördüncü katta asansörden indiklerinde, Melike şaşkınlıkla Miray'ın yöneldiği kapıya baktı. Ne yani? Tuğbalar'ın hemen karşısındaki daireye mi taşınacaktı? 'Eğer beğenirsem öyle olacak,'diye düşündü.

"Şöyle buyrun lütfen." Miray kapıyı açarak, arkasından gelmek-

te olan ikiliye yol verdi. Melike teşekkür edip içeri geçerken, Selçuk gülümseyen gözlerle onu takip etmişti. Tabi bunu yaparken, kapının eşiğinde duran kadının bedenine hafifce temas etmiş de olabilirdi ama alan çok dardı ve Selçuk da pek ufak sayılmazdı. Miray'ı ise sinir etmişti bu durum. Selçuk'a gıcık olmuştu.

Melike içeri girerek, aydınlık salonda bakışlarını gezdirdi. Eşyaların yeni olduğu belliydi. Ayrıca beyaz tonlarda olduğu için, evin içini olduğundan da aydınlık göstermişti. Evin bir duvarı boydan boya camla kaplıydı. Bu sayede eşsiz boğaz manzarası gözlerinin önüne seriliyordu. "Burası harika."

Selçuk da çok beğenmişti daireyi. Hayalinde hep boğaza karşı bir yerde yaşamak vardı zaten. Ama ev olmasa da, yeni açacağı kafe kesinlikle boğaz manzaralı olacaktı.

Diğer odaları da şöyle bir gezdikten sonra Miray, Melike'ye daire hakkında merak ettiklerini bir bir anlatmaya başladı. O sırada Selçuk da bir köşeden Miray'ı inceliyordu. Siyah saçlarının üstüne yerleştirdiği güneş gözlüğü ve siyah mini eteğiyle oldukça havalı ve baştan çıkarıcı görünüyordu genç kadın. Hele gözleri. Sahi gözleri ne renkti? Ela mı? Yeşil mi? Az önce öfkelenince o gözlerin yeşile döndüğüne yemin edebilirdi ama şimdi bakınca, daha çok elaya benziyorlardı.

"Ne zaman taşınabilirim?" diye soran Melike'nin sesiyle, düşüncelerinin arasından sıyrıldı.

"Ne zaman isterseniz. Hemen şimdi bile taşınabilirsiniz."

"Güzel. O zaman bu hafta sonu taşınayım ben," dedi gülümseyerek. "Sen ne dersin Selçuk abi? Burası tam bana göre öyle değil mi?"

Melike'nin yanında getirdiği adama 'Ağabey' diye hitap etmesi şaşırtmıştı Miray'ı. Oysa o gıcık herifin bu güzel kadının kocası olduğuna neredeyse emindi. 'Aman bananel' diye düşünerek omuz silkti. Kimsenin özel hayatı onu ilgilendirmiyordu. Bu işi de kız kardeşi Ayça'nın hatırı için kabul etmişti zaten.

"Bence de çok güzel ama tek başına yaşamak için biraz büyük değil mi? Sinem'le ben de senin yanına mı taşınsak ne yapsak?" diyerek gülümsedi genç adam.

"Ne demek, başımın üstünde yeriniz var."

'Sinem sevgilisi mi acaba?' diye düşünürken buldu kendini bir anda Miray. *'Sanane kızım. İşine odaklan sadece!'* İçten içe kendine kızsa da, bu adamı neden bu kadar merak ettiğine bir anlam veremiyordu.

"O zaman kira sözleşmesini en kısa zamanda imzalayalım. Bir an önce evime kavuşmak istiyorum."

"Peki siz nasıl isterseniz."

Ayça patronunun verdiği işlerini bir an önce halletmeye çalışıyordu. Tam o sırada masasına yaklaşan adamı görmesiyle heyecanlandığını hissetti. Ah bu adam tüm dengesini altüst ediyordu ama Vedat Akın'ın onu fark ettiği bile yoktu.

"Nasılsın Ayça'cım?" diyen adama gülümsedi. İsmi ne de güzel çıkıyordu onun dudaklarından.

"İyiyim Vedat Bey, siz?"

"Ben de iyiyim. Melike Hanım müsait mi?"

"Melike Hanım burada değil efendim. Çıktılar."

"Anladım. Ona şu dosyayı verecektim," diyerek elindekini Ayça'ya uzattı Vedat. "Artık gelince sen verirsin."

"Tabii ki."

"Sana iyi çalışmalar."

"Size de."

Vedat yüzüne son kez gülümseyip yanından ayrıldıktan sonra, Ayça umutsuzca koltuğuna çöktü. Bu adamı işe girdiğinden beri seviyordu. Ama hiçbir zaman ona açılacak cesareti kendinde bulamamıştı. Zaten aralarındaki muhabbet 'Merhaba-Merhaba'dan ibaretti. Nasıl ona hislerinden bahsedebilirdi ki? Ayça'nın bu umutsuz aşkından bir tek ablası Miray haberdardı. Miray'a göre, Ayça Vedat'a açılmayarak aptallık ediyordu. Belki de haklıydı ablası. Genç kız duyguları söz konusu olduğunda her zaman utangaç olmuştu.

Vedat ise Melike'nin ofisinden ayrılarak, adımlarını kendi odası-

na doğru yönlendirdi. Aynı zamanda genç kadının nerede olabileceğini merak ediyordu.

"Vedat Bey, nasılsınız?" diyen alaycı sesi duyduğunda şaşkınca bakışlarını karşısından gelene çevirdi. Bu Çağrı Çetinoğlu'ndan başkası değildi.

"İyiyim, teşekkürler. Sizi sormalı Çağrı Bey."

"Seni sürekli karşımda bulmasam, çok daha iyi olacağıma eminim."

Köprünün üstünde karşılaşan iki inatçı keçi misali, karşılıklı birbirlerini alaycı bakışlarla süzüyorlardı. Her ikisi de birbirinden zerre kadar hoşlanmıyordu.

"Aynısı benim içinde geçerli," dedi Vedat dürüstçe. "Ama elimizden bir şey gelmez. Ne de olsa ikimiz de bu gemiyi terk etmemeye kararlıyız."

"Bu gemiyi mi yoksa Melike'yi mi?" Çağrı'nın işin içine Melike'yi katmasına sinirlense de, yine de bunu sesine yansıtmamaya çalıştı.

"Bu konuşmaya başka bir zaman devam edebilir miyiz Çağrı Bey? Yapılacak işlerim var da."

Yanından geçip gitmek isteyen adamın kolundan sertçe tutarak, durdurdu Çağrı. Ardından her bir hecesini vurgulayarak "Karımdan uzak dur Vedat! O sadece bana ait. Sakın bunu aklından çıkarma." dedi.

"Sen... Sen ne biçim konuşuyorsun?" diye öfkeyle tısladı genç adam. "Ayrıca karın da kim? Aldattığın ve aşağıladığın kadından mı bahsediyorsun? Sen ondan hâlâ karım diye bahsedebiliyor musun?Bu kadar mı yüzsüzsün?"

Vedat'ın sözleri Çağrı'nın öfkesini tepesine çıkardı. Nerede olduklarını umursamayarak adamı ceketinin yakasından tuttu ve yanlarındaki duvara sertçe yasladı. "Onunla aramda geçenler seni ilgilendirmez! Kabul etsen de etmesen de, Melike benimle evli! Bu yüzden sözlerimi dikkate alsan iyi olur."

"Sadece kağıt üstünde ve o da sadece şimdilik! Çok yakında seni boşayacak. Ondan sonra özgür bir kadın olacak," dedi Vedat gözünü bile kırpmadan.

"Ne demeye çalışıyorsun sen?" diyerek yakasından tutarak sarsmaya başladı Vedat'ı genç adam.

"Ne demek istediğimi sen anladın aslında. Melike'yi asla bırakmayacağım Çetinoğlu. Bunu kabullensen iyi olur."

Çağrı'nın şaşkınlığından faydalanarak, ellerinden kurtardı kendini ve onun yüzüne son kez öfkeyle baktıktan sonra odasına doğru yürümeye devam etti. Çağrı ise duyduklarından sonra olduğu yerde taş kesilmiş gibiydi. Demek ki Melike doğruyu söylüyordu. Vedat ile bir ilişkileri vardı. Aksi halde genç adam kendisiyle bu şekilde konuşmaya nasıl cesaret edecekti?

~Bölüm On Sekiz~

Keyifli bir ıslık tutturarak Çağrı'yla buluşacakları kafeye doğru sürüyordu arabasını genç adam. Bir yandan da Çağrı'nın derdinin ne olduğunu merak etmekle meşguldü. Genelde hafta sonlarını herkes kendi evinde akşamın karanlığına kadar dinlenmekle geçirirdi. E malum cuma akşamları onların genellikle âlemlere aktıkları zamanlardı. Bu yüzden bu sabah Çağrı'nın telefonuyla gözlerini açmak zorunda kaldığı için, arkadaşına içinden birçok ağıza alınmayacak küfürler savurmadan edememişti Gökhan. Yine de onun sesinden durumunun hiç iyi olmadığını anlaması zor olmamıştı.

Çağrı'yla üniversiteden beri arkadaşlardı. Onun her bir ses tonunun anlamını çoktan çözmüştü genç adam. Bugün arkadaşının kendisine ihtiyacı varsa, o zaman ortada gerçekten büyük bir sorun olmalıydı.

Trafik ışıklarının sarıdan kırmızıya dönmesiyle frene bastı. Hafta sonu olduğu için trafikte oldukça yoğundu. Yeşil ışığın yanmasını beklerken, bakışları kaldırımlarda yürüyen insanlara kaydı. Herkes güzel havanın keyfini doyasıya çıkarma derdindeydi. Yaz gelmişti ve kimse boş gününü dört duvar arasında geçirme meraklısı değildi.

Tam ışığın yandığı sırada, bakışları bir kişinin üzerinde takılı kaldı. Doğru görüp görmediğini anlamak istercesine dikkatle o kişiye bakarken, arkadaki arabaların korna sesleriyle kendine geldi. İleride boş bir park alanı görerek, arabasını hiç düşünmeden o tarafa çevirdi. Ne zamandır peşinden koştuğu kızla böylesine güzel bir günde karşılaşması kesinlikle tesadüf olamazdı. Bu olsa olsa kaderin güzel bir oyunu olabilirdi. Demek ki birlikte olmaları onların kaderlerinde vardı. Bu düşünceyle birlikte yüzüne çapkın bir gülümseme gelip yerleşti. Arabasından inerek, vitrindeki bir elbiseyi beğeniyle

süzen kızın yanına doğru yürüdü. Bu arada onu baştan ayağı süzmeyi de ihmal etmemişti.

"Bence sana çok yakışır," diyerek nefesini kızın kulağına doğru verdi. Buse'nin olduğu yerde korkuyla sıçraması, ardından da hem öfkeli hem de şaşkınlık barındıran bakışlarını kendisinin üzerine çevirmesi genç adamı gülümsetti.

"Siz... Siz..." derken gözleri kocaman açılmıştı genç kızın.

"Siz değil, sen diyecektin herhalde?"

"Gökhan Bey!" Gökhan'ı hiç beklemediği bir anda karşısında bulmak, tüm dengesini altüst etmişti resmen. Bu adamın yanında ne işi vardı? Daha doğrusu kulağının dibinde? Onun nefesini teninde hissettiği an heyecanlanmıştı Buse ve şimdi onun yakışıklı yüzünün kendisine bu kadar yakın olması, kalbinin hızla çarpmasına sebep oluyordu.

"Şu Bey'i kaldırsak artık aradan? Bana sadece Gökhan diyebilirsin. Ben de zaten sana sadece Buse diyorum."

"Bakın... Benimle ne sorununuz var bilmiyorum ama..."

"Gerçekten bilmiyor musun?" diye sorarken, tek kaşını alayla havaya kaldırdı.

"Bilmiyorum!" Buse inatçı bir tavırla kollarını göğsünün altında kavuşturdu. "Ben sizin arkadaşınızın asistanıyım. Bu nedenle benimle sorununuz ne, gerçekten anlayamıyorum."

"Ben seni sadece arkadaşımın asistanı olarak görmüyorum ama. Ben seninle daha farklı bir şekilde ilgileniyorum tatlım."

"Bana 'tatlım' deme hakkını kimden alıyorsunuz siz?"

"Kimseden, ben sana nasıl istersem o şekilde hitap ederim."

"Gökhan Bey, lütfen yapmayın bunu. Siz ve ben diye bir şey olmaz, olamaz! Bu yüzden sürekli karşıma çıkıp beni rahatsız etmekten vazgeçin."

"Neden olmazmış?"

"Çünkü... Çünkü..." derken güzel bir bahane bulmaya çalıştı Buse. Gökhan'dan her ne kadar çok hoşlanıyor da olsa, onun gibi çapkın bir adamla birlikte olamazdı. Gökhan'ın birkaç günlük eğlencesi olmaya hiç niyeti yoktu.

"Evet çünkü? Bak seninde aklına mantıklı hiçbir sebep gelmiyor."

"Çünkü sevgilim var! Bundan daha mantıklı bir sebep mi olurmuş?"

"Ha şu sevgili?" derken yüzündeki gülümseme daha da genişledi. "Sence ben o sevgili yalanına inanacak kadar saf mıyım?"

"Neden inanmayasınız ki? Ben doğruyu söylüyorum, benim bir sevgilim var..."

"O zaman çağır da gelsin!"

"E-efendim?"

"Madem gerçekten bir sevgilin var, o zaman çağır onu şimdi hemen yanına gelsin. Ancak onu tanırsam senin peşinde dolanmaktan vazgeçerim."

Buse'nin ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Gökhan'ın bu kadar inatçı bir adam olabileceğini düşünememişti. Ama şimdi şaşkınlıktan da büyük bir sorunu vardı. O da yanına gelecek bir sevgilisi olmayışıydı.

"O şu an... Müsait değil."

"Neden? Cumartesileri çalışıyor mu yoksa sevgilin?" Buse'nin yalanının farkında olarak açıkça sırıtıyordu Gökhan.

"Evet... Evet çalışıyor!" diyerek bu yalana sığındı genç kız.

"Nerede çalışıyor?"

"Nerede mi?" Bu adamın kendisini durmadan köşeye sıkıştırmasından nefret ediyordu Buse. Şimdi ona ne cevap verecekti?

"Buse artık yalan söylediğini kabul et de, kendine daha fazla işkence çektirme."

"Gökhan Bey, ben..."

"Ben seninle gerçekten ilgileniyorum," diyerek kızın gözünün önüne düşen saçını özenle kulağının arkasına yerleştirdi.

"Şimdilik ilgileniyorsunuz." Gökhan'ın dokunuşunun aklını bulandırmasına izin veremezdi. Bu yüzden elinden geldiğince hırçın tavrını korumaya çalıştı.

"Bunu ikimiz de bilemeyiz güzelim."

"Ben biliyorum. Sizin nasıl bir adam olduğunuzun farkındayım."

"Öyle mi? Peki ben nasıl bir adammışım?" Gökhan nedense bu sözlere sinirlendiğini hissediyordu. Bu küçük kız nasıl onu tanıdığını söyleyebilirdi? Hislerini kendisinden başka kim bilebilirdi ki?

"Kadınlarla gönlünü eğlendiren, kısacası çapkın bir adamsınız. Uzun bir ilişki size göre değil."

"Bunu nasıl bilebiliyorsun? Beni gerçekten tanıdığını mı düşünyorsun?"

"Şey ben..."

Gökhan öfkeyle kızın sözünü kesti. "Haklısın, bu zamana kadar tam da söylediğin gibi ilişkiler yaşadım ama bu tek taraflı olmadı hiçbir zaman. Birlikte olduğum kadınlar da ciddi düşünmedi. Yani ben kimseyi bir şeylere zorlamadım ve birlikte olduğum kadınların kalplerini kırmadım. Ne yaşandıysa, her iki tarafın isteğiyle yaşandı."

Gökhan'ın her bir sözüyle yerin dibine geçtiğini hissediyordu Buse. Gökhan'a karşı hep bir ön yargıyla yaklaştığını kabul etmek zorundaydı. Ama başka türlüsü mümkün değildi ki! Gökhan'ın çapkın bir adam olduğunu çok iyi biliyordu. Çağrı Çetinoğlu'nun yanında çalıştığından beri adamın hayatından kırk-kızın eksik olduğuna hiç şahit olmamıştı. Buse'ye karşı ilgisi olduğunu hissettirse de, yine de başkalarıyla gününü gün etmekten vazgeçmemişti. Bu yüzden onun sadık bir sevgili olacağına asla inanamamıştı.

"Yine de... Ömrünü tek bir kadınla geçirebilecek türde biri değilsiniz siz," diye mırıldandı. Bu sefer Gökhan'ın gözlerinin içine bakamamıştı.

"Bunu sana kabarık sevgili listem mi söylettiriyor? Eğer öyleyse, çok yanılıyorsun."

"Anlamadım? Nasıl yanılıyorum?" Bakışlarını tekrar Gökhan'ın gözlerinin içine çevirdiğinde, merakla onun ağzından çıkacak sözleri bekliyordu.

"Ben aşka inanan bir adamım Buse. Aşık olduğum kadını bulduğum an, bu hovarda hayatımın bir son bulacağına emin olabilirsin."

"Aşk mı?" Buse'yi serseme çevirmişti bu sözler. Gökhan'ın bir aşk adamı olduğunu asla düşünmemişti oysaki.

"Ben o aşkı sende bulacağımı düşünmüştüm çünkü uzun zamandır kimse senin kadar çok ilgimi çekmiyor."

Duyduklarıyla heyecanı kat kat büyüyordu. Aynı zamanda ağzını açıp, iki kelimeyi bir araya getirmeyi bir türlü başaramıyordu. Bu yüzden Gökhan'ın "Ama yanılmışım," demesiyle neye uğradığını şaşırdı. Gökhan ise sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Sonuçta bir birliktelikte güven çok önemli bir unsurdur. Sen bana güvenmedikce, aramızda bir şey olmasına imkân yok. Bu yüzden bundan sonra seni rahatsız etmeyeceğime emin olabilirsin Buse'cim."

Buse hâlâ daha bir söz söylemeyi beceremiyordu. Sadece üzgün gözlerle Gökhan'ın yüzüne bakıyordu. Her ne kadar içinden *'Böylesi daha iyi,'* diye düşünmeye çalışsa da, kalbi duyduklarından sonra çoktan sızlamaya başlamıştı bile.

"Benim şimdi gitmem lazım, çok sevgili patronunla buluşacağım. Ona selamını iletirim. Kendine iyi bak."

Gökhan yanından uzaklaşıp giderken, Buse onun arkasından sadece bakakalmıştı. O giderken bile söyleyecek bir söz bulamamıştı. Aslında içinin rahatlamış olması gerekirdi. Sonuçta uzun zamandır Gökhan'ın sırnaşık hareketlerinden şikayet ediyordu. Şimdiyse genç adam artık onu rahatsız etmeyeceğini söylüyordu. Evet, kesinlikle rahatlamalı ve bu durumdan memnun olmalıydı. Keşke bu düşündüğü kadar kolay olabilseydi...

Yarım saatten fazla bir süredir oturduğu kafenin duvarındaki resme boş gözlerle bakıyordu. Onun tanımayan biri, Çağrı'nın sanatla çok yakından ilgilendiğini, hatta belki bir sanatçı olduğunu bile düşünebilirdi ama durum çok farklıydı. Çağrı düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, nereye baktığının bile farkında değildi. O sadece Melike'yi düşünüyordu.

Geçen gün Vedat'tan duydukları hâlâ aklını meşgul ediyordu. Onun Melike'yi bu kadar sahiplenmesinin tek bir anlamı olabilirdi. O da Melike'nin boşanmayı bile beklemeden Vedat'la bir ilişkiye baş-

lamış olmasıydı. Her ne kadar kalbi bunu kabullenemese de, görünen köy kılavuz istemezdi. Melike, Vedat'ın sevgilisiydi. Bu düşünce kendisini çok rahatsız etti. Hatta rahatsız etmekten de fazlası vardı. Çağrı onları her yan yana düşündüğünde, nefes almayı bir türlü başaramıyordu. Nefesi kesiliyor, kıskançlık tüm damarlarında gezinmeye başlıyordu.

Ve bu durum genç adamı serseme çevirmeye yetiyordu. Oysa bu duyguyu daha önce hiç yaşamamıştı. Daha doğrusu bu kadar yoğun hissetmemişti hiçbir zaman. Bir de Melike'yi tümden kaybetme düşüncesi vardı ki, Çağrı'nın içine çaresizlik tohumlarını serpen asıl oydu. İşte bu yüzden kendini çok kötü hissediyordu genç adam. Oysa böyle hissetmesi için ortada hiçbir sebep yoktu. Yani olmamalıydı! Bunca sene Melike'ye uzak olmuşken, onu sevmiyorken... Cümlenin devamını getiremedi. Çünkü Çağrı bir kez daha kendi hislerini çözemiyordu. Melike'ye karşı hissettikleri sadece cinsel bir çekimden mi ibaretti yoksa ilk başta aklına geldiği gibi ona âşık mıydı?

Âşık olma ihtimalinden nefret ediyordu çünkü Çağrı kimseyi sevip bağlanmak istemiyordu. Bu hayatta kimi sevip bağlandıysa, hep o kişi tarafından terk edilmişti. Sevdiği kadar sevilmemişti ve mutlu bir hayatı olmamıştı. Bu yüzden Melike'yi sevmek istemiyordu! Keşke her şey isteklerimiz doğrultusunda gerçekleşseydi. Melike'yi sevmek istemiyor olabilirdi ama kalbe söz bir türlü geçmiyordu ve şu perişan halinin başkaca bir açıklaması yoktu. Çağrı karısına âşık olmuştu! Ya da zaten âşıktı da, onu gerçekten kaybedince kafasına dank etmişti. Seneler boyu onu sevmemeye o kadar şartlandırmıştı ki kendini, şimdi bu durum canını sıkıyordu.

"Hangi denizde gemilerin battı bakalım?" diyen sesi duymasıyla, bakışlarını masaya oturduğundan beri ilk kez yan tarafına çevirdi. Gökhan'ın gülümseyen yüzü bile can sıkıntısını hafifletmeye yetmemişti.

"Geç kaldın."

"Ufak bir işim çıktı. Ne içiyorsun?" diyerek Çağrı'nın önündeki kahveden bir yudum aldı ve anında yüzünü buruşturarak, bardağı

sertçe masaya geri bıraktı. "Bu ne oğlum? Buz gibi olmuş."

"Buzlu kahve diye bir şey duymadın mı yoksa sen?"Çağrı alayla gülümsemeye çalıştı ama başarılı olamamış olacak ki, Gökhan "Neyin var senin? Çok berbat görünüyorsun? Geceleri uyumuyor musun? Gözlerinin altındaki mor halkaları en son üniversitedeyken görmüştüm," dedi. Sesi endişeli çıkmıştı genç adamın. Karşısında oturan adam arkadaşı Çağrı'ya hiç benzemiyordu.

"Ben kendimi tam anlamıyla berbat hissediyorum." Eliyle yüzünü sıvazlarken, biraz olsun düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

"Yine ne oldu?"

"Terk edildim."

"Ne?!"

Çağrı neşesiz bir şekilde gülerek, Gökhan'ın şaşkın yüzünde gezdirdi bakışlarını. "Karım beni terk etti."

"Bunu daha önce yapmamış mıydı? Yoksa bir ara siz barıştınız da bu ikinci terk edişi mi?" Gökhan'ın haklı olarak kafası bayağı bir karışmıştı. Çağrı'yı anlamak her zaman kolay değildi zaten ama bugün daha bir tuhaftı arkadaşı.

"Önceki terk edişini hiç ciddiye almamışım ben meğerse. Oysa o benden gerçekten gitmiş Gökhan. Şimdi de başkasıyla bir ilişkisi var yani beni bu sefer gerçekten terk etti."

"Hadi canım!" derken şaşkındı Gökhan. "Kimmiş bu herif? Yoksa..." Aklına gelen isimle kaşları çatılmıştı. "Şu avukat bozuntusu mu?"

"Evet." Vedat aklına her geldiğinde yumruklarını sıkıyordu Çağrı. Onun karısıyla olması, hatta ona dokunduğunu düşünmek genç adamı çıldırtmaya yetiyordu.

"Peki sorun ne?" diye dikkatli bir şekilde sordu Gökhan.

"Sorun mu ne?" Arkadaşı hâlâ anlayamamış mıydı sorunu? "O benim karım ve başka bir adamla beraber!"

"Eee?"

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun Gökhan? Sorun açıkça ortadayken, hâlâ anlayamadın mı yani?"

"Ben bir şeyler anladım ama senin ağzından duymayı tercih ediyorum. Malum yanlış düşüncelere kapılmak istemem."

"Melike hâlâ benimle evli!"

"Sen de onunla evliyken, Arzu'yla bir beraberlik yaşamıştın. Bence bu konu sizin evliliğinizde büyük bir sorun olmaktan çıktı."

Çağrı dişlerini sıkarak bakıyordu şimdi arkadaşının yüzüne. "Aynı şey mi?"

"Değil mi?" diyerek alayla kaşlarını yukarı kaldırdı Gökhan. Arkadaşının derdini elbette anlamıştı. Sadece onunda kendi hislerini anlamasını istiyordu. Daha ne kadar gerçeklerden kaçabilirdi ki Çağrı? Daha ne kadar hislerine kör bir şekilde yaşamaya devam edebilirdi?

"Değil! Melike bunu yapamaz! Benimle evliyken kimseyle birlikte olamaz!"

"Neden?" Gökhan bilerek kışkırtıyordu Çağrı'yı. Çünkü öfkelenince çoğu zaman ne söylediğine dikkat etmezdi genç adam. Hissettiklerini cesurca dile getirirdi.

"Çünkü o benim karım! Başkası ona elini bile süremez, o sadece bana ait!"

"Sen onu seviyor musun?"

Bu soru karşısında kalakaldı Çağrı. Öfkeyle nefes alıp verirken, bu sorunun cevabını çok iyi biliyordu aslında. Ama dillendirmeye korkuyordu. Aşık bir adam olarak çok daha savunmasız kalacağının farkındaydı ve çok daha kırılgan olacaktı. Melike onun yüzüne bile bakmazken, nasıl aşk acısı çekmezdi? Özellikle de genç kadın şimdi Vedat'ın sevgilisiyken?

"Kendine karşı dürüst ol Çağrı. Sence neden şimdi bu kadar öfkelisin? Neden karını başka bir adamdan kıskanıyorsun? Hatta onları birlikte düşündükçe uyku bile uyuyamıyorsun? Cevabı çok açık değil mi?"

"Onu sevemem. Yıllarca sevmedim, şimdi sırf zayıflayıp karşıma çıktı diye mi seveceğim? Etrafım onun gibi birçok kadınla çevriliyken üstelik!"

"Yıllarca sevmediğini nereden biliyorsun? Açıkçası geçmişte ona karşı çok şefkatli olduğun anları hatırlıyorum ben. Sebebini hiçbir zaman bilmesem de, sen karınla arana bilerek mesafe koydun Çağrı. Bence sen ona karşı geçmişte de boş değildin."

Gökhan haklıydı. Çağrı Melike'ye bağlanmamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Onu yok saymayı denemişti, bunun içinde genç kadının kilolarını bahane olarak kullanmıştı. Sonra Arzu vardı. Aslında evlendikten sonra onunla olan ilişkisini tümüyle kesmişti ama birtakım olaylar sonucu ve Melike'ye karşı hislerinin yön değiştirdiğini anladığı an, kendini tekrar o kadının kollarına atmakta bir sakınca görmemişti çünkü Çağrı buydu işte. Melike gibi biri onu nasıl olsa ömrünün sonuna kadar yanında istemezdi. Bu düşünceyle yapmaması gereken birçok hata yapmıştı. Bu yüzden pişman olmak istemiyordu şimdi çünkü hâlâ daha Melike'ye bağlanmaktan korkuyordu. Sevdiği bir başka kadın tarafından daha terk edilmeye katlanmak istemiyordu.

Gökhan ise Çağrı'yı ikna etmek adına aklına gelenleri sözcüklere dökmeye devam ediyordu. "Hatırlasana... Bir yaz birlikte denize gitmiştik. Melike'nin yüzerken ayağına kramp girmişti de, boğulma tehlikesi atlatmıştı. O zaman ne kadar korkmuştun ona bir şey olacak diye."

Evet o günü çok net hatırlıyordu Çağrı. Melike'nin birlikte bir şeyler yapma ısrarlarına fazla dayanamadığı bir anda kabul etmişti bu isteğini. Sonundaysa Gökhan'ın ve onun yeni kız arkadaşının da olduğu kısa bir hafta sonu tatilinde karar kılmıştı.

Melike, Gökhan'ın yeni kız arkadaşı Begüm ile hemen kaynaşmıştı. Hatta onunla kafa kafaya verip, yanlarındaki erkekleri bile çekiştirmeye başlamışlardı. Çağrı ise oraya zorla sürüklenmişcesine asık bir yüz ifadesiyle birasını yudumlamakla meşguldü.

Bir süre sonra yanlarındaki kadınların hareketlendiklerini hissederek onlardan tarafa dönmüştü genç adam.

"Biz yüzeceğiz. Sen de gelsene hayatım," diyerek kendisine elini uzatan kadına baktı.

"Ben güneşlenmeyi tercih ediyorum. Siz gidin."

"Peki sen bilirsin."

Melike ve Begüm denize doğru koşarlarken Gökhan'ın sözlerini işitti. "İyi anlaştılar. Yenge hanım çok uyumlu bir kadın gerçekten. Aslında senin gibi bir adamı çekebildiğine göre, kesin öyle olmalı."

"Peki ya sen? Bu seferki ciddi bir ilişki mi? Yoksa iki gün sonra Begüm Hanım'a da elveda mı diyeceğiz?" diyerek alayla sordu Çağrı.

"Elbette ciddi düşünüyorum. Begüm çok hoş, tatlı bir kız. Çokta iyi anlaşıyoruz. Eğer böyle devam ederse ve sonunda aşkta aramıza katılırsa, ömürlük bir beraberliğimiz olabilir onunla."

"Aşk mı? Gökhan sen tam bir romantiksin, bunun farkında mısın? Ama hiç öyle biri gibi davranmıyorsun. Romantiklik ile çapkınlığın bir arada barınmadığını düşünüyorum çünkü ben."

"Benim sadece beni uslandıracak bir kadına ihtiyacım var. Aşık olduğum an çapkınlığım da bir son bulacak, tıpkı sende olduğu gibi."

"Ben de olduğu gibi mi?" diye sordu şaşkınca.

"Evet. Melike'yle evlendikten sonra, seni eskisi gibi gece hayatında göremiyoruz. Aynı zamanda yanında başka bir hatun da görmedik yani sen tam anlamıyla uslandın dostum."

Bu sözlere verecek bir cevabı yoktu Çağrı'nın. Zaten o sırada Begüm denizden çıkarak, yanlarına gelmişti. Denize doğru baktığında karısının hâlâ keyifle yüzmekte olduğunu gördü.

"Eşin çok tatlı bir kadın Çağrı. Bir gün hep beraber bir yerlere gidelim. Önce akşam yemeği yer, sonra bir gece kulübüne gideriz," diyen kadına gülümseyerek karşılık verdi. Bunlar aslında Çağrı'nın yapmak istemediği şeylerdi. Böyle bir hayata alışması demek, gelecekte acı çekmesi demekti ona göre. Bu mutluluk nasıl olsa uzun sürmezdi.

Tam o anda Begüm'ün endişeli sesini duydu. "Ne oluyor orada? Melike çırpınıyor mu?"

Melike'nin isminin geçmesiyle bakışlarını tekrar denizden tarafa çevirmişti ve işte o an kalbi sanki yaşadığı korkuyla durdu. Melike'nin her çırpınışı, Çağrı'nın yüreğini ağzına getiriyordu.

"Ayağına kramp girdi galiba," dedi Gökhan. Aynı zamanda Çağrı da oturduğu yerden hızla fırlayarak denize doğru koşmaya başlamıştı. Böylesine büyük bir korku daha önce ömründe hiç yaşamamıştı. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde Melike'ye doğru yüzerken, ona bir şey olmaması için dualar ediyordu içinden. Melike'ye zamanında yetişememe düşüncesi mahvediyordu genç adamı. Ona bir şey olmamalıydı.

Sonunda karısına ulaştığında onunla beraber hızla plaja doğru yüzmeye başladı. Bu arada Melike'ye dayanmasını söyleyip duruyordu, tabi onun kendisini duyup duymadığı bile bir muammaydı.

Ondan sonrası büyük bir hızla gerçekleşti. Suni teneffüsten sonra, Melike'nin gözlerini açması Çağrı'yı oldukça rahatlatmıştı. Ve bu rahatlamayla farkında olmadan karısına sımsıkı sarılmıştı. Onun saçlarını okşarken, bir yandanda yüzünün bulduğu her yerine öpücükler bırakıyordu. Çok korkmuştu Çağrı... Ona bir şey olacak diye ödü kopmuştu.

"Tamam, iyiyim ben." Melike ise elinden geldiğince kocasını rahatlatmaya çalışıyordu. Onun kollarının arasına sığınırken, az önceki korkusu yerini güvene bırakmıştı. Çağrı'nın kollarının arasında kendini çok güvende hissediyordu.

"Bir daha bensiz denize girmek yok! Hatta hiç girmek yok."

"Tamam, yok," diyerek gülümsedi genç kadın.

O günlerin aklına gelmesiyle kaşları daha da çatıldı. Geçmişte yaptıklarını düşündükce ne kadar dengesiz bir adam olduğunu şimdi daha iyi görüyordu.

"Haklı olduğumu biliyorsun Çağrı."

"Bunun adı aşk olamaz!" dedi yine de inatla.

"Peki o zaman. Karının senden boşanıp, başka bir adamla bir yuva kurmasında hiçbir sakınca yok."

Çağrı'nın gözleri dehşetle açılmıştı bu sözlerle. Aynı zamanda elleri yine yumruk halini almıştı. "Ne demek sakıncası yok?!"

"Onu sevmediğine göre, yollarınızı ayırmanızdan daha doğal ne olabilir ki?"

"O benden başka kimseyle birlikte olamaz Gökhan!"

"Neden?"

Yine aynı şey olmuştu işte. Çağrı yine Gökhan'ın oyununa gelmişti. "Çünkü... Çünkü onun başka biriyle olma düşüncesinden nefret ediyorum!"

"Neden?"

Derin bir nefes alarak, öfkeli bakışlarını arkadaşının yüzüne yöneltti. "Çünkü... Çünkü Melike benim için önemli. Onu önemsiyorum."

"Sadece önemsiyor musun? Sen bence ona âşıksın!"

'Evet, âşığım.' demek neden bu kadar zordu ki? Ama o tek bir kelime bir türlü çıkmıyordu dudaklarının arasından. Hayatında hiç zorlanmadığı kadar çok zorlanıyordu Çağrı.

"Sözlerle dile getiremesende, onu sevdiğinin sen de farkındasın dostum. Bu yüzden, karının başka biriyle olmasını engellemek istiyorsan, elinden gelen her şeyi yapmak zorundasın. Savaşmadan, meydanı Vedat denilen herife bırakamazsın!"

Gökhan'ın ne kadar haklı olduğunu biliyordu. Madem Çağrı Melike'yi o adama bırakmak istemiyordu, o zaman buna göre hareket etmeliydi. Karısının kalbini kazanmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Melike tekrar onu sevecekti. Daha doğrusu bunun olması için canla başla çalışacaktı.

"Haklısın. Öyle yapmalıyım!"

Yeni evine eşyalarını yerleştirirken, daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu Melike. Bu evi tutmakla ne kadar da doğru bir karar vermişti böyle. Artık kendisine ait bir alanı vardı. Akşam iş çıkışı gelebileceği ve diğer tüm olumsuzluklardan uzakta kafa dinleyebileceği küçük bir sarayı vardı Melike'nin.

"Şu bibloları nereye yerleştireyim Melike?"

Arkadaşının sesini duymasıyla ondan tarafa döndü. "Yatak odasına yerleşecek onlar canım."

"Tamam."

Sinem yanından uzaklaştıktan sonra, Melike yerdeki bir diğer koliyi açtı. İçinden çıkan fotoğraf albümünü görünce kaşları istemsizce çatılmıştı. Babasının evinden bunu da getirdiğine inanamıyordu. Gerçi kolileri paketleme işini ev çalışanlarına bırakmıştı. Odasındaki ufak tefek ne varsa paketlemelerini onlardan kendisi rica etmişti. Bu yüzden bu albümün de içinde olmasına şaşırmıştı ve rahatsız da olmuştu çünkü bu albümün içinde Çağrı'yla birlikte olduğu fotoğraflar vardı.

Albümü eline alıp, mutfağa doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Çağrı'ya ait hiçbir şeyi hayatında istemiyordu. Buna fotoğraflar da dâhildi. Elindeki albümü çöp kutusuna atarak, oradan geldiği gibi çıkıp gitmeye çalıştı. Ama bir-iki adımdan sonra, kapının eşiğine kalakaldı. Ayaklarını oradan uzaklaştıramıyordu bir türlü. Sıkıntıyla alnını ovarken, ne yapacağını bilmiyordu. Ve sonunda geri dönerek, o albümü bulunduğu yerden çıkardı.

Ardından salona geçip, yeni koltuğuna bağdaş kurarak oturdu. Mantığı kendisine o albümü açmamasını öğütlerken, kalbi bunu yapmasını çok istiyordu. Ve Melike kalbinin sesine kulak tıkamayı beceremiyordu.

İlk sayfayı açtığında, düğün resimleri karşıladı genç kadını. Parmakları gülümseyen yüzünde gezinirken, ne kadar da mutlu göründüğünü düşündü. Sevdiği adamla evlendiği için, o zamanlar kendini dünyanın en şanslı kadını olarak görmüştü. Şimdiyse tam tersi, kendisini sevmeyen bir adamla evlendiği için gelmiş geçmiş en şanssız kadın olduğuna emindi. Kendisi Çağrı'yı tüm kalbiyle sevmişti belki ama Çağrı onu sevmemişti. Hatta onu olabilecek en kötü bir şekilde aşağılamış, gururunu paramparça etmişti.

"Melike ne yapıyorsun? Ağlıyor musun sen?"

Sinem'in yanına oturmasıyla kendine geldi ve elini yanağına götürdüğüne ağladığını fark etti. "Dalmışım."

"O ne öyle? Düğün fotoğraflarına mı bakıyorsun? Ah be güzelim, niye kendine işkence çektiriyorsun?"

"Aslında niyetim bu albümü atmaktı Sinem ama yapamadım. Geçmişimi çöpe atmaya kıyamadım. Sahte de olsa yaşadıklarım, ben o zamanlar gerçekten mutluydum."

Sinem arkadaşının buruk gülümsemesine bakarken, içinin acıdığını hissetti. Aşk böyle bir şeydi demek ki. İnsanı hem mutlu ediyor, hem de yüreğinin acıyla kıvranmasına sebep oluyordu.

"Pişman mısın peki?"

"Neye? Çağrı'yı sevdiğime mi?"

"Evet. Eğer onu sevmeseydin, bu kadar acı çekmeyecektin."

"Haklısın ama ben âşık olduğum için pişman değilim Sinem. Sadece keşke âşık olacak doğru insanı bulabilmiş olsaydım diyorum. Keşke Çağrı böyle kötü biri olmasaydı yine de pişman değilim işte. Aşk çok güzel, çok özel bir duygu. Sen de beni anlarsın aslında. Mehmet'e âşıksın sonuçta."

"Öyle miyim gerçekten de ?" diyerek gülümsedi.

"Değil misin?"

"Öyle olduğumu düşünüyorum ama bu aşk bana senin yaptıklarını yaptırır mı o konuda emin değilim. Sevdiğim adam için kendimden geçebilir miyim? Onun mutluluğu için her şeyi göze alabilir miyim? İşte bu sorulara nedense hemen 'Evet' cevabını veremiyorum ben."

"Aşk kişiden kişiye değişir güzelim. Ben ömrüm boyunca aşk söz konusu olduğunda çok verici oldum. Benim için aşk bu demekti çünkü. Sevdiğim insan için her şeyi yapmalıydım. Onun mutluluğu için, kendi mutluluğumdan bile vazgeçebilirdim ama sen benim gibi değilsin. Senin karakterin benimkinden çok farklı. Bir erkeğin boyunduruğu altına giremezsin sen, çünkü kendi ayaklarının üstünde durmaya alışmışsın. Seninle birlikte olacak kişi bunu görüp, kabullenmeli. İtaatkar bir sevgili olmaz yani senden."

Melike'nin sözlerinden sonra gülümsemesi Sinem'in de keyfini yerine getirdi. "Mehmet'in de benden bir farkı yok aslında. O da dediğim dedik biri. Bu yüzden sakin bir ilişkimiz olabilir mi pek emin değilim."

"Eğer aşk varsa, bir şekilde orta yolu bulursunuz siz. Yeter ki birbirinizi sevin."

Melike'nin yeniden durgunlaşması üzerine, "Hadi kalkıp birer kahve içelim," dedi.

"İyi olur. Sabahtan beri temizlikti, eşya yerleştirmeydi fazlasıyla yorulduk."

"Allah'tan ev mobilyalıymış. Yoksa bir de tüm bu ufak eşyaların yanına büyükleri de eklenecekti."

Mehmet arabasını park ederken bakışlarını merakla etrafında gezdirdi. Bugün Sinem'le buluşmak istemiş, ama akıllı sevgilisi tarafından yine ekilmişti. Sebebi ise Sinem'in Melike'ye yeni evine taşınması konusunda yardım edecek olmasıydı ama Mehmet ömrü boyunca istediği bir şeyden kolay vazgeçebilen biri olmamıştı.

Birazdan küçük sevgilisine büyük bir sürpriz yapacaktı. Aslında hâlâ daha Sinem'e karşı hissettiklerine şaşırmadan edemiyordu. Mehmet Ertürk daha birkaç haftadır tanıdığı kadının elinde oyuncak olmuştu. Onu görmediği anlarda delice özlüyor, yanında olduğu zamanlarda ise ellerini onun üzerinden çekmeyi bir türlü başaramıyordu.

Arabadan inerek apartmana doğru yönlendirdi adımlarını. Asansöre binerek Melike'nin dairesinin bulunduğu katın düğmesine bastı. Yukarı çıkarken oldukça keyifliydi. Gerçi bugün ev hediyesi almayı aceleden unutmuştu ama, ilk fırsatta bu hatasını telafi edecekti Mehmet.

Dördüncü katta indiğinde, adımlarını sanki daha önce gelmişcesine Melike'nin yeni dairesine doğru yönlendirdi. Tam zili çalacağı sırada, arkasından gelen seslere doğru döndü.

"Kızım hâlâ giyemedin mi şu ayakkabılarını?"

"Giydim babacım ama ipleyini bağlayamıyoyum."

Genç adam gülümseyerek kızının önünde diz çöktü. "Senin gibi akıllı bir kız nasıl olur da bağlayamaz şu ayakkabının iplerini, anlamıyorum gerçekten."

"Bağlayamıyoyum işte. Sen bana öğyetiysen bağlayım belki."

Kızının bu akıllı hamlesine güldü Ferhat. "Nazlı ablandan sana öğretmesini isteyebilirsin bebeğim."

"Ama ben senin öğyetmeni istiyoyum!" dedi hırçınca küçük kız.

"Tuğba'm, küçük meleğim... Babanın çok yoğun çalıştığını biliyorsun."

"Çalışma işte! Ben seni çok özlüyoyum..."

Kızının yaşlarla dolan küçük gözlerine her baktığında içi acıyordu genç adamın. "Tamam güzelim, bundan sonra seninle daha çok vakit geçirmeye çalışacağım, oldu mu? Hadi ama şimdi çıkmazsak o izlemeyi çok istediğin filme geç kalacağız."

Tuğba babasının boynuna atlayarak, ona sımsıkı sarıldı. Bir yandan da yanaklarına kocaman öpücükler konduruyordu. "Tamam babacım, gidelim."

Ferhat kızını kucağına alıp, arkasına doğru döndüğünde kendilerini meraklı bakışlarla izleyen adamı gördü ve onu hemen tanıdı.

"Mehmet?"

"Ferhat sen misin ya? Deminden beri bu adam arkadan bakınca çok tanıdık geliyor diyorum. Burada mı oturuyorsun?"

"Evet. Bu arada seni gördüğüme sevindim," diyerek karşısındaki adama elini uzattı.

"Ben de öyle. Uzun zaman oldu görüşmeyeli."

Mehmet ile Ferhat birbirlerini iş dolayısıyla tanıyorlardı. Hatta bir ara ortak bir iş üzerinde bile çalışmışlardı.

"Bu küçük hanım, senin kızın mı?"

Tuğba yakışıklı bu adamın kendisine gülümseyip, yanağını sıkması üzerine utanmıştı. Kirpiklerinin altından baktı Mehmet'e.

"Evet, benim kızım Tuğba. Tuğba'cım bu amcanın ismi de Mehmet."

"Memnun oldum Tuğba'cım."

"Ben de," diyerek kıkırdadı ufaklık.

"Senin ne işin var burada Mehmet?"

"Bir arkadaşım karşınızdaki daireye taşındı. Onu ziyarete geldim."

"Doğru, yeni birilerinin taşınacağını Nazlı söylemişti bana ama işlerden başımı kaşıyacak fırsatım olmuyor. Neyse herkesin müsait olduğu bir zamanda, yeni komşumuza bir hoş geldine gideriz artık."

Genç adam çayını yudumlarken, odada bulunan her iki kadın da dikkatli bakışlarla onu izliyordu. Özellikle Sinem sevgilisinin oraya gelme cesaretini göstermi olmasına hâlâ inanamıyordu. Mehmet ona bu niyetinden hiç bahsetmemişti. Bu adamın yapacaklarını önceden tahmin etmek kesinlikle mümkün değildi.

"Evin çok güzelmiş Melike. Güle güle otur. Bu arada iş dışında sana isminle hitap etmem de bir sakınca yoktur umarım, ne de olsa artık birbirimizi çok sık göreceğiz," diyerek Sinem'e kaçamak bir bakış fırlattı.

Bu sözlere gülümsedi Melike. "Elbette bir sakıncası yok, hatta buna çok memnun olurum. Sağ ol Mehmet, umarım bu evde hep güzel anılarım olur."

"Buraya gelme niyetinden bana bahsetmemiştin hiç?" diyerek kıstığı gözleriyle bir açıklama bekledi karşısındaki adamdan Sinem.

"Seni görmek istediğimi söylemiştim canım. Bunun için doğal olarak buraya gelmem gerekiyordu."

Mehmet'in bu cüretkarlığına hâlâ daha inanamıyordu genç kadın. Yanlarında Melike olmasaydı, ona söyleyeceklerini çok iyi bilirdi ama... İşte yalnız değillerdi.

Mehmet ise Sinem'in ne kadar kızgın olduğunu görebiliyordu ama bu pek rahatsız etmiyordu kendisini. Çünkü sevgilisini istediği her zaman görmek hakkıydı genç adamın. Ah bir de onu kollarının arasına alıp, o sinirden kemirdiği dudaklarını doyasıya öpebilseydi. Belki de bunu yapmasının bir yolu vardı?

"Sinem'cim bana lavaboyu gösterebilir misin?" diyerek genç kadının gözlerinin içine cesurca baktı.

"Tabii, Mehmet'cim. Göstereyim." Sinem'in öfkeyle yerinden kalkmasına gülümsedi Mehmet. Melike bile bu durumu eğlenceli

bulmuş olacak ki, açık bir şekilde gülüyordu onların bu haline. Ne kadar tatlı görünüyorlardı böyle bir aradayken. Arkadaşı için gerçekten çok seviniyordu Melike. Sinem her şeyin en güzelini hak ediyordu.

Sinem'in arkasından ilerlerken, bakışları onun kısacık şortunun açıkta bıraktığı bacaklarında geziniyordu. Bu kadın sonunda aklını kaçırmasına sebep olacaktı. Bu şekilde kendisinden başka erkeklerinde karşısına çıkıyor muydu? Bu güzellikleri başka erkeklerin de görmesine izin veriyor muydu? İşte yine kıskançlık duygusu dört bir yanını kuşatmaya başlamıştı.

"İşte burası," diyerek bir kapının önünde durdu Sinem. Arkasını döndüğünde, Mehmet'in çatık kaşlı yüzüyle karşılaştı. "Bir sorun mu var?"

Sorusuna bir cevap alamadan genç adamın bileğinden tutup, kendisini de o kapıdan içeri sokmasının şokunu yaşadı. Mehmet kapıyı kapatıp, arkalarından kilitlemişti. Sinem'in ufak bedenini ise kendiyle kapı arasına sıkıştırmıştı.

"Sen bunu yapmaya çok alıştın bakıyorum?" diyerek alayla baktı Mehmet'in yüzüne.

"Sen de beni delirtmeye alıştın bakıyorum."

"Ben ne yapıyormuşum ki? Buraya benim haberim olmadan gelen sensin!"

"Seni özlediğim için geldim. Özlemine daha fazla dayanamadım da geldim. Senin şu kokun var ya...." diyerek burnunu Sinem'in boynuna götürdü ve kokusunu soluklandı. "...Onu duyumsamadan günümü geçiremez oldum ben. Bana işkence etmek hoşuna mı gidiyor senin? Neden kendinden mahrum bırakıyorsun beni?"

Sinem'in gözleri Mehmet'in nefesini boynunda hissettiği an kapanmıştı. Onun sesinde ise sanki bir sihir vardı. Ruhunun en derinine işliyordu her bir kelimesi. "Ben öyle bir şey yapmıyorum," diye fısıldadı çünkü sesinin güçlü çıkması şu an için imkânsızdı.

"Yapıyorsun. Giydiğin kısa eteklerle, hatta şu varla yok arası şortlarla aklımı başımdan alıyorsun. Ama asıl beni deli eden, tüm bu

güzellikleri başka erkeklerinde gördüğünü düşünmek. Böyle giyinmeni istemiyorum Sinem." Mehmet son cümlelerini sert bir tonda söylemişti çünkü gerçekten bu kendisini çok rahatsız ediyordu. Oysa daha önce hayatına giren kadınların giyimiyle kuşamıyla yakından ilgilendiği olmamıştı. Söz konusu Sinem olunca kıskançlığın dozunu biraz kaçırıyordu.

"Bana ne yapıp, ne yapmayacağımı söyleyemezsin!"

"Söylerim! Benim sevgilimsen, hoşuma gitmeyen her şeyi özgürce dile getirebilirim güzelim."

Bedenine yaslanan bedeni kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı ama onun gibi güçlü bir adamı, o ufak elleriyle hareket ettirebilmesi imkânsızdı. "Bırak beni!"

"Bırakmayacağım."

"Mehmet şu an sana inanılmaz kızgınım. Yerinde olsaydım şansımı daha fazla zorlamazdım."

"Kızma bana sevgilim," diyerek Sinem'in sol yanağına dudaklarını değdirdi. "Seni kıskanmamak elimde değil, ne yapayım. Ben sana bu kadar hasretken, senin tüm güzelliğinle etrafta salındığını düşünmek ölümden beter. Sadece beni biraz olsun anlamanı istiyorum senden."

"Beni kıskanman hoşuma gitse de, aşırıya kaçılmasını istemiyorum ben. Bu sadece aramızın açılmasına sebep olur."

"Haklısın ama ne olur, biraz olsun kapalı giyinmeye çalış, yoksa her an katil olabilirim."

Mehmet'e kızsa da, onun bu kıskançlığını dile getiriş biçimi hoşuna da gidiyordu Sinem'in. Bu adam diğer tanıdığı erkeklerden oldukça farklıydı. Ona âşık olmasının sebebi zaten bu farklılık değil miydi?

"Tamam, öyle yaparım. Hem zaten bu şortu da bugün rahat rahat temizlik yapabileyim diye giydim. Yoksa dışarıda böyle dolaşmıyorum sevgilim," diyerek gülümsedi.

"Bu sözlerinle içime su serptin."

"Hadi o zaman bırak beni de çıkalım şuradan. Melike içeri de yalnız kaldı ve Allah bilir şu an şu an ikimiz hakkında aklından neler geçiyordur."

"Tamam, çıkalım ama önce buraya kadar gelmeme sebep olan o öpücüğü alayım senden."

Mehmet'in dudaklarına kapanan dudaklarını memnuniyetle karşıladı genç kadın. Hatta kollarını sevdiği adamın boynuna dolayarak, onun öpücüğünü derinleştirmesine izin verdi. Her ikisi de birbirinden kopmak istemeyerek büyük bir aşkla öpüyordu birbirini. Öyle ki bir süre sonra Mehmet'in kontrolünü tamamen kaybetmesi uzun sürmedi. İlk başta Sinem'i kucağına alarak, boylarını eşitledi. Onun beline dolanan bacaklarını elleriyle okşarken, dudaklarıyla da genç kadının dudaklarını dağlıyordu. Deli gibi öpüşüyorlardı şimdi. Sinem bu öpücüğe bir son vermesi gerektiğini bilse de, bir türlü bu gücü kendisinde bulamıyordu. İlk kez bu öpücüğün devamını istediğini hissediyordu. Mehmet'in elini bacaklarından göğüslerine doğru yönlenirken de sesini çıkarmadı. Onun dokunuşlarının altında arzudan resmen kıvranıyordu. Genç adamın dudakları biraz sonra boynuna ve oradan gerdanına kaydığındaysa, dudaklarının arasından kaçan inliltiye engel olamadı. Mehmet'in üstündeki tişörtü çıkarmasına yardımcı olurken duyduğu zil sesi olmasaydı, şu küçücük yerde onunla birlikte olabileceğinin farkındaydı. Ama neyseki sonunda aklı tekrar başına gelmişti. Zaten zil sesini duyan Mehmet de gerçek dünyaya hızla adım atmıştı. Sinem'i kucağından indirirken, bir yandan da genç kadının üstünü başını düzeltiyordu. Az önce olanlara kendisi de inanamıyordu.

"Ben... Özür dilerim. Bu kadar ileri gitmemeliydim," dedi nefes nefese.

"Kendini suçlama, ben de istedim."

Sinem'in bakışlarını kendisinden kaçırışına gülümsedi. Onun yanağına dokunarak tekrar kendisine bakmasını sağladı. "Utanma benden. Az önce şimdilik olmaması gerektiği kadar yakınlaştık. Başka şartlar altında sonuna kadar giderdim. Ama seni hazır olmadığın bir şeye zorlayacak değilim."

"Biliyorum," dedikten sonra sıkıca Mehmet'e sarıldı. Onunla birlikte olmayı, bir bedende can bulmayı kendisi de çok istiyordu. Ama bunun için hâlâ biraz zamana ihtiyacı vardı.

Mehmet'in kollarının arasında tam anlamıyla huzurluyken, içeriden gelen seslerle birlikte kaşlarını çattı. Melike birisine bağırıyordu.

Hızla kapıyı açarak, dış kapının bulunduğu bölüme doğru ilerledi. Mehmet de arkasından onu takip ediyordu. Sinem sonunda gördüğü kişilerle, olduğu yerde kalakaldı.

Melike ise hâlâ öfkeyle bağırmaya devam ediyordu. "Selçuk abi bu adamın burada ne işi var diye sordum!"

~Bölüm On Dokuz~

Gökhan'ın yanından ayrıldıktan sonra bir süre amaçsızca sokaklarda dolaştı Çağrı. Fark ettikleri kendisini rahatsız etmişti. Aşk ve sevgi kavramlarına uzak biri olarak yetişmişti o. Birini kendinden bile çok sevmek ona tersti. En azından öyle olduğuna inandırmıştı kendini yıllar boyu. Şimdiyse hissettikleri korkutuyordu onu. Melike'yle evlendiğinden beri onu önemsememek için çokça bahanesi olmuştu elinde. Onu aşağılamaları hâlâ dün gibi aklındaydı. Hiç kimsenin hak etmeyeceği kadar çok üzmüştü Melike'yi. Kalbini kırmıştı. Evlilikleri süresince bir tatlı sözü ondan esirgemişti. Sebebi ise aşık olmak *istememesiydi.* Bir kadına bağlanmak demek acı günlere davetiye çıkarmak demekti onun gözünde ve Çağrı geçmişte çokça acılar çekmişti. Bir yenisine daha izin veremezdi ama sonunda ne olmuştu? Çağrı, Melike'ye yenilmiş, yıllar önce elinde tuttuğu bahaneleri genç kadın tarafından bir bir bertaraf edilmişti. Şimdi onun yüzüne baktıkca onu eleştirmesine yarayacak hiçbir kusur bulamıyordu Çağrı. Fazla kilolarından kurtulmuş, eskiye oranla kendine daha güvenli bir kadın olarak ortaya çıkmıştı Melike yani Çağrı'ya onu yok sayma fırsatını veren tüm her şeye elveda demişti.

Geçmişte yaptıklarının hiçbir özrü olamazdı. Çağrı da bu yüzden aşık olduğunu kabullenmek istemiyordu çünkü bunu yaptığı takdirde pişmanlığın ne demek olduğunu iliklerine kadar tadacaktı. Melike'yi üzdüğü her an için, için için kavrulacaktı. İşte bu yüzden kaçıyordu aşktan. Çağrı pişman olmak ve vicdan azabı çekmek istemiyordu. Peki ya bu karmaşık duygularıyla ne yapacaktı? Ne Melike'ye yaklaşabiliyordu, ne de ondan uzaklaşabiliyordu. Ne onu başkasıyla görmeyi istiyordu, ne de ondan boşanmayı göze alabiliyordu. Tam bir çıkmaz sokaktaydı Çağrı. Hangi yöne gitse, mutla-

ka bir duvara çarpıyordu. Küçüklüğünden sonra ilk kez bu şekilde hissediyordu. Melike, Çağrı'ya kendini tekrar geçmişte ki o küçük çocuk gibi savunmasız hissettiriyordu.

Bir süre daha dolaştıktan sonra artık evine gitme isteği ağır bastı. Bugün kafası fazlasıyla meşguldü. En azından evine gidip, biraz uyumayı deneyebilirdi. gerçekten berbat bir gece geçirmişti. Tabi düşüncelerinden nasıl kurtulup da, uyuyabilecekti bilmiyordu.

Tam yoldan geçen bir taksiyi durduracağı sırada gördü onu. Kendi yaşlarında bir adamla birlikte bir taksiden iniyordu. Çağrı o an olduğu yerde donup kaldı. Onu görmeyeli ne kadar olmuştu? En son dört buçuk yıl önce görüşmüşlerdi ve o görüşmenin her saniyesi hâlâ hatırında taptazeydi. Kadının adamın koluna girip, şuh bir kahkaha atması Çağrı'nın dişlerini öfkeyle sıkmasına sebep oldu. Bu görüntüye daha fazla katlanamayacağını hissederek, yoldan geçen ilk taksiyi durdurdu.

Taksiciye evinin adresini verirken, yumruk halini almış ellerini gevşetti önce. Derin nefeslerin eşliğinde, gözlerini kapatarak birkaç dakika sakinleşmeyi denedi. Uzun zamandır bu kadın yüzünden bu kadar dağıldığı olmamıştı. Dört buçuk seneden sonra neden yine karşısına çıkmıştı ki sanki? Oysa ki onu uzun süredir düşünmüyordu genç adam. Düşünmesini gerektirecek bir sebebi olmamıştı. Şimdiyse zaten kötü bir psikolojiye sahipken, onu tekrar karşısında buluvermişti. Ve eskinin o kötü anıları tekrar kendilerini anımsatmışlardı genç adama.

"Bu son, bundan sonra seni rahatsız etmeyeceğim. Yardım et bana. Kurtar beni," demişti kabuslarının baş kahramanı... Ve Çağrı onu kurtarmıştı.

Bunu yaptığına pişman olmamıştı belki ama bunun karşılığında kendini bir mal gibi başkalarına sattığı için her zaman büyük bir pişmanlık yaşamıştı kendi içinde. Bu yüzden Melike'ye de hayatı zehir etmişti işte. Her şeyin sorumlusuydu o kadın. Çağrı'nın en büyük acılarının mimarıydı. İlk darbesini ondan almıştı. Onun tarafından terk edilmişti ama her başı sıkıştığında, Çağrı'ya koşmaktan da geri

durmamıştı. O her kendisine geldiğinde, onu kabullendiği için aptalın tekiydi genç adam. Melike'ye karşı yumuşak tarafını hiçbir zaman gösterememişken, bu kadına her zaman yenik düşmüştü. Elinde değildi bu, bu kadın Çağrı'nın zayıf noktasıydı.

Çalan telefonunun sesiyle düşüncelerin o kasvetli havasından yavaşça sıyrıldı. Daha fazla düşünmemeliydi geçmişi. Bu kendisine hiçbir fayda sağlamazdı. Bu günü sadece kötü bir rastlantı olarak hatırlamalıydı. Tekrar tekrar düşünmemeliydi.

Aldığı bu kararla baktı telefonun ekranına. Selçuk'un adını görünce hiç tereddüt etmeden parmağı 'Cevapla' tuşuna gitmişti.

"Alo, Selçuk?" diyerek gülümsedi. Az önce yaşadığı o kötü ruh hâlinden yavaş yavaş sıyrıldığını hissediyordu.

"Nasılsın Çağrı?"

"İyiyim, sağ ol. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim. Şu an Melike'nin yeni evine doğru yoldayım."

Melike'nin isminin geçmesiyle, oturduğu yerde iyice dikkat kesildi genç adam. Onun yeni bir eve taşınacağını biliyordu ama ne zaman taşınacağı hakkında bir fikri yoktu. Demek ki çok sevgili karısı yeni evine taşınmıştı bile.

"Öyle mi? Ne güzel," diye mırıldandı. Oysa bu hiçte güzel bir durum değildi. Melike'nin yalnız başına bir evde yaşama fikrinden hoşlanmamıştı. İstanbul gibi bir yerde genç ve güzel bir kadının tek başına yaşaması sakıncalıydı ona göre.

"Sen de benimle gelmek ister misin?"

Bu soruya hazırlıksız yakalandı Çağrı. "Ben de mi geleyim?"

"Evet. Karınla barışmayı istemiyor muydun? Onun kalacağı evi merak etmiş olabilirsin pekâlâ," diyerek güldü Selçuk. Bu yaptığı şey için Melike'den azar yiyeceğini bilse de, bu genç çifte yardımcı olmak istiyordu.

Çağrı ise Melike'nin bu durumdan hiç hoşlanmayacağını biliyordu. Muhakkak delirecekti. Onun çıldırmış hali gözünün önüne gelince, dudaklarındaki gülümsemenin tüm yüzüne yayılmasına engel olamadı. "Melike canımıza okur, biliyorsun değil mi?"

"Elbette biliyorum. Ne de olsa benim kız kardeşimle aynı üniversitenin suyunu içip, yemeğini yediler," diyerek keyifli bir kahkaha attı Selçuk.

"Yani azar işitmeyi göze alıyorsun? Hem de benim gibi bir adam için."

"Ben sadece bir yuvayı kurtarıyorum yani çok büyük bir sevap işliyorum. Hadi sana adresi veriyorum, evin önünde buluşuruz seninle."

"Tamam, ver bakalım. Bu arada, sağ ol Selçuk. Bu iyiliğini asla unutmayacağım."

Melike'nin kaldığı apartmanın önünde Selçuk ile buluşurken, meraklı bakışlarını çevrede gezdirmeden edememişti Çağrı. Karısı bundan sonra burada yaşayacaktı demek? Oysa birlikte üç buçuk yılı geçirdikleri o dubleks evle kıyaslanamazdı bile bu apartman dairesi. En azından İsmet Bey'in küçük prensesine layık bir yer olamazdı.

"Baştan anlaşalım, Melike kafama bir şeyler fırlatmaya kalkarsa, seni kendime kalkan olarak kullanacağım."

Selçuk'un neşeyle söylediği sözlere gülmek istedi ama bu çabası dudaklarında bir tebessümle sınırlı kalmıştı sadece.

"Seni koruyacağıma emin olabilirsin ama beni kimse Melike'nin gazabından koruyamaz."

Melike'nin kocasını karşısında bulmaktan hoşlanmayacağı ortadaydı. Ama Çağrı içindeki onu görme isteğine bir türlü gem vuramıyordu. Melike'yle sadece şirket içerisinde görüşmek yetmiyordu ona. Karısını geri kazanmak istiyorsa, onunla fazladan zaman geçirmesi gerektiğinin farkındaydı. Ne zaman 'tek gecelik ilişki' düşüncesi yerini 'Melike'yi geri kazanmak'a bıraktığını bilmiyordu. Çağrı şu sıra oldukça saçma sapan şeyler istemeye başlamıştı.

Selçuk'la birlikte asansörden indikten sonra, o kattaki iki daireden birinin önüne doğru ilerlediler. Melike'ye doğru adım adım yaklaşırken, gittikce heyecanlanmaya başladığını hissediyordu genç adam.

Selçuk'un zili çalmasından çok kısa bir süre sonra açıldı kapı ve Çağrı, Melike'yi uzun zamandır görmediği bir halde karşısında buldu. Bir sene önce yollarını ayırdıktan sonra ilk kez bu kadar bakımsız görüyordu onu. Bakımsız da değildi aslında, sadece saçıyla başıyla daha özensizdi. Uzun kahverengi saçlarını tepesinde dağınık bir şekilde bir toka yardımıyla toplamıştı. Yüzünde ise gram makyaj yoktu. Üzerindeki eşorfman ve tişörtle küçük bir kız çocuğunu andırıyordu. Özellikle Selçuk'un yanında Çağrı'yı görmesiyle, küçük dudaklarının şaşkınlıkla aralanması sonucu o kadar tatlı görünüyordu ki... *'İşte benim evlendiğim kadın bu,'* diye düşünmeden edememişti Çağrı. İlk tanıdığı o kızdı karşısındaki. Evlendiği o küçük kız geri dönmüştü sanki. Uzun süredir Melike'nin bu haline rastlayamıyordu. Bu yüzden bu görüntünün keyfini doyasıya çıkarmak istedi.

Melike ise o sıra gözlerine inanamamakla meşguldü. Çağrı'nın burada, yeni evinin kapısının önünde durduğuna inanamıyordu. Böyle güzel bir günün, onun gibi birinin varlığıyla gölgelenmesine hazırlıksız yakalanmıştı resmen. Yaşadığı şaşkınlığı, yerini yavaş yavaş öfkeye bırakırken, güzel gözleri de aynı zamanda kısılmıştı. Kendine hakim olmaya çalışarak bu sefer bakışlarını Çağrı'dan çekip, Selçuk'un üzerine çevirdi.

"Bizi içeriye almayacak mısın Melike?" diye soruyordu Selçuk. Melike ise o an kendisinden bu şahsiyetsiz herifi eve almasının istendiğine inanamıyordu.

"Onun burada ne işi var Selçuk abi?" Sesi ne kadar öfkelendiğini açıkça gözler önüne seriyordu. Kendini tutmaya çalışsa da, sesinin öfkeli tonunu gizleyememişti.

Selçuk ise ağzını açıp bir şey demeye çalıştı ama Melike'nin düşündüğünden de fazla öfkelendiğini gördükce, diyecek bir söz bulamıyordu. Tamam, buraya Çağrı'yı çağırırken genç kadının sinirleneceğini hesaba katmıştı. Ama bu kadar fazla bir öfkeyle karşı karşıya geleceğini düşünmemişti haklı olarak.

Melike'nin ise sabrı taşmak üzereydi. Ne Selçuk'tan ne de Çağrı'dan ses çıkması sinirlerini çok daha fazla bozuyordu. Bu se-

beple sesinin baya bir yükseldiğinin farkında olmadan "Selçuk abi bu adamın burada ne işi var diye sordum sana!" dedi.

İşte o an Selçuk derin bir nefes alarak bu soruya bir cevap verdi. "Karısının yeni evini merak etmiş. Gelip hayırlı olsun demek istemiş." O sırada az ileride kendilerine şaşkınlıkla bakan çifti gördü. Sinem ve... O yanındaki de kimdi? Her ne kadar bu zamana kadar modern bir abi gibi davranmaya çalışsa da, kardeşinin yanında - daha doğrusu hemen dibinde - bir adamı görmekten hoşlanmamıştı. Özellikle de Sinem'in ala boyanmış yüzü sayesinde az önce onların çok masum şeyler yapmadıkları belliyken.

"Bu da kim?" diye sordu bu yüzden sinirle. Gerçi onun kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Şu kardeşinin çokça etkilendiği Mehmet Bey olmalıydı kendisi. Bu zamana kadar onların tanışması mümkün olmamıştı. Böyle bir günde karşı karşıya gelmeleriyse kötü bir tesadüfdü sadece. Çünkü Mehmet-Selçuk karşılaşmasından daha büyük bir sorun varsa, o da Melike ile Çağrı yüzleşmesiydi.

Sinem abisinin Çağrı'yı Melike'nin evine getirmesinin şaşkınlığını daha üzerinden atamadan, üstüne bir de onun öfkesine duyduğu şaşkınlık eklenmişti. Mehmet ise bu durumu hiç garipsememişti. Selçuk'u anlayabiliyordu çünkü. Kendisi de zamanında ablasını eniştesinin yanında görmekten hiç hoşlanmazdı. Ona bir zarar gelmesinden çokça korkardı. İşte bu yüzden Selçuk'u anlayabiliyordu. Sinem'in yanı başında şaşkınca abisine baktığını görünce, birkaç adımda Selçuk'un yanına doğru ilerledi.

Melike ise konunun Çağrı'dan ne ara Mehmet'e kaydığını anlayamamıştı. Ama genç adam onu pişkince süzmeye devam ederken, sakinleşmesine imkân yoktu. Çağrı onu her ne kadar beğeniyle süzüyor olsa da, Melike'nin bakışları onun aksine oldukça sertti.

"Ben Mehmet Ertürk. Sen Selçuk olmalısın. Sinem'in ağabeyi."

Selçuk kendisine elini uzatan adamı kıstığı gözleriyle süzdü. Kendisinden daha yapılı bir adamdı. Keskin yüz hatlarıyla karşısındaki her adamı kolayca sindirebilecek bir görüntü çiziyordu ama bu Selçuk için kesinlikle geçerli olamazdı.

Mehmet'in elini ukalarken, bakışları bu sefer kız kardeşinin üzerine kaydı. Onun rahat bir nefes aldığını görünce, içinde bulunduğu durumdan biraz olsun eğlendiğini hissetti. Sinem için önüne çıkan her adamı benzetmekten büyük zevk alabilirdi ama bunu kesinlikle Mehmet üzerinde denemeyecekti. Ne de olsa Mehmet küçük kız kardeşinin sevdiği adamdı ve Selçuk Sinem'i üzecek her türlü davranıştan kaçınırdı.

"Evet, ben Selçuk. Sinem'in ağabeyi. Sen de bizim enişte adayı olmalısın?"

Sinem karşısındaki ikiliyi gözünü kırpmadan izliyordu. Onları tanıştırmayı elbette istemişti ama bugün değil! Özellikle az önce çok ateşli bir öpüşme yaşamışken. Yine de abisinin ılımlı tavrı rahatlamasını sağlamıştı. Bir an onun öfkeyle Mehmet'in üzerine yürümesinden bile korkmuştu ama neyse ki düşündüğü gibi olmamıştı.

"Yani, öyle de diyebiliriz," derken dudaklarının kenarına tatlı bir tebessüm gelip yerleşti. Gelecekteki kayınbiraderinden oldukça hoşlanmıştı.

Tüm bu sahneyi sabırsızlıkla seyreden Melike ise, o andan sonra sessiz duramayacağını hissederek, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Artık siz de tanıştığımıza göre, benim asıl sorunuma gelebilir miyiz?" diye öfkeyle soludu.

Çağrı ise o evde Mehmet'i gördüğünde, sinirle kasılmasına engel olamamıştı başta. Onu en son davet gecesi görmüştü. Orada da Melike'nin yanındaydı. Bu adamdan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Bunun en büyük sebebi, hiç kuşkusuz karısının onu her seferinde beğeniyle süzmesiydi. Ama şimdi eğer doğru anlamışsa, Mehmet'in kendisi için bir tehdit oluşturmadığına emindi. Vedat yetmiyormuş gibi, bir de Mehmet ile hiç uğraşamazdı doğrusu. Bu düşünceler arasında bakışlarını bir an olsun karısının üzerinden çekememişti zaten. Onun öfkesini nasıl zor zaptettiğini gördükçe, dudaklarının kıvrılmasına engel olamıyordu. Bu kadına sinirlenmek çok yakışıyordu!

"Selçuk'un söylediği gibi, karımın bundan sonra yaşayacağı evi görmek ve ona hayırlı olsun demek istedim," diyerek bir adım öne

çıktı. "Ev sahipleri misafirlerini ne zamandan beri kapıda bekletiyor Melike? Bakıldan hiç böyle huylarını yoktu senin."

Şu an kendi elleriyle mezarını kazdığının farkındaydı Çağrı, ama bazı şeyler elinde değildi işte. Melike'yi her gördüğünde ona takılma isteği ağır basıyordu ve kendisini söylememesi gereken sözleri söylerken buluveriyordu bir anda.

Tam tahmin ettiği gibi, Melike bu sözleri duyar duymaz dikenlerini çıkarıvermişti. "Birincisi: Ben artık senin karın değilim ve senin hayırlı olsununa ihtiyacım yok! İkincisi ise: Sen bu evde misafir bile olamayacak kadar değersizsin gözümde! Bence bu kadar yüzsüzlük fazla. Defol git evimden!"

Sinem bu sözlere ne kadar hak verse de, Selçuk'un duyduklarından sonra ağzı açık bir şekilde kalakaldığını gördü. Bir şeyler yapmazsa, birazdan bu evin duvarları ilk büyük kavgasına şahitlik edecekmiş gibi duruyordu.

"Melike'cim," diyerek arkadaşının yanına yürüdü ve onun kolunu girdi. "Sakin ol canım. Yoksa abim birazdan her şeyi öğrenecek ve bu da onun katil olmasına sebep olacak." Son sözlerini arkadaşının kulağına fısıldarmıştı çünkü Selçuk'un, Çağrı'nın gerçek yüzünü öğrendikten sonra ne yapacağını hâlâ daha kestiremiyordu genç kadın. Çağrı hiç umurunda olmamasına rağmen, abisinin başının belaya girmesini de istemiyordu.

Arkadaşının haklı olduğunu biliyordu Melike ama onun da sabrının bir sınırı vardı işte. "Git bu evden Çağrı," dedi bu sefer daha sakin bir şekilde. En azından öyle olduğunu umuyordu Melike.

"Dur bir dakika, sen neden Çağrı'ya karşı bu kadar tepkilisin Melike? Bu adam senin kocan! Uzun zamandır ayrı olsanız da, sonuçta kötü bir şekilde ayrılmadınız. Öyle değil mi?"

Bu soru hiç kuşkusuz en çok Çağrı'yı endişelendirmişti. Sonuçta yaptığı tüm hataların farkındaydı genç adam. Bu hatalarının üstüne bir de arkadaşını kullanmak eklenmişti. Ne kadar yüzsüz olduğu ortadaydı işte. Melike, Çağrı'ya söylediği her bir sözünde çok haklıydı. Melike'nin vereceği cevabı beklerken, bakışları bu sefer Mehmet'in

yüzünde takılı kaldı. Genç adam kendisine aşağılarcasına bakıyordu resmen. Sanki yaptığı tüm adice davranışlardan haberdardı. Öyle olmalıydı. Sinem'in sevgilisi olduğuna göre, sevgilisi tarafından bu konuda aydınlatılmış olmalıydı. Bir an utandığını hissederek, bakışlarını ondan kaçırma isteği duydu içinde ama bunu yapmadı. Bu zamana kadar ne olursa olsun, karşısındaki her insanın gözlerinin içine dimdik bir şekilde bakmayı seçmişti o. Kimseden utanmamıştı, daha doğrusu utanç duygusunu kendisine yasaklamıştı. Çağrı kimseye karşı başını yere eğmemeliydi. Küçükken bunu çokça yapması gerektiği için, artık kendi ayaklarında durabilen başarılı bir iş adamı olarak bir daha asla bu şekilde davranmayacaktı.

Melike şimdi şu dakika Selçuk'a tüm gerçeği itiraf edebilirdi. Çağrı'nın nasıl aşağılık bir adam olduğundan ona bahsedebilirdi. Bu sayede bu Çağrı denilen pişkin herife de haddini bildirmiş olurdu. Bir daha kendisine yaklaşmasını engelleyebilirdi. Her ne kadar tüm bunları yapmak istese de, Selçuk'un Çağrı'ya vereceği tepkiden korkuyordu. Sinem haklıydı sonuçta. Selçuk arkadaşı yerine koyduğu adam tarafından kullanıldığını öğrendiği an, Çağrı'nın elini kolunu sallaya sallaya bu evden çıkıp gitmesine izin vermezdi. Onun annesinden emdiği sütü mutlaka burnundan getirirdi.

"Çünkü artık onu etrafımda görmek istemiyorum. Biz onunla yolumuzu çoktan ayırdık Selçuk abi. Hâlâ ne diye çevremde dolanıyor hiç bilmiyorum."

"Senden boşanmak istemediği için olmasın?"

Bu soruya alayla gülümsemeden edemedi Melike. Çağrı'nın boşanmayı her şeyden çok istediğini biliyordu. Sonuçta kendi ağzıyla bunu Melike'ye itiraf etmişti. "Yanılıyorsun Selçuk abi. Çağrı da en az benim kadar bu boşanmayı istiyor."

"Asıl sen ya-..." Çağrı'nın elini kolunda hissetmesiyle sözünü yarı da kesmek zorunda kaldı Selçuk. Merakla arkadaşından tarafa döndü.

"Melike beni görmekten pek hoşlanmadı, haklı aslında. Ondan habersiz evine kadar gelmemem gerekirdi. Ben gideyim artık Selçuk,"

diyerek bu sefer öfkeli karısına doğru çevirdi bakışlarını. "Seni rahatsız ettiysem özür dilerim Melike. Görüşürüz."

Çağrı arkasını dönüp gitmeden önce, Selçuk'u kenara çekerek "Lütfen daha önce konuştuklarımız aramızda kalsın. Melike hiçbir şey bilmesin," demeden edemedi. Selçuk'un konuştukları şeyleri Melike'ye anlatması demek, genç kadının daha fazla öfkelenmesi demekti ve belki de bu sefer Selçuk'a her şeyi anlatması bile söz konusu olabilirdi. İşte bunu göze alamıyordu genç adam.

Selçuk nedense tüm bu olanlara bir anlam vermekte çok zorlanıyordu. Çağrı neden açık yüreklilikle karısına onunla tekrar beraber olmak istediğini söylemiyordu? Neden bu kadar çabuk pes ediyordu? "Sen bilirsin. Ama bu şekilde davrandıkca, Melike asla sana geri dönmez haberin olsun."

Melike'nin kendisine geri dönmesi artık ne yaparsa yapsın imkânsızdı zaten ama işte yine de onu arkasında bırakıp gidemiyordu Çağrı. Geçmişte elinin tersiyle bir kenara ittiği karısına son kez baktıktan sonra, yavaş adımlarla ayrıldı oradan. Artık evine gitmeliydi. Evine gidip, bu kötü günü bir an önce arkasında bırakmalıydı. Zaten hangi akla hizmet o kadını gördükten sonra, aldattığı karısının kapısını çalabildiğini hiç bilmiyordu.

Akşam yemeğini hazırlarken, aklı Çağrı'yla meşguldü. Onun evine kadar gelmiş olmasına hâlâ daha sinirliydi aslında ama bunun yanında onun boynu bükük bir şekilde gitmesine de üzülmüştü. Bu düşünceyle kaşlarını çattı.

"Delirme Melike! Seni aldatan ve sözleriyle aşağılayan bir adam için üzülemezsin! Onun daha da beter bir hale gelmesini dilemelisin."

İçinden bunları geçirse de, Çağrı onun zayıf noktasıydı. Aptaldı Melike. Hem de çok aptal. Çağrı'yı hâlâ önemsediği için su katılmamış salaktı da ayrıca.

"Ne düşünüyorsun?"

Arkadaşının dalgın hali endişelendiriyordu Sinem'i. Bu endişesi, içeride bir başlarına bıraktığı abisi ve sevgilisini düşündükce duyduğu endişeden bile fazlaydı üstelik.

Melike ciğerlerine derin bir nefes çekerek gülümsemeye çalıştı. "Çağrı'yı."

"Onu ne diye düşünüyorsun Allah aşkına? Pislik herif, ne kadar yüzsüz böyle? Bir de hiç utanmadan evine kadar gelmiş. Neymiş efendim hayırlı olsun diyecekmiş. Çok lazımmış gibi."

"Benden ne istiyor Sinem?" diye sordu buruk bir sesle. "Sırf zayıfladığım için mi etrafımda dört dönüyor? Boşanmadan önce benimle son kez gönül eğlendirmek mi istiyor?"

Bu ihtimali çokça aklından geçirmişti Melike. Çağrı gibi bir adamın karısına yaklaşmasının tek bir açıklaması olabilirdi, o da onunla biraz hoş vakit geçirmek istemesiydi.Ve bunu düşündükce öfkelenmeden edemiyordu. Zamanında kilolu olduğu için onunla birlikte olmayı bir işkenceden farksız gören adam, şimdi sırf zayıfladığı için onunla birlikte olmak istiyordu.

Melike'nin ruh halinin ne denli kötü olduğunu bilen Sinem bir an için ne diyeceğini bilemedi ama onu sözleriyle rahatlatamayacaktı çünkü Melike'nin tekrar saçma sapan hayaller kurmasına müsaade edemezdi. Dostlukları bunu gerektirirdi. "Çağrı böyle bir adam işte. Eskiden burun kıvırıp, beğenmediği karısını, şimdi beğendiği için ona yaklaşmak isteyecek kadar aşağılık bir adam."

Gözleri dolu dolu olmuştu genç kadının ama ağlamayacaktı işte! "Evet, aynen öyle bir adam. Boşanma davasını hemen açayım ben ya. Zaten ne diye bu kadar beklediysem. Artık ona yaptıklarının bedelini ödetmekte istemiyorum! Yeter ki Çağrı bir an önce çekip gitsin hayatımdan. Onu görmeye dayanamıyorum."

"Melike?" diyerek endişeyle arkadaşının koluna dokundu Sinem.

"Ne var Sinem? Ne?" Bunu söylerken göz yaşları isyan edercesine birbirini ardına akmaya başlamıştı yanaklarından. Bu görüntü o kadar yürek yakıcıydı ki, Sinem dayanamayarak arkadaşını kendisine doğru çekip sıkıca sarıldı. Onun sırtını destek vermek istercesine

sıvazladı.

"Kıyamıyorum ki sana. Bu akıttığın her göz yaşının hesabını o heriften sormak için çıldırıyorum. Ah be güzelim, sevecek başka adam mı kalmamıştı? Neden hâlâ unutamıyorsun bu herifi? Seni aldattığını bilirken, seni aşağıladığını bir an olsun unutamazken, neden ona olan aşkından vazgeçemiyorsun?"

"Ben hak ettim her şeyi. Aptal yerine konulmayı hak ettim işte. Baksana şimdi bile Çağrı'dan nefret etmeme rağmen, ona karşı çok zayıfım. Bu yüzden ölmeyi hak ediyorum ben."

"Şşt... Söyleme öyle. Düzelecek her şey, yoluna girecek."

"Nasıl olacak bu dediğin? Adamın beni aldattığını ve aşağıladığını bilirken bile, onu sevmekten vazgeçemiyorum. Bazen bu aşkın benim lanetim olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Bu lanetten kurtulabilirsin canım," diyerek geri çekildi ve Melike'nin gözyaşlarıyla ıslanmış güzel yüzüne baktı. "Eğer gerçekten kurtulmak istiyorsan, yapabileceğin bir şey daha var."

"Neymiş o?"

"Başka birine aşık olacaksın!"

Melike bir an olduğu yerde kalakaldı. "Ne diyorsun Sinem sen?"

"Hayatına başka bir adamı dahil et Melike! Başka birini tanı ve sev! Ancak o zaman Çağrı'dan gerçekten kurtulmayı başarabilirsin."

"Bu dediğin olacak şey mi hiç? Zaten Çağrı'ya aşığım ben! Nasıl başka birini sevebilirim ki?"

"Denemeden bunu bilemezsin Melike. Senin kıymetini bilecek bir adam, her şeyi değiştirebilir."

Melike elinin tersiyle yanaklarındaki ıslaklığı silerken "Nereden bulacağım öyle birini?" diye sordu.

"İnsan içine karışarak tatlım. Eskiden olduğu gibi dört duvar arasına kapalı kalmayacaksın. Gezip, eğleneceksin. Ve yeni bir aşkın hayatına girmesine izin vereceksin. Bu sende kalp kırıklığından başka bir işe yaramayan aşkı, daha büyük bir aşk sayesinde unutacaksın!"

Sinem'in sözlerine inanabilmeyi her şeyden çok istiyordu Melike ama nedense bu gözüne imkânsız gibi görünüyordu. Ama ömrünün

sonuna kadar Çağrı'yı sevmekte istemiyordu! Onu bir an önce hem kalbinden hem de hayatından çıkarabilmeyi her şeyden çok istiyordu. Bu yüzden arkadaşının bu sözlerine kulak vermesi gerektiğine inanıyordu. En azından bunu denemeliydi.

Mehmet ve Selçuk, Melike'nin yeni evinin salonunda baş başa kalmışlardı. Bu durum her ikisi açısından biraz rahatsızlık vericiydi. Uzun zamandır tanışmayı bekleyen bu ikili, sonunda tanışmışlardı ama şimdi her ikisi de ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"İç mimarmışsın, Sinem öyle söyledi," diyerek bir yerden bir başlangıç yapması gerektiğini düşünmüştü Mehmet.

"Öyleydim. Artık farklı bir alanda iş yapmaya başlayacağım."

Kız kardeşinin sevgilisiyle rahat rahat sohbet ettiğine inanamıyordu Selçuk. Aslında sert ağabeyi oynaması gerekirdi. Biraz Mehmet'in gözünü korkutmak fena olmazdı belki de. Gerçi Mehmet gibi bir adamın kimseden korkmayacağı belliydi. Adam tek başına bile oldukça korkusuz görünüyordu.

"Ne iş yapmayı düşünüyorsun?"

"Bir kafe işletmeye niyetim var. Tabi ondan önce uygun bir mekân bulmam gerekiyor."

"İstersen sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Mehmet'in ciddi olup olmadığını anlamak istercesine yüzüne baktı. Adamın ciddi olduğu her halinden belliydi. "Teşekkür ederim ama benim aklımda başka birinin yardımını istemek var. Eğer gerekirse, senin kapını çalarım."

Bu sözleri söylerken, Selçuk'un aklı çoktan şu güzel emlakçı hanıma kaymıştı. O ne güzellikti öyle. O gün kızın üstüne çokça gitmişti Selçuk ama bunu bilinçli olarak yapmıştı çünkü sinirlenince Miray'ın nasıl göründüğünü merak etmişti. Onun sinirlendiğinde bile büyüleyici olduğunu şimdi çok iyi biliyordu.

O sırada elinde tabaklarla içeri giren kız kardeşi çekti dikkatini. Aynı zamanda Mehmet'in oturduğu yerde nasıl dikkat kesildiği gözünden kaçmamıştı. Genç adam sevdiğine büyük bir beğeni ve aşk-

la bakıyordu. Bunu görmek Selçuk'un daha da rahatlamasına sebep oldu. Kız kardeşinin sevildiğini görmek, memnun etmişti onu.

"Hadi masaya buyrun, yemekler hazır."

Bu yaptığına inanamıyordu genç kız. Bu devirde hangi kız, ablasının zoruyla, hiç istemediği bir rendevuya çıkardı? Elbette, Ayça çıkardı! 'Ah abla, ah!' diye iç çekmeden edemedi.

"Peki nelerden hoşlanırsın?" Adamın kendisiyle ilgilenmesi kadınlık gururunu okşasa da, bu ilgiyi görmeyi beklediği kişi başkasıydı.

"Kitap okumaktan, sinemaya gitmekten falan filan işte. Herkesin hoşlanacağı şeyler," diyerek kestirip attı. Vedat'la olamıyorsa, başkasıyla da olmak istemiyordu ama bunu çok sevgili ablası bir türlü anlamak istemiyordu. Ona göre karşılıksız bu aşktan kurtulması gerekiyordu, işte bu yüzden kendi çalıştığı ofisteki iş arkadaşını kız kardeşine ayarlamaya çalışıyordu.

Ufuk gerçekten hoş çocuktu. Yakışıklıydı da üstelik ama Ayça'nın ilgisini çekmiyordu işte. Onun kalbinin zaten bir sahibi vardı. O da Vedat'tı.

"Ben de arkadaşlarımla rafting yapmaktan çok hoşlanırım, belki bir gün sende benimle gelmek istersin?"

Ayça ise Ufuk'un son sorusunu duymamıştı bile çünkü o sıra bakışları restorandan içeri girmekte olan çiftin üzerinde takılı kalmıştı. Eğer gözleri onu yanıltmıyorsa bu Vedat'tı. Yanında da genç bir kız vardı.

"Ayça beni dinliyor musun sen?"

"Ha? Ne dedin?" diyerek kendisini zorlayarak tekrar Ufuk'a doğru çevirdi bakışlarını.

"Rafting yapmak ister misin sende diye sordum."

"Yok, bana göre değil öyle sporlar," diyerek tekrar bakışlarını ilerideki masada yoğunlaştırdı. Vedat yanlarına gelen garsona siparişleri verirken, yanındaki kız etrafını ilgiyle süzüyordu. Yaş olarak

genç adamdan oldukça küçük duruyordu. Gerçi Ayça'dan bile küçüktü bu kız.

"Nereye bakıyorsun sen?" Ufuk belli etmemeye çalışsa da, Ayça'nın kendisiyle ilgilenmemesine bozulmuştu. Özellikle onun bakışlarını kendisinden başka bir yer üzerinde yoğunlaştırması kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu.

"Ben birazdan geliyorum, bir tanıdığı gördüm."

Ufuk'u umursamadan oturduğu yerden kalktı. Kıskançlık tüm damarlarında kol gezerken, orada sakince oturabilmesi zaten mümkün değildi.

"Merhaba," diyerek yaklaştı onlara doğru.

Vedat sesin geldiği yöne doğru baktığında, Melike'nin asistanı Ayça'yı gördü. Gülümseyerek ayağa kalktı ve genç kızın elini sıktı.

"Ayça, merhaba. Nasılsın?"

"İyiyim Vedat Bey, sağ olun siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim."

"Bir arkadaşımla yemek yiyordum da, sizi görünce gelip bir merhaba diyeyim dedim," diyerek bu sefer bakışlarını kendilerini merakla seyreden kıza çevirdi.

"Biz de kız kardeşimle yemek yiyelim dedik. Banu'cum bak bu hanım benimle aynı şirkette çalışıyor. İsmi Ayça."

Vedat'ı kıskandığı kızın, aslında onun kız kardeşi olduğunu duyduğunda rahat bir nefes almıştı Ayça. Aynı zamanda kız kardeşiyle tanıştığı içinde mutluydu. Sanki Vedat'la yakınlaşmışlar gibi sevinmişti.

"Memnun oldum Banu'cum," diyerek Banu'ya elini uzattı ama kızdan soğuk bir '"Ben de memnun oldum," dan başka bir karşılık göremedi. Havada asılı kalan elini indirirken, tüm çabasıyla yüzündeki gülümsemeyi korumaya çalıştı.

"Neyse, ben arkadaşımın yanına geri döneyim. Size afiyet olsun."

"Sağ ol, size de afiyet olsun."

Ayça yanından ayrılırken Vedat bir süre daha ayakta dikilerek, onun yanına gittiği genci inceledi. Ayça'nın bir sevgilisi olduğunu bilmiyordu. Gerçi onu doğru dürüst tanıdığı bile söylenemezdi.

"Abi otursana, ne dikiliyorsun orada?"

Kız kardeşinin sesiyle kendine gelerek, yerine geçip oturdu. Ayça'nın yanındaki adamı neden taktığına bir anlam verememişti doğrusu.

"Sevmedim o kızı."

"Neden?" Kardeşinin bu cümlesine şaşırmıştı Vedat. Normal de herkesle çok iyi anlaşan Banu, nedense ilk kez karşı karşıya geldiği birinden hoşlanmadığını söylüyordu.

"Sana bakışlarını beğenmedim. Belli ki sana karşı bir ilgisi var."

İşte bu duydukları fazlaydı. "Saçmalıyorsun Banu. Öyle bir şey yok."

"Sen bir erkek olduğun için hissetmemiş olabilirsin abiciğim ama ben ne gördüğümü çok iyi biliyorum."

Vedat bu sözler üzerine meraklı bakışlarını Ayça'nın oturduğu masaya doğru çevirdi. Kardeşinin söylediği gibi, Ayça ona bakıyordu. Yakalandığını fark edince, yüzünü utanarak yere eğdi genç kız. Bu görüntü Vedat'ın kafasını iyice karıştırmıştı.

Ayça ise Vedat'ı seyrederken yakalanmanın utancını yaşıyordu o anda. Ufuk'un ise bu durum gözünden kaçmamıştı. Daha fazla bu duruma dayanamayacaktı. Kızın zaten kendisiyle ilgilendiği falan yoktu. Oysa Ufuk ondan gerçekten hoşlanmıştı.

Garsonu yanına çağırarak, hesabı istedi. Ayça bunun üzerine şaşkın bakışlarını Ufuk'a çevirdi. "Hayırdır, kalkıyor muyuz?" Vedat'ı özgürce izleme fırsatının elinden alındığına üzülmüş gibi bir hali vardı.

"Ben kalkıyorum. Sen ne yapacağına kendin karar ver," derken sesi epey bir sert çıkmıştı.

"Sorun ne?" diye sordu bunun üzerine Ayça.

"Sorun mu ne? Buraya geldiğimizden beri doğru dürüst dinlemiyorsun beni, hatta bakışların bile başka adamların üzerinde dolanıyor. Sen benimle hiç ilgilenmiyorsun Ayça!"

"Özür dilerim Ufuk ama madem sen açıkça düşüncelerini dile getiriyorsun, ben de öyle yapacağım. Ben bu buluşmayı ablamın hatırı için kabul ettim."

"Bunu fark ettim zaten," dedi alayla Ufuk. "Oysa ben senden hoşlandığım için görüşmek istemiştim seninle."

"Üzgünüm, ama ben senden hoşlanamam. Çünkü benim zaten hoşlandığım biri var."

Ufuk arkasına kısa bir bakış fırlatarak "O adam mı?" diye sordu.

"Evet."

Ufuk arkasına yaslanarak, genç kıza gülümsedi. "Karşılıksız aşka mı tutuldun? Senin için üzüldüm."

"Ablam da benim için üzüldüğünden böyle işlere kalkışıyor zaten. Ama benim gözüm Vedat'tan başka kimseyi görmüyor."

"Anladım, umarım bu durum bir an önce değişir ve mutluluğu yakalarsın," diyerek içten bir temenni de bulundu genç adam Ufuk. Ayça'dan hoşlanmasına rağmen, onun başka bir adamla mutluluğu yakalamasını gerçekten istiyordu. Ayça mutlu olmayı hak eden bir kızdı.

Ayça'da mutlu olmayı her şeyden çok istiyordu. Ama Vedat'la aralarında uçurumlar varken, bunun olması pek mümkün gibi gözükmüyordu. Keşke genç adam onun farkına varabilseydi. Belki o zaman bir şansları olabilirdi. Hâlâ daha hayaller kurmadan edemiyordu Ayça. Oysa Vedat gibi yakışıklı ve başarılı bir avukatın onun farkına varabilmesi imkânsız gibi bir şeydi. Ama ona aşık yüreği, bu gerçeği inatla rededi yordu. Ve bu yüzden Ayça'nın gözü genç adamdan başkasını görmüyordu. Bundan sonra da görmesine imkân yoktu.

~Bölüm Yirmi~

İlerleyen günlerde Melike-Çağrı arasında garip bir kaçıp kovalama oyunu başlamış gibiydi. Sinem'in sözlerinden sonra başkalarına bir şans verme isteği ağır basıyordu, ama bunun için hâlâ bir fırsatı olmamıştı genç kadının. Sırf duyguları daha fazla karışmasın diye, şirket içerisinde elinden geldiğince Çağrı'dan uzak duruyordu ama keşke bu çabaları bir işe yarayabilseydi. Hiç ummadığı anlarda Çağrı'yı karşısında bulmaktan kurtulamıyordu bir türlü.

Odanın kapısının tıklatılmasıyla, başını incelediği dosyadan kaldırdı ve kendinden emin sesiyle "Gir," dedi. Vedat kapıdan içeri girdiğinde, Melike gülümseyen yüzüyle karşıladı onu. "Hoş geldin. Yüzünü gören cennetlik bu aralar."

Melike'nin karşısına geçip otururken, o da aynı şekilde gülümsüyordu genç kadına. "Başımı kaşıyacak vaktim olmuyor bu aralar. Patronum sağ olsun her işi üstüme yıkıyor."

"Bundan şikayetci olduğunu bilmiyordum. Söylerim patronuna, yanına bir yardımcı alır artık."

"İşte böyle de düşüncelidir benim patronum." Melike'yle konuşmak her zaman çok keyif verirdi Vedat'a. Onu sevmesinin başlıca nedenlerinden biri de buydu belki de. Genç kadının yanında kendini çok rahat hissediyordu. Onun gülümseyen yüzüne bakarken, ona karşı beslediği bu karşılıksız aşkı daha fazla ne kadar içinde tutabileceğini merak ediyordu. "Her şey yolunda mı?"

Vedat'ın sorusunun ne anlama geldiğini bilerek, bakışlarını genç adamdan kaçırma ihtiyacı hissetti. Sanki Vedat olan bitenleri bilmiyordu. Oysa Çağrı'nın tüm iğrençliklerinin şahidiydi o. "Ne olsun. Bildiğin gibi."

"Çağrı'yla işler yolunda gitmiyor anlaşılan?"

"Ne zaman yolunda gitti ki? Artık onun varlığına bile tahammülüm yok." Gerçektende öyleydi ama bu tahammülsüzlük, hâlâ ona karşı beslediği aşk yüzündendi. Günün birinde öfkesinin dinmesinden korkuyordu. İşte o zaman elinde kırık bir aşktan başka bir şey kalmayacaktı.

"O zaman daha fazla neyi bekliyorsun Melike?"

"Nasıl yani?"

"Neden boşanmıyorsun ondan? Neden onu hayatından tümüyle çıkarmıyorsun?"

Bu sorunun cevabının hep intikam almak istemesi olduğunu düşünürdü. Oysa birkaç gün önce gerçeği sonunda idrak edebilmişti. Çağrı'dan ne kadar nefret ederse etsin, onun varlığını yanı başında hissetmek istiyordu genç kadın. Bu şekilde davrandığı için başkalarının gözünde aptalın teki gibi göründüğüne emindi. Zaten kendisi de içindeki o aşık kadından hiç memnun değildi ama baskıladığı duyguları yüzünden bir türlü Çağrı'yı hayatından çıkarmayı göze alamamıştı. Peki bu duruma ne zaman bir son verecekti? Çağrı'yı ömrü boyunca affedemeyeceğini bilirken -ki genç adamın af dilediği de yoktu- neden onu hâlâ daha hayatında tutmaya çalışıyordu?

"Haklısın. Peki o zaman, avukatım olur musun?"

Vedat duydukları üzerine şaşkınlığını gizleyemeden "Boşanacak mısın?" diye sordu.

"Evet. Bunu yapmakta geç bile kaldım. Çağrı'yı doğduğuna pişman edebilirim sandım ama adam o kadar vurdumduymaz ki, hiçbir şeyden etkilenmiyor. Daha fazla bu duruma katlanamayacağım. Ondan bir an önce boşanmak istiyorum."

Vedat az önce düşüncesini dile getirirken, Melike'nin de zaten bu şekilde düşündüğünü tahmin etmiyordu. Bu yüzden şaşkındı ama içten içe bu habere sevindiğini de biliyordu. Melike'ye aşık olmasa bile onun için sevinirdi. Sonuçta Çağrı gibi bir adam bu güzel ve iyi kalpli kadını kesinlikle hak etmiyordu. "Avukatın olmaktan gurur duyarım."

"Teşekkür ederim Vedat. Her zor anımda yanımda oldun bugüne kadar. Senin yaptığını herkes yapmaz."

"Sen mutlu ol da, ben ömrüm boyunca yanında olmaya hazırım Melike." Doğruyu söylüyordu genç adam. Melike'nin mutluluğu için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Ah keşke bir de sevdiği kadar, sevilseydi!

O sırada tıklatılan kapıyla beraber, ikisi de o yöne doğru döndü. Ayça elinde dosyalarla içeri giriyordu. Vedat onu görünce ister istemez aklına hafta sonu karşılaştıkları o an geldi. En çokta kız kardeşinin sözlerini anımsamıştı. Nedendir bilinmez, ilk kez Ayça'nın yanındayken kendini rahatsız hissetti.

Ayça da Vedat'ın odada olduğunu bilmiyordu. Kısa bir süre masasının başından ayrıldığı bir anda patronunun yanına gelmiş olmalıydı Vedat. Onu görmek yine karnındaki kelebekleri harekete geçirmişti. Hafta sonundan beri bir an olsun aklından çıkmak bilmemişti. Hoş sanki ondan öncesinde onu hiç düşünmüyormuş gibi.

"Gel Ayça'cım," diyerek kapının önünde kararsız bir şekilde dikilen kızı yanına çağırdı Melike. "Senden istediğim dosyaları getirdin mi?"

"Evet, hepsi burada Melike Hanım." Elindeki dosyaları patronunun masasına bırakarak, geri çekildi. "Benden başka bir isteğiniz var mı?"

"Evet, var. Bana ablanın çalıştığı emlak ofisinin adresi lazım. Bir kağıda yazıp, bana getirebilir misin?"

Ayça şaşkınlığına engel olamayarak, "Yeni dairenizden memnun değil misiniz yoksa?" diye sordu. Haklı olarak aklına bu ihtimal gelmişti. Yoksa ablasının çalıştığı ofisin adresini neden istesindi ki Melike Hanım?

"Yok canım, gayet memnunum. Bir arkadaşımın ağabeyi bir kafe açmak istiyor. Bunun içinde önce kendisine bir mekân bulmalı. Ablan da emlakçı olduğuna göre, onunla bir görüşmek niyetinde."

"Anlıyorum. Tamam ben hemen yazıp, size getiririm."

"Tamam Ayça'cım, çıkabilirsin."

Ayça son kez Vedat'a bakarak, ayrıldı odadan. Genç adamın inatla kendisine bakmamasına ister istemez bozulmuştu. Odaya girdiği

o ilk an dışında, Ayça'nın yüzüne bir daha bakmamıştı Vedat. Ve bunun sebebini deli gibi merak ediyordu genç kız. Eskiden kendisini gördüğünde sıcak davranan adama ne olmuştu birdenbire?

Ayça'nın odadan çıkmasıyla, tuttuğunu yeni fark ettiği nefesini verdi Vedat. Sonra tekrar Melike'ye doğru döndü. "Boşanmakta kararlısın öyle değil mi?"

"Kararlıyım. Ne kadar sürer her şeyin bitmesi?" diye sorduğunda kalbinin ince ince sızladığına yemin edebilirdi ama kalbinin acısını görmezden gelecekti. Çağrı kendisine hiç iyi gelmiyordu. O hayatında olduğu her an, mutsuz olmaktan kurtulamıyordu genç kadın.

"Çağrı da boşanmayı kabul ederse, tek celse de biter bu iş ama eğer etmezse..."

"Edecek!" diyerek kararlılıkla sözünü kesti Vedat'ın. "Çünkü başka çaresi yok. Hem o da boşanmak istediğini söylemişti bana zaten. Bir sorun çıkmayacaktır."

Vedat nedense Melike kadar emin olamıyordu bu konuda. Çağrı'nın altı üstü belli olmazdı. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez mantığını savunan bir adamın, Melike gibi bir kadından kolay kolay vazgeçeceğine inanamıyordu.

"Umarım öyle olur."

Gökhan arkadaşının karşısında otururken, onun asık yüzünü güldürecek bir yol arıyordu kendi içinde. Çağrı'nın böyle kukumav kuşunu aratmayan düşünceli halinin kendisini boğduğunu hissediyordu. Oysa eskiden birlikte eğlenecek bir şeyler mutlaka bulurlardı.

"Sorun ne dostum? Geldiğimden beri yüzüme bile doğru dürüst bakmadın. Eğer işin varsa söyle de gideyim ben. Seni işinden alıkoymak istemem."

"Saçmalama Gökhan, her zaman başımın üstünde yerin var. Zaten öyle önemli bir işim de yok. Patronum sağ olsun, genelde önemsiz işleri bana veriyor ki, çok yorulmayayım" dedi sesine kattığı alaylı tınıyla.

"Canın niye sıkkın peki senin? Yenge yüzünden mi? Hislerinden emin olabildin mi bari?"

"Sandığın kadar kolay değil hiçbir şey."

"Kolay olmayan ne anlamıyorum ki? Tamam geçmişte yaptın bir hıyarlık ama şimdi pişmansan ve karını da seviyorsan, her hatanın bir telafisi mutlaka vardır."

Gökhan gibi iyimser olabilmeyi gerçekten isterdi ama tek sorun kendini affettirmesi değildi ki. Genç adamın geçmişten gelen, hâlâ kapanmamış yaraları vardı. O yaralar Çağrı'nın geleceğine doğru emin adımlar atmasına engel oluyordu. Sırf kendi yaşadığı talihsizliklerden etkilenmesini istemediği için, çocuk sahibi olmayı bile hiçbir zaman düşünmemişti.

"Bu konuyu kapatabilir miyiz Gökhan? Benden bahsettiğimiz yeter. Şimdi de senden konuşalım."

"Benim konuşulacak neyim var abi ya?"

"Ne zamana kadar boş gezenin boş kalfası olmaya devam edeceksin?"

"Babam gibi konuşmaya başlama sende," diyerek iç çekti genç adam. "Adam takmış, ille de gel işlerin başına geç diyip duruyor. Annem de beni baş göz etmekle kafayı bozmuş. Anlayacağım dört bir yandan saldırıya uğruyorum şu sıralar."

Çağr tüm keyifsizliğine rağmen bu sözlere güldü. "Salih amcayı bilmem ama, Demet teyze bu savaştan eninde sonunda galip çıkacaktır," diyerek takıldı arkadaşına.

"Benim de korkum bu ya zaten."

"Eee evlen o zaman, kötü sonu geciktirmek yerine, bir an önce yüzleş onunla."

Çağrı'nın kendisiyle dalga geçtiğinin farkındaydı. "Sonunda senin gibi kukumav kuşuna dönüp de düşünüp durayım öyle değil mi? Sağ ol, ben almayayım."

"Aaa neden ama? Sana helal süt emmiş bir kız da bulurduk. Hem herkesin sonu benim gibi olacak diye bir kural mı var? Ayrıca hatırlatırım bu sonu ben kendim istedim. O hataları yapmamış olsaydım, şu an evli ve çocuklu bir adamdım."

"Ve de mutlu mu?"

Gökhan'ın bu sorusuyla hüzünlü bir tebessüm gelip yerleşti dudağının kenarına. "Kim bilir... Belki de mutlu."

Gökhan, Çağrı'nın bu her şeyden vazgeçmiş halini hiç sevmiyordu. Oysa eskiden tanıdığı adamın hüzünlü bir anına kolay kolay rastlayamazdı. Ne olmuşsa, Çağrı birden değişmişti. Eskinin dalgacı adamı, şimdilerde depresif takılıyordu. veVe bu kesinlikle Gökhan'ın alışkın olduğu bir durum değildi.

O sırada kapıyı tıklatıp, elinde dosyalarla içeri giren Buse sayesinde konuşmalarını yarıda kesmek zorunda kaldılar. Gökhan saklayamadığı bir beğeniyle Buse'yi süzerken, genç kız ondan tarafa inatla bakmamaya çalışıyordu.

"Çağrı Bey, Melike Hanım şu ihale dosyasını pazartesi masasında görmek istiyormuş."

"Anladım Buse, sağ ol."

Genç kız odadan çıkmadan önce, Gökhan'a kaçamak bir bakış atmadan edemedi. Onun kendisiyle ilgilenmediğini gördüğündeyse, ister istemez hüzünlendi. Sonra içinden kendine kızdı. Gökhan artık kendisiyle ilgilenmiyor diye zil takıp oynaması gerekirdi. Karalar bağlayıp üzülmesi değil!

"Şu helal süt emmiş kız bulma işini tekrar mı düşünsem ne? Hem galiba birini buldum bile ben."

Gökhan'ın sözleriyle şaşkınca ona doğru döndü genç adam. "Kim bu şanssız kız?"

"Şu senin asistan bunun için biçilmiş kaftan bence."

Çağrı kaşlarını çatarak, "Gökhan!" diye uyardı arkadaşını.

"Sana da yaranamıyoruz yani. Ciddi düşündüğümü söylüyorum, yine azarlanıyorum."

"Buse'den uzak dur Gökhan."

"Zaten yaptığım bu. Kızın da bende gönlü yok. Daha fazla onun peşinden koşup, gururumu ayaklar altına alamam."

"Bu zamana kadar gururunu ne zaman önemsedin ki sen?" diye sordu alayla Çağrı.

"Bundan sonra önemsiyorum! Neyse ben gidiyorum."

"Nereye? Kal biraz daha, birlikte öğle yemeğine çıkalım."

"İki gün sonra anneler günü ya, gideyim Sultanım'a bir hediye alayım diyorum."

"Anneler günü mü?" diye mırıldanırken, bakışları uzaklara dalmıştı bir anda genç adamın. Gökhan'ın yanından ayrılışını bile fark edememişti bu yüzden çünkü o zaman başka bir zaman dilimine doğru yolculuğunu çoktan gerçekleştirmişti.

Elinde tuttuğu küçük hediye paketine gururla bakıyordu küçük çocuk. Bugün anneler günüydü ve o bu sefer annesine küçükte olsa bir hediye hazırlayabilmişti. Arkadaşı Okan'ın hediyesine benzemezdi belki kendi hediyesi çünkü Çağrı'nın pahalı hediyeler alacak kadar parası yoktu. Aslında hiç parası yoktu. Bu yüzden kendi elleriyle bir hediye hazırlamıştı biricik annesine. Onun için rengarenk kağıtlardan çicekler yapmıştı ve o küçük çiçekleri küçük bir kutuya özenle yerleştirmişti. Şimdiyse annesine verecekti ve o an o kadar mutluydu ki, hiç düşünmeden annesinin odasından içeri daldı.

Annesi hâlâ uyuyordu. Yine sabaha karşı eve gelmiş olmalıydı. Küçük adımlarıyla kapıdan yatağa kadar olan mesafeyi hızla arşınladı ve yatağın üzerine çıkarak, annesinin baş ucuna oturdu. Annesinin uyanıp, bir an önce hediyesini görmesini çok istiyordu. Onun uzun zamandır gülmeyen yüzünü güldürmek için her şeyi yapardı.

Annesinin yanaklarına küçük öpücükler kondururken, aklında onu bugün mutlu etmek vardı sadece. Sonunda annesi yattığı yerde huzursuzca kıpırdandığında, onun uyanmasına içten içe sevindi. Genç kadının gözlerini aralaması üzerineyse, büyük bir sevgiyle doladı kollarını annesinin boynuna.

"Ne oluyor be?" diye öfkeyle mırıldanarak, boynundaki küçük kolları itti kadın.

"Anneler günün kutlu olsun annecim."Annesinin onu itmesiyle, dengesini bir an için şaşırıp, yatağa sırt üstü devrilmişti küçük çocuk. Buna rağmen hemen olduğu yerde doğrulup, gülümseyen gözleriyle annesine baktı. "Bunu senin için yaptım!" diyerek elindeki küçük kutuyu uzattı.

Genç kadın uykusundan uyandırıldığı için hâlâ daha sinirli görünüyordu. Oğlunun kendisine uzattığı küçük kutuya baktı. Ve hiç düşünmeden onu elinden alıp, odanın bir köşesine doğru öfkeyle fırlattı. "Sana beni sabahları rahatsız etme demedim mi?!"

Annesinin bağırması üzerine, oturduğu yerde küçücük kaldı Çağrı. Beş yaşındaki bir çocuğun görmeyi hak etmediği bir tepkiydi bu. O sadece annesini mutlu etmek istemişti. Gören büyüleyen gözlerinden akan yaşlar, küçük yanaklarını ıslatıyordu şimdi ama bu görüntü, karşısındaki kadını gram etkilemişe benzemiyordu. "Ehhh yeter burada ağladığın. Çık git dışarıda ağla, sabaha kadar onun bunun ağzının kokusunu çektiğim yetmezmiş gibi, bir de senin gönlünü mü hoş tutacağım?"

Kollarından tutarak kaldırdığı oğlunu, odasının dışına kadar taşıdı. Ardından da "Akşama kadar bu odaya girmek yok! Uykumu almam lazım," diyerek, kapıyı arkasından hızla çarptı. Çağrı duvarın dibine çökerek, dizlerini kollarıyla sardı. Aynı zamanda dudaklarının arasından kaçan hıçkırıklarına engel olamıyordu. O ne yanlış yapmıştı ki, annesi bu kadar sinirlenmişti? Çağrı sadece annesi mutlu olsun istemişti. Keşke annesi de Seval teyzesi gibi olsaydı. Okan'ın annesi oğlunun saçını okşar, onu öper koklardı. Ona hiç kızmazdı ama kendi annesi sürekli sinirliydi ve Çağrı'yı hep azarlardı. Küçük bedeni hıçkırıklarla sarsılırken, içinden bir daha annesine hediye almama sözü verdi kendisine. Bir daha onun anneler gününü kutlamayacaktı işte!

O günden sonra gerçekten de bir daha kutlamamıştı anneler gününü. Küçük bir çocuğun yaşamayı hak etmediği ne varsa, hepsini yaşamıştı genç adam. O dönemler sadece annesinin ilgisine muhtaçtı. Annesinden bir güler yüz görmek bile yeterdi onun mutlu olması için ama bu istediği hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Annesi onu hiç sevmemişti.

O günleri hatırlamak kendisine hiç iyi gelmiyordu. Bu nedenle bir an önce temiz hava alma ihtiyacıyla doldu içi. Bu dört duvarın arasında havasız kalmış gibi, elini kravatına götürdü. Onu gevşetir-

ken, adımları da kendiliğinden dışarı doğru yönelmişti. Odasından çıktığında, Buse'ye "Ben dışarı çıkıyorum, önemli bir durum olursa ararsın," diyerek asansörlerin bulunduğu bölüme doğru ilerledi. Sahile gidecekti. Biraz olsun kendine gelebilmesi için, kendiyle baş başa kalmak zorundaydı.

Selçuk karşısındaki binaya bakarak, keyifle gülümsedi. Melike gerçekten iyi iş çıkarmıştı. Ondan Miray Hanım'ın iş adresini bulmasını isterken, bu kadar çabuk gerçekleşeceğini tahmin etmemişti. Ayrıca Miray'la görüşmek istemesi gerçekten yeni açacağı kafesi içindi. Güzel bir mekânın, kafe işletmeciliğinde ne kadar önemli olduğunu kendisi bile biliyordu. Bu yüzden Miray gibi akıllı ve güzel bir kadından yardım istemesi çok doğaldı.

Küçük emlak ofisinden içeri girdiğinde gördü hemen o son günlerde düşüncelerine hakim olan güzelliği. Miray bir köşedeki masasında oturmuş, işleriyle ilgileniyordu. Bugün de çok güzeldi. Saçlarını ilk karşılaşmalarının aksine, tepesinde toplamıştı. Bu sayede gittikce ısınan havalara meydan okuyor gibiydi.

"Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yanına yaklaşan kıza gülümsedi. "Ben Miray Hanım'la görüşmek istiyordum."

"Lütfen beni takip edin."

Genç kızın arkasından Miray'ın masasına doğru ilerlerken, bakışları hâlâ genç kadının üzerindeydi. Kendisini gördüğü an vereceği tepkiyi deli gibi merak ediyordu Selçuk. İlk karşılaşmalarında ona pek iyi davranmadığını biliyordu. Ama çok yakında Selçuk'un daha farklı bir yüzüyle karşı karşıya gelecekti Miray. Ne olursa olsun, onu hayatına dahil etmekte kararlıydı genç adam.

"Miray abla, bu beyefendi seninle görüşmek istiyor."

Miray önündeki kağıtlardan başını kaldırarak, karşısındaki ikiliye baktı ve dudaklarının şaşkınlıkla aralanmasına engel olamadı. Bu adam... Bu adam o kaba herifin ta kendisiydi! Oturduğu yerden yavaşça doğrularak, "Tamam Melek'cim, ben ilgilenirim beyefendiyle!" dedi.

Bu adamın burada ne işi olduğunu gerçekten merak ediyordu Miray. İlk karşılaşmalarında kendisini resmen azarlayan biri, şimdi kendisinden ne istiyordu?

"Hoş geldiniz," diyerek elini uzattı. Adamdan her ne kadar hoşlanmasa da, iş yerine gelen herkesi saygıyla karşılardı genç kadın.

"Hoş bulduk."

"Buyrun oturun. Açıkçası sizi burada gördüğüme çok şaşırdım. Melike Hanım'ın daireyle ilgili bir problemi mi var yoksa?"

"Hayır, buraya Melike için gelmedim." Miray'ın bu sözler üzerine gözlerini şaşkınlıkla kocaman açması hoşuna gitti. Onu şaşırtabildiği için kendini içten içe tebrik ediyordu. Nedense bu kadının yüzünün her bir mimiğini yakından tanımak istiyordu.

"O zaman, ne için geldiniz?" Bu adam Miray'ı gittikce daha fazla şaşırtıyordu doğrusu.

"Bir kafe işletmek istiyorum ama öncelikle hoş bir mekân bulmam gerekiyor. Belki bana bu konuda yardımcı olursunuz diye düşünmüştüm."

"Ben mi size yardımcı olacağım?" Sağ elinin işaret parmağıyla kendisini göstererek sormuştu bu soruyu. Bundan kısa bir süre önce kendisini işini ciddiye almamakla suçlayan bir adamın, şimdi kendisinden yardım istemesi haklı olarak tuhafına gitmişti.

"Evet, emlakçı değil misiniz siz?"

"Öyleyim de... Ben, şey..."

"Yoksa bana yardımcı olmak istemiyor musunuz?"

Adamın gözlerinin içine bakarken, nasıl 'İstemiyorum' diyebilirdi ki? Aslında bunu istiyordu, istiyordu da... Nedenini bilmediği bir şekilde Selçuk'un yanında çok fazla geriliyordu. Ona hem gıcık oluyor, hem de onu çok yakışıklı buluyordu. Oldukça etkileyici bir adamdı Selçuk.

"Neden istemeyeyim. Sadece şaşırdım biraz. Neyse, madem benden yardım istiyorsunuz, o zaman size yardımcı olacağım. Elimizde birkaç mekân mevcut. İşe öncelikle onlara bakmakla başlayabiliriz."

"Bu konuda patron sizsiniz. Siz nasıl isterseniz öyle yaparız, yeter ki en kısa zamanda bir yer bulabilelim."

Hâlâ bu yaptığına inanamıyordu Sinem. Birdenbire Mehmet'i iş yerinde ziyaret etme isteği de nereden çıkmıştı, hiç bilmiyordu ya da belki de biliyordu da, kendisine itiraf etmesi o kadar kolay değildi. Sevgilisinin şirketini daha doğrusu şirketteki çalışanlarını merak etmişti. Dün gece Mehmet'le yaptıkları görüşmede, onun şirketinde bayan çalışan sayısının, erkek çalışanlara oranla daha fazla olduğunu öğrenmesiydi buna sebep. Yaptığı saçmalıktı ama ilk kez yüreğine kök salan o duyguya engel olamıyordu işte bir türlü. Sinem, Mehmet'i kıskanıyordu.

Binanın giriş katındaki görevliye Mehmet Ertürk ile görüşmek istediğini söyledi. Kadının Mehmet'in asistanını aramasını ve geldiğini haber vermesini sabırla bekledi. Bir süre sonra asansöre doğru yönlendirilirken, çantasının sapını daha sıkı kavramıştı. Bu kadar heyecanlanması normal miydi? Hayır, değildi ama Mehmet söz konusu olunca, Sinem kendisini hep normal olmayan şeyleri yaparken buluyordu.

Mehmet'in odasının bulunduğu kata çıktıktan sonra, adımlarını Mehmet'in asistanı olduğunu tahmin ettiği kadına doğru yönlendirdi. Tabi ona doğru ilerlerken, kızı baştan aşağı süzmeyi de ihmal etmemişti ve gördükleri hiç hoşuna gitmemişti.

"Merhaba, Sinem Hanım değil mi?" diyerek kendini karşılayan kıza gülümsemeye çalıştı. Ama gülümsemesi resmen yüzünde emanet duruyordu.

"Evet, Mehmet Bey'i görmek istiyorum."

"Şu an bir toplantıda kendisi ama başlayalı çok oldu, birazdan sona erer. Lütfen siz şuradaki koltuklardan birine geçip bekleyin. Bu arada ne içersiniz?"

Kızın kendisine iyi davranması sonucu az önceki düşüncelerinden dolayı utanmıştı Sinem. Kendisi genç asistanı kıskanırken, o güler yüzüyle ilgileniyordu onunla.

"Az şekerli bir Türk kahvesi alayım."

"Hemen getiriyorum."

Kendisine gösterilen koltuklardan birine geçip yerleştiğinde, meraklı bakışları etrafa dolaştı. Tam Mehmet'e göre bir dekorasyona sahipti ofisi. Siyah ve gri tonları Mehmet'in renkleri olarak görüyordu.

"Buyrun."

Kendisine uzatılan kahveyi gülümseyerek aldı. "Çok teşekkür ederim. Bu arada isminizi öğrenebilir miyim?"

"Aybige benim adım."

"Çok memnun oldum. Siz benimkini biliyorsunuz zaten."

"Ben de memnun oldum. Siz de Sinem Hanım'sınız, Mehmet Bey'in kız arkadaşı."

Genç kızın bu gerçeği bilmesine şaşırmıştı Sinem. "Siz?"

"Nasıl mı biliyorum? Ben Mehmet Bey'in asistanıyım Sinem Hanım. Size gönderilen çiçeklerin çoğunu ben ayarlamıştım."

Sinem kıza ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Mehmet'in her şeyi tek başına ayarladığını zaten düşünmemişti. Neyse ki kıza bir karşılık vermesine gerek kalmamıştı, çünkü o sırada Mehmet'in odasının kapısı hızla açılmış, içeriden birkaç adam dışarı çıkmıştı.

En sondaysa Mehmet göründü. Genç adam asistanına bakınırken, onun yanındaki Sinem'i görmesiyle, yüzü tatlı bir tebessümle aydınlandı. Genç kadından tarafa yönelirken, Sinem de oturduğu yerde ayaklanmıştı çoktan. Aybige ise birbirine aşkla bakan çifti yalnız bırakmak adına, tekrar kendi masasına doğru yöneldi.

"Geleceğinden bana hiç bahsetmedin," diyerek Sinem'i yanaklarından öptü. Aslında hedefi çok daha farklı bir yerdi ama herkesin gözü önünde aklından geçirdiklerini ne yazık ki yapamazdı.

"Sürpriz yapmak istedim."

"Çok güzel bir sürpriz oldu gerçekten. Hadi gel, odama geçelim."

Mehmet'in elini beline koyarak, kendisini yönlendirmesine izin verdi. Genç adam odaya girmeden önce asistanına odaya telefon bağlamamasını ve gerekmedikçe kendilerini rahatsız etmemesini söylemeyi de ihmal etmemişti.

Odadan içeri girdikleri an, genç kadını bugün karşısında ilk kez gördüğü an yapmayı çok istediği o şeyi yaptı. Onun güzel yüzünü

ellerinin arasına alıp, dudaklarına hasretle kapandı. Sinem de memnuniyetle kabul etti tutkunu olduğu dudakları. Ayaküstü ateşli bir öpüşme yaşamayı kesinlikle planlamamış olmalarına rağmen, ne zaman birbirlerine kavuşsalar, sonuç bundan farklı olmuyordu. Bir süre sonra kendini zorlayarak geri çeken Sinem oldu. Mehmet'le yan yana gelmeleri alev alıp tutuşmaları için yetiyordu.

Genç adam alnını sevdiğinin alnına yaslayarak baktı gözlerinin içine. "Deli ediyorsun beni. Senin yanındayken kendime hakim olamıyorum."

Sinem'in yanakları utançtan kıpkırmızı kesilirken, cesareti de elden bırakmamaya çalışıyordu. "Benim de senden bir farkım yok."

Sinem'in elinden tutarak, masasının karşısındaki koltuklara doğru yürüdü. "Nasıl beğendin mi şirketimi?"

"Evet, çok güzel. Asistanın da çok şeker bir kız. Çiçekleri de hep ona yollattırıyormuşsun zaten. Ben de benim için onları ellerinle tek tek seçiyorsun sanıyordum," derken sesine şakacıktan kızgın bir ton katmıştı.

Mehmet ise çapkınca gülümseyerek, sevdiği kadının dudaklarından bir öpücük daha çaldı. "Çiçekleri ellerimle tek tek seçmemiş olsam da, kartların her birinde yazan sözler kesinlikle benim eserimdi. Ama sen iste, bundan sonra çiçekleri de ben seçerim. Senin için yapamayacağım hiçbir şey olamaz."

Mehmet'in aşkla bakan gözleri ve dudaklarından dökülen sözleri genç kadını mutlu etmeye yeterde artardı. Daha fazlasına ne gerek vardı? Sinem kollarını yakışıklı sevgilisinin boynuna dolayarak, onun erkeksi kokusunu derince soluklandı. Bu kokuya ne kadar da alışmıştı böyle. Özellikle kendisini sarmalayan bu kolların arasında nasıl da güvende hissediyordu.

"Sen bana hep bu şekilde bak, başka bir şey istemem ben. Yeter ki benden, bizden hiç vazgeçme."

"Bunu istesem de yapamam. Ben sana çok bağlandım, sensiz bir günüm geçmez oldu. Hep yanımda ol istiyorum, hep böyle en yakınımda ol. Sinem ben sensiz nefes bile alamıyorum."

Duyduğu bu itiraflar kalbine o kadar iyi geliyordu ki. Mehmet'in bu sözleri bir 'Seni Seviyorum'la eşitti. O iki kelimeyi de sevdiğinden duymayı her şeyden çok istiyordu elbette, ama bu kadarı bile fazlasıyla mutlu edebiliyordu genç kadını.

Geri çekilerek mavi gözlerini genç adamın gözlerinin içine dikti. Ardından gülümseyerek, dudaklarını onunkilerle buluşturdu. Tutkulu bir öpüşmeyi başlatan bu sefer kendisi olmuştu. Bir süre sonra geri çekildiklerinde, Mehmet burnunu genç kadının boynuna götürdü. Onun kokusunu içine çekerken, kendini dünyanın en şanslı adamı gibi hissetmekten alamıyordu.

"Bu akşam bana gel. Senin için yemek yapacağım."

Sinem duydukları sonucu şaşkınlığını gizleyemedi. "Koskoca Mehmet Ertürk yemek yapmasını da mı biliyor?"

"Benim bilmediğim ne var ki güzelim? On parmağımda, on marifet. Beni alan yaşadı," diyerek çapkınca sırıttı genç adam. Sinem de gülüvermişti bu sözlere. "Geleceksin öyle değil mi?"

"Sevgilim bana yemek hazırlamak ister de, gelmez miyim ben hiç? Saat kaçta geleyim?"

"Akşam saat 8 nasıl? İstiyorsan ben alabilirim seni evinden."

"Yok, ben gelirim."

Bir süre daha sevdiği adamın güvenli kollarının arasında olmanın keyfini doyasıya yaşadı. Mehmet'in hayatına girmesiyle her günü bir başka güzel geçiyordu sanki. Eskiden siyah-beyaz olan hayatını resmen renklendirmişti genç adam. Ve ömrünün sonuna kadar hep bu şekilde kalmasından başka bir şey dilemiyordu Sinem. Mehmet'e hep bugün olduğu kadar yakın olabilmeyi her şeyden çok istiyordu.

Akşam iş çıkışlarını artık çok seviyordu çünkü kendine ait bir evi, kafasını dinleyebileceği huzurlu bir sessizliğe sahipti. Evine gittiği gibi bacaklarını uzatıp, dinlenebiliyordu. Gün boyu canını sıkan tüm olumsuzluklardan arınabiliyordu.

Arabasını apartmanın önünde park ettiğinde, karşıdan gelen baba-kız çekti dikkatini. Kızı görür görmez tanımıştı. Tuğba'ydı bu. Küçük arkadaşı. Yanındaki de onun işkolik babası olmalıydı. Bu apartmana taşınmasının üzerinden neredeyse bir hafta gibi bir süre geçmiş olmasına rağmen, onlarla bir kez bile karşılaşmamışlardı. Bu ilkti.

Arabadan indiğinde, Tuğba onu hemen fark etmişti. "Aaaa bu paykaki abla!" diyerek çığlık attığında, babasının şaşkın bakışları da genç kadını buldu anında.

Küçük kız babasının elinden kurtularak, Melike'ye doğru koşmaya başladı. Genç kadın gülümseyerek diz çöktü ve küçük meleğe kollarını açtı. Onun küçük bedenini sararken, tekrar huzura kavuştuğuna yemin edebilirdi.

"Abla beni göymeye mi geldin sen?" diyerek bakışlarını karşısındaki kadının yüzüne çevirdi ufaklık.

"Hem öyle, hem de değil tatlım. Ben de artık bu apartmanda yaşıyorum."

"Geyçekten mi? Yani seni aytık hep göyebilecek miyim?"

Tuğba'nın etrafına ışık saçan bakışlarına bakarak, başını onaylarcasına salladı. "Evet. Artık komşuyuz."

O sırada küçük kızın babası da yanlarına kadar gelmişti. Melike başını kaldırarak baktı karşısındaki adama. Tuğba'nın kime benzediği belli olmuştu. Küçük kız babasının küçük bir kopyası gibiydi adeta.

"Merhaba. Yeni komşumuz siz olmalısınız."

Ayağa kalkarak, adamın kendisine uzattığı elini dostça sıktı. "Merhaba. Evet, bir haftadır ben de bu apartmanda yaşıyorum."

"Benim ismim Ferhat. Bu da kızım Tuğba. Gerçi siz tanışıyorsunuz ama," diyerek gülümsedi genç adam.

"Ben de Melike. Kızınızla bir süre önce parkta tanışmıştık. Sizin oturduğunuz apartmana taşınmam güzel bir tesadüf oldu bu yüzden."

"Umarım komşuluğumuzdan hoşnut kalırsın. Bu arada sana 'sen' diye hitap etmemde bir sakınca yoktur umarım."

"Yok, tam tersine memnun olurum." Ferhat'ın sıcakkanlı bir adam olduğu her halinden belliydi. Özellikle onun küçük kızının elini tutarken, Melike uzun zamandır hiç olmadığı kadar mutlu hissediyordu kendisini.

"Sen de bana sadece Ferhat diyebilirsin."

"Olur."

O sırada babasıyla, Melike'yi meraklı bakışlarla izleyen Tuğba, "Abla biylikte payka gidelim mi?" diye soruverdi.

"Şimdi mi?"

"Kızım daha az önce oradaydık ya," diyerek küçük kızını uyardı Ferhat.

"O zaman yayın gidelim." Tuğba ısrarcı bakışlarını bir an olsun Melike'nin üzerinden ayırmıyordu. Sonunda genç kadın gülümseyerek, "Tamam tatlım. Yarın zaten tüm gün evdeyim, seninle birlikte parka gelebilirim," dedi.

"Yaşasıınnn!" Tuğba'nın sevincine şahit olmak bile değerdi her şeye. Ferhat'ta kızının bu mutlu hali karşısında gülümsemeden edemiyordu. Uzun zamandır onun bu kadar neşeli olduğu bir başka anı daha hatırlamıyordu. Karşısındaki kadında ne varsa, Tuğba onu gördüğünden beri bir başkaydı. Bu düşüncelerle Melike'yi daha yakından incelemekten kendini alıkoyamadı. Güzel bir kadındı Melike. Ama güzelden çok, iyi kalpli biri olduğu küçük bir kıza yaklaşımından anlaşılıyordu. Yeni komşusu kızına iyi gelecekti. Onun yüzünü güldürebilen herkes, Fehat'ın saygısını kazanmış demekti.

Birlikte kaldıkları kata çıktıktan sonra, Melike kibarca baba-kızla vedalaşmak istedi ama küçük Tuğba'mn onu kolay kolay bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Bize gelsenee... Sana oyuncaklayımı gösteyiyim."

"Olmaz Tuğba'cım. Akşam akşam kimseyi rahatsız etmek istemem. Bir başka zaman gösterirsin bana oyuncaklarını, olur mu?"

"Yaaa... Lütfennn..." Kızın anında dolan gözlerine kıyamayarak baktı Melike.

Ferhat'ta farkındaydı bu durumun. Hem kızının üzülmesine de baba yüreği razı gelmemişti. "Bu akşam bizimle birlikte yemek yemeğe ne dersin? Nazlı eminim çok güzel yemekler hazırlamıştır."

"Şey... Ben gerçekten size rahatsızlık vermem istemem."

"Vermezsin, korkma. Aksine evimizde bir misafir ağırlamak hoşumuza bile gider. Uzun zamandır evimize kimse gelip gitmiyor da."

"Lütfen abla, gelll..."

Melike çaresizce kabul etmek zorunda kaldı. "Peki, öyle olsun bakalım ama bir gün siz de bana yemeğe geleceksiniz. Her şey karşılıklı."

"Merak etme, geliriz," diyerek güldü genç adam ve birlikte evden içeri girdiler.

Evin hizmetlisi Nazlı yemekleri hazırlarken, Melike de Tuğba'nın odasında, Tuğba ile birlikte oturuyordu. Küçük kız kendisini ilgiyle dinleyen birini bulmuş olmanın verdiği mutluluğu sonuna kadar yaşamaya kararlı gibiydi. Melike'yi odasını süsleyen tüm oyuncaklarıyla tek tek tanıştırmıştı. Onun bu neşeli halleri, Melike'yi de neşelendiriyordu.

Bir süre sonra Tuğba aklına bir şey gelmiş gibi oturduğu yerden kalktı ve yastığının altından çıkardığı bir kağıtla tekrar genç kadının yanına kadar geldi.

"Pazay günü anneley günü," diyerek sanki sürekli yaptığı bir şeymiş gibi Melike'nin kucağına yerleşti. "Senin annen vay mı?"

"Hayır bebeğim, yok." Birdenbire durgunlaşmıştı genç kadın. Anneler gününün anlam ve önemini çok iyi biliyordu. Küçükken okul arkadaşları annelerine çeşitli hediyeler hazırlarken, Melike bir köşe de onları hep sessizce izlemek zorunda kalırdı. Bazen de annesi için hazırladıklarını, teyzesine verirdi. Teyze zaten anne yarısı değil miydi? Melike de elinden geldiğince anne özlemini teyzesi sayesinde bastırmaya çalışırdı.

"Senin annende mi melek oldu?"

"Evet, melek oldu."

"Bak bunu annem için yaptım," diyerek elinde katlanmış kağıdı yavaşça açtı. Tuğba annesi için rengarenk bir gökkuşağının altında yeşeren rengarenk çiçekler cizmişti. Bu basit gibi görünen resim, gözlerinin dolmasına sebep oldu çünkü bu resim basit filan değildi.

Küçük bir kalbin tüm saf ve temiz duygularını kağıta döküş biçimiydi. Tuğba'nın anne özleminin en somut kanıtıydı.

"Çok, çooook güzel olmuş canım."

"Bunu anneme veyemicem ama." Tuğba'nın yanaklarından süzülen yaşları fark ettiği an, hiç düşünmeden onu kollarıyla sardı. Küçük kız yüzünü boynuna gömerken, Melike onun sırtını sevgiyle ve büyük şefkatle sıvazladı.

"Ağlama tatlım. Annen eminim seni yukarıdan görüyordur ve seninle çoook gurur duyuyordur yani bu resmi de görmüştür. Ve çok mutlu olmuştur eminim."

Tuğba geri çekilerek, küçük elleriyle yanaklarındaki ıslaklığı sildi. "Bu yesmi sana veyebiliy miyim?"

"Bana mı vermek istiyorsun?" diye sordu Melike şaşkınca.

Tuğba başını hızla sallarken, "Evet," dedi. "Sana veymek istiyoyum."

"Ama bunu annen için çizmişsin."

"Ama anneme veyemem ki... Bu yüzden sana veymek istiyoyum. Kabul edey misin?"

Melike, Tuğba'nın tombik yanaklarına öpücükler bıraktıktan sonra, "Sen bana bu güzel resmi hediye edersin de, nasıl kabul etmem meleğim? Seve seve kabul ederim," dedi.

"Teşekküy edeyim." Tuğba gülümseyerek Melike'nin göğsüne yasladı başını. Uzun zamandır hiç olmadığı kadar mutluydu küçük kız. Annesi hayatta değildi belki ama artık Melike vardı. Onun saçlarının arasına öpücükler kondurduğunu hissettiğinde, gözlerini yavaşça yumdu. Babasından başka kimse ona böyle sarılıp, saçlarından öpmemişti. Bu düşünceyle bir süre sonra o kollarda uyuyakaldı küçük kız. Tüm bunlar yaşanırken, onları kapının eşiğinde sesini çıkarmadan izleyen biri daha vardı. Ferhat kızının üzüntüsüne ne zaman şahit olsa, hep içten içe acı çekerdi. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Ama bu sefer her şey biraz daha farklıydı sanki çünkü bu sefer Tuğba'yı bir anne şefkatiyle sarıp sarmalayan biri vardı. Melike doğru dürüst tanımadığı küçük kızı, tüm şefkatiyle kuşatmıştı. Bu yüzden daha yeni tanıştığı bu kadına karşı içi minnet duygusuyla dolup taştı genç adamın.

~Bölüm Yirmi Bir~

Yeni tanıştığı bir adamla aynı sofrada yemek yediği için kendini biraz tuhaf hissediyordu Melike. Ferhat her ne kadar çok iyi bir adama benziyor da olsa, tanışalı daha 24 saat olmamışken, onunla baş başa yemek yemekten dolayı çok mutlu olduğu söylenemezdi. Üstelik bu yemeğin baş mimarı küçük Tuğba şu an yatağında mışıl mışıl uyuyordu. İçinde bulunduğu durumu değiştirebilmenin de bir yolu yoktu ne yazık ki. Genç bakıcı Nazlı Hanım da yemekleri hazırladıktan sonra kendi evine doğru çoktan yola çıkmıştı.

"Rahatla biraz. İnan bana, ben kötü bir adam değilim," dediğinde, karşısında gerginlikle yemeğini didikleyen kadına gülümsedi.

"Öyle olmadığını biliyorum. Şey... Sadece ilk günden sana rahatsızlık verdiğim için kendimi biraz kötü hissediyorum, hepsi bu."

"Komşular arasında rahatsızlık olur muymuş hiç?" diyerek göz kırptı Ferhat. "İstesen de beni rahatsız edemezsin Melike. Özellikle de kızıma kimsenin göstermediği şefkati göstermişken varlığınla beni ancak memnun edebilirsin."

Ferhat'ın samimi sözleri üstündeki tüm tedirginliği bir anda alıp götürüvermişti sanki. Ellerini masanın üzerinde birleştirerek, "Tuğba çok tatlı ve özel bir kız. O nasıl sevilmez ki? Keşke bu küçük yaşında bu kadar ağır acılar yaşamak zorunda kalmasaydı," dedi.

"Keşke." Suyundan koca bir yudum aldıktan sonra, bakışlarını Melike'nin yüzünde odakladı. "Ama Tuğba'nın şanssızlığı benim kızım olarak doğmasıyla başladı."

"O nasıl söz öyle? Gördüğüm kadarıyla sen kızıyla çok ilgili bir babasın."

"Aslında tam tersi. Kızımı bu zamana kadar çok ihmal ettim ben. Doğduğundan beri annesiz olduğu yetmezmiş gibi, bir de onu

babasızlığa mahkum ettim." Ferhat'ın hüzünlü bakışları Melike'nin yüreğinde bir yerlere dokunmuştu. Genç adamın ne kadar yaralı olduğunu görebiliyordu.

"Hiçbir şey için geç değildir. Bundan sonra bu durumu değiştirmek için elinden gelen her şeyi yapabilirsin."

"İnan bana bunun için çabalıyorum ama tek başıma başarılı olamıyorum. Tuğba'nın bir babadan çok bir anneye ihtiyacı var Melike. Ona ihtiyaç duyduğu o anne şefkatini veremem ki ben."

Karşısındaki adamı çok iyi anlıyordu Melike. Hiç kimse bir annenin yerini tutamazdı ama Tuğba bu sevgisiz hayatı kesinlikle hak etmiyordu. "Hiç yeniden evlenmeyi düşünmedin mi?" Ferhat'ın şaşkınlıkla çatılan kaşlarını görmesiyle, sormaması gereken bir soru sorduğunu düşünüp, "Yanlış anlama sakın, niyetim hayatına burnumu sokmak değil. Sadece Tuğba için demek istemiştim. Ona bir anne verebilmen için," dedi aceleyle.

"Yanlış anlamadım seni, merak etme ve evet açıkçası bunu ben de çokça düşündüm ama ikinci kez sevmediğim bir kadınla evlenmeyi göze alamadım."

Melike duyduklarının şaşkınlığıyla bakakalmıştı Ferhat'ın yüzüne. Onun sözlerinin ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu. "Nasıl yani?"

Ferhat hayatını daha yeni tanıdığı bir kadına anlatıp anlatmamak konusunda tereddütlü de olsa, Melike'nin iyi niyetini bakışlarından okuyabiliyordu. Ve nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde, içini ona dökme isteği duydu.

"Ben karımla görücü usulü evlendim. Ona aşık değildim. Onunla evlenerek sadece ailemin isteğini yerine getirdim."

"Anlıyorum," diyerek yavaşça başını salladı. "Günümüzde oldukça yaygın bir durum aslında. Hem belki de mantık evlilikleri, aşk evliliklerinden daha sağlıklıdır." İster istemez kendi evliliğini, Ferhat'ın evliliğiyle kıyaslamıştı genç kadın. Kendisi severek evlenmişti ama mutlu olamamıştı. Buna rağmen Ferhat mantık evliliği yaptığı bir kadınla hem mutlu olmuş hem de ondan bir çocuk sahibi olmuştu. Sadece kaderin önüne geçilmiyordu. Eşini çok erken kaybetmişti.

"Aşkı tanımayan bir adam olsaydım, belki kendimi mutlu sayabilirdim Melike. Tuğba'nın annesine aşık değildim belki ama onu sevip, saygı duyuyordum. Ama başka bir kadına aşıkken, onunla evlenerek en büyük haksızlığı da ona yapmıştım ben."

Melike ne düşünmesi gerektiğini bilemeyerek bakıyordu şimdi Ferhat'ın gözlerinin içine. "Sen... Başkasına mı aşıktın?"

"Evet."

"Peki o zaman... Neden sevmediğin biriyle evlendin?"

Ferhat'ın dudaklarına hüzünlü bir tebessüm gelip yerleşti bir anda. "Çünkü âşık olduğum kız benimle evlenmek istemedi."

"O sana aşık değil miydi yani?"

"Aşıktı."

Melike'nin kafası iyice karışmıştı. "Peki neden seninle evlenmek istemedi? İnsan sevdiği adamın evlilik teklifini nasıl red eder?" Aklına geçmişte Çağrı'dan aldığı evlilik teklifi geldiğinde, ister istemez içi hüzünle doldu. O günkü mutluluğunu hâlâ çok net bir şekilde hatırlıyordu.

"En iyisi anlatmaya en başından başlamak galiba," diyerek gülümsedi genç adam.

"Eğer anlatmak istemezsen anlarım. Sonuçta tanışalı şunun şurasında ne kadar oldu ki?"

"Uzun zamandır kimseyle paylaşmadım içimdekileri. Sana anlatarak bir nebze olsun içimi rahatlatmayı başarabilirim belki."

Genç adamın gözlerindeki hüzün fark edilmeyecek gibi değildi. Demek ki sadece kendisi çok çekmemişti bu adına aşk denilen beladan.

"Dinliyorum seni."

Ellerini çenesinin altında birleştirerek, tüm dikkatini Ferhat'a verdi Melike. Ferhat ise karşısındaki kadının doğallığı sayesinde, kendini başka kimsenin yanında olmadığı kadar rahat hissediyordu.

"Üniversite birinci sınıfta bir kız tanıdım. Onu görür görmez vurulmuştum. O kadar doğal, ve o kadar güzeldi ki... Gün geçtikce de ona daha çok bağlanmaya başlamıştım. Hatta zamanla bir günümüz

bile birbirimizden ayrı geçmez olmuştu. Çok geçmeden de ona aşık olduğumu fark ettim. Kızın da beni sevdiğini anladığımda, dünyalar benim olmuştu. Hemen ona duygularımı itiraf ettim. O da beni sevdiğini söyledi. Bu sayede güzel bir ilişkinin temelini atmış olduk."

Duydukları sayesinde çoktan bir hayal dünyasına yolculuğa çıkmıştı genç kadın. Bir insanın aşkına karşılık alabilmesi mutlaka çok mutluluk verici olmalıydı. "Sonra ne oldu?" diye sordu farkında olmadan.

Ferhat bakışlarını uzaklara dikerek, "Üniversiteyi bitirene kadar güzel bir ilişkimiz oldu," dedi.

Bu cümleden ise hiç hoşlanmamıştı Melike. "Peki ya ondan sonra?"

"Ben aslen Adana'lıyım Melike. Sadece üniversiteyi okumak için İstanbul'a gelmiştim. Üniversite bitince de memleketime geri dönmem gerekiyordu. Bunu Nehir'e söylediğimde hiç hoşuna gitmedi. Ona evlenme teklifi edip, benimle birlikte Adana'ya gelmesini istedim ondan ama kabul etmedi."

Ferhat suyundan bir yudum alarak, biraz olsun kendini toparlamaya çalıştı. Geçmişi düşündüğü her an böyle dağılıyordu. Nehir her aklına geldiğinde, dalıp dalıp gitmekten kendini alıkoyamıyordu.

Melike ise Ferhat için her geçen dakika daha fazla üzüldüğünü hissediyordu. Aşk acısının ne demek olduğunu kendisi de çok iyi biliyordu çünkü. "Sonunda da ayrıldınız."

"Bana kalsa asla onu bırakıp bir yere gitmezdim Melike. İnan bana aşkım için savaşmayı çok istedim ama babama karşı gelemezdim. Küçüklüğümden beri bana ana-babaya saygı duyulması gerektiği öğretildi. Babamın benimle ilgili bir çok hayali vardı. Tüm işlerinin başına beni geçirmekti niyeti. Ona karşı gelemezdim. Nehir'in ise bu hayatta annesinden başka kimsesi yoktu. O da onu bir başına bırakmak istemedi. Annesinin de bizimle birlikte yaşayabileceğini söylememe rağmen, teklifimi kabul etmedi. Annesinin asla bizimle gelmeyeceğine inanıyordu. Ne kadar uğraşsam da Nehir'i ikna edemedim ve sonunda da yollarımızı ayırdık. Adana'ya döner dönmez

işlerin başına geçtim. Bir iki yıl sonra da annemin bir arkadaşının kızı olan Sema'yla evlendim."

"Sizin adınıza çok üzüldüm ama keşke aşkınız için savaşmayı deneseydiniz."

"Tek başına uğraşmak yetmiyor," diyerek burukça gülümsedi karşısındaki kadına Ferhat. "Aşk için iki kişi gerekiyor. Ne ben babama sırtımı dönebilirdim ne de Nehir annesini bırakıp benimle birlikte gelebilirdi."

"Peki nasıl oldu da İstanbul'a yerleştin?"

"Babamın vefatından sonra işleri daha da büyütmek istedim. Bu sebeple buradaki bir şirkete ortak oldum. Karımı da kaybedince Adana'da daha fazla kalmak için bir sebebim kalmadı. Gerçi annem hâlâ orada. İşlerden fırsat buldukça Tuğba'yla sık sık gideriz onun yanına."

Melike dilinin ucuna kadar gelen soruyu sorup sormamak konusunda oldukça kararsızdı. Ama kendini tutabilmesi de mümkün değildi. "İstanbul'a döndükten sonra, onu tekrar gördün mü?"

"Hayır, görmedim."

"Aradan geçen zamanlarda neler yaptığını hiç mi merak etmedin?"

"Elbette merak ettim ama onu arayıp sormaya cesaret edemedim," dedi derin bir iç çekerek.

"Ama neden? İnsan aşık olduğu insanı nasıl arayıp sormadan durabilir ki?"

"Çünkü korktum. Başkasıyla evlenmiş olduğunu duymaktan korktum. Aradan altı yıl geçmiş olmasına rağmen, ben onu hâlâ çok seviyorum Melike. Onun başkasıyla mutlu olduğunu öğrenmeye dayanamam. Bu yüzden arayıp sormadım onu."

Melike'nin boğazına bir yumru gelip oturmuştu sanki bir anda. Neden her şey ona Çağrı'yı anımsatıyordu sanki? Daha bu sabah boşanma konusunda çok kararlıyken, şimdi neden onsuz geçecek seneleri düşünmek kendisine bu kadar acı veriyordu? Ferhat şimdi sevdiği kadının başkasıyla mutlu olduğunu öğrenmekten korktuğu-

na göre, ileride kendisinin de Çağrı konusunda aynı hislere sahip olmayacağını kim garanti edebilirdi? Mantığı "O seni aldattı, aşağıladı! Bir süre sonra onu tümden unutursun," dese de, kalbi bunun böyle olmayacağını çok iyi biliyordu.

"Ya peki kimseyle evlenmediyse? Ya o hâlâ senin geri dönmeni bekliyorsa?" diye sordu titreyen sesiyle. "Bu ihtimal bile onu araman için yeterli değil mi?"

"Öyle elbette ama cesaretsiz bir insanım ben. Daha fazla acı çekmek istemiyorum, bu yüzden geçmişi geçmişte bırakmak en iyisi."

Ferhat'a bu konuda hak veremiyordu Melike. Kendisi geçmişte aşkı için her şeyi göze almışken, onu anlayabilmesi mümkün de değildi zaten. Keşke Çağrı kendisini sevmiş olsaydı. Onun ihanetine uğramamış olsaydı eğer onunla şimdi çok güzel bir evlilikleri olabileceğini düşünüyordu. Ama bu aşk her zaman tek taraflı olmaya mahkumdu. Çağrı aşk ve sevgi kavramlarının ne anlama geldiğini bile bilmeyen bencil herifin tekiydi.

"Kim bilir belki sizi tekrar karşılaştırma görevini kaderiniz yerine getirir," diyerek gülümsedi genç adama. "Çünkü herkes aşkına karşılık bulamıyor ve bence bu dünyada birbirini seven her çift ne olursa olsun mutlaka birlikte olmalı."

Mehmet'in oturduğu siteden içeri arabasını sürerken oldukca heyecanlıydı Sinem. Bugün ilk kez sevgilisini iş yerinde ziyarete gitmişti, şimdi de ilk kez onun evini görecekti. Kısa sürede Mehmet ile oldukça uzun bir yol katetmişlerdi. Bu durum kendisini zaman zaman endişelendirse de, Mehmet'le birlikte olmak onu çokta mutlu ediyordu.

Mehmet'in yaşadığı evin önünde arabasını durdurduğunda, Sinem gözlerine inanamadı. Mehmet'in bu saray yavrusunda yaşadığına inanamıyordu. Gerçi bir keresinde Melike'nin Mehmet'in evinden nasıl hayranlıkla bahsettiğini duymuştu, ama bu kadarını hayallerinde bile canlandırabilmesi mümkün değildi genç kadının.

Ev hediyesi olarak yanında getirdiği kırmızı şarabı da alarak adımlarını eve doğru yönlendirdi. Bu gece için özel olarak hazırlanmıştı. Bunun için öğlen Mehmet'in yanından ayrıldıktan sonra, soluğu bir alışveriş merkezinde alması yeterli olmuştu. Her haliyle Mehmet'e güzel görünmek istiyordu.

Zili çaldıktan kısa bir süre sonra, kapıyı tüm çekiciliğiyle açmıştı Mehmet. Genç adamın da bu gece için özenle hazırlandığı her halinden belli oluyordu. Sinem'i görür görmez yüzünde beliren gülümsemesiyle de genç kadının aklını baştan almayı kolayca başarıyordu.

"Merhaba," diyerek gülümsedi Sinem. "Misafir kabul ediyor musun?"

Mehmet bir adım geri çekilerek genç kadının içeri geçmesine izin verdi. "Seni her zaman kabul ederim," diyerek Sinem'in beline kollarını doladı. Onun dudaklarından küçük bir öpücük çaldıktan sonra geri çekildi ve sevdiğini baştan aşağı süzdü. "Yine çok güzelsin."

"Bugün eteğimin boyu yüzünden kıskançlık krizlerine girmek yok mu?" diyerek tek kaşını alayla kaldırdı Sinem.

"Bu güzellikleri sadece ben göreceğime göre, kıskanmama da gerek yok demektir."

Sinem'in beline tek kolunu dolayarak, genç kadını salona doğru yönlendirdi. Sinem geçtikleri her yeri hafızasına kazımak istercesine yakından inceliyordu. Mehmet'in oldukca varlıklı olduğunun yeni yeni farkına varıyordu. Bir mimarlık şirketinin insana bu kadar mal mülk kazandırabileceğini daha önce hiç düşünemezdi.

Salondaki koltuklardan birinde yerini alırken, "Evin çok büyük ve oldukca gösterişli," dedi. Elindeki şarabı da sehpanın üzerine bıraktı.

"Babam sağ olsun, oldum olası gösterişli şeylere meraklıdır."

"Senin zevkin değil mi yani?"

"Antikalara karşı çok fazla bir merakım yoktur. Evi satın aldığımda dekorasyon işini annem ve babama bırakmıştım."

Sinem'in bakışları salonun bir duvarındaki fotoğrafları bulduğunda, yerinden yavaşça kalkarak, o tarafa doğru yöneldi. Bir duvarı boydan boya kaplayan çerçevelerde birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını gösteren bir aile vardı.

"Çok güzel çıkmışsınız."

Mehmet, Sinem'e arkasından sarılarak, yüzünü genç kadının saçlarının arasına gömdü. Onun kokusunu iliklerine kadar içine çektikçe, kendini çok huzurlu hissediyordu.

"Yakında seninde resimlerin bu duvarı süsleyecek," diye mırıldandı ve bu kısacık sözün bile Sinem'i ne kadar mutlu ettiğinin hiç farkında değildi.

Sinem gülümseyerek Mehmet'e doğru döndü. "Yalnız bu ev tek başına yaşayan bir insan için çok büyük ve çok sessiz değil mi?"

"Tek başıma yaşamıyorum ki... Birçok çalışanım var."

"E peki şimdi neredeler?" diye etrafına bakındı.

"Hepsine bugünlük izin verdim. Seninle baş başa olmayı istedim."

Mehmet'in gözlerinde gördükleri Sinem'i dünyanın en mutlu kadını yapmaya yeterdi. Tutkuyla, aşkla bakıyordu o gözler. Ondan hâlâ bir aşk itirafı alamamış olsa da, Mehmet için gerçekten önemli olduğunu biliyordu genç kadın.

"Onlara izin vermeden önce, akşam yemeğini hazırlamalarını da söyledin mi bari?" diyerek takıldı sevgilisine.

"Elbette hayır. Sana yemekleri yapma görevinin bana ait olduğunu söylemiştim. Ben hiçbir konuda yalan konuşmayı sevmem güzelim, bu yüzden yemekleri senin gözlerinin önünde yapacağım."

"Nasıl yani? Daha hiçbir şey hazır değil mi?"

Sinem'in şaşkınlıkla aralanan dudaklarından bir öpücük çalarak, "Hayır, değil. Benim yamağım olmayı kabul eder misin?" diye sordu.

"Memnuniyetle. Gerçi yemek işinde çok usta olduğumu söyleyemem."

"Olsun, senin elinden zehir de olsa her şeyi yemeye razıyım ben."

"İleride bu sözlerini sana zevkle hatırlatacağımdan emin olabilirsin canım."

Mehmet'in rehberliği eşliğinde salondan mutfağa doğru ilerlediler ve evin mutfağını gördüğünde, az öncekinden de büyük bir şaşkınlığa uğradı. "Bu evin mutfağı bile benim dairemden büyük!"

"Biraz abartmıyor musun?" diye gülümseyerek sordu Mehmet.

"Hayır canım, hiç abartmıyorum."

"Biz ailecek geniş yerleri daha çok severiz. Ara sıra annemle babam yanıma gelir, birlikte bu evde kalırız. Hatta bazen ablam, eniştem ve yeğenlerim de beni ziyarete gelirler. Büyük evin kimseye bir zararı olmuyor yani."

Bir sandalyeye otururken, "Haklısın. İnsanın büyük bir ailesi olunca, evi de büyük oluyor," diye mırıldandı. Mehmet Sinem'in yüzünün bir anda düştüğünü farketti.

"Bundan sonra sen de benim ailemdensin," diyerek genç kadının çenesinden tutarak, gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Benim neyim varsa, hepsi senin. Annem ve babamın da seni görür görmez seveceklerinden eminim."

Mehmet'in her bir sözü ruhuna işliyordu ve mutluluğuna mutluluk katıyordu. Az öncesine kadar kendi anne-babasızlığına üzülürken, şimdi Mehmet'in varlığıyla dünyadaki her şeye sahipmiş gibi hissetmeden edemiyordu.

"Karşıma çıktığın için çok şanslıyım ben."

Sinem'in başını göğsüne yaslayıp, onun saçlarını okşarken, "Asıl şanslı olan kişi benim. Keşke daha önce karşılaşsaydık seninle. Çok fazla zaman kaybetmemize gerek kalmazdı," diye mırıldandı.

Sinem'in aklına bir anda bir yıl önce bu evde yaşanılan o talihsiz olay geldi. Başını kaldırarak tekrar Mehmet'in gözlerinin içine baktı. "Melike bu evde kocasının gerçek yüzünü görmüştü, öyle değil mi?" diye sordu.

Sinem'in birdenbire bu talihsiz olaydan bahsetmesi hoşuna gitmemişti genç adamın. Böyle güzel bir akşamda böylesine kötü bir olaydan bahsetmeleri gerekiyor muydu gerçekten de? "Evet ama o geceden bahsetmek zorunda mıyız?"

"Hayır, elbette değiliz. Birden aklıma geldi işte. Melike o gece o anlara şahit olmasaydı, asla Çağrı'dan kopamazdı."

"Bence hâlâ daha kopabilmiş değil Sinem," diyerek buzdolabına doğru yönlendirdi adımlarını genç adam.

Sinem bakışlarıyla Mehmet'i takip etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Çağrı'nın ihanetiyle bir yıldan uzun bir zaman önce yüz yüze geldi ama hâlâ onunla evli, öyle değil mi?"

"Evet, ama..."

"Peki niye hâlâ onunla evli olduğunu biliyor musun?" Buzdolabından çıkardığı yemeklik malzemeleri tezgahın üzerine koyarken, Sinem'den gelecek cevabı bekliyordu.

"Çünkü önce ona acı çektirmek istiyor. Onun kendisine yaptıklarını ödetmenin peşinde."

"Bu söylediğine gerçekten inanıyor musun sen?"

"Elbette."

"O zaman sen ya gerçekten safsın, ya da çok hayalperestsin."

Mehmet'in bu sözlerinden hoşlanmayarak, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Senin düşüncen daha farklı sanırım?"

"Hemen dikenlerini çıkarma, ben sadece seninde bilmen gereken bir gerçeği dile getireceğim," diyerek güldü Mehmet. Sinem'in bu aksi hallerine bile bayılıyordu.

"O zaman dinliyorum seni."

"Melike kocasına hâlâ aşık. Bence bu intikam planının arkasında bile ona duyduğu o büyük aşk var. Çağrı'yı hayatının sonuna kadar kaybetmeyi kabullenemediğinden, kendince böyle bir bahanenin arkasına sığınıyor."

"Hayır, yanılıyorsun. Melike bundan sonra asla Çağrı'ya geri dönmez. Bu yüzden böyle bir bahanenin arkasına sığınmasına da gerek yok!"

"Hadi ama yapma Sinem. Sen çok akıllı bir kadınsın. Gerçeğin ne olduğunun da bence farkındasın. Sadece öyle olmamasını umuyorsun."

"Melike Çağrı'ya geri dönmez!" dedi inatla genç kadın.

"Evet, haklısın. Bu saatten sonra onunla tekrar birlikte olmak istemeyecektir. ama onun hayatından sonsuza kadar çıkıp gitmesini de göze alamıyor yani ne onunla ne de onsuz olabiliyor."

Mehmet'in sözlerinin doğru olduğunun farkındaydı Sinem yine de bunu kabullenmesi çok zordu. Ne de olsa işin ucunda en yakın arkadaşının mutsuzluğu vardı. Melike ne Çağrı'yla olabiliyordu ne de Çağrı'sız. Ama bir gerçek daha vardı ki, o da Melike'nin Çağrı'sız Çağrı'yla olduğundan da fazla mutsuz olacağıydı.

"Öyle olmasını istemiyorum. Bu yüzden Melike'nin başka birini tanıyıp, aşık olması için elimden geleni yapacağım."

Mehmet başını inanamazcasına iki yana salladı. "Bu söylediklerin çok saçma. O zaten kocasına aşık, başka birine nasıl aşık olabilir ki?"

"Neden olamasın? Hayatta her şey mümkündür Mehmet."

"Böyle düşünebildiğine göre, aşk denilen duygu sana hiç uğramamış demektir."

Mehmet'in yakınına kadar gelip gözlerinin içine bakarak söylediği bu sözler, tüm benliğini altüst etmeye yetti. "Seninde bu kadar kendinden emin konuşmana bakacak olursak, aşk denilen duygu sana daha önce uğramış olmalı."

Sinem'in yanağını tüy kadar hafif bir dokunuşla okşarken, bakışlarını bir an olsun onun bakışlarından kaçırmadı Mehmet. "Kısa bir zaman öncesine kadar aşkın ne demek olduğunu bilmeyen bir adamdım ben ama seninle birlikte her şey değişti. Şimdi aşık olmanın, birini kendinden bile çok sevmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum. Bu yüzden Melike, Çağrı'yı unutamaz diyorum ya zaten."

Sinem resmen nefesini tutmuştu duyduklarından sonra. Mehmet'in hissettiklerinin aşk olmasını her şeyden çok istemişti ve şimdi bu isteğinin gerçekleştiğini bizzat sevdiği adamın ağzından duyuyordu. "Sen bana...Âşık mısın gerçekten?"

"Elbette aşığım. Bundan şüphen mi var yoksa?"

"Şey... Yokta. Sen daha önce hiç aşktan bahsetmeyince, ben belki..."

Parmağıyla Sinem'in dudaklarını örterek, "Duygularımı sözlerle ifade edebilen bir adam olmadım hiçbir zaman. Ama hareketlerimle sana aşkımı defalarca kez itiraf ettiğime eminim ben," dedi.

Sinem bu kadar sulu gözlü olduğunu daha önce bilmezdi. Ama Mehmet konuştukca göz yaşları akmak için resmen fırsat kolluyor gibiydiler. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. "Çok seviyorum."

Sinem'in dolan gözlerinin üzerine birer öpücük bıraktı genç adam. Ardından rotasını sevdiğinin dudaklarına doğru çevirdi. Onu içine katmak istercesine tutkuyla öptü. Elinden gelse, bir an olsun kopmak istemezdi genç kadından. Ama nefes alma ihtiyacıyla geri çekilmek zorunda kaldı. Sinem'in kapalı gözlerine bakarak, "Duygularımı sıkca dile getiremesem de, sakın sevgimden şüphe duyma Sinem. Seni daha önce kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum," dedi.

"Ben de seni çok seviyorum. Ama bu sözlerle bana yemek yapmaktan kurtulacağını sanıyorsan, çok yanılıyorsun."

Sinem'in bu sözlerine içten bir kahkaha atarak, bir adım geri çekildi genç adam. "Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi. Sevgilimin açlıktan ölmesine asla izin vermem ben."

"Göreceğiz," diyerek meydan okurcasına kaşlarını yukarı kaldırdı.

"O halde bir an önce işe koyulalım sevgili yamağım."

Mehmet'le eğlenerek hazırladılar yemekleri. Ömründe yemek yapmanın bu kadar zevkli olabileceğine ihtimal vermezdi genç kadın. Ama sevdiği adamla birlikte yaptığı her şey çok anlamlıydı kendisi için. Mehmet'in ara sıra kendisini öpücüklere boğması ise bulutların üzerinde yürüyor hissi veriyordu.

"Yemekleri yakmadan hazırlamayı başardık," diyerek gururla Mehmet'le beraber kurdukları sofraya baktı.

"Sana bu işte oldukca iyi olduğumu söylemiştim güzelim."

"Görünce bunun doğruluğuna daha da inandım. Hadi bir an önce yemeğe başlayalım. Çok acıktım ben."

Birlikte hazırladıkları yemekleri yerlerken, her ikisi de bakışlarını birbirlerinin üzerinden ayıramıyordu. Sanki birlikte ve mutlu olduklarına inanamıyor gibi bir halleri vardı. Özellikle Sinem bu yaşadıklarının bir hayalden ibaret olmasından çok korkuyordu. Bu

yaşına kadar hayatına birçok kişinin girmek istemesine rağmen, hiç birine bu şansı tanımamıştı. Şimdi Mehmet'i kimseyi kendine yaklaştırmadığı kadar çok yaklaştırmışken, bir gün onsuzluğa mahkum kalmaktan korkuyordu ve belki de ilk kez Melike'nin Çağrı söz konusu olduğunda neler hissettiğini anlayabiliyordu. Çağrı'ya aynı zamanda hem yakın hem de uzak olmak, canını çok yakıyor olmalıydı.

Yemekten sonra bulaşık işini de birlikte hallettiler. Gerçi Mehmet çalışanların sabah erkenden ortalığı toplayacaklarını söyleyip, bu işten kaytarmak istemişse de, sevgilisini bir türlü bu konuda ikna edebilmeyi başaramamıştı.

Son kirli tabağı da bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra, "Birlikte film izlemeye ne dersin?" diye sordu Mehmet.

"Harika olur. Hangi filmi izleyeceğiz?"

"Sen karar ver."

Mehmet'in kollarının arasında salona doğru yürürken, "Bir korku filmi olsun," dedi.

Mehmet şaşkınlıkla sevgilisine baktı. "Romantik-Komedi yerine korku filmi mi izlemek istiyorsun?"

"Evet, niye şaşırdın ki bu kadar?"

"Genelde kadınlar Romantik-komedi severler sanıyordum."

"Ben o kadınların grubuna girmiyorum canım."

"İnan bana bunu fark edeli çok oldu. Hadi sen otur bakalım, ben de bulduğum en korkunç filmi dvd'ye takayım. Böylelikle film boyunca kollarımın arasından çıkmak istemeyeceksin," diyerek çapkınca göz kırptı.

Evinin sessizliği huzur veriyordu genç adama. Kafasını dinleyebildiği tek yer bu evdi. Gerçi geçmişte bu evde fazla zaman geçirmemek adına çok çabalamamış değildi ama her zaman sevmişti burayı.

Salonundaki kanepeye uzanmış bir şekilde tavanı seyrederken, aklında sürekli geçmiş günler vardı. Yalnız kaldığı her an kendine

işkence edercesine geçmişi düşünüyordu. Çağrı birçok hata yapmıştı. En büyük hatasını ise, buna değmeyecek bir kadın için Melike'yle evlenerek yapmıştı. Ona hiç acımayarak, gururunu defalarca kez kırmıştı. Sırf Melike'ye verdiği acılar yüzünden bile cehennemde yanmayı sonuna kadar hak ediyordu Çağrı ve Gökhan'ın düşüncesinin aksine, hiçbir şekilde Melike'den af dilemeye hakkı olmadığını çok iyi biliyordu.

Bu evliliğe evet demesinin sebebi olan o günü düşündüğünde, hâlâ içi acıyordu.

O gün şirketten çıkarken oldukça neşeliydi, ta ki binanın önünde kendisini bekleyen kadını görene kadar. İşte o an yüzündeki gülümseme anında solmuştu. Yıllardır görmediği kadının bir anda karşısında ne işi olduğunu merak ediyordu.

"Senin ne işin var burada?" diye sordu sertçe.

"Seninle konuşmam gereken şeyler var."

"Yıllar önce seni bir daha görmek istemediğimi söylememiş miydim ben sana? Bundan sonra sakın bir daha karşıma çıkayım deme!"

Kadının yanından geçip gitmek üzereyken, onun sözleriyle tekrar durmak zorunda kaldı.

"Annen olarak seninle konuşmaya hakkım var oğlum! Lütfen beni bir kez olsun dinle. Lütfen."

Oğlum... Bu kelimenin daha önce bu kadının ağzından çıktığını hatırlamıyordu Çağrı. Oysa küçükken ondan duyacağı tek bir sevgi sözcüğüne o kadar hasretti ki... Şimdiyse bu tek kelime kanını dondurmaya yetiyor, içinin en büyük acılarla kavrulmasına sebep oluyordu.

"Seni dinlemek istemiyorum. Ayrıca yıllar önce ben daha küçük bir çocukken, benim artık oğlun olmamı istemediğini kendi ağzınla söylemiştin bana. Bunu ne çabuk unuttun?"

"Hata ettim. Her insan hata yapar oğlum. İnan bana çok pişman oldum ama iş işten geçmişti."

"Yalanları bir kenara bırakmaya ne dersin? İnan bana senin sahte pişmanlığın zerre umurumda değil benim."

"Ne olursa olsun, ben senin annenim! Beni dinlemek zorundasın!"

Çağrı öfkeli bakışlarını artık hiç çekinmeden annesinin üzerine yöneltti ve her bir kelimesini vurgulayarak, "Sen benim annem değilsin!" diye tısladı. "Bir daha sakın karşıma çıkayım deme. İnan bana o zaman şimdi olduğu kadar sakin kalamayabilirim."

Arkasını dönüp, bir iki adım atmak isterken, yine duydu o sesi.

"Ben ölüyorum Çağrı! Ölmek üzere olan anneni son kez dinleyemez misin gerçekten?"

İşte böyle bir şey duymayı hiç beklememişti. Tekrar annesi olan kadına doğru dönerek, "Bu kadar alçalabildiğine inanamıyorum! Sırf seni dinlemem için, öleceğin yalanını nasıl söylersin?" diye öfkeyle sordu.

"Yalan değil! Eğer sen bana yardım etmezsen, birkaç aya kalmadan öleceğim! Lütfen son kez dinle beni. Sana her ne kadar annelik yapamamış olsam da, seni ben doğurdum! Bu kadarcık saygıyı beklemek hakkım."

Ve o andan sonra pes etmişti Çağrı. Bir süre sonraysa bir kafede oturmuş, karşısındaki kadının anlattıklarını dinlerken bulmuştu kendini.

"Kan kanseriyim ben. İyileşebilmem için ilik nakli gerekiyor. Gereken donör bulundu ama tedavi masraflarını karşılayacak kadar param yok."

"Benden sana para vermemi mi istiyorsun?" diye sordu duyduklarının şaşkınlığını üzerinden atamadan.

"Senden başka kimsem yok oğlum. Bana bir tek sen yardım edebilirsin."

"Yıllarca arayıp sormadığın oğlunu, ölmek üzereyken hatırlayabilmen çok anlamlı gerçekten."

"Bana istediğin kadar kız, aşağıla... Bunları hak ettiğimi biliyorum ama bu son, bundan sonra seni rahatsız etmeyeceğim. Yardım et bana. Kurtar beni."

Karşısındaki kadının gözlerinin içine baktıkca, geçmişteki acıları kendilerini bir bir hatırlatıyordu. Zamanında ne çok sevmişti annesi-

ni. Onun mutluluğu için o çocuk haliyle bile elinden gelen her şeyi yapmaya çalışmıştı. Her seferindeyse annesinin mutluluğu yerine, kızgın halleriyle yüz yüze gelmek zorunda kalmıştı. Bir zamanlar çok sevdiği kadın şimdi kendisinden hayatını kurtarmasını istiyordu. Çağrı'nın bunu yapmak için hiç geçerli bir sebebi yoktu oysa. İstese şu dakika oturduğu sandalyesinden kalkıp, kafeden çıkıp gidebilirdi. Bir zamanlar onun kendisini bir başına bıraktığı gibi, Çağrı da onu bir başına bırakabilirdi. Evet, bunu yapmayı her şeyden çok istiyordu. Ancak bu şekilde annesiyle ödeşebileceklerinin farkındaydı ama yapamadı çünkü o küçük çocuğu hâlâ içerisinde yaşatıyordu.

"Ne kadar lazım?" diye sorduğunda bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi kalmayacağını bilmiyordu.

İşte o gün Çağrı'nın geleceğini tümüyle etkilemişti. Annesine lazım olan parayı bulmak için İsmet Bey'in önüne sunduğu teklifi gözünü kırpmadan kabul etmişti. Bir zamanlar kendisini arkasına bile bakmadan terk eden kadın için, yine kendisini feda etmişti.

Melike'yi ne kadar tatlı bir kız olarak görse de, başta ona karşı bir ağabey şefkatinden başka bir şey hissetmemişti ama zaman geçtikçe onun ilgili hallerinden etkilenmekten de kendisini alıkoyamamıştı. İşte o anlarda Melike'nin kendisine hissettirdiklerinden kaçmak için önüne çıkan her fırsatı değerlendirmişti. Şimdi düşününce yaptığı her şeyin aptallıktan başka bir şey olmadığını biliyordu ama geçmişin yaralarını hâlâ yüreğinde taşırken, Melike'yle mutlu bir gelecekleri olabileceğini asla düşünemediğini de hatırlıyordu. Çağrı'ya göre Melike babasının kendisi için satın aldığı oyuncakla bir süre oynayacak, sonra da bir kenara atıp unutacak o şımarık zengin kızlarından biriydi. İşte Melike'nin sonunda kendisinden sıkılacağı ve annesi gibi istemeyeceğine o kadar şartlandırmıştı ki kendisini, yapmaması gereken hataları ardı ardına yapmıştı. Şimdi ne kadar pişman da olsa, artık çok geçti ve yaptıklarının hiçbirine bir kılıf uyduracakta değildi. Gerçekler apaçık ortadaydı. Çağrı, Melike'yi hak etmiyordu. Bunu bildiği içinde, karısına karşı olan hislerini kabullenmesi hiç kolay değildi.

Çalan telefonunun sesiyle düşüncelerinin arasından sıyrıldı. Kot pantolonunun cebindeki telefonu çıkarırken, huzurlu sessizliğinin bozulmasından dolayı hiç hoşnut olmadığı yüzünün her bir karesinden anlaşılıyordu. Özellikle arayan kişiyi gördüğünde, sıkıntılı bir iç çekmekten alıkoyamadı kendisini.

"Ne var Arzu?"

"Sana da merhaba aşkım." Arzu'nun ses tonundan ne kadar sitemli olduğunu anlaması zor olmadı.

"Neden aradın?"

"Seni özlediğim için olamaz mı?"

Çağrı eliyle alnını sıvazlayarak, "Biz seninle ayrıldık Arzu. Beni özlediğin için arama aşamalarını çoktan geçtik yani," dedi. Nedense bu kadına çok uzun bir zamandır tahammül edemiyordu. Aslında şimdi düşününce, Melike teyzesinin yanına Antalya'ya gittiğinden beri Arzu'yla öyle çokta isteyerek görüştüğü olmamıştı.

"Ayrılıp ayrılmadığımızı tartışmak için kapıyı açmaya ne dersin sevgilim?"

"Anlamadım? Sen neredesin?" diyerek hızla uzandığı yerden doğruldu.

"Nerede olacağım, evinin önündeyim. Hadi kapıyı aç, bekliyorum." Arzu'nun son sözlerinden sonra telefonu yüzüne kapatmasıyla olduğu yerde kalakaldı genç adam. Sonra kapıyı açmak için oturduğu yerden kalkarak, adımlarını dış kapıya doğru yöneltti. Kapıyı açtığında ise, karşısında gülümseyen bir Arzu buldu.

"Çok özledim seni," diyerek Çağrı'nın boynuna kollarını dolamak istedi ama genç adam buna izin vermeyerek kadının kollarını sıkıca tuttu.

"Ne işin var senin burada?" Arzu'nun kollarını kendisinden uzaklaştırarak, gözlerinin içine öfkeyle baktı.

"Bu ne kabalık böyle Çağrı? Ayrıldığımızı söylesen bile, bizim bir geçmişimiz var! Bana bu şekilde davranmaya hakkın yok senin."

"Öyle mi dersin? Sana canımın istediği şekilde davrandığımı daha önce de söylediğimi hatırlıyorum ama ben."

"Olabilir ama ben senden ayrılmak istemiyorum! Ve buraya aramızı düzeltmek için geldim." Bu sözleri söylerken, vücudunu işveyle genç adama yasladı. "Hadi içeri girmeme izin ver. Sana unutamayacağın bir gece yaşatacağıma emin olabilirsin."

"Seni daha önce bu eve aldığımı hatırlıyor musun ki, şimdi içeri girmek için izin istiyorsun?"

"Her şeyin bir ilki vardır öyle değil mi? Hem tek başına yaşayan, bekâr bir adamsın artık sen. Bazı ihtiyaçlarını karşılaman gerekiyordur şimdi senin ve ben sana bu konuda yardımcı olacağımı söylüyorum. Bunu nerede yaptığımızın ne önemi var ki?"

Melike Antalya'ya gittikten sonra, bir zamanlar onunla paylaştığı bu eve hiçbir kadını getirmemişti Çağrı. Karısını aldatan ve aşağılayan bir adamın, geçmiş günlerin hatırına böyle düşünceli davranması beklenilmeyecek bir şeydi belki de.

"Defol git Arzu. Bir daha da sakın karşıma çıkma!"

Bir zamanlar kendisine çok yakın olan adamın, şimdiki hallerinden hiç hoşlanmıyordu Arzu. Bu yüzden öfkeyle, "Hepsi o karın olacak kadın yüzünden öyle değil mi? Erkek değil misiniz, hepiniz aynısınız! Kadın zayıflayıp, güzelleşince hemen ona geri dönesin geldi öyle değil mi? Ama görüyorum ki, sana geri dönmemiş," diyerek tüm kinini kustu.

"Karımla aramda olanlar sadece beni ilgilendirir ve unutma ki o benim karım, sense hiçbir şeyimsin. Bir zamanlar hoş vakit geçirdiğim her hangi kadından sadece bir tanesisin. Şimdi git buradan."

Arzu'nun ağzını açıp, bir kelime etmesine izin vermeden, kapıyı genç kadının yüzüne çarptı. Bir zamanlar Arzu'yla hoşça vakit geçirdiğini inkar etmiyordu ama evlendikten sonra o hoşca vakitler sadece bir kaçış yolu olmuştu Çağrı için. Şimdiyse Melike hayatında olmadığına göre, Arzu'ya da ihtiyacı yoktu. Bu hayatta annesi de dahil hiçbir kadına ihtiyacı yoktu.

Arkadaşının anlattıklarından sonra kahkahalarına bir türlü bir son veremiyordu Melike. Sinem'in âşık hallerinin bu kadar tatlı olabileceğini daha önceleri hiç düşünemezdi ama şimdi onun adına gerçekten çok seviniyordu. Mehmet'le birbirlerini buldukları için çok şanslılardı.

"Demek Selçuk abi seni aramasa gecenin sonu yatakta bitecekti öyle mi?" diyerek bir kahkaha daha attı genç kadın.

"Şöyle söylemesene Melike ya." Sinem ellerini alev alev yanan yanaklarına bastırdı. "Korku filmi izliyorken, ne ara kendimizi kaybettik bilmiyorum zaten."

Pazar sabahı Sinem'le denize karşı kahvaltı etmeyi kararlaştırmışlardı ve kahvaltının başından itibaren, sohbet konuları Mehmet ile Sinem'in ilişkileriydi. Melike duyduğu her yeni haberle keyiflendiğini hissediyordu.

"Sizi baş başa bırakmamak lazım. Ateş ile barut gibisiniz, her an alev alabilirsiniz."

"Geç bakalım sen dalganı."

"Ama ne yapayım... Selçuk abi olmasaydı şu an yeğenime hamile kalmış bile olabilirdin."

"Gerçekten abimin içine doğmuş olmalı. Hadi araması neyse de, bir de 'Evdeyim, hemen eve gel, seni bekliyorum'demez mi? Mehmet'le birlikte olduğumu tahmin etmiş olmalı."

"Her ne kadar enişte sinden hoşlansa da, bazı konularda ondan anlayışlı olmasını bekleyemeyiz."

"Haklısın. Hem ben de her şeyin bu kadar çabuk gelişmesini istemiyorum zaten."

"Senin adına çok seviyorum canım arkadaşım. Mehmet'le birbirinize o kadar yakışıyorsunuz ki, evleneceğiniz günü iple çekiyorum şimdiden."

"Daha dur canım, ne evlenmesi? Biz hâlâ birbirimizi tanıma aşamasındayız."

"Bence siz o aşamayı çoktan geçmişsiniz."

Arkadaşının neşeli halini gördükce Sinem'de neşelendiğini hissediyordu. "Beni boşver de sen anlat bakalım, ne yaptın görüşmediğimiz günlerde?"

"Yeni komşularımla bolca vakit geçirdim."

"Yeni komşuların mı?" diyerek şaşkınca sordu.

"Evet. Hani sana bir ara parkta küçük bir kız tanıdığımdan bahsetmiştim ya. İşte o ve babası benim kapı komşum. İki gündür Tuğba'yla vakit geçiriyorum. Birlikte parka gidip çokça eğleniyoruz."

"Tuğba ve babasıyla mı parka gidiyorsun?"

Kahvesinden bir yudum alarak, "Aslında sadece Tuğba'yla gidiyoruz. Babası çok yoğun çalışan bir iş adamı," dedi.

Sinem'in kafası iyice karışmıştı. "Sen bana şu baba-kızla tanışıklığını tüm detaylarıyla anlatsana."

Melike, Sinem'e Tuğba'yı ve sonrasında onun babasıyla aralarında geçenleri hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlattı. Sinem ise tüm dikkatini arkadaşına vermişti.

"Dul bir baba, öyle mi?" diye kendi kendine mırıldandı.

"Gerçekten çok talihsiz bir adam. Âşık olduğu kadınla birlikte olamadığı yetmezmiş gibi, çocuğunun annesini de kaybetmiş. Küçük kızıyla bir başına kalakalmış."

"Peki yakışıklı mı bu adam?"

Melike şimdi şaşkınlıkla bakıyordu arkadaşının yüzüne. "Sanırım öyle."

"Tuğba da seni daha çok annesi gibi görüyor diyebiliriz. Sana bu kadar bağlanabildiğine göre."

"Sen ne demeye çalışıyorsun Sinem?" diye sordu sinirlenerek Melike. Ne olursa olsun arkadaşının aklına getirdiği ihtimallerden hoşlanmamıştı.

"Sana başkasını tanıyıp sevmen gerektiğini söylemiştim ya... Neden o kişi Ferhat olmasın?"

Duyduklarından sonra çatalını sertçe tabağının kenarına bıraktı genç kadın. "Artık saçmalıyorsun. Ferhat benim sadece komşum. Ondan olsa olsa bana çok iyi bir dost olur. Hem ayrıca benim...." Sözlerinin devamını getiremeyerek, bakışlarını arkadaşından kaçırdı.

"Hem ayrıca ne? Hem ayrıca senin Çağrı'ya aşık olduğunu bildiğimi mi söyleyecektin? Evet canım bunu biliyorum ve ben bu yüzden sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Çağrı'yla bir geleceğiniz olamayacağını bana söyleyen kişi sen değil miydin? Eğer onunla tekrar birlikte olabileceğine inanıyorsan, hiç durma şu dakika ona git Melike. Hiç burada kendine boşuna işkence çektirme."

Sinem'in haklı olduğunu bildiği için sessiz kaldı ama akmak için fırsat kollayan göz yaşlarına engel olmak kendisi için gittikce güçleşmeye başlamıştı.

Sinem ses tonunu yumuşatarak sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Ona geri dönmek istesen de, bunu yaptığın takdirde kendinden ne kadar nefret edeceğini çok iyi biliyorsun ve sen onu bu kadar çok severken, onun seni hiç sevmemesine katlanamazsın. Bu yüzden bu umutsuz aşka bir son vermek zorundasın. Ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum güzel arkadaşım."

"Biliyorum ama söylediğin kadar kolay değil hiçbir şey. Hem ondan boşanmak için ilk adımı çoktan attım bile ben. Vedat'a davayı açmasını söyledim."

İşte bunu duymayı beklememişti Sinem. "Ne demek Vedat'a söyledim? Neden ona söylüyorsun?"

Sinem'le bu konuyu daha önce konuşmadığı için pişmandı Melike. Ani bir kararla Vedat'ı avukatı olarak belirlemişti ama arkadaşının bu habere tepki gösterebileceğini o anda hiç aklına getirememişti.

"O benim avukatım olacak."

"Ne?!" Sinem duyduklarına inanamıyordu. Aynı zamanda büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. "Ben dururken, gidip o adamdan avukatın olmasını mı istedin sen? Bunu nasıl yaparsın Melike? Hani senin dostundum ben?"

Sinem'in kırgın bakışları içini acıtıyordu. Onun masanın üzerinde duran elini tutarak, "Kırılma bana ne olur. Sadece sevdiğim adamdan boşanmama yardımcı olacak avukatın en yakın dostum olmasını istemedim. Ne olur anla beni Sinem," dedi.

Sinem bu duruma ne kadar bozulsa da, Melike'nin üzgün bakışları geri adım atmasını sağladı. "Tamam, kırılmadım. yani seni anlıyorum."

"Teşekkür ederim. İyi ki varsın."

"Sen de iyi ki varsın ama şu komşu Ferhat Bey konusunda ben çok ciddiyim."

Melike gözlerini devirerek, "Tekrar başlama Sinem," dedi.

"Bu konuda seni rahat bırakmamaya kararlıyım. Bu arada en kısa zamanda komşunla tanışmayı istiyorum, haberin olsun."

Melike gülerek başını iki yana sallıyordu şimdi. Tabii onun bu neşeli hallerinin de bir sonu vardı. Kafeden içeri giren çifti gördüğünde yüzündeki gülümseme anında silinivermişti.

"Bunların burada ne işi var?" diye öfkeyle gözlerini kıstı. Güzel başlayan günü, güzel bitmeyecekti anlaşılan.

~Bölüm Yirmi İki~

Sinem Melike'nin bir anda neden bu kadar öfkelendiğini anlayamamıştı. Ama onun kıstığı gözleriyle baktığı yöne doğru başını çevirdiğinde karşılaştığı görüntü aydınlanmasını sağladı. En az Melike kadar öfkeli gözlerle kocasının kolunda salınan sarışına baktı.

"Pazar sabahları bile boya küpüne düşmüş gibi kadına bak ya," diye söylenmeden edemedi.

Melike ise bakışlarını bir an olsun ayırmıyordu karşısındaki çiftten. Tuna Bey ile karısının ilerideki bir masaya gülüşerek geçip oturmalarını izlerken, bu durumun büyük bir haksızlık olduğunu düşünmeden edemiyordu. Kendisi kocasından uzun zamandır ayrıydı, Arzu ise kocasına boynuzları takmış olmasına rağmen hâlâ onun yanındaydı. Bu haksızlık değil de neydi?

Arzu'nun etrafta dolanan bakışlarının bir anda kendisini bulmasıyla sakinliğini korumaya çalıştı genç kadın. Arzu Hanım da karşısında bir anda sevgilisinin karısını bulmaktan dolayı hiç memnun kalmamış gibi görünüyordu ve kocasına her ne söylediyse oturduğu yerden kalkıp yanlarına doğru yaklaşmaya başladı.

"Buraya doğru geliyor," dedi sinirle Sinem'e.

Sinem ise kadının bu pişkinliğine inanamayarak, "Utanmaza bak ya! Ay bunun saçını başını yolarım ben valla," dedi.

"Sakin ol Sinem. Bakalım Arzu Hanım'ın derdi neymiş."

Arzu, Melike ile Sinem'e doğru yürürken, yüzünden o sinsi gülümsemesini bir an olsun eksik etmedi. Melike'yi bugün burada göreceğini hiç tahmin edemezdi ama madem onunla tekrar karşı karşıya gelmişlerdi, o zaman bu fırsatı kullanacaktı. Çağrı nasıl kendi canını yaktıysa, Arzu da Melike'nin canını yakacaktı.

"Merhaba hanımlar," diyerek masanın yanında durdu. "Ne kadar güzel bir gün öyle değil mi?"

"Bir beş dakika öncesine kadar gerçekten güzel bir gündü ama şimdi kötüleşti," dedi Sinem Arzu'ya öldürücü bakışlarını atarken.

Arzu ise hiç bozuntuya vermeden Melike'ye doğru döndü. "Seni çok iyi gördüm şekerim. Kocanla aranız düzelmiş olmalı."

Melike ciğerlerine derin bir nefes çekerken, elinden geldiğince sakinliğini korumaya çalıştı. "Evliliğimi seninle konuşmayacağım Arzu. Neden çok sevgili kocanın yanına geri dönüp, bizi rahat bırakmıyorsun?" Bu sözleri söylerken Melike bakışlarını Arzu'nun kocası Tuna Bey'e çevirdi. Adam da bunu bekliyormuş gibi gülümseyerek başıyla selamlamıştı genç kadını. Melike bir kez daha midesinin bulandığını hissetti.

"Kırk yılda bir karşı karşıya geliyoruz seninle, bırak da az sohbet edelim," diyerek çektiği sandalyeye kuruldu Arzu. Bunu gören Sinem'in gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

"Kızım sende hiç mi utanma yok? Kocasını ayarttığın kadının masasına hangi yüzle gelip oturuyorsun?"

"Bunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum şekerim!"

Melike ters bakışlarla Arzu'yu süzdü. Sinem ise aldığı cevaptan sonra burnundan soluyordu resmen.

"Sendeki bu cesarete inanamıyorum. Kocan bir iki masa ötemizdeyken, ona gerçekleri anlatabileceğimden hiç mi korkmuyorsun?" diye sordu Melike.

"Korkmamı gerektiren bir durum mu var ortada? Ayrıca istediğini yapmakta özgürsün. Ne de olsa kocam beni kapıya koysa da, gidebileceğim başka bir kapım daha var benim."

Arzu'nun Çağrı'dan bahsettiğine emindi genç kadın. Her ne kadar bu durumun canını yakmadığını söylese de kendi kendine, yüreği sızım sızım sızlıyordu o anda. Sinem de arkadaşının gözlerine gelip yerleşen acının farkındaydı. Bu yüzden tekrar öfkeyle Arzu'ya doğru döndü.

"Defol git buradan! Yoksa kocana gidip, her şeyi anlatma görevini ben üstleneceğim! Hatta onun sana zina gerekçesiyle boşanma davası açmasını sağlayıp, avukatlığını bile seve seve yapabilirim."

"Aman ne korktum!" diyerek Sinem'e korkmadığını gösteren bir bakış attı.

"Ne istiyorsun Arzu?" dedi Melike sıkıntıyla. Artık sıkılmıştı bu durumdan. Çağrı'dan da onun beyinsiz sevgilisinden de sonsuza kadar kurtulmak istiyordu. Kocasına beslediği aşk kendisine acı vermekten başka bir işe yaramıyordu ne de olsa.

"Hiç canım ne isteyebilirim ki? Sadece hiçbir şeyin senin davet gecesinde söylediğin gibi olmadığını bildiğimi söylemek istemiştim sana."

"Anlamadım?" dedi genç kadın sinirle.

"Dün Çağrı'yla birlikteydim. Sizin evinizde... Aaa pardon, o ev artık sadece Çağrı'nın evi. Kocan gerçekten çok iyi bir ev sahibi. Gerçi her zaman öyleydi. Davet gecesi onunla barışacağınızı düşünmüştüm ama dün gece yanıldığımı Çağrı bana bizzat kendisi kanıtladı."

Sinem'in avucunun içi kaşınıyordu resmen. Arzu denilen kadının saçını başını yolmayı her şeyden çok istiyordu o anda. Ama ne yazık ki etraf müsait değildi. Bulundukları yerde olay çıkarmaları hiç iyi olmazdı. Ama Melike'nin gittikce solan yüzü Sinem'in kendisini çaresiz hissetmesine yetiyordu. Duyduklarının onun üzerindeki etkisini tahmin edebiliyordu. Bir zamanlar kocasıyla en özel anlarını yaşadığı evde Çağrı'nın Arzu'yla beraber olma düşüncesi canını çok fazla yakıyor olmalıydı.

"Ne dememi bekliyorsun?" dedi duygularını belli etmemeye çalışarak Melike. Aslında duydukları canını yakmıştı, hâlâ daha yakıyordu. Ama bunu Arzu'ya belli edecek kadar aptal değildi.

"Bir şey demeyecek misin? Bana bağırıp çağırmayacak mısın? Ya da ne bileyim... Saçımı başımı yolmayacak mısın?" diye sordu şaşkınca Arzu.

Melike ise alaycı gülümsemesini yüzüne takındı. "Bunu neden yapayım? Çağrı'yı artık zerre kadar umursamıyorum ki ben... Onunla ne istiyorsan yapabilirsin."

"Sen gerçekten de şımarık bir kız çocuğusun. Çağrı zamanında çok haklıymış."

"Demek çok sevgili kocam benim şımarık bir kız olmamdan şikayet ediyordu öyle mi?" diye sordu Melike zoraki gülümsemesiyle. Çağrı'nın sevgilisiyle kendisi hakkında konuşma düşüncesinden nefret ediyordu.

"Senin bu tavırlarından hep şikayetciydi. O yüzden hep bana geldi ya!"

"Seninle bu sohbeti yapmak istediğimden emin değilim Arzu. Hadi kalk gidelim Sinem, buranın havası iyice bozuldu."

Ayağa kalkıp gitmek isteyen Melike'nin bileğinden tutarak, "Sen onu hiçbir zaman hak etmedin Melike. Sen ona kendisini aciz hissettirmekten başka bir işe yaramadın. Onun seni aldatmış olmasına bu yüzden kızmamalısın çünkü sen aldatılmayı hak ettin! Senin aksine ben Çağrı'yı hep olduğu gibi sevdim. Ondan değişmesini hiç beklemedim. Sen ise onun hep senin istediğin gibi davranması gerektiğini ona söyleyip durdun. Sana layık bir eş olması için elinden geleni yaptın. Bu yüzden onun sana sırtını dönmüş olmasına şaşırmamalısın. Sen bu sonu kendin seçtin!" dedi.

Melike bileğini sertçe genç kadının elinden kurtardı. "Ne saçmaladığını bilmiyorum ama, yıllarca benim arkamdan iş çeviren kişiler sizdiniz! Bu yaptığınızın suçunu bile bana atmaya çalışıyorsun ya, gerçekten de dünyanın en yüzsüz ve utanmaz kadını sensin. Bundan sonra ayağını denk al Arzu! Çünkü bana yaptığının acısını bir gün senden kesinlikle çıkaracağım!"

Arkadaşına elindeki kahve kupasını uzatırken, onun üzgün yüzüne içi giderek baktı Sinem. O Arzu şıllığı yine Melike'yi üzmeyi

başarmıştı. Çağrı'yı hayatından çıkarmaya kararlı da olsa, duyduklarını genç kadının kaldırabileceği şeyler değildi.

"İyi misin?" diye sordu şefkatle. Melike'nin Çağrı yüzünden bir kez daha üzülüşüne tanıklık etmek istemiyordu Sinem. Ama durum tam da bunu gösteriyordu işte. Melike'nin başkasını tanıyıp, sevmesi gerektiğini söylerken haksız mıydı şimdi yani? Arkadaşını her seferinde böyle görmek yerine onun başkasına bir şans tanımasını tercih ederdi.

"İyiyim. Beni merak etme sen," dedi kahvesinden bir yudum alarak.

"O kadının sözlerini ciddiye alma. Seni kıskandığından öyle konuşuyor."

"Sence ben gerçekten geçmişte şımarık bir kız çocuğu gibi mi davrandım Sinem? Çağrı'yı çok mu sıkboğaz ettim?" diye sordu aniden Melike. Sinem ise duyduklarına inanamıyordu.

"Saçmalama Melike! Sakın o salak kadının söylediği gibi bu ihanetin tüm suçunu üstleneyim deme! Sen o adamı çok sevdin. Onu çok sevmekten başka bir suçun yoktu senin. Onun gözünün içine nasıl baktığını çok iyi hatırlıyorum ben."

"Doğru... Ben onu çok sevdim ama sanırım bir yerde ondan da beni çok sevmesini bekledim. Onun bana ait olduğunu hissetmek istedim. Bu yüzden onu yönetmeyi bile denedim. Sonuçta beni çok seven bir adamın istediğim her şeyi harfiyen yerine getireceğine inanıyordum. Ben kafamda sahte bir aşk yaratırken, Çağrı'dan hayallerimdeki kocayı oynamasını bekledim."

"Bana bak Melike," diyerek arkadaşının yüzünü kavradı iki eliyle. "Senin hiçbir suçun yok. Çağrı başından beri seni o kadınla aldatıyordu! Onun yaptığının hiçbir özrü yok! Kendini hiçbir şey için suçlama."

"Bir keresinde bana büyümem gerektiğini söylemişti. Belki de haklıydı Sinem. Ne zaman başım sıkışsa, hep babama koştum ben. Çağrı ilk canımı yaktığında da babama gitmiştim. Onun kucağında Çağrı için gözyaşı dökmüştüm ve bunun sonucunda babam bana

onu koca olarak satın almaktan hiç çekinmedi! Sonralarında da aynı şeyi yaptım ben Sinem! Ne zaman Çağrı'yla bir anlaşmazlığımız olsa, hep babama koştum. Ondan yardım diledim ve bu Çağrı'yı öfkelendirmeye her zaman yetti. Bizim aramız hep bu yüzden açıldı. O zamanlar bunun farkında değildim çünkü sürekli pembe gözlüklerimi takıyordum. Ama şimdi... Çağrı kadar olmasa da, benim de bu evliliğin doğru dürüst yürümemesinde hatam olduğunu biliyorum."

"Saçmalıyorsun!"

"Hayır, saçmalamıyorum Sinem. Bundan sonra Çağrı'yı asla affedemem, ama gerçekleri de görmemezlikten gelemem."

Sözlerinin doğruluğundan emindi genç kadın. Arzu'nun bugünki sözleri her ne kadar canını yakmış olsa da, gerçekleri görmesini sağlamıştı. Özellikle geçmişi şöyle bir düşündüğünde Çağrı'ya zaman zaman haksızlık ettiğini de kabul etmek zorundaydı.

Çağrı'yla ilk büyük kavgalarını Arzu denilen kadın yüzünden yaptıklarına inanamıyordu Melike. Oysa Arzu geçmişteki en büyük acısının sebebiydi. Çağrı'nın o kadını savunduğuna bu yüzden inanamıyordu. Kocasını herkesten deli gibi kıskanırken, onun eski sevgilisiyle özgürce görüşmesine nasıl sessiz kalabilirdi?

Ayrıca kocasının kendini küçük bir kız çocuğu olmakla suçladığına inanamıyordu. Oysa Melike sadece onu deli gibi kıskanıyordu. Seven insan sevdiğini kıskanmaz mıydı hiç? Melike de çok kıskanıyordu işte.

"Prensesim?" Babasının odasından içeri girdiğinde, yaşlı adam telaşla doğrulmuştu oturduğu yerden. Kızının gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne bakarken, endişesi tavan yapmıştı artık. "Bu halin ne?"

Hiç düşünmeden bıraktı kendisini güvenli kollara. Babası sırtını ve saçlarını okşarken, Melike hıçkırıklara boğularak ağlıyordu.

"Ağlama artık. Ne oldu anlat bana bakalım?"

"Ben...Ben onu çok seviyorum baba."

Kızını koltuğa oturttuktan sonra, eline aldığı mendille kuruladı göz yaşlarını. "Kocanı sevdiğini biliyorum güzel kızım."

"Onu çok kıskanıyorum ama o beni küçük bir kız olmakla suçluyor."

"Kocanla kavga mı ettiniz?" diyerek anlayışla gülümsedi İsmet Bey.

"Ben... Ben onun Tuna Bey'in karısıyla çalışmasını istemiyorum baba. Bunu ona da söyledim. Ama bana kızdı."

"Ne var ki kızım bunda? İş için birçok bayanla çalışması gerekiyor onun."

"Ama o kadınla çalışmasın!" Babasına Çağrı'yı geçmişte öpüşürken yakaladığı kadının Arzu Tarhan olduğunu söylememişti. Bu yüzden yaşlı adam kızının bu haline haklı olarak bir anlam veremiyordu.

"Sen istemiyorsan çalışmaz. Yeter ki sen üzülme ve beni de üzme tamam mı prensesim?"

O günden sonra Çağrı'yla aralarını düzeltmek için elinden geleni yapmıştı Melike. Kocasını kıskansa bile bu kıskançlıkları ona belli etmemeye çalışmıştı çünkü Çağrı'nın kıskanılmaya tahammülü olmadığını artık biliyordu. Hem ayrıca artık Arzu yüzünden endişelenmesine de gerek kalmadığına emindi. Babası bu işle ilgileneceğini söylediyse, dediğini mutlaka yapardı.

O gün kocasıyla arasını iyice düzeltmek adına güzel bir akşam yemeği hazırladı. Aynı zamanda terzisine yeni diktirdiği elbiseyi giymişti üzerine. Hafif bir makyajla da tamamen hazırdı.

Mum ışığında yemek yiyeceklerdi. Filmlerde böyle romantik sahneleri çokça izlemişti Melike. Bir gün kendisinin de sevdiği adamla mum ışığında yemek yiyeceğini çokça kez hayal etmişti ve şimdi bu hayali gerçekleşecekti.

O akşam kocasının gelmesini dört gözle bekledi, bekledi ve bekledi... Geçip giden her saatle birlikte, yüzündeki gülümsemesi de anbean soluyordu. Masadaki mumlar bile neredeyse eriyip bitmişti ama Çağrı'dan hâlâ bir haber yoktu. Gözyaşlarını saklamak istercesine koltuğa kıvrılıp yattı. Çağrı'nın işinin çıktığını ve bu yüzden eve geç kaldığını düşünmek istiyordu. Telefonunu da çok yoğun olduğu için açmıyor olmalıydı. Bu düşüncelerle kıvrılıp yattığı kanepede uyuyakaldı.

Dış kapıdan gelen tıkırtılarla açtı gözlerini. Çağrı'nın sonunda eve geldiğine sevinerek, hızla doğruldu yattığı yerden ve kapıya doğru yürümeye başladı. Genç adam bu arada kapıyı açmış, kendini içeri attıktan sonra, yere çöküp kalmıştı.

Melike telaşla, "Çağrı iyi misin?" diyerek geldi kocasının yanına.

Çağrı o kadar sarhoştu ki, başını taşıyacak hali bile yoktu. Yine de bakışlarını karısının endişeli yüzüne çevirerek, "İyiyim... Çooook iyiyim," dedi.

"Neden bu kadar içtin sen? Hem neden bana gecikeceğini hiç haber vermiyorsun, seni çok merak ettim!"

Bu sözlere alayla gülümsedi Çağrı. "Affedersin... Sahibim olarak sana haber verme görevini ihmal ettim. Bir daha olmayacak böyle bir şey, buna emin olabilirsin."

"Ne saçmalıyorsun sen? Hadi gel, odamıza çıkalım."

Melike'nin kolunu tutmasıyla olduğu yerde irkildi genç adam. Bu sefer öfkeyle kurtardı kolunu genç kadından ve kendi çabasıyla kalkmaya çalıştı. "Dokunma bana!"

"Çağrı!" Melike gözlerinin dolmasına engel olamadı. Çağrı'nın kendisine bu kadar sert davranmasına alışkın değildi.

"Rahat bırak beni," diyerek merdivenlere doğru yöneldi. "Babacığına git ve beni rahat bırak! Hepiniz rahat bırakın!"

"Ne oldu söyle bana?"

"Ne mi oldu? Baban bana ne yapıp, ne yapmamam gerektiğini söyledi, hepsi o kadar!"

"Anlamıyorum ben..."

Çağrı bir kez daha öfkeli bakışlarını karısının göz yaşlarıyla ıslanan yüzüne çevirdi. "Sana büyü artık demiştim... Ama sen beni bir kez daha hayal kırıklığına uğrattın. Babana koşup, yine kucağında ağlayarak, bana istediğini bir kez daha yaptırmış oldun! Bundan sonra için rahat olsun karıcığım! Ne Arzu Tarhan ne de onun kocası Tuna Tarhan'la iş yapacağım! Sayende bu görevi bir başkasına kaptırdım!"

"Çağrı ben..."

"Başım ağrıyor," diyerek eliyle başını tuttu Çağrı. "Daha fazla konuşmak istemiyorum. Bundan sonra sizin istediğiniz gibi olsun. Artık sizin kuklanız olmaktan başka bir iş yapmayacağım."

O gün Çağrı'nın sözlerinin ne anlama geldiğini anlamamıştı Melike ama artık biliyordu. Çağrı'nın sahip ve kukla kelimeleriyle neyi kastettiğini biliyordu. Oysa Melike sadece kocasını kıskanmıştı ve bu kıskançlıkla sorunlarını bir kez daha babasının çözmesini istemişti. Bu Melike'nin yaptığı en büyük hataydı. Gerçi o dönemlerde bile Çağrı'nın kendisini Arzu'yla aldattığına emindi. Belki de bu yüzden bu kadar suçlamamalıydı kendisini ama yine de evliliğindeki problemleri babasına yansıttığı için hatalıydı. Bu gerçeği hiçbir şey değiştiremezdi.

Pazartesi sabahı şirkete gelmek bir işkenceden farksızdı Melike için. Daha dün Arzu'yla hiç hoş olmayan bir konuşma yapmışken, bugün Çağrı'yla yüz yüze gelmek istemiyordu. Ama başka çaresi de yoktu. Bugün için genç adamdan hazırladığı ihale dosyasını önüne sunmasını istemişti ve bunu yaptığına şimdi bin pişmandı.

Tıklatılan oda kapısıyla gücünü toparlamaya çalıştı. "Girin."

Çağrı'nın takım elbisesinin içerisinde ne kadar yakışıklı göründüğüne bir kez daha şahit oluyordu. Ve bir kez daha onu ne kadar özlediğini fark ediyordu. Bu yüzden aptaldı işte. Gurursuz bir kadından başka bir şey değildi. Kendisini aldatan adama karşı hâlâ aşk ve özlem gibi duygular besleyebildiğine göre gurursuzun önde gideniydi.

"Buyrun istediğiniz dosya Melike Hanım."

Çağrı'nın, gözlerinin içine hiç utanmadan gülümseyerek baktığına inanamıyordu. Kendisi gurursuzsa, kocası da kesinlikle yüzsüzdü.

"Hazırlanması biraz uzun sürdü."

Melike'nin suçlarcasına söylediği sözler genç adamın yüzünü daha fazla güldürmekten başka bir işe yaramamıştı. Karısının güzel yüzünü bakışlarıyla okşarken, onu ne kadar özlediğinin yeni yeni farkına varıyordu.

"Tamam artık çıkabilirsiniz Çağrı Bey. Ben dosyayı inceler, fikrimi size bildiririm."

Çağrı'nın bakışlarından rahatsız oluyordu nedense. Onun yüzünü yakından incelemesine bile tahammülü yoktu. Bu durum duygularını altüst etmekten başka bir işe yaramıyordu çünkü.

"Aslında... Belki bana bir kahve ikram edersiniz diye düşünmüştüm."

Çağrı'nın bu sözlerinden sonra, masasının karşısındaki koltuğa yerleşmesini şaşkın gözlerle izledi. "Buna vaktim yok, başka bir sefere," dedi dişlerini sıkarak.

"Asistanımızdan öğleden sonraya kadar boş olduğunuzu öğrendim."

Çağrı'nın yüzüne öfkeyle bakarken, sırtını koltuğuna iyice yasladı. Onun bu pişkinliğine söyleyecek söz bulamıyordu. Genç adam lügatındaki tüm sözcükleri tüketmişti.

"Seninle karşılıklı kahve içeceğimi sana ne düşündürttü bilmiyorum ama bu önümüzdeki yüz yıl boyunca imkânsız gibi görünüyor."

"Neden? Alt tarafı bir kahve içeceğiz."

"Ne istiyorsun Çağrı?"

"Bakıyorum da resmiyeti kaldırmışız?" diyerek gülümsedi genç adam. "Bu bana da uyar. Sana 'Hanım' diye hitap etmek çok sıkıcı."

Melike başını göğe kaldırarak, Çağrı'yla baş edebilmesi için sabır diledi Allah'tan. "Seninle harcayacak kadar boş vaktim yok benim. Şimdi lütfen beni yalnız bırak."

"Benden neden kaçıyorsun?"

"Anlamadım?" diye şaşkınlıkla sordu genç kadın.

"Uzun zamandır seninle köşe kapmaca oynadığımızın farkında değil miyim sanıyorsun? Şimdi bile benimle bu odada baş başa olmaya katlanamıyorsun. Oysa eskiden bu durumdan çok hoşnut olurdun."

"Eskiyi açma istersen. Ne de olsa o zamanlar neler yaptığını artık çok iyi biliyorum. Ayrıca benim senden kaçtığım yok. Sadece senin yüzünü görmeye katlanamıyorum."

"Yalan söylüyorsun," diyerek oturduğu yerden kalktı Çağrı. Bu sefer Melike'nin yanına kadar ilerledi. Onun oturduğu koltuğun ar-

kasına doğru yönelirken, Melike genç adamı şaşkın bakışlarla takip ediyordu.

"Ne yapıyorsun sen?"

Melike'nin koltuğunun arkasına geçerek onu omuzlarından yumuşakca tuttu ve yüzünü saçlarının arasına gömdü. Bu arada farkında olmadan duyumsadığı kokuyla birlikte gözlerini yumdu. Melike ise ne yapacağını şaşırmış bir şekilde kalakalmıştı. Çağrı'nın ellerinin teması kabul etmek istemese de heyecanlanmasına sebep oluyordu. O ellerden kurtulmaya çalışarak hızla doğruldu ve öfkeyle arkasına doğru dönerek, Çağrı'yı öldürücü bakışlarıyla ödüllendirdi.

"Bakma bana öyle," dedi Çağrı kendini toparlamaya çalışarak.

"Derdin ne senin? Sevgilin sana yetemiyor mu yoksa? Bir de şansını benimle mi denemek istiyorsun?" Melike çok öfkelenmişti. Çağrı'nın daha 1-2 gün öncesinde birlikte yıllarını geçirdikleri evde Arzu'yla hiç utanmadan beraber olmuşken, şimdi kendisine yanaştığına inanamıyordu. Bu durum çok aşağılayıcıydı.

"Ne diyorsun sen Melike?"

"Bak..." diyerek sakinleşmeye çalıştı genç kadın. "Seninle güzel şeyler yaşamadık. Ama ne olursa olsun üç buçuk sene evli kaldık. Her ne kadar o evliliğin her anı bir yalandan ibarette olsa, birlikte birçok anımız oldu seninle. O anıların hatırına benden uzak dur. Seni görmeye gerçekten katlanamıyorum."

"Öyle mi? Evliliğimizin her anının bir yalandan ibaret olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Değil miydi?" diye sordu sinirle. "Beni başından beri Arzu'yla aldattığını kendin itiraf etmedin mi?"

Çağrı'nın da Melike'den farkı yoktu. O da sinirliydi şu anda. "Evliliğimizin ilk birkaç ayı gerçekti Melike."

Melike dudaklarından isterik bir kahkahanın kaçmasına engel olamadı. "Buna inanacağımı düşünmüyorsun herhalde? Benden öncesinde bile Arzu varken, nasıl evliliğimizin ilk ayları gerçek olabilir ki?"

Çağrı genç kadının sözlerine inanmayacağına adı gibi emindi. Ama kaybedecek hiçbir şeyi de yoktu. "Seninle evlenmeden önce onunla aramdaki tüm ilişkiyi kesmiştim. Birkaç ay boyunca da onunla iş dışında hiç görüşmedim."

Melike duyduklarının tek bir kelimesine bile inanmıyordu. "Sana inanmıyorum."

"İster inan ister inanma, sana yalan söylemiyorum. Ayrıca bunu neden yapayım? Zaten benden nefret ediyorsun, söyleyeceğim bu yalan senin bana karşı yumuşamanı zaten sağlamayacaktır."

"Benim için evliliğin başı sonu önemli değil Çağrı. Önemli olan beni aldatmış olman. Aynı zamanda kiloluyum diye beni aşağılaman. Bu yüzden seni görmeye dayanamıyorum ya."

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak, gülümsemeye çalıştı genç adam. "Sadece evliliğimizin ilk birkaç ayının gerçek olduğunu bilmeni istedim. Kendimi daha az suçlu göstermeye çalışmıyorum yani."

"İyi, söylemek istediğini söyledin. Artık çık git odamdan."

"Melike," diyerek karısına doğru yaklaşmak istedi, ama Melike ona eliyle durmasını işaret etti.

"Daha fazla yaklaşma bana. Ayrıca bilmen gereken bir şey daha var."

"Neymiş?"

"Ben boşanma davasını açtım. Yakında mahkeme celbi eline ulaşır."

Çağrı bunu duymayı hiç beklememişti. Şaşkın gözlerle Melike'ye bakarken, birkaç kez yutkunma ihtiyacı hissetti. Aksi takdirde sesinin çıkmayacağına emindi.

"Nasıl... nasıl yani?"

"Duydun işte. Boşanma davasını açtım. Çok yakında boşanacağız. Boşanana kadar zorunlu olmadıkça görüşmeyelim."

Çağrı duyduklarına inanamıyordu. Melike'nin gerçekten boşanmak için bir adım atacağını hiç düşünmemişti.

"Melike..."

O sırada tıklatılan kapıyla birlikte susmak zorunda kaldı. Gelen Vedat'tı ve onu görmek Çağrı'yı öfkelendirmekten başka bir işe yaramamıştı.

"Geldiniz mi Vedat Bey? Çağrı Bey de şimdi gidiyordu. Dediğim gibi dosyayı inceleyip, sizi bilgilendiririm."

O odadan çıkmak istememesine rağmen, Melike'nin üstüne daha fazla gitmek istemiyordu. Bunu yaptığı takdirde karısının kendisinden iyice uzaklaşacağından emindi. Ve bu yüzden çaresizce Vedat ve Melike'nin yanından ayrılmak zorunda kaldı. Tabi çıkmadan önce Vedat'a öldürücü bakışını atmayı da ihmal etmemişti.

Kendi odasında otururken, aklı hâlâ az önce Melike'den işittiği sözlerdeydi. Boşanma konusunda onun ciddi olmadığını düşünmeyi her şeyden çok istiyordu. Ama bunun boş bir hayalden başka bir şey olmadığının da farkındaydı. Ve şimdi masasının başında kaskatı bir yüz ifadesiyle otururken, çaresizliğin ne demek olduğunu belki de ilk kez bu kadar iyi anlıyordu.

Melike'yi odada Vedat ile baş başa bıraktığı içinde çok pişmandı. Vedat mutlaka Melike'nin boşanmak için mahkemeye başvurduğunu biliyordu. Ve şu anda bu durumdan gayet memnun olduğuna emindi Çağrı. Vedat'ı düşündükce daha da bunaldığını hissediyordu. Elini kravatına götürerek biraz gevşetti. Görünmez bir el boğazını sıkıyordu sanki. Neden böyle olduğunun da farkındaydı aslında. Sadece kabullenmesi zordu. Canının yandığını, kalbinin sızladığını kabul etmek hiç kolay değildi.

Duvarların üstüne üstüne geldiğini hissettiğinde, artık orada daha fazla oturabilmesi mümkün değildi. Hiç düşünmeden kendisini odasından dışarı attı. Buse'nin şaşkın bakışlarının üstüne yöneldiğini fark ederek, "Ben çıkıyorum Buse. Bugün bir daha gelmem," dedi.

"Ama... Ama öğleden sonra görüşmeleriniz..."

"Hepsini iptal et!" diyerek karşılık verdi.

Adımlarını asansörlerin bulunduğu bölüme doğru yöneltirken,

karşısından gelen kişilerle farkında olmadan yumruklarını sıktı. Melike Hanım, Vedat'ın yanında gülerek kendisine doğru ilerliyordu. Bu boşanma işinden dolayı oldukca memnun görünüyordu. Geçmişte birçok kez Melike'nin kendisine karşı beslediği aşkın bir yalandan ibaret olduğunu söyleyip durmuştu Çağrı ve şimdi karşı karşıya kaldığı görüntü bu tezini doğrular cinstendi. Seven bir kadın sevdiği adamdan boşanacağını bilirken bu kadar mutlu olabilir miydi? Her ne kadar onu çok incitmişte olsa, kendisinin tanıdığı aşık Melike bu kadar vurdumduymaz olamazdı.

"Bir yere mi gidiyorsunuz Çağrı Bey?" diye soran çok sevgili patronuna ters bakışlarını yöneltmekten kendini alıkoyamadı.

"Evet, bugün işten erken çıkıyorum Melike Hanım."

Bu duruma gelmelerinin sebebi kendisi değilmişte, sanki Melike'ymiş gibi öfkeliydi Çağrı. Oysa Melike'yi aşağılayan, hatta aldatan kendisiydi ama şu anda boşanma haberi dengesini o kadar sarsmıştı ki, gerçekleri göremeyecek bir haldeydi.

"Saat...Daha çok erken değil mi?" Saatine bakarak söylediği bu sözler, Çağrı'yı etkilemişe benzemiyordu.

"Artık istediğim gibi şirkete gelip gitme özgürlüğüm yok mu yoksa? Göz hapsinde miyim?"

Çağrı'nın asabice söylediği sözlerden sonra, Melike'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Vedat ise Çağrı'nın öfkeli halinin gayet farkındaydı ve bu ikili arasında daha fazla tartışma çıkmaması adına, "Artık gitsek mi Melike Hanım. Öğleden sonraki toplantı için birkaç konunun üzerinden geçmemiz gerekiyor," dedi.

Melike derin bir nefes alarak, başıyla onayladı genç adamı. "Haklısınız, gidelim."

"Tabi gidin siz, benim yüzümden işlerinizi ihmal etmeyin!" İçindende o tek kelimeyi *'aşkınızı'* diye düzeltmekten kendini alamadı.

Çağrı'nın garip davranışlarını kafasını takmak istemiyordu Melike. Bu yüzden ona son kez ters bir bakış attıktan sonra, Vedat'ın arkasından odasına doğru ilerlemeyi seçti. Çağrı ise bir türlü kur-

tulamadığı öfkesiyle bakıyordu onların arkasından. Melike'nin boşanma işine Vedat yüzünden hız verdiğini düşünmeden edemiyordu nedense. Kendisine Vedat'ın sevgilisi olduğunu söylememiş miydi sahi? Belki de boşanma işine hız vermesi gerçekten de bu yüzdendi.

Parmaklarını şakaklarına bastırarak, birden bire gelen baş ağrısını dindirmeye çalıştı. Başarılı olamayınca yapabileceği tek şeyin biraz olsun kafasını dağıtmak olduğunu biliyordu. Bu sefer dışarıya doğru yönelirken, cep telefonunda Gökhan'ın numarasını bulup, aradı.

"Gökhan müsaitsen buluşalım."

Miray sıkıntıyla tuttuğu nefesini verirken, Selçuk'un bulundukları mekânı incelemesinin bitmesini bekliyordu sabırla. Bu bugün genç adama gösterdiği kaçıncı yerdi bilmiyordu artık. Ama nedense hiçbirini beğenememişti beyefendi! Ve açıkçası bu adamla vakit geçirmek bir işkenceden farksızdı kendisi için. Selçuk'un çekimine kapılmamak için verdiği uğraşlar onu çok yoruyordu.

"Burası tam istediğiniz gibi bir yer. Hem işlek bir caddede, hem de boğaz manzarasına sahip. Tıpkı bana tarif ettiğiniz gibi Selçuk Bey."

Selçuk gülümseyerek bakışlarını yanındaki kadına çevirdi. Onun ne kadar sıkıldığını görebiliyordu.Ama onunla vakit geçirebildiği için, bu durum kendisini hiç rahatsız etmiyordu.

"Evet, gerçekten güzel ama belki başka güzel bir yer daha vardır. Oralarada bir bakalım."

Miray artık sinirden dudaklarını kemirmeye başlamıştı. "Elimizde başka bir yer yok Selçuk Bey. Eğer burayı da beğenmediyseniz, başka bir emlakçıya gitmenizi öneririm size."

"Bir müşteriye söylememeniz gereken sözler bunlar Miray Hanım."

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Elimizde mevcut olan yerleri size gösterdim. Başka bir yer yok ne yazık ki."

Selçuk ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak, Miray'a doğru yürüdü. Onun yakışıklı yüzündeki tebessüme kapılmayacağını kendisine söyleyip duruyordu Miray ama bu sandığı kadar kolay değildi.

"Burayı tutmam gerekiyor o zaman."

"Dediğim gibi başka bir emlakçı belki size yardımcı olabilir."

"Ama orada siz yoksunuz ki. Neden başkasına gideyim?"

"Ne?"Güzel dudakları şaşkınlıkla aralanırken, Selçuk tam dibinde bitmişti genç kadının.

"Bu mekânı tutacağım ama karşılığında sizden bir şey istiyorum Miray Hanım."

Heyecandan kuruyan dudaklarını diliyle ıslatmak istese de, Selçuk'un karşısında bunu yapmayı göze alamadı. Adamın bakışlarının kendisini yakından incelediğinin farkındaydı. "Selçuk Bey, ben ne demek istediğinizi inanın anlamıyorum. Ayrıca burayı tutmak isterseniz tutarsınız, sizi buna zorlayamam ben öyle değil mi?"

"Benimle bir akşam yemeğine çık."

Miray artık iyice serseme dönmüştü. "Ne?!"

"Sözlerimin neresini anlayamadın? Seninle yemeğe çıkmak istiyorum. Seni yakından tanımak istiyorum."

"Neden?"Miray doğru dürüst uzun bir cümle kurmaktan bile acizdi o anda. Selçuk onu birden hazırlıksız yakalamıştı doğrusu.

"Çünkü seninle ilgileniyorum." Selçuk genç kadının gözlerinin içine öyle bir bakıyordu ki, Miray dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Özellikle duyduğu bu son sözler hem aklını hem de duygularını karıştırmaya yetmişti.

"Selçuk Bey, bunu nasıl söyleyebilirsiniz? Siz ve Ben?" diyerek gülmeye çalıştı ama pek başarılı olduğu söylenemezdi.

"Komik olan ne?" Selçuk belli etmemeye çalışsa da, Miray'ın tepkisine bozulmuştu.

"Bakın... Siz sadece bizim bir müşterimizsiniz. Sizinle yemeğe çıkmam için hiçbir sebep yok yani ortada."

"Sana seninle ilgileniyorum dedim! Bundan iyi bir sebep düşünemiyorum ben," dedi Selçuk aksi bir ses tonuyla.

"Ama ben sizinle ilgilenmiyorum." İşte bu yalandı. Miray şu anda hayatının en büyük yalanını söylüyordu Selçuk'a çünkü karşısındaki genç adamla, daha onu gördüğü ilk anda ilgilenmeye başladığını biliyordu. Ama nedense kendini ona kaptırmaktan da korkuyordu. Selçuk'tan her ne kadar çok hoşlansa da, ona güven olmayacağını hissediyordu.

"Sana inanmıyorum." Selçuk'un yüzündeki gülümsemesi bıçak gibi kesilmiş, yerini öfkeye bırakmıştı. Miray'ın kendisiyle ilgilenmediğini söylemesine bozulduğu her halinden belli oluyordu.

"Bana inanıp inanmamanız inanın hiç umurumda değil. Ama gerçeği kabullenseniz iyi olur. Anladığım kadarıyla bu yeri de beğenmediniz. O halde artık gitsek iyi olur. Halletmem gereken başka işlerim de var benim."

Miray'ın yanından geçip gitmek istemesine sinirlenerek, sertçe kolunu tuttu. Onun yüzünü tekrar kendisine doğru çevirdi. "Sen beni red mi ediyorsun şimdi?" diye sordu tehditkar bir sesle.

"Sanırım öyle." Miray alayla gülümsemeye çalışsa da, Selçuk'un eli tenini dağlıyordu ve mantıklı düşünmesi gittikçe zorlaşıyordu.

"Beni kimse reddedemez küçük hanım!" diyerek yüzünü Miray'ın yüzüne iyice yaklaştırdı.

"Sizin egonuz bence bayağı bir şişirilmiş Selçuk Bey. Lütfen bırakın kolumu. Medeni iki insan gibi ayıralım yollarımızı."

"Bence burada bir daha görüşmemek üzere ayrılacaksak bile, daha farklı bir şekilde veda etmeliyiz birbirimize."

Selçuk'un kolunu bırakması üzerine rahat bir nefes alacakken, bu sefer onun ellerinin yüzünü kavramasıyla neye uğradığını şaşırdı. "Ne-ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?"

"Madem benden etkilenmiyorsun, o zaman bir veda öpücüğü seni rahatsız etmez."

"Sakın aklından bile geçirme!" diyerek sıktığı dişlerinin arasın-

dan tısladı genç kadın.

"Üzgünüm." Selçuk sözlerinin aksine hiç üzgün değildi. Genç kadının dudaklarına eğilip, onlara sertçe sahip çıkarken egoistçe bir tatmin duygusuyla doluydu. Miray'ı sertçe öperken, onun kollarının arasında çırpınışını umursamadı.

Diğer yandan Selçuk'un dudaklarını kendi dudaklarının üzerinde hissettiği anda donup kalmıştı Miray. Genç adamın böyle bir şeye yelteneceğini haklı olarak düşünememişti. Onun sert öpüşleri sonunda aklını başına getirdiğinde, çırpınarak ondan kurtulmaya çalıştı fakat başarısız oldu. Selçuk'un dudaklarının etkisine kapılmamak adına elinden gelen her şeyi yapsa da, bir süre sonra yumuşayan öpüşler direncini gittikce daha çok kırmaya başladı. Sonundaysa kendini genç adama karşılık verirken buldu. Şimdi nerede olduklarını umursamadan delice bir tutkuyla öpüşüyorlardı. Bir süre sonra nefes alma ihtiyacıyla uzaklaştı genç kadından Selçuk. Onun gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüğünde, bu durumdan memnun bir şekilde gülümsemekten kendini alamadı.

"Sana yalan söylüyorsun demiştim."

Miray kendini zorlayarak göz kapaklarını aralamaya çalıştı. Duyduğu sözler onu artık iyice kendisine getirmeye yetti. "Ne?"

"Sen de benimle ilgileniyorsun güzelim. Hem de düşündüğünden de fazla. Kollarımın arasında kendini kaybedecek kadar çok ilgileniyorsun."

Miray hızla kendini Selçuk'un kollarından kurtardı. Duydukları onu sinirlendirmişti. İki yanında yumruk halini alan elleriyle dikiliyordu şimdi genç adamın karşısında.

"Sen aşağılık adamın tekisin! Bu yüzden seninle ilgilensem bile, asla seninle birlikte olmam. Ayrıca iyi öpüşüyorsun, kim olsa sana karşı koyamazdı. Bu konuyu fazla büyütme bence."

"Sen..." diyecek bir söz bulamamak böyle bir şeydi demek ki. Şu an Miray'a söyleyecek tek bir kelimesi bile yoktu Selçuk'un.

"Artık çıkalım mı? Dediğim gibi yapacak daha önemli işlerim var."

"Seni buna pişman edeceğim," dedi Selçuk kaşlarını öfkeyle çatarken. "Bugün bana söylediğin tüm bu sözlere pişman olacaksın ve bir gün kapımda seninle birlikte olmam için bana yalvaracaksın!"

Miray dudaklarının arasından kaçan kahkahasına engel olamayarak baktı karşısındaki adama. "Sen çok fazla Türk filmi izliyorsun sanırım. Hayal kurmaya devam et."

O andan sonra Miray'ı kendine bağlamak adına elinden gelen her şeyi yapacağı konusunda kendisine bir söz verdi Selçuk ve aklındakileri uygulamaya koymak adına, öncelikle Miray'a ulaşmasının bir yolunu bulmak zorundaydı.

"Kontratı hazırlayabilirsiniz Miray Hanım. Burayı tutmaya karar verdim," dedi gözünü bile kırpmadan. Karşısındaki kadının bakışlarına gelip yerleşen şaşkın ifade, yavaş yavaş keyfini yerine getirmeye yetmişti. Bu oyun daha yeni başlıyordu.

Gökhan endişeli bakışlarla bakıyordu arkadaşının perişan haline. Gündüz gözü bir barda içki içtiklerine inanamıyordu. Çağrı'nın hiç böyle huyları yoktu. Ama onun birbiri ardında yuvarladığı kadehler, Gökhan'ı çok fazla endişelendiriyordu.

"İçme daha fazla," diye arkadaşını uyarma ihtiyacı hissetti genç adam.

"Neden içmeyecekmişim?"

"Sarhoş olacaksın. Çağrı saat daha dört!"

"Saati kim takıyor ki?" diyerek içkisinden bir yudum daha aldı.

"Yine ne oldu? Sorun Melike mi?"

"Melike... Melike..." Dudaklarının kenarında acı bir tebessüm belirdi. "Benden boşanıyor."

"Ne zamandır boşanacağınızı söylemiyor muydun zaten? Bu yeni bir haber değil ki."

"Öyle değil işte," diyerek iç çekti. "Mahkemeye başvurmuş. Yakında boşanma davamız görülecek."

Gökhan bunu duymayı beklemiyordu işte. "Hadi ya? Sen bu yüzden mi bu kadar perişan bir haldesin? Hani âşık değildin yengeye? Bu konuyu niye kafana takıyorsun ki? Boşandığınıza sevinmen gerekmez mi? Artık tamamıyla özgür bir adam olacaksın. E daha ne istiyorsun be dostum?"

Gökhan bilerek Çağrı'nın damarına basıyordu. Arkadaşının karısına karşı bir şeyler hissettiğine emindi. Hatta Gökhan'a göre Çağrı karısına sırılsıklam aşıktı. Ama bunu bir türlü kas kafalı arkadaşına kabul ettiremiyordu. Bu boşanma haberine bu kadar üzüldüğüne göre, artık daha fazla hislerini inkar da edemezdi.

"Ben... Ben boşanmak istemiyorum!" dedi kararlı bir sesle.

"Peki neden istemiyorsun?"

Çağrı öfkeli bakışlarını Gökhan'ın sırıtan yüzüne çevirdi. "Nedenini biliyorsun!"

"Hayır, bilmiyorum. Sen söylemezsen de bilemeyeceğim."

"Gökhan!"

"Hadi söyle şunu artık Çağrı! Yeter bu kadar inkar ettiğin. Görmüyor musun? Sen inkar ettikçe karını daha çok kaybediyorsun!"

Gökhan'ın haklı olduğunu biliyordu Çağrı. Bu zamana kadar duygularını görmezden gelmek kolaydı ama nedense Melike'yi sonsuza kadar kaybetmekle yüz yüze gelmesi, bir şeyleri daha iyi anlamasına sebep olmuştu. Çağrı, Melike'yi kaybetmek istemiyordu. Uzakta olsalar bile aralarında bir bağın olduğunu bilmek bile rahatlatıyordu onu. Çağrı şimdi o bağı da kaybetmek istemiyordu. Çünkü Çağrı... Çağrı karısını seviyordu.

"Onu seviyorum... Onu kaybetmekten korkacak kadar çok seviyorum," diye mırıldandı.

"İşte bu!" diyerek arkadaşının omuzunu desteğini belli edercesine sıktı. "Madem onu sevdiğini kabul ediyorsun, o zaman onu kaybetmemek için elinden geleni yapmaya başlasan iyi olur."

"Beni asla affetmez. Ben onu çok üzdüm, çok kırdım. Yüzüme

bakmak istememesini bile anlayabiliyorum. Allah kahretsin Gökhan, ben... Ben onu hak etmiyorum ama onsuz da olmak istemiyorum. Bu kadar bencil bir adamım ben işte."

"Olan oldu artık. Madem onu kaybetmek istemiyorsun, o zaman onun senin pişmanlığını görmesine izin ver!"

"Ben onu aldattım, aşağıladım... Neden benimle tekrar birlikte olmak istesin ki?"

"Çünkü o da sana âşık! Aşk varsa her şey mümkündür dostum."

"Bana âşık olduğundan bile emin değilim artık ben. O artık Vedat'la birlikte... Beni umursamıyor bile artık."

"Senden bir kaçış yolu olarak görüyor olamaz mı o herifi? Bence ne olursa olsun şansını denemelisin. En azından gelecekte savaşmadığın için bir pişmanlık yaşaman gerekmez."

Gökhan her zamanki gibi haklıydı. Çağrı, Melike'nin böyle kolayca avuçlarının arasından kayıp gitmesine izin veremezdi. Her şeye geç kalmış olabilirdi. Keşke geçmişin o kara bulutlarının evliliğini mahvetmesine izin vermemiş olsaydı. Keşke Melike'yi üzmemiş, onu bu kadar derinden yaralamamış olsaydı. Çok pişmandı Çağrı. İlk kez bu kadar çok pişmandı. Buna rağmen Melike'den vazgeçmek istemiyordu. Onu kaybetmek istemiyordu. Bu yüzden kararını verdi. Melike'nin gönlünü tekrar kazanamabilmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Gerekirse kapısında yatardı. Onun kendisine işkence çektirmesine seve seve katlanırdı fakat her şeyin sonunda onunla tekrar birlikte olmak için gereken her şeyi yapmaya hazırdı.

"İşte kağıtlarımız da burada," diyerek Tuğba'nın yanına yere oturdu Melike. "Peki ne boyayacağız?"

Tuğba küçük dudaklarını büzerek, bakışlarını tavana dikti. Bir süre eli çenesinde düşündükten sonra, "Sen kelebek cizmeyi biliyoy musun?" diye sordu yanındaki kadına.

"Biliyorum güzelim ama cizimim çok kötüdür, seni baştan uya-

rayım."

"Yine de babamdan daha iyi ciziyoysunduy," diyerek kıkırdadı ufaklık.

Melike Tuğba'nın şu anda yanında olmasından dolayı gerçekten mutluydu. Bugün Çağrı'yla yaptıkları o küçük konuşma yine kafasını meşgul ediyordu çünkü. Tuğba sayesinde biraz olsun onu düşünmekten kurtulabiliyordu. Ferhat hâlâ iş yerinde olduğu için, Tuğba'nın biraz kendisiyle vakit geçirme isteğini seve seve kabul etmişti Melike.

"Peki öyleyse, sonra ne kadar çirkin çizmişsin demek yok. Anlaştık mı küçük hanım?"

Tuğba başını hızla yukarı aşağı sallayarak, "Anlaştık!" dedi.

Tam o sırada ısrarla çalınan zil sesiyle elindeki kalemi masaya geri bıraktı. Bu saatte kimseyi beklemiyordu. "Baban geldi galiba?"

"Babam mı?" diyerek hızla ayağa kalktı. "Kapıyı ben açayım!"

Tuğba'nın dış kapıya doğru koşmasını gülen gözlerle izledi. Küçük bir çocuğun babasına olan bağlılığını görmek mutlu ediyordu onu. Adımlarını Tuğba'nın arkasından yönlendirirken, en kısa zamanda kendi babasını ziyaret etmesi gerektiğini düşünüyordu. Onu şu sıralar biraz ihmal ettiğini kabul etmek zorundaydı.

"Baban mı gelmiş Tuğba'cım?" diyerek kapıya ulaştığında, gördüğü kişiyle yüzündeki gülümseme anında soldu.

"Bu amca kim abla?" Tuğba meraklı bakışlarını Çağrı'nın üzerine dikmişti. Aynı şekilde Çağrı da merakla karşısındaki ufaklığı süzüyordu. O kadar kahve içmiş olmasına rağmen, hâlâ biraz alkollüydü ve sallanmadan ayakta duramadığı için omuzunu duvara dayamıştı.

"Senin burada yine ne işin var?" diye sorduğunda, Çağrı'nın şaşkın bakışlarını bu sefer kendi üzerine çekmeyi başardı.

~Bölüm Yirmi Üç~

Karısının bu sorusunu Çağrı da kendisine soruyordu şimdi. Gerçekten onun kapısında ne işi vardı? Gökhan'la birlikte içerlerken, Melike'ye olan özleminden ve aşkından dört duvar arasına sığamadığını hissetmişti. Melike'yi sevdiğini kabul etmek belki de işin en kolay kısmıydı. Asıl zor olanı ondan uzakta olmayı kabullenebilmekti. Ve işte şimdi duygularının baskınına o kadar ansızın uğramıştı ki, ondan biraz daha ayrı kalmayı becerememişti. Bulduğu ilk fırsatta soluğu onun yanında almıştı.

Zili çalarken bir yanı tereddütlü de olsa, yüreği doğru olanı yaptığını söylüyordu. Melike'yi aşkına, sevgisine inandırabilmesinin çok zor olduğunun elbette farkındaydı. Ama durup beklemekle zor olan bir anda kolaylaşmıyordu. Ve Çağrı ömrü boyunca hep inatçı bir adam olmuştu. En zorlu süreçlerde bile, ne inatçılığından ne de sabrından vazgeçememişti.

Sabırsızlıkla özleminden deliye döndüğü karısını görmeyi beklerken, kendisine kapıyı açan ufak kızı fark etmesiyle neye uğradığını şaşırmıştı. Küçük kızında kendisine meraklı bakışlarla baktığının farkındaydı. Ama ağzını açıp, ona kim olduğunu soramamıştı bile.

O sırada da yanlarında Melike berlivermişti. Ve şimdi de sorusuna bir cevap bekliyordu genç kadın.

"Dilini mi yuttun? Neden cevap vermiyorsun?"

Çağrı'nın bakışlarından onun alkollü olduğunu anlamıştı Melike. Zaten onun içince ne hale geldiğini çok iyi biliyordu. Geçmişte de onu sıkca bu halde görmesi gerekmişti. Ve şimdi onun yine içip içip kapısına dayandığına inanamıyordu. Ama yanlarında meraklı gözle-

riyle onları izleyen Tuğba varken, ona hak ettiği kadar sert bir karşılık veremiyordu.

"Ben... Seninle konuşmak istiyorum."

"Bu saatte mi?"

"Saat daha 7 Melike," dedi Çağrı çarpık gülümsemesiyle. "Tavuk gibi erkenden yatmayacağını bilecek kadar tanıyorum karımı."

Melike içinden 10'a kadar sayarak, sakinleşmeyi bekledi. "Şu an müsait değilim. Yarın şirkette konuşuruz."

"Bu ufaklık yüzünden mi müsait değilsin?" diye sorarken bakışlarıyla Tuğba'yı işaret ediyordu. "Sahi kim bu küçük kız?"

"Ben Tuğba'yım." Büyük bir bilmişlikle ufacık elini karşısındaki adama doğru uzattı. Bu arada uzun gür kirpiklerinin altından nazlı nazlı bakıyordu Çağrı'ya. "Sen kimsin?"

Çağrı kahkahalarla gülmemek adına dişlerini sıktı. Tuğba'nın boyuna inerek, onun küçük elini nazikce sıktı. "Ben de Çağrı'yım. Ne şekersin sen öyle."

Melike şahit olduğu bu sahneyi inanamayan gözlerle takip ediyordu. Çağrı'nın etkisi altına alamayacağı bir dişi mahlukat yok muydu? Küçük Tuğba bile ondan etkilenmişti. Buna inanamıyordu!

"Teşekküy edeyim. Sen de çok yakışıklısın. Aynı filmleydeki oyunculaya benziyosun."

Çağrı neşeyle gülerken, Tuğba'nın tombik yanaklarını sevgiyle sıktı. Sonra bakışlarını tekrar karısının öfkeli güzel yüzüne çevirdi. "İçeri girmeme izin ver Melike. Seninle konuşmak istediklerim gerçekten çok önemli."

"Evet içeyi gelsin abla. Biylikte boya yapayız hem. Noluyyy, lütfennn..."

Melike sıkıntıyla saçlarını kulağının arkasına yerleştirdi. Çağrı yetmezmiş gibi, şimdi başına bir de onun küçük suç ortağı çıkmıştı. Tuğba'nın kendisini bir anda satmasına ise ayrıca çok bozulmuştu. Çağrı için geri plana atılmak, oldukca kötüydü.

"Gelsin abla, lütfeeen..."

Tuğba'nın eline yapışmasıyla, bakışlarını tekrar ona çevirdi. Kendisine öyle yalvaran gözlerle bakıyordu ki, onu kırmak içinden gelmiyordu bir türlü. Her ne kadar Çağrı'nın evinden içeri adımını atmasını istemese de, aslında onun kendisine söylemesi gerekenleri de çok merak ediyordu.

Kaya gibi sert bakışlarını kocasının yüzüne dikerek, "Konuştuktan sonra hiçbir zorluk çıkarmadan gideceksin," dedi.

Çağrı mutlulukla gülümsedi. "Buna emin olabilirsin." Ya da belki yapacağı itiraftan sonra karısı gitmesini istemeyedebilirdi. Sonucun ne olacağı hiç belli olmazdı.

Kucağında oturan küçük kızın saçlarını kulağının arkasına özenle yerleştirirken, onun kendisine anlattıklarına vermişti tüm dikkatini. Öyle bıcır bıcır konuşuyordu ki, başka bir şey yapmak içinden gelmiyordu doğrusu. Bu eve karısıyla ciddi bir konuşma yapmak için gelmiş olsa bile, Tuğba'nın o tatlılığı üzerindeki tüm stresi bir anda alıp götürmeye yetmişti sanki.

"Şuyaya da bir ayaba cizelim."

Çağrı en son bir kağıda evler arabalar çizdiğinde 10-11 yaşlarında falandı herhalde. Bu yüzden şimdi Tuğba'nın kendisine verdiği görevi layıkıyla yerine getirmek için elinden geleni fazlasıyla yapıyordu. Aslında bu bir görev olmaktan çoktan çıkmış, resmen bir eğlenceye dönüşmüştü.

"Oldu mu?"

"Olduu!" diyerek ellerini coşkuyla çırptı Tuğba. "Sen çok güzel ciziyosun... Melike abla senin kaday iyi değil."

Bu sözlere karısına çaktırmadan gülümsemeye çalıştıysa da, karşı tarafından gelen öfkeli iç çekişler başarılı olamadığını kanıtlıyordu.

Aslında durum Çağrı'nın düşündüğünden biraz daha farklıydı. Melike içeri geçtiklerinden beri Tuğba'yla büyük bir şefkatle ilgilenen adamı şaşkınlıkla izliyordu. Onu daha önce hiçbir küçük çocukla yan yana görmemişti. Geçmişte ne kadar diretirse diretsin onu bir türlü bir bebek sahibi olmaya ikna da edememişti. Bu yüzden

Çağrı'nın çocukları sevmediğini bile düşünmüştü. Oysa durumun çok daha farklı olduğunu artık biliyordu. Çağrı'nın sevmediği çocuklar değil, *kendisiydi*. Sevmediği bir kadından çocuk sahibi olmak istememişti. Bu gerçek canını o kadar çok yakıyordu ki, şu an şu dakika hıçkırıklara boğulup ağlayabilirdi fakat buna değmeyen bir adam için fazladan bir göz yaşı daha dökmek istemiyordu.

"Kaç yaşındasın Tuğba'cım?" diyerek kucağında uysal bir şekilde oturan kızın yüzüne çevirdi bakışlarını. Onun elini kaldırıp parmaklarıyla 3 yaşında olduğunu göstermesine gülümsedi. "Demek 3 yaşındasın. Kocaman kız olmuşsun sen artık."

Tuğba eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı bu sözler üzerine. Çağrı'yı gerçekten sevdiği her halinden anlaşılıyordu. Çağrı da onu sevmişti. Uzun zamandır böylesine mutlu olduğunu da hatırlamıyordu ayrıca. Bir çocuğun insanı nasıl rahatlatabileceğini daha önceleri bilmezdi. Ama Tuğba'yı tanıdıktan sonra daha iyi anlamıştı bunu. Zamanında Melike'nin çocuk isteklerine karşı çıkmamış olsaydı, şimdi kendilerininde Tuğba yaşında bir çocukları olabilirdi belki de. İşte bu düşünce içinin sızlamasına yetti. Melike'ye ne kadar büyük haksızlık yaptığının daha da iyi farkına vardı. Oysa keşke bir çocukları olsaydı. İkisine ait bir can gelseydi şu dünyaya... Fena mı olurdu? Belki o zaman karısını aldatmak gibi bir hataya da düşmemiş olurdu. Onu çok daha önce sevdiğini kabul eder, ona ve kendisine eziyet etmezdi.

Şimdi her şey için çok geçti. Melike kendisinden nefret ediyordu. Ve ona biraz sonra duygularından bahsetse bile, kolay kolay affedilmeyeceğinden de emindi. Ama ne olursa olsun daha fazla sessiz kalmak istemiyordu Çağrı. Sahip olduğu küçücük bir umut kırıntısı da olsa, şansını deneyecekti. Pes etmek Çağrı Çetinoğlu'nun kitabında yazmazdı.

"Amca sen Melike ablanın nesi oluyosun?" diye sordu merakla Tuğba.

Çağrı bakışlarını karısının gözlerinin içine çevirdiğinde onun ifadesiz bir yüzle kendisine baktığını gördü. "Kocasıyım," derken Melike'nin öfkeyle ellerini kenetlediği dikkatinden kaçmadı.

"Kocası mı? Abla sen evli misin?"

Melike bakışlarını Çağrı'dan kaçırarak, Tuğba'ya cevap verdi. "Evet canım. Şimdilik öyleyim." Cümlenin son kısmını kısık bir sesle söylemiş olsa da, Çağrı onun sözlerini net bir şekilde duydu.

"Ama sen buyada yaşamıyosun ki?" Tuğba'nın zeki bir kız olduğu belliydi. Çağrı'nın ona verebileceği mantıklı bir cevabıysa ne yazık ki yoktu.

"Çünkü biz uzun zamandır ayrıyız tatlım. Çağrı amcan başka bir evde yaşıyor. Yakında da artık evli olmayacağız."

"Yaaa... Ama niye ki? Ben çok sevdim Çağyı amcayı... O da seninle buyada yaşasın!"

'Ah güzelim, ne de güzel konuşuyorsun. Benim de tek dileğim bu,' diye içinden geçirirken, gülümsemesini saklamaya çalışıyordu elinden geldiğince. Zira Melike oldukca şaşkın görünüyordu.

"Olması gereken bu Tuğba'cım." O sırada duyduğu zil sesi imdadına yetişti. Hızla oturduğu yerden kalkarak, "Baban geldi sanırım," dedi. Ama az öncekinin aksine oturduğu yerden coşkuyla ayağa fırlamadı Tuğba. Bunun yerine sırtını Çağrı'nın göğsüne daha çok yaslamıştı. Ah bu adam ufacık çocuğu bile baştan çıkarmayı başarmıştı!

Melike kapıyı açmaya giderken, Çağrı da meraklı gözlerle onun arkasından bakıyordu. "Baban neredeydi ki Tuğba'cım?"

"İşte. O çok çalışıyoy."

"Hmm... Peki annen nerede? O niye gelmedi Melike ablana?"

Tuğba'nın bir anda dolan gözleriyle yanlış bir şey söylediğini anladı. Onun sözlerinden sonraysa, içi küçük kıza karşı daha büyük bir şefkat duygusuyla doldu taştı.

"O yok. Öldü."

Onu kollarıyla sımsıkı sararken, aklına kendi annesi geldi. Kendi annesi yaşıyor olmasına rağmen, Çağrı için bir ölüden farksızdı. Ama artık onun yokluğu için üzülmüyordu. Tam tersine onun hayatında olmamasından dolayı mutluydu.

O sırada odadan içeri giren kişileri görmesiyle birlikte kucağında Tuğba'yla birlikte ayağa kalktı genç adam. Şimdi şaşkın gözlerle karşısındaki adamı süzüyordu.

"Tuğba'm... Ne oldu kızım?" diyerek Çağrı'nın omuzunda göz yaşı döken kızını kucağına aldı. Ardından bakışlarını Çağrı'ya çevirdi.

"Yok, bişey olmadı. Ben seni çok özledim."

"Ben de seni bir tanem."

Melike ortamdaki garip elektriğin farkındaydı. Her iki adamda birbirini kıstıkları gözlerinin altından süzüyorlardı.

"Bu Bey sanırım komşun oluyor hayatım."

Çağrı'nın bir anda beline dolanan kollarıya neye uğradığını şaşırdı Melike. Ferhat'ın da ondan bir farkı yoktu. O sırada Tuğba'nın sözleriyle daha da büyük bir şaşkınlık yaşadı genç adam.

"Bu amca Melike ablanın kocasıymış baba. Biylikte boya yaptık onunla. Çok güzel yesim ciziyoy."

"Yaa öyle mi?"

"Şey aslında..." Ferhat'a Çağrı'nın boşanmak üzere olduğu kocası olduğunu söylemek istedi fakat böyle bir açıklamanın yeri ve zamanı olmadığının farkındaydı. Ferhat kendisine geçmişini tüm ayrıntılarıyla anlatmışken, o bir kocası olduğundan bile bahsetmemişti ona. Bu yüzden içine düştüğü bu durum oldukca rahatsız ediciydi.

"Neyse... Hadi biz eve gidelim Tuğba'cım. Nazlı ablan yemek yapmış, bizi bekliyor."

Ferhat'ın ne kadar kırıldığını görebiliyordu. Oysa ki Melike hiçbir şeyin böyle olmasını istememişti. Genç adam evinden çıkıp giderken bile, arkasından üzgün gözlerle bakmaktan başka bir şey gelmemişti elinden.

"Sen... Sen ne bela bir adamsın ya? Herkese evli olduğumuzu söylemeye mecbur musun?" Ellerini beline koyarak, tüm öfkesini Çağrı'ya yönlendirdi Melike. Her şeyin sorumlusu olarak onu görüyordu. Hayatını mahvetmekten başka bir işe yaradığı yoktu.

Çağrı ise karısının karşısında oldukça rahattı. Ferhat denilen adamdan hiç hoşlanmamıştı. Dul bir baba kendisi için oldukça tehli-

keli olabilirdi. Her ne kadar baş numaralı rakibi Vedat da olsa, diğerlerini görmezden gelemezdi. Ferhat ve Melike'nin Tuğba yüzünden yakınlaşmaları kaçınılmaz görünüyordu. İşte bu yüzden baştan önlemini almak istemişti Çağrı. Bunu yaptığı içinde hiç pişman değildi. Melike şimdi kendisine kızsa bile, zamanı geldiğinde bu öfkesinden eser bile kalmayacaktı.

"Ben sadece bir gerçeği dile getirdim. Bu kadar büyütecek ne var bunda? Hem evli olduğunu öğrenmesinin nesi yanlış?"

"Benim hayatıma artık burnunu sokmaktan vazgeç. Yakında boşanıyoruz ama hâlâ üzerimde bir hak iddia etmeye çalışıyorsun. Neden söyler misin? Hâlâ benden ne istiyorsun? Niye bir türlü beni rahat bırakmıyorsun?"

Uzun bir süre bu soruyu Çağrı da sormuştu kendisine ve sonunda cevabı bulabilmişti. Çağrı karısını seviyordu. İşte cevap bu kadar basitti. Seviyordu ama ne kendisine ne de karısına bunu itiraf edebilecek kadar güçlü olamamıştı hiçbir zaman. Ve belki de şimdi çok geç kaldığı bir zamanda bunu ona söylemek istiyordu.

"Melike..." diyerek karısının ellerine uzandı ama genç kadın hızla bir adım geriledi. Çağrı'nın kendisine dokunmasına tahammülü yok gibi görünüyordu.

"Dokunma bana. Defol git evimden. Seni içeri aldığım için suçun en büyüğü bende aslında."

"Sen beni dinlemeden hiçbir yere gitmem!" dedi kararlı bir ses tonuyla.

"O zaman ne söyleyeceksen bir an önce söyle de çıkıp git buradan!"

"Önce oturalım."

"Hayır, ben oturmayacağım. Sen çok istiyorsan oturabilirsin."

Melike'nin öfkesi gerçekten büyüktü. Bu yüzden daha fazla onun üstüne gitmemeye karar verdi çünkü ne derse desin ters tepecekti.

"Ben senden boşanmak istemiyorum," diyerek başladı sözlerine.

Melike alayla gülümsedi bu sözler üzerine. "Hayırdır? Birdenbire neden vazgeçtin ki boşanmaktan? Bir yıl önce babamla yaptığın anlaşma yüzünden boşanamayacağından yakınmıyor muydun sen?"

"Aslında ben...Ben geçmişte de senden boşanmayı hiçbir zaman gerçekten istemedim."

"Bu sözlerine inanacak kadar aptal mı sanıyorsun sen beni? Ha pardon... Geçmişte tam da öyleydim. Aptalın tekiydim çünkü sana aşıktım ve senden başka değerli olan hiçbir şey yoktu gözümde ama artık ben o geçmişteki aşık saf aptal kız değilim Çağrı. Yalanlarına inanacak başka bir enayi bul."

"Bana hemen inanmanı beklemiyorum zaten senden ama lütfen bir kez olsun sana anlatacaklarımı dinle."

"İyi peki... Çok istiyorsan anlat bakalım," dedi kollarını kavuştururken. Çağrı ne derse desin ona inanmayacaktı. Eskiden olduğu gibi onun kendisini kolayca kandırmasına izin vermeyecekti. Yine de bir yanı duyduğu bu tek cümleyle bile sevinmişti. Çağrı da ondan boşanmak istemiyordu. Yine de bu sevincini kabullenecek kadar cesaretli değildi.

"Ben...Ben seni çok üzdüm. Çok kırdım, yaraladım. Yaptıklarımın hiçbir özrünün olmadığının farkındayım. İstersen senden defalarca kez özür dilerim ama bunun bir fayda sağlamayacağını da biliyorum. Ben sana karşı hiçbir zaman dürüst olmadım Melike ama sana yemin ederim, Arzu'yla seni aldatmaya başlamam evlendikten birkaç ay sonra başladı. Ondan önce onunla olan ilişkimi tümüyle kesmiştim."

"Yine mi aynı yalanlar?" diyerek koltuğa geçip oturdu. Birdenbire ayakta duracak gücü kendisinde bulamamıştı. "Başka bir şeylerden bahset Çağrı. Tüm bunlara inanacak değilim."

"İnanmayacağını biliyorum... Ama ben yine de anlatmaktan vazgeçmeyeceğim." Melike'nin sıkıntılı iç çekişini duyduktan sonra, sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Seni ilk ne zaman aldattım biliyor musun?"

"Bunu öğrenmeyi istediğimden pek emin değilim," dedi Melike alayla gülümseyerek. Oysa canı yanıyordu, hem de çok fena. Kocasının başka bir kadına dokunduğu düşüncesi ölümden beterdi. Yine de bunu belli edemiyordu işte. Onun karşısında bir kez daha aciz bir kadın olarak görünmek istemiyordu.

"Arzu yüzünden babana gidip, benim onunla çalışmamı engellemiştin hani. Oysa o zaman gerçekten onunla aramızda iş dışında hiçbir şey yoktu. İşte beni dinlemeyip, babana koştuğun o günden sonra, yapmamam gerektiği halde, ben Arzu'ya gittim. Niyetim senin canını yakmaktı. Sen bana kendimi değersiz hissettirmiştin Melike. Beni her zaman olduğu gibi yok saymıştın. Sadece kendi hislerin önemliydi senin için. Benim ne düşündüğümün, en önemlisi de ne hissettiğimin hiçbir önemi yoktu senin için."

"Bu doğru değil!" diyerek karşı çıktı. "Seni sevdim ben! En çok seni önemsedim. Ayrıca senin geçmişte Arzu'yla ilişkin olduğunu bilirken, nasıl senin onunla çalışmana rıza gösterebilirdim ki?"

"Biliyor muydun?" diye sordu şaşkınca Çağrı.

"Ah elbette biliyordum! Zaten bunu öğrendikten sonra ilk kez senin yüzünden babamın kollarında ağlamıştım. Keşke böyle bir şey yapmasaymışım. Babam o an seni bana koca olarak satın almaya karar vermiş zaten."

"Melike..."

"Daha fazla konuşup ta, kendini gözümde daha çok küçültme bence. İki medeni insan gibi yollarımızı ayıralım seninle."

"Hayır! Senden boşanmayacağım! Seni bırakmayacağım!"

Eskiden olsa bu sözlerden etkilenirdi. Hatta mutluluktan havalara uçardı belki de ama artık hiçbir anlamı yoktu duyduklarının. Melike Çağrı'yla bir daha asla birlikte olamayacağını biliyordu ve bunu kabullenmişti. Zor olmuştu belki ama artık kabullenmişti. Ne kadar canı yanarsa yansın, Çağrı'ya hayatında bir kez daha bir yer veremezdi. Bu haksızlığı kendisine ikinci kez yapamazdı.

"Boşanacaksın! Eğer geçmişte biraz olsun bana değer verdiysen, benim bu isteğimi yerine getirirsin."

"Melike ben senden boşanamam! Yapamam!"

"Neden? Yoksa evlenirken olduğu gibi boşanırken de mi para istiyorsun? Sorun değil, istediğin miktarı söyle, hemen yarın hesabına havale ederim. Yeter ki bitsin artık bu işkence!"

Bu sözlerden sonra artık her şey için çok geç kaldığına emin oldu genç adam. Para düşkünü biri olarak nitelendirilmekten hep nefret etmişken, şimdi bu dünyada sevdiği tek kadının kendisine böyle bir teklifle gelmesi canını çok fazla yakıyordu. Omuzları umutsuzlukla çökerken, dilinin ucunda takılı kalan 'Seni Seviyorum' sözcüğünü yutmak zorunda kaldı. Hem itiraf etse bile bu neyi değiştirecekti? Melike çoktan onu kalbinde öldürmüştü.

"Ben... Benim derdim hiçbir zaman para olmadı," dedi sakin tutmaya çalıştığı sesiyle.

"Öyle mi? Peki o halde neden para karşılığı benimle evlenmeyi kabul ettin? Beni güzel bir dünyaya açılan bir araç olarak kullandığını kendin itiraf etmiştin."

"Hiçbir şey düşündüğün gibi değil Melike. O zaman sana o sözleri söyledim ama aslında gerçekten düşündüklerim onlar değildi!"

"Tabi canım, eminim öyledir."

"Söylediklerimin gerçekten bir önemi yok senin için, öyle değil mi?"

"Bunu yeni mi anladın?"

"Sanırım eski Melike'yi gerçekten kaybetmişim... Seni böylesine hissiz bir kadına dönüştürdüğüm için ne kadar pişman olduğumu tahmin bile edemezsin."

Melike dolmaya hazır olan gözlerini kaçırdı Çağrı'dan. Onu karşısında bir anda bu kadar üzgün görmeye alışkın değildi. O kendisine ne kadar acı vermiş olursa olsun, Melike yine de onun bu hallerinden memnun olacak kadar vurdumduymaz olamazdı hiç bir zaman.

"Ben bu halimdem memnunum. Artık seninde çok önceden tavsiye ettiğin gibi büyüdüm. Ve kimin ne mal olduğunu daha ilk görüşte anlayabiliyorum."

"Keşke beni dinlemeseydin ve hep eskisi gibi kalsaydın."

Çağrı'nın bu sözlerindeki samimiyeti hissetmesine rağmen, söyleyecek bir sözü yoktu genç kadının.

"Anlatacakların bittiyse artık git."

"Bitti." Aslında bitmemişti... Daha Melike'ye onu sevdiğini söyleyememişti ama şu anda söylemesi bir şeyi de değiştirmeyecekti yine Melike tarafından aşağılanmaktan kurtulamayacaktı. Bu yüzden sözlerden önce davranışlarıyla Melike'yi kazanmaya karar verdi. Önce hareketleriyle onu sevdiğini hissettirecekti karısına. En sonunda sözleriyle de bunu kanıtlayabilirdi.

Tüm dikkatini televizyonun ekranına vermeye çalışsa da, bu pek mümkün gözükmüyordu çünkü önündeki elmaları büyük bir hırsla yiyen ağabeyi buna engel oluyordu. Her ne derdi varsa, bugün eve geldiğinden beri burnundan soluyordu.

"Neyin var abi?" diye sordu artık Sinem dayanamayarak.

Selçuk kız kardeşinin sesini duymasıyla bakışlarını onun üzerine çevirdi. "Hiç, neyim olabilir ki?"

"Çok sinirlisin. Bir şeye bozulduğun her halinden belli. Hadi anlat bana, canını kim veya ne bu kadar sıktı?"

Miray hakkında kardeşiyle konuşmak isteyip istemediğinden emin değildi Selçuk. Miray'ın kendisiyle oynadığına hâlâ inanamıyordu ama Selçuk kararlıydı. O küçük şeytanı kendisine delicesine âşık edecekti. Kendisinden başka kimseyi düşünemez bir hale getirecekti.

"Bir şeyim yok Sinem. Sadece biraz heyecanlıyım. Kafe için bir yer tuttum."

"Aaa sahi mi?" diyerek gülümsedi. "E peki ne zaman açıyoruz kafeyi?"

"En kısa zamanda... Yarından sonra tüm ilgimi bu konuya vereceğim." Ve tabi ki Miray'a...

"Yine de bana senin aklını bir tek bu konunun meşgul ettiği inandırıcı gelmiyor."

Sinem'in bu kadar dikkatli bir kız olması ilk kez işine gelmiyordu Selçuk'un. Avukat olması da olaylara şüpheyle yaklaşmasında büyük bir etkendi hiç kuşkusuz.

"Gerçekten bir şey yok. Yoksa neden anlatmayayım sana?"

"Bilmem... Senin işin hiç belli olmaz."

O sırada telefonundan gelen mesaj sesiyle dikkatini Selçuk'un üzerinden çekti. Genç adam bu durumdan memnun olarak, sırtını koltuğa iyice yasladı ve görmeyen gözlerle televizyona baktı.

Sinem gelen mesajı birkaç kez okurken yüzünde tatlı bir tebessüm belirivermişti. O mesajın kimden geldiğini anlamak Selçuk için hiç zor değildi doğrusu. Müstakbel enişte bey çok marifetliydi anlaşılan. Kız kardeşinin daha önce böyle pişmiş kelle gibi sırıttığı bir ana tanık olmamıştı Selçuk.

"Özlemine daha fazla dayanamadım. Aşağıdayım, seni bekliyorum... Lütfen gel."

Tam iki gündür Mehmet ile görüşememişlerdi. Bu durum Sinem'den çok Mehmet ile alakalıydı. Genç adamın ani bir iş seyahatine çıkması gerekmişti ve anlaşılan şimdi de dönmüştü. Sinem heyecanlı bakışlarını abisinin yüzüne çevirdi. Allah'tan Selçuk tüm dikkatini televizyona vermiş gibi görünüyordu.

"Ben biraz hava alacağım," diyerek oturduğu yerden kalktı. "Çok gecikmem."

"Yarım saat," dedi Selçuk kardeşinin gözlerinin içine imayla bakarak. "Yarım saati bir dakika bile geçmeyecek! Yoksa çok fena olur."

Selçuk'un her şeyin farkında olduğunu anlayınca, omuzları umutsuzlukla çöktü. "Offf abi ya!"

"Yarım saat!"

Sinem odasına doğru yönelirken, Selçuk keyifli bir kahkaha atmaktan kendini alıkoyamadı. Kardeşiyle uğraşmayı seviyordu. Ayrıca kendi aşk hayatı bu kadar berbat bir haldeyken, onunkinin sorunsuz ilerliyor olması da haksızlıktı. Fakat kararlıydı genç adam. Miray Hanım'ı kendisine bağlayacaktı!

Sinem apartmanın kapısından hızla çıkarken, bakışları hemen evin önündeki arabayı buldu. Sevgilisini arabasına yaslanmış bir halde kendisini beklerken gördüğünde, içinde büyük bir mutluluk duydu. Şu iki gün bile yetmişti onu delice özlemesine.

"Hoş geldin."

Sinem Mehmet'in yanına kadar gelerek, kollarını özlemle onun boynuna doladı. Aynı şekilde genç adamın da kollarının baskısını belinde hissetti.

Mehmet burnunu Sinem'in çiçek kokan saçlarının arasına gömerek, kokusunu derince soluklandı. "Hoş buldum güzelim."

Sinem bir adım geri çekilerek Mehmet'in yüzüne dikti dikkatli bakışlarını. Elini onun yanağına koyarak, "Çok yorgun görünüyorsun," diye mırıldandı şefkatle.

"Yorgunum... Az önce geldim İzmir'den. Ve soluğu da hemen senin yanında aldım."

"Kıyamam sana," diyerek genç adamın dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. "Keşke eve gidip dinlenseydin."

"Seni öyle çok özledim ki, bir an önce yanına gelmekten başka bir şey düşünemedim."

Genç kadının dudaklarını tutkulu bir öpücükle mühürlerken, bedenini aralarında en ufak bir mesafe bırakmayacak şekilde kendine doğru yaklaştırdı. Çok özlemişti onu. Şu son iki günü nasıl geçirdiğini bile bilmiyordu. Oysa saçmaydı tüm bu hissettikleri. Bundan sonra da sık sık iş gezilerine gitmesi gerekecekti, her seferinde şu küçük kadının hasretinden kafayı oynatacak hale gelecekse, gerçekten çok işi vardı.

Sinem Mehmet'in tutkulu öpücüğüne elinden geldiğince karşılık verirken, bulundukları yeri hatırlamasıyla telaşla geri çekilmeye çalıştı. Mehmet'in hoşnutsuz homurtusunu umursamak istese de, şu dakika bunu yapamazdı.

"Yol ortasındayız."

"Hadi, bana gidelim," dedi Sinem'in belini yavaş hareketlerle okşarken.

"Olmaz, gelemem... Abimden sadece yarım saatliğine izin alabildim."

Mehmet kaşlarını şaşkınlıkla çatarken, Sinem'in al al olmuş yüzünde odakladı bakışlarını. Sonra içinden gelip yükselen kahkaha

atma isteğine daha fazla karşı koyamadı. Sinem ise Mehmet'in bu haline gülmesine belli etmek istemese de bozulmuştu.

"Liseli kızlar gibi abinin sözünden çıkmadığına inanamıyorum," diyerek hayretle başını iki yana salladı Mehmet. Bu kadının ne yapacağı gerçekten hiç belli olmuyordu. Çoğu zaman o kadar dik başlıydı ki, kimsenin hayatına karışmasına müsaade etmeyen bir kadın görünümü ciziyordu etrafındakilere... Oysa şimdi küçük bir kız çocuğu kadar uysaldı.

"Bu durum çok hoşunuza gitti bakıyorum da Mehmet Bey!" diyerek çenesini öfkeyle yukarı dikti Sinem. "Sizi eğlendirebildiğime sevindim."

"Kızma bana güzelim. Bu hallerine bayılıyorum sadece. Evlendikten sonra da benim sözümden çıkmayacaksın zaten." Sinem'in burnunun ucuna küçük bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi.

"Çok beklersin sevgilim. Nedense içimden hiç senin sözlerine itaat etmek gelmiyor. Sen daha çok benim isyankar damarlarımı harekete geçiriyorsun."

"Ben senin o damarlarını da ehlileştirmeyi başarırım, sen hiç merak etme aşkım."

"Bu ne özgüven böyle," diye kıkırdadı Sinem. Seviyordu bu adamı. Onun bu otoriter havasına bile aşıktı işte. Onun kollarının arasına iyice sokularak, erkeksi kokusuna bulanmanın keyfini doyasıya yaşadı. "Çok seviyorum seni."

"Ben de seni çok seviyorum. Sinem artık dayanamıyorum. Hep yanımda ol, hep benimle ol istiyorum. Geceleri senin varlığını yanımda hissetmek istiyorum."

Sinem iç çekerek, "Ben de tüm bunları istiyorum," diye itiraf etti.

"O zaman hemen evlenelim."

Sinem şaşkınca geri çekilerek, Mehmet'in yüzüne doğru kaldırdı bakışlarını. "Evlilik için erken olduğunu konuşmuştuk."

"Bence hiçte erken değil. Hem baksana, abinden bize rahat yok. Özgürce görüşemiyoruz bile. Ben kimsenin bize karışmasını istemi-

yorum artık. Hem ayrıca..." derken elini genç kadının kalçasının üzerine götürdü yüzündeki çapkın gülümsemesinin eşliğinde.

"Ay-ayrıca?" Sinem nefesinin kesildiğini hissediyordu. Mehmet'in dokunuşları tüm soğuk kanlılığını alıp götürüyordu.

"Artık benim olmanı istiyorum, seninle sabahlara kadar çılgınca sevişmek için yanıp tutuşuyorum," diye fısıldadı sevgilisinin kulağına.

Sinem bu sözler üzerine heyecanla yutkunmaktan alıkoyamadı kendisini. "Mehmet... Her şeyin bir zamanı var."

"Benim gibi bir adam için sabretmek oldukca zor Sinem. Ben seninle gönül eğlendirmiyorum. Ve ne istediğimi de çok iyi biliyorum. Seni istiyorum ben. Ömrümün sonuna kadar benimle olmanı arzu ediyorum."

Mehmet konuştukça Sinem'in tüm savunma kalkanları birer birer düşüyordu. Ona uzun süreli karşı koyması zaten imkansızdı.

"Ortada doğru dürüst bir evlilik teklifi bile yok," diyerek gülümsedi. "Yine her şeyi oldu bittiye getirmeye çalışıyorsun."

"İstediğin evlilik teklifi olsun güzelim. Hemen bir şeyler organize ederim."

"Önce bir teklifi görelim, cevabını hep birlikte görürüz," diyerek Mehmet'in yanağına dokundu dudaklarıyla. Aslında o cevabın her zaman 'Evet' olacağını çok iyi biliyordu genç kadın.

Patronunun önüne imzalaması gereken belgeleri bırakırken, bakışları onun yorgun olduğunu belli eden yüzünde şefkatle dolaştı. Bu adama bir gecede ne olmuşsa, o eski halinden eser bile kalmamıştı. Güzel bir gece geçirmediği gözlerinin altındaki mor halkalardan rahatca anlaşılabiliyordu. Çağrı Çetinoğlu'nun kesinlikle bir derdi vardı. Acaba karısıyla mı araları bozuktu? Melike Çetinoğlu şirkette işe başladığından beri, karı-kocanın arasındaki soğukluk dikkatinden kaçmamıştı Buse'nin. Ve Çağrı'nın bu perişan halinin kesinlikle karısıyla bir ilgisi olduğuna emindi.

"Başka bir şey var mıydı Buse?" diyen sesi duyduğunda düşüncelerinin arasından sıyrıldı genç kız.

"Yok efendim."

"Odama ben söyleyene kadar telefon bağlama. Ayrıca kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyorum."

"Peki Çağrı Bey."

Çağrı'nın odasından çıkarak, kendi masasının başına geçti. Patronu bu kadar neşesizken, Buse'nin de içinden hiçbir şey yapmak gelmiyordu doğrusu.Ama yapılması gereken birçok işi vardı. Sıkıntılı bir şekilde iç çekerek, bilgisayarının ekranına vermeye çalıştı tüm dikkatini.

"O güzel gözlerinin bozulmasına bu kadar mı meraklısın?"

Yan tarafından gelen sesle irkildi genç kız. Gökhan'ın ne ara yanına kadar geldiğini bilmiyordu. Bakışlarını onun her zamanki gibi gülümseyen yakışıklı yüzüne çevirdiğinde, onu görmediği şu birkaç günde nasıl özlediğinin dehşetle farkına vardı.

"Gökhan Bey," diyerek ayağa kalktı. "Geldiğinizi fark etmedim, üzgünüm."

"Sorun değil. Sanırım patronun seni çok çalıştırıyor."

Buse'yi gördüğü her an, ona kapılıp gittiği için kendisine çok kızıyordu Gökhan. Kendisini istemeyen bir kadının arkasından bu kadar koştuğu yetmez miydi? Peki öyleyse neden onu bir türlü aklından çıkaramıyordu. Sadece aklından da değil, kalbinden de söküp atamıyordu bu kızı. Sırf onu tekrar görebilmek için bin bir bahane bularak bu şirkete gelip gitmiyor muydu? İstese Çağrı'yı arayıp, dışarıda bir yerlerde buluşmayı önerebilirdi ama yok, Gökhan sırf Buse'yi görebilmek için buralara kadar gelmekten vazgeçemiyordu bir türlü.

"Patronumun şu sıralar beni fazladan yormak için planlar yapacak hali yok ne yazık ki," dedi Buse gülümsemeye çalışarak.

"Neden, ne oldu?" Çağrı'nın dünkü o perişan halini gördükten sonra, Buse'nin demeye çalıştıklarını hemen anlamıştı aslında.

"Çok kötü görünüyor. Sanırım pek rahat bir gece geçirmemiş."

"Yalnız mı şu an?"

"Evet, ama rahatsız edilmek istemediğini söyledi."

"Eminim bana bir şey demeyecektir," diyerek gülümsedi. Adımlarını arkadaşının odasına doğru yönelteceği sırada, kısa bir an duraksadı. Tekrar genç kıza doğru dönerek onun gözlerinin içine bakmaktan kendini alıkoyamadı. "Seni gerçekten özlemişim."

Buse, bu sözleri söyledikten sonra, odadan içeri giren adamın arkasından şaşkınlıkla bakakaldı. O tek bir cümle yüreğinin kanat takıp uçmasına yetmişti işte. Ah bu adamı neden bir türlü unutamıyordu? Neden onun etki alanından bir türlü kurtulamıyordu?

Odasına bir türlü sığamadığını hissediyordu genç kadın Melike. Dün Çağrı'yla yaptıkları o garip konuşmadan sonra, nedense her şey üstüne üstüne geliyor gibi hissetmekten kurtulamıyordu bir türlü. Ne günahı vardı da, Çağrı gibi bir adamın aşkıyla lanetlenmişti? En önemlisi de, neden onu tam anlamıyla yok saymayı bir türlü başaramıyordu?

Onun evini terk etmeden önce gözlerinin içine kırgınca bakan hali bir türlü gözlerinin önünden gitmek bilmiyordu. Bu adam için üzülmek istemiyordu! Bu kadar yufka yürekli olduğu için kendisinden nefret ediyordu!

Tıklatılan kapıyla kendine geldi. "Girin!" diye seslendiğinde oldukça sinirli çıktı sesi.

"Melike Hanım..." diyerek içeri giren asistanına gülümsemeye çalıştı Melike.

"Söyle Ayça'cım."

"Şu Gaziantepte yapılacak olan otel inşaatı için Teksoy Holding sizinle bir toplantı yapmak istiyor. Konuşmak istedikleri birkaç husus varmış."

"Olur, ne zaman isterlerse gelebileceklerini söyle."

"Ama efendim bu toplantının kendi yerlerinde yapılmasını arzu ediyorlar. Şu sıra buralara gelme gibi bir şansları yokmuş."

Melike içine derin bir nefes çekerek, sırtını koltuğuna yasladı. "Bu işle en son kim ilgileniyordu? İstediğim bilgileri bana kim verebilir?"

"Çağrı Bey efendim. İhtiyaç duyacağınız tüm bilgileri ondan temin edebilirsiniz."

Çağrı'nın ismini duymasıyla tüm tüyleri ayağa kalkmıştı resmen. Bu adamın karşısına çıkmadığı tek bir an var mıydı acaba? "O zaman bu görüşmeye onu gönderin," dedi kararlı sesiyle.

"Sizinde gitmeniz gerekiyor Melike Hanım. Yeni patronla tanışmak istediklerini bizzat dile getirdiler."

"Benim işlerimin yoğunluğunu ileri sürerek, bu davetlerini kibarca geri çevir Ayça." Çağrı'yla birlikte bir iş gezisine çıkacak değildi. Ondan olabildiğince uzak kalmaya çalışırken, böyle bir şeyi kabul edemezdi.

"Ama Melike Hanım..."

"Ben son sözümü söyledim Ayça'cım. Sana söylediğim gibi yap."

"Peki efendim."

Ayça yanından ayrılır ayrılmaz, Melike eline çantasını alarak kendisini odasından dışarıya attı. Biraz hava alması gerekiyordu, yoksa tüm gün kafasını toparlayıp, işlerine odaklanamayacaktı.

Adımlarını asansöre doğru yönlendirirken, yanına gelen adamı fark etmesiyle duraksadı. Çağrı'nın arkadaşı ve bir numaralı suç ortağını karşısında bulmaktan dolayı memnun olmadığı her halinden anlaşılıyordu.

"Merhaba yenge," diyen adama alayla gülümsedi.

"Merhaba Gökhan ama senden rica edeceğim, bana bir daha asla bu şekilde seslenme."

Gelen asansörden içeri adımını atarken, Gökhan da arkasından ilerliyordu. Onunla aynı ortamda bulunmak hiç hoş değildi doğrusu.

"Neden? Sen benim yengem değil misin?" diyerek gülümsedi Gökhan.

"Değilim. Çok sevgili arkadaşının marifetlerini benden daha iyi bildiğine eminim."

"Elbette biliyorum... Ama ben başka bir gerçek daha biliyorum," diyerek elini asansörün durdurma düğmesine götürdü. Melike şaşkınca bakakaldı Gökhan'ın kararlı yüzüne.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Beni dinlemeni istiyorum senden. Az önce Çağrı'nın yanındaydım, onun perişan halini gördükten sonra daha fazla işinize karışmadan bir kenarda durup bekleyemeyeceğime emin oldum."

"Çağrı'nın ne halde olduğu umurumda bile değil benim."

"Yalan söylüyorsun," diyerek karşısındaki kadının gözlerinin içine baktı. "Onu hâlâ çok önemsediğin belli."

"Bak Gökhan..." diyerek derin bir nefes çekti ciğerlerine. "Çağrı'yla boşanacağız. Onunla aramızda artık hiçbir şey kalmadı. Her şeyi bitiren de oydu üstelik."

"Aptallık etti. Çok büyük bir hataydı yaptığı ama sonunda hatasının farkına vardı. Seni seviyor Melike! Bence ona ve kendine bir şans daha vermelisin."

Duyduklarından sonra dudaklarının arasından kaçan kahkahaya engel olamadı genç kadın. "Seviyor mu? Çağrı beni seviyor mu?"

Melike'nin karşısında kahkahalarla gülmesini izlerken, Çağrı'nın zamanında onun canını nasıl yaktığını görebiliyordu. Ah akılsız arkadaşı hem kendi canını hem de sevdiği kadının canını fena acıtmıştı.

"Evet. Bunun yeni farkına vardı ama seviyor seni. Ondan boşanmandan çok korkuyor."

"Sayende çok güldüm Gökhan. Sağ ol gerçekten," diyerek Gökhan'ın koluna dostça dokundu.

"Ben sözlerimde ciddiyim."

"Çağrı kimseyi sevemez Gökhan. Özellikle de beni asla sevemez. Bana karşı hissettiği olsa olsa sahip olma saplantısı olabilir. O sadece zayıflayıp, güzelleşen karısını geri istiyor. Eminim bana tekrar sahip olduğuna inandığı an, beni tekrar boynuzlayacaktır."

"Melike..."

Genç kadın asansörü tekrar çalıştırarak baktı Gökhan'ın çaresiz yüzüne. "Bence bu kadar saçmalık yeter. Arkadaşın kadar güvenilmezsin sen de benim gözümde yani ne sana ne de arkadaşına güvenirim ben. Daha fazla nefesini tüketme."

~Bölüm Yirmi Dört~

Melike içine düştüğü duruma inanamıyordu. Bu olmamalıydı! Tüm bunlar onun başına gelmemeliydi. İstemediği bir durumla yüz yüze kalmış olmak sinirlerini iyice bozmuştu. Tabi yanındaki adama karşı içinde büyük bir öfke duymadan da edemiyordu. Nasıl olmuştu da kendini bu iş seyahatine giderken bulmuştu hiç bilmiyordu. Oysa her şeyi ne güzelde planlamıştı. En azından öyle olduğuna inanmıştı. Bu Gaziantep gezisine Çağrı yalnız başına gidecekti sözde. Ama şimdi el mahkûm, kendisi de onunla birlikte gidiyordu işte. Ve bu durumun tek sorumlusu olarak her zamanki gibi Çağrı'yı görüyordu. Gerçi adamın iş yaptıkları firma sahiplerini, Melike'nin de görüşmeye gelmesi için ısrar etmeleri konusunda ayarlayacak hali yoktu. Buna rağmen yanında öfkesini yöneltebileceği tek kişi Çağrı'ydı.

"Birazdan kalkışa geçeceğiz. Rica etsem kemerinizi takar mısınız?"

Genç ve güzel hostesin ricasını başını sallayarak kabul etti. Kendi kemerini takarken, çaktırmamaya çalışarak bakışlarını bu sefer yanında sessizce oturan adama yöneltti. Çağrı oturduğu koltuğa sırtını yaslamış bir şekilde, etrafını inceliyordu. Onun bakışlarının özellikle hosteslerin üzerinde olduğunu gördüğünde, dişlerini sinirle sıkmaktan kendini alamadı. Bu adam hep aynıydı işte! Kendisinin yanında bile hiç utanmadan başka kadınları süzmekten vazgeçmiyordu.

"Daha önce Gaziantep'te bulunmuş muydun hiç?"

Melike bir an sorunun kendisine mi yöneltildiğini algılayamadı. Ama Çağrı'nın bakışlarının kendisinin üzerinde olduğunu görünce, öyle olduğuna emin oldu. Kaşlarını çatarak, "Benimle sohbet etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Önümüzde en az bir saat sürecek bir uçak yolculuğu var. Canımızın sıkılmasını önlemeye çalışıyorum sadece."

Çağrı'nın gülümsemesine kapılıp gitmemek adına, bakışlarını ondan kaçırarak önüne doğru döndü. Çantasının içine tıkıştırdığı moda dergisini eline aldı. "Seni bilmem ama, ben böyle gayet iyiyim. Canımın sıkılmaması için gerekli önlemleri önceden almıştım."

"Ne zamandan beri moda dergilerine meraklısın?"

"Seninle uçak yolculuğu yapmak zorunda kaldığımdan beri."

Çağrı içinden gelen gülme isteğini güçlükle bastırdı. Melike'yle birlikte iş seyahatine çıktığı için, kendini çok şanslı sayıyordu. Aslında her şeyi kendi lehine çevirdiği için, şanslıdan da öte akıllıydı. Melike'nin kendisiyle birlikte bu seyahate çıkmak istemediğini ilk öğrendiğinde bu duruma hiç şaşırmamıştı. Ama ayağına kadar gelen bu şansı geri tepme gibi bir lüksü olmayan Çağrı için, barışmayı arzuladığı karısıyla baş başa bir yerlere gitmek büyük bir fırsattı. Bu doğrultu da uzun zamandır birlikte iş yaptıkları ve aynı zamanda iyi bir dostu olan Teksoy Holding'in genç yöneticisi Uğur Teksoy'dan yardım istemekten hiç çekinmemişti. Onun sayesinde Melike de bu görüşmeye beraberinde gelmeye mecbur kalmıştı. Ve bu durum genç kadını öfkelendirdiği kadar, Çağrı'yı eğlendiriyordu. Karısıyla bir geceliğine de olsa, her şeyden ve herkesten uzak bir yerde bulunma düşüncesi çok güzeldi.

Melike'nin dikkatlice elindeki dergiyi okuduğunu görünce, oturduğu yerde biraz yan dönerek, onun yüzünü doyasıya seyretmeye başladı. Melike ise bu yoğun bakışların gayet farkındaydı. Her ne kadar bu durum onu rahatsız etse de, ağzını açıp Çağrı'ya tek bir kelime etmemekte de kararlıydı.

"Hiç eğlenceli bir yol arkadaşı değilsin."

Melike derin bir nefes alarak, sakinliğini korumaya çalıştı. Çağrı'nın kendisiyle bilerek uğraştığının farkındaydı. Ama ona istediğini vermemekte sonuna kadar kararlıydı. Elindeki derginin sayfasını çevirerek, "Yanına seni eğlendirebilecek bir şaklaban alman gerekirdi. O görevi ben yerine getiremeyeceğim ne yazık ki," dedi.

"Eskiden oldukca konuşkan biriydin üstelik. Uzun süreli yanımda susmayı beceremezdin."

"Aptallığım çeneme vurmuş olmalı o zamanlar."

Çağrı işinin zor olduğunu, Melike'nin verdiği umursamaz cevaplar sayesinde daha iyi anlamıştı ama vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. İstanbul'a dönmeden önce, Melike'yi biraz olsun yumuşatabilmek istiyordu.

"Bugünkü toplantıdan sonra, sana Gaziantep'i gezdiririm. Bu şehiri çok seveceğine eminim."

Melike sesli bir şekilde soluğunu verirken, bakışlarını Çağrı'nın yüzüne doğru çevirdi. "Senden bana rehberlik yapmanı istediğimi hatırlamıyorum."

"Sen istemedin ama ben buna gönüllü oluyorum."

"İstemez!"

Tekrar önüne döndüğünde, resmen burnundan soluyordu genç kadın. Artık iyice Çağrı'nın kendisiyle dalga geçtiğini düşünmeye başlamıştı. Bir yıl önce kendisinden köşe bucak kaçan adamın, şimdi kendisine bu kadar yakın davranmasındaki tek amaç bu olmalıydı.

Oysa hiçbir şey düşündüğü gibi değildi. Çağrı sadece karısına yakın olabilmenin çarelerini arayan, âşık bir kocaydı. Geçmişte yapmış olduğu hataların telafisini arıyordu kendi içerisinde ve bunu yaparken, Melike'ye elinden geldiğince yakın olmak için uğraşıyordu. Her denemesi, genç kadın tarafından engellense de vazgeçmeyecekti. Melike'nin tekrar gönlünden içeri sızmanın bir yolunu mutlaka bulacaktı. Ona kendisini affettirecekti.

"Ne içersiniz?"

Sesin geldiği yöne doğru başını çevirdiğinde, genç ve güzel bir hostesin ilgili bakışlarıyla karşılaştı. Kızın gülümsemesinden, kendisine kur yaptığını anlamak, Çağrı gibi kadınlar söz konusu olduğunda tecrübeli bir erkek için hiç zor değildi.

"Su alayım."

Genç kız bir bardağa doldurduğu suyu Çağrı'ya uzatarak, "Başka bir arzunuz var mı efendim?" diye sordu. Onun sesinin tonundan bu

sorunun altında yatan imayı fark etmek Çağrı kadar, Melike için de zor olmadı ve Melike sakin kalmaya çalışarak, bakışlarını okumaya çalıştı dergiden kaldırmadı. Zaten şu anda nereye baktığının bile pek farkında değildi.

"Yok, teşekkürler."

"Afiyet olsun. Siz ne içersiniz?"

Hostesin bir sonraki muhatabı olarak, gülümsemeye çalıştı. Ama dudaklarının kenarındaki gülümseme, ne yazık ki gözlerine kadar ulaşmamıştı. "Bir şey istemiyorum. Teşekkürler."

Tekrar yalnız kaldıklarında Melike öfkeyle kocasına doğru döndü. "Benim yanımda başka kadınlarla cilveleşmekten vazgeç artık! Aramızdaki her şey bitmiş bile olsa, kağıt üzerinde hâlâ evliyiz ve hiç istememe rağmen hâlâ senin soy adını taşıyorum!"

"Benim kimseyle cilveleştiğim yok Melike, kıza yüz vermediğimi sen de gördün öyle değil mi? Hem ayrıca öyle olsa bile, bu durum seni niye bu kadar rahatsız ediyor ki? Sonuçta uçaktaki kimse bizim evli olduğumuzu bilmiyor."

Melike'nin verdiği bu tepki içten içe mutlu etmişti genç adamı yani karısı iddia ettiği gibi kendisine karşı boş değildi ve Çağrı şimdi bu konunun üzerine bilerek gitmeyi istiyordu. Bu iş gezisinde Melike'nin gerçek duygularını mutlaka ortaya çıkarmalıydı.

"Rahatsız olduğum yok benim. Sadece davranışlarını mide bulandırıcı buluyorum. Ne de olsa zamanında seni sevme aptallığında bulunan kişi bendim."

"Çok yazık, oysa sen beni ne güzel de sevmiştin," diye daha çok kendi kendine mırıldansa da, bu sözleri Melike de duymuştu ve bakışlarını genç adamdan hızla kaçırdı. Çünkü içinde bir yerler yine çok acıyordu. Evet Melike kocasını çok güzel sevmişti. Onun için kendisinden vazgeçecek kadar çok hem de. Ama ondan asla bir karşılık görememişti.

"Sen de beni hiç sevmedin. Aramızdaki fark bu işte. Sen sevmeyi bile beceremeyen bencil herifin tekisin. Seni sevdiğim için aptalın tekiydim ben."

"Melike..." diyerek karısının elini tutmaya çalıştı. Ama onun elini çekmesiyle bu çabası da sonuçsuz kaldı. "Özür dilerim."

Çağrı'nın sesindeki samimiyeti hissetmek Melike'yi hazırlıksız yakaladı. Onun gözlerinin içine baktığında, o iki kelimeyi gerçekten içinden gelerek söylediğine emin oldu. "Ne için? Babamın teklifini kabul ettiğin için mi? Beni yıllarca Arzu'yla aldatıp, aptal yerine koyduğun için mi? Yoksa beni hiçbir zaman sevmediğin için mi?" diye sordu alayla. İçi yansa da, Çağrı'ya savunmasız halini gösteremezdi.

"Her şey için. Bu olayda en suçsuz kişi sendin, ama en çok canı yanan da sen oldun. Hak etmediğin acıları yaşattım sana. Gerçekten çok pişmanım. Özür dilerim."

Ağlamamalıydı... Çağrı gözlerinin içine böylesine yoğun duygular eşliğinde bakarken ağlayamazdı. Ama göz yaşlarına dur demekte gittikce zor olmaya başlamıştı. Sahi bu adamın derdi neydi? Neden birdenbire bu kadar ilgili biri olup çıkmıştı? Onun o alaycı kişiliği nerelere kaybolmuştu?

"Senin özrünün bir anlamı yok benim için. Geçmişte yaptıklarını affedemem ama hiç yaşanmamış gibi davranabilirim. Ne de olsa çok yakında boşanacağız ve birbirimizle hiçbir alakamız kalmayacak. Bu yüzden senden ricam, beni gereksiz varlığınla daha fazla rahatsız etmemen. Teksoy Holding'le görüşmemizi yaptıktan sonra, İstanbul'a dönene kadar herkes kendi başının çaresine baksın."

Havaalanında Teksoy Holding'in şoförü karşılamıştı onları. Arabada yan yana görüşmenin yapılacağı yere doğru giderlerken de, aralarındaki sinir bozucu sessizlik devam etmekteydi. Çağrı bir kez daha Melike'nin acımasız sözleriyle sarsılmıştı. Ama onları hak ettiğini de biliyordu. İşte şimdiki sessizliği birazda bu yüzdendi. Melike'nin üstüne daha fazla gitmeyi göze alamamıştı. Öncelikle onun biraz olsun sakinleşmesini beklemeliydi. Şimdi atacağı her bir adım geri tepecekti, bunu bilecek kadar iyi tanıyordu karısını.

Araba Teksoy Holding'in önünde durduğunda, Melike bakışlarını büyük binaya çevirdi. Gerçekten oldukca gösterişliydi. Teksoy

Holding'in, Gaziantep'in en büyük şirketi olduğunu duymuştu. Özellikle turizm sektöründe oldukça faaliyetteydi. Türkiye'nin dört bir yanında otelleri vardı ve şimdi Gaziantep için ikinci bir otel projesi üzerinde birlikte çalışıyorlardı.

Çağrı'yla birlikte holding binasından içeri girdikten sonra, kendilerini genç bir kız karşıladı ve onlara toplantının yapılacağı kata kadar eşlik etti. Bu arada Melike meraklı bakışlarını etrafta gezdirmeye devam ediyordu. Buralara kadar gelmeyi hiç istememişti belki ama şimdi gördükleri onun ilgisini oldukça çekmişti.

"Hoş geldiniz."

Girdikleri odada gülümseyen yüzüyle kendilerine yaklaşan adama baktı. Kendi yaşlarında, oldukca hoş bir adamdı. Onun kendisine uzattığı elini sıkarak, "Hoş bulduk," dedi.

"Sen de hoş geldin Çağrı."

"Hoş bulduk. Nasılsın?"

Çağrı ile karşısındaki adamın samimiyeti gözünden kaçmadı. Onların daha önce de bir çok işte birlikte çalıştıklarını hatırlayınca, bunun sebebini de çözmüş oldu.

"İyiyim. Buyrun şöyle geçelim."

Genç patronun kendilerini yönelttiği toplantı odasından içeri girdiklerinde, içeride kendilerinden başka bir kişinin daha bulunduğunu gördü.

"Bu benim erkek kardeşim Utku. Kendisi pazarlama müdürümüz oluyor."

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

Melike iki kardeşinde oldukça sıcak kanlı insanlar olduklarını düşünüyordu. En azından birçok iş ortaklarına kıyasla daha güler yüzlüydüler.

"Buyrun oturun."

Kendilerine gösterilen sandalyelerde yerlerini aldıktan sonra, yanında getirdiği proje dosyasını açtı genç kadın. Aynı şekilde Çağrı da iş adamı kimliğine bürünüvermişti bir anda.

Ondan sonraki bir saat boyunca Gaziantep'te yapılacak otel inşaatı üzerine çok verimli bir görüşme gerçekleşti. Her iki taraftan kendilerince önemli buldukları hususları gündeme getirmişti ve toplantının sonunda dostça el sıkışmaktan başka bir şey düşmemişti paylarına.

"Sizi tanıdığıma çok sevindim Melike Hanım. Sonunda büyük patronla tanışabildik," diyen Uğur'a gülümsedi genç kadın.

"Ben de çok memnun oldum."

Uğur'un kardeşi Utku da ağabeyi gibi düşünüyordu. Yalnızca onun bakışları çok daha ilgiliydi ve bu durum Çağrı'nın dikkatinden kaçmamıştı. Melike ile evli oldukları herkes tarafından bilinse bile, bu genç adam için bir engel teşkil etmiyor gibiydi.

"Sizinle çalışmak bizim için çok büyük bir onur."

Genç adamın gülümsemesine karşılık verirken, nedense onun bakışlarından rahatsızlık duymuştu Melike.

"Akşam için planlarınız neler?" diye soran Uğur'a döndü her ikiside.

"Bugün Melike'ye Gaziantep'i gezdireceğim. Akşam da şu geçen gittiğimiz restoranda yer ayırttım. Yemekleri çok lezizdi."

Kendi etrafında dönen sohbeti şaşkınlıkla dinliyordu genç kadın. Çağrı'ya uçaktayken söylediklerine rağmen, şimdi ondan duyduklarına inanamıyordu. Bu adam hiç mi kendi sözlerine değer vermeyecekti? Eğer mümkün olsaydı, şimdi şu dakika ona haddini bildirirdi ama yabancıların yanında kocasını azarlamaktan utanmayan eş sıfatına sahip olmak istediği en son şeydi.

"Akşam yemeğine bize gelin bence. Hem eşim Pınar da, Melike Hanım'la tanışmayı çok istiyor."

"Teklifiniz için çok teşekkür ederiz ama biz sizi rahatsız etmeyelim," diyerek hemen geri çevirdi bu teklifi. Çağrı'yla ailecek bir yerlere gitmek istemiyordu.

"Lütfen, kırmayın bizi." Bunu söyleyen Utku'dan başkası değildi. Ve sözlerinin muhatabı Çağrı'dan çok, Melike'ydi. Çağrı ise gittikçe bu duruma sinir olmaya başlamıştı. Zaten her zaman Uğur Teksoy'la

çok iyi anlaşabilirken, onun şımarık, züppe erkek kardeşiyle yıldızları hiçbir zaman barışmamıştı.

"Peki, geleceğiz."

Melike şaşkınlıkla Çağrı'ya doğru döndü ve gözleriyle resmen, 'Sen ne yaptığını sanıyorsun?'diye sordu ama genç adamın ona aldırdığı yoktu. Onu ilgilendiren tek şey, Utku asalağına Melike'nin asıl sahibinin kim olduğunu göstermekti.

"Şimdi bize müsaade. Karıma bu güzel şehrin tüm güzelliklerini göstermek istiyorum." *'Karım'* sözcüğünü vurgulamaktan geri durmamıştı.

Çağrı'nın önüne doğru ittiği tabağa bakarken, hâlâ sinirliydi. Onun kendisine fikrini bile sormadan oradan oraya sürüklemesine oldukça bozulmuştu. Gerçi Çağrı'nın sayesinde Gaziantep'in bir çok güzel yerini görme şansını da elde etmişti ama duyduğu memnuniyeti bencil kocasına gösterecek kadar aptal değildi.

"Hadi yesene." Melike'nin önündeki baklava dilimlerine düşmanına bakıyormuş gibi bakmasına gülümsedi. "Gaziantep'e kadar gelmişken, baklava yemeden gitmek olmaz."

"Yemeyeceğim," dedi kararlı sesiyle. "Sana afiyet olsun."

"Bence çok şey kaçırıyorsun," diyerek bir tanesini eliyle alarak, ağzına attı. Onun bu hali Melike'yi az kalsın güldürecekti ama kendisine engel olmayı güçlükle de olsa başarabildi başarabildi.

"Bir daha sakın bana sormadan benim adıma kararlar vereyim deme."

"Buraları gezmekten hoşlandığını düşünmüştüm."

"Konu o değil. Akşamki yemekten bahsediyorum!"

Çağrı peçeteyle ağzının kenarını silerken, "Uğur Teksoy'la çok iş yaptık ve bundan sonra da yapacağız. Onun davetini geri çevirmek olmazdı," dedi.

"Yine de bana sormadan kabul etmemeliydin."

"Haklısın. Bir daha olmaz," dese de, onun bakışlarından tam tersini okumuştu Melike. İç çekerek, bakışlarını uzaklara dikti. Bu adamla uğraşmak gerçekten çok zordu ve tüm enerjisini tüketiyordu.

"Hadi, bir dilim ye."

Çağrı'nın çatalıyla uzattığı baklavaya baktı. Onun bu ilgili hallerinden etkilenmemek için ne kadar direnirse direnşin, bir türlü başarılı olamıyordu. Melike bu adamı hâlâ çok seviyordu ve onun bir bakışı ve bir gülüşüne bile dayanamıyordu. Böyle anlarda soğuk kanlılığını korumak her şeyden zordu.

"Hatırım için ye derdim ama, sende bir hatırımın olmadığının farkındayım. O zaman ilk tanıştığımız günlerin hatırına ye. O zamanlar gerçekten her sözümde ve davranışımda samimiydim. Yalan, ihanet yoktu Melike."

Bunu biliyordu Melike. O günler Çağrı'nın samimiyetini tüm kalbiyle hissetmişti. Zaten bu yüzden âşık olmuştu ona. Onun samimiyeti ve gözlerinin ardına gizlediği o hüznüydü aşık olmasının sebebi. Ne olmuşsa, evlendikten sonra olmuştu bu adama. Büyük ihtimalle sevmediği bir kadınla evlenmek, onu böylesine bencil ve kötü bir adama döüştürmüştü. Çağrı'nın bu hale gelmesinin asıl suçlusu yoksa kendisi miydi?

Çağrı'nın uzatığı baklava diliminden bir ısırık alarak, gülümsedi. Her ne kadar bu adam canını herkesten çok yakmışta olsa, onunla bu kadarcık yakınlık bile ruhuna iyi geliyordu. Onun dostane tavırlarını bile özlediğini şimdi fark ediyordu.

"Gerçekten çok lezzetli."

"Söylemiştim," diyerek Çağrı da gülümsedi, çünkü ilk kez karısı ona eski günlerdeki gibi sevgiyle gülümsemişti. Bu bile içindeki umudun yeşerip, büyümesine yeterdi.

Bir süre sonra kalkarak, bu geceyi geçirecekleri otellerine doğru yola çıktılar. Akşam yemeğine çok bir zaman kalmamıştı ve Melike, Teksoy ailesinin evine gitmeden önce biraz olsun dinlenebilmek istiyordu.

Melike'yle odalarının olduğu kata çıktıktan sonra, elindeki kartlardan birini genç kadına uzattı. "İki saat sonra seni almaya gelirim."

İçine düştükleri durum gerçekten trajikomikti. Evli bir çift olmalarına rağmen, ayrı ayrı odalarda kalacaklardı ama bu durumu

hak ettiğini biliyordu Çağrı. Melike'yi hiç bir şekilde suçlamaya hakkı yoktu. Geçmişte yaptıkları yüzünden, şimdi karısının kendisine keseceği her türlü cezayı seve seve kabullenirdi.

"Tamam. Sonra görüşürüz."

Çağrı'nın yanından geçerek, kalacağı odadan içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra, sırtını o soğuk tahtaya yasladı. Bugün duyguları yine çok fazla karışmıştı. Çağrı'ya hem çok kızıyor, hem de onun varlığından etkilenmeden edemiyordu. Oysa bu durumun artık değişmesinin zamanı çoktan gelmişte geçiyordu. Ama bir türlü onu içinden söküp atmanın yolunu bulamıyordu.

Taksi Teksoy ailesinin yaşadığı dubleks evin önünde durduğunda, Melike Çağrı'yı beklemeden arabadan indi. O büyük holdinge kıyasla, yaşadıkları ev oldukca mütevaziydi ama bunun yanında aynı zamanda şirindi de. Melike'ye bir zamanlar Çağrı'yla birlikte yaşadıkları evi anımsatıyordu.

"Sen daha önce gelmiş miydin bu eve?" diye sordu yanına gelen kocasına. Aynı zamanda onu bir kez daha baştan aşağı süzmeden edemedi. Krem keten pantolonu ve mavi tişörtüyle oldukça çekici görünüyordu ve Melike için onun çekim alanına girmemek gittikçe zor olmaya başlamıştı.

"Bir kere gelmiştim, sağ olsunlar beni çok iyi ağırlamışlardı."

Melike'ye baktıkça bakası geliyordu genç adamın. Onun kırmızı elbisesinin içerisinde bu kadar baş döndürücü olması bir haksızlıktı. Uğur'un kardeşi Utku'nun da bu akşam yemekte yanlarında olacağına emindi ve onun sadece kendisine ait bu güzelliği görmesini istemiyordu. Keşke Melike'ye daha az gösterişli bir şeyler giymesi konusunda ısrar etseydi, gerçi o zaman karısının sırf kendisine inat olsun diye çok daha iddialı bir şeyler bulacağına adı gibi emindi.

"Hoş geldiniz."

Kendilerini güler bir yüzle karşılayan çifte gülümsedi Melike. Uğur Bey'in yanındaki kadına dönerek getirdiği çiçeklerle, kırmızı şarabı uzattı.

"Hoş bulduk. Bunlar sizin için."

"Ne zahmet ettiniz, teşekkürler. Buyurun içeri geçin."

Çağrı, Melike'nin beline kolunu dolayarak, ona içeri kadar eşlik etti. Melike ise, Uğur ile Pınar çiftinin yanında ters bir davranışta bulunmamaya çalışsa da, Çağrı'nın böyle anları kullanmasından iyice rahatsız olmaya başlamıştı artık.

İçeri geçtiklerinde Utku'yu gördü bu sefer gözleri. Bu adamdan da hoşlanmamıştı. Çağrı'dan bir farkı yoktu gözünde. O da tıpkı kocası gibi güzel bir kadın gördüğünde, aklına zamparalıktan başka bir şey gelmeyen biriydi.

"Hoş geldiniz."

Utku'nun elini sıkmak yerine, dudaklarına götürmesine şaşırdı. Çağrı ise çatılan kaşlarının arasından izliyordu bu görüntüyü. "Hoş bulduk."

"Melike Hanım, evimize tekrar hoş geldiniz. Ben Pınar, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Ben de memnun oldum ama lütfen sadece Melike deyin. Resmiyete gerek olduğunu düşünmüyorum."

"Bence de böylesi daha iyi olur," diyerek gülümsedi karşısındaki kadına. "İstiyorsanız hemen masaya geçelim."

"Olur."

Masaya geçtiklerinde, Çağrı'yla yan yana gelecek şekilde oturmuşlardı. Utku ise Melike'nin hemen karşında oturuyordu. Ve Çağrı elinden geldiğince sakinliğini korumakta kararlıydı.

"Umarım beğenirsiniz, Gaziantep'in yöresel yemeklerini yaptım sizler için."

"Her şey çok güzel görünüyor. Beğeneceğimize eminim," diye karşılık verdi genç kadına Melike.

Oldukça keyifli bir yemek olmuştu. Pınar ile Uğur çifti ellerinden geldiğince misafirlerini rahat ettirmeye çalışmışlardı. Onlar aşk hikayelerini anlatırken, elini çenesine koyup onları hayranlıkla dinlemekten kendini alıkoyamamıştı Melike.

"Peşimde az koşmadı," diyerek kocasına büyük bir aşkla baktı Pınar. "Ama iyiki de vazgeçmemiş benden."

"Nasıl vazgeçebilirdim ki? Sen olmazsan yaşayamazdım ben."

Karşısındaki çiftin birbirlerine bakışları, içinde bir yerlere dokunmuştu adeta. Gözlerinin dolmasını engellemeye çalışarak birkaç kez kırpıştırdı.

"Ne güzel. Herkes sizin gibi şanslı değil aşk konusunda," dedi bir iç çekerek ve Melike'nin bu hali Çağrı'nın dikkatini çekti.

"E peki siz nasıl tanıştınız?" diye merakla sordu Pınar.

"Biz mi? Babamın şirketinde." Aklına gelenlerle gülümsedi genç kadın. "Çok renkli bir hikâyemiz yok bizim."

"Bence oldukça renkliydi," diyerek karısının bakışlarını yakalamaya çalıştı ama Melike ısrarla gözlerini kendisinden tarafa çevirmiyordu.

"Babamı ziyarete gittiğim bir günde, yeni insan kaynakları müdürüyle tanıştırmak istemişti beni. Ne de olsa okulumu bitirdikten sonra, şirkette işe başlayacağımdan emindi ve öncesinde herkesi tanımamı istiyordu. Biz de bu sayede tanıştık işte." Her ne kadar basit bir olay gibi anlatmaya çalışsa da, o gün Çağrı'yı ilk gördüğünde hissettikleri hâlâ canlılığını koruyordu. İlk kez bir erkekten böylesine etkilenmişti. Onun bakışından ve gülümseyişinden böylesine büyülenmişti.

"Sonra da âşık olup, evlendik."

Çağrı'nın 'âşık olduk' cümlesine kahkahalarla gülmemek adına dişlerini sıktı. Aşık olan sadece kendisiydi. Çağrı'nın tek amacı zengin olmaktı.

Yemeğin ardından hep birlikte salondaki koltuklarda yerlerini aldılar. Pınar, Melike'ye dönerek, "Hadi gel, seninle mutfağa gidip, birer kahve yapalım," dedi.

"Olur."

Pınar'a kanı hemen kaynamıştı Melike'nin. Onun o sıcak tavırları, Melike'nin kendini rahat hissetmesini sağlıyordu. Oysa yeni tanıştığı bir insanla kolay yakınlık kurabilen biri olamamıştı ömründe.

Pınar cezveye su doldururken, "Normal de kahve içmemem gerekiyor ama bir fincandan bir şey olmaz demişti doktorum," dedi.

"Neden içmemen gerekiyor ki?"

"Şey..." diyerek utangaçca gülümsedi genç kadın. "Ben hamileyim."

"Öyle mi? Hayırlı olsun, çok sevindim." Gerçekten de çok sevinmişti Melike. Bebek haberleri onu her zaman mutlu ederdi zaten. "Kaç aylık?"

"İki aylık ama uzun zamandır yolunu gözlediğimiz bir bebek."

"Nasıl yani?" diye sordu merakla.

"İki seneye yakın tüp bebek tedavisi uyguluyoruz ama her denememiz hüsranla sonuçlandı. Tam umudumuzu kaybettiğimiz bir anda, doğal yollarla çıkageldi bebeğimiz. O bize Allah'ın bir hediyesi," diyerek sevgiyle karnını okşadı.

Melike'nin gözleri dolmuştu duyduklarının üzerine. "Sizin adınıza çok sevindim."

"Darısı sizin başınıza." Melike'nin şaşkın bakışlarını görünce, "Siz bebek sahibi olmayı istemiyor musunuz yoksa?" diye sordu.

"Biz mi?" Ne cevap verecekti ki bu tatlı kadına? Çağrı'yla bu eve gelerek, mutlu bir çift rolü oynarken aklı neredeydi acaba? "Şimdilik düşünmüyoruz."

"Düşünmelisiniz bence. Yaşınız geldi de geçiyor. Yoksa ileride isteseniz de çocuk sahibi olamayabilirsiniz."

Melike'nin bu sözlere verecek bir cevabı yoktu, bu yüzden başını bu sözleri onaylarcasına salladı ama bundan sonra Çağrı'yla bir bebek sahibi olmalarının hiçbir yolunun olmadığını çok iyi biliyordu. Sahi ileride bir gün gerçekten anne olabilecek miydi? Sevdiği adamdan sahip olmayı o çok istediği bebek özlemiyle nasıl başa çıkacaktı peki? İleride en az Çağrı'yı sevdiği kadar başka birini de sevebileceğine keşke inanabilseydi ama nedense bunu asla başaramayacağına emindi genç kadın. Bu yüzden, ömrünün sonuna kadar yalnız ve çocuk sahibi olmadan yaşayacağına da emindi.

Sinem çantasındaki cep telefonunu çıkararak, sevgilisinin numarasını tuşladı. Bugün Mehmet'le bir şeyler yapma konusunda sözleşmemişlerdi yine de bu içindeki onu görme isteğini bastırmasına yeterli değildi ne yazık ki. Özlemişti onu. Hem de çok fazla özlemişti. Oysa en son dün akşam görüşmüşlerdi ama bu kadarcık zaman bile özlemesi için yeter de artardı. Mehmet'in telefonunu açmaması üzerine kaşları istemsizce çatıldı. Normalde anında açılan telefon, şimdi tüm ısrarlı çaldırmalarına rağmen açılmamıştı.

"Neden açmıyorsun Mehmet?" diye kendi kendine mırıldanmadan edemedi.

Sonra çareyi Mehmet'in iş yerini aramakta buldu. Normalde bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi ama Mehmet'in sesini bir an önce duyma isteği her şeyden önce geliyordu. Mehmet'in sekreterine, patronuyla görüşmek istediğini söylediğinde, aldığı cevap genç adamın orada olmadığıydı. Mehmet erkenden işten çıkıp, evine gitmişti ve artık Sinem bu durumda bir tuhaflık olduğuna emindi.

Son bir kez daha genç adamın telefonunu aradı ama yine cevaplayan olmadı. Bu nedenle masasının üzerindeki anahtarlarını ve çantasını alarak, ofisinden hızlı adımlarla çıktı. Mehmet'in evine gidip, ne olduğunu bizzat kendisi öğrenecekti.

Kısa bir süre sonra kendisini genç adamın yaşadığı evin önünde buldu. Zili çalarken, Mehmet'i içeride bulmayı diliyordu tüm kalbiyle. İçinde filizlenmeye başlayan endişe tohumlarından bir an önce kurtulmak istiyordu.

"Buyrun?" diye kapıyı açan yardımcıya hemen Mehmet'i sordu. "Mehmet Bey odasında dinleniyor efendim. Kimse tarafından rahatsız edilmek istemediğini söyledi."

"Ben kimse değilim, onun sevgilisiyim," diyerek kızın yanından geçip içeri girdi. Adımları kendiliğinden üst kata yönelmişti. Bu eve sadece bir kez gelmiş olmasına rağmen, Mehmet'in odasının neresi olduğunu bilecek kadar tanımıştı her yeri.

Odanın önüne geldiğinde, kapıyı yavaşça tıklattı. "Mehmet? Mehmet içeride misin? Bak içeri geliyorum."

Elini kapı koluna götürerek, yavaşça açtı. Odanın tüm perdelerinin çekilmiş olduğunu gördüğünde, bakışları şaşkınlıkla yatağın ortasında yatan bedeni buldu. İçeri tek bir güneş ışığı girmiyordu ve Mehmet'in hareketsizce yatması Sinem'i iyice endişelendirmişti.

"Mehmet!" diyerek büyük adımlarla sevdiğinin yanına yaklaştı. "Mehmet, iyi misin?"

Duyduğu sesle gözlerini aralamıştı genç adam. Başını hafifçe Sinem'e doğru çevirdi. Onun endişeli bakışlarıyla karşılaştığında, gülümsemeye çalıştı. "Ne zaman geldin?"

"Az önce. Telefonunu aradım ama açmadın. Hasta mısın?" diyerek sevdiğinin yanına oturarak, elini onun alnına götürdü. "Ateşin var senin!"

"Büyütülecek bir şey değil. Hafif soğuk algınlığı işte, sabaha bir şeyim kalmaz."

"Doktora gittin mi?"

"Hayır, gerek yok. Ağrı kesici aldım, biraz uyuduktan sonra daha iyi olurum."

"Off Mehmet ya... Çocuk gibisin. Madem hastalandın neden beni aramıyorsun ki?" diyerek üzgünce baktı sevdiği adamın solgun yüzüne.

"Benim yüzümden endişelenmeni istemedim. Dediğim gibi sabaha hiçbir şeyim kalmaz."

"Ben senin sevgilin değil miyim? Böyle bir durumda elbette ilk haberi olması gereken kişi benim." Mehmet'in başını dizlerine koyarak, onun saçlarının arasında gezdirdi parmaklarını. "Ne zamandan beri bu haldesin?"

"Sabahtan beri ama endişelenme, iyiyim ben." Aslında Sinem'in bu yakın ilgisinden dolayı çok memnundu Mehmet. Hayatında daha önce birlikte olduğu kadınların hiçbiri, onun kadar ilgilenmemişti kendisiyle. Bu yüzden onun aşkına sahip olduğu için kendini çok şanslı sayıyordu.

"Peki bir şeyler yedin mi?"

"Hayır, eve geldiğimden beri yatıyorum."

"Ben sana şöyle sıcak bir hasta çorbası yapayım. İyi gelir," diyerek kalkmaya çalıştı.

"Boşver çorbayı, sen yanımda ol yeter bana. Yanıma uzansana. Sana sarılarak uyumak istiyorum."

Sevdiğinin bu isteğini geri çevirmeyerek, hemen yanına uzandı. Onun kendisini kollarının arasına çekmesine izin verdi. Mehmet'in kalbinin atışlarını duyduğunda, yüzünü tatlı bir gülümseme kaplamıştı.

"Sana ulaşamayınca çok endişelendim. Bir daha beni habersiz bırakma. Her anında yanında olmama izin ver."

Sevgilisinin saçlarını okşarken, onun kokusunu derince soluklandı. "Bundan sonra ilk seni arayacağımdan emin olabilirsin."

"İnsan hastayken yalnızlıktan nefret eder. Ben mesela ne zaman hasta olsam ağabeyimi hep yanımda isterim. Küçük yaşta anne ve babamızı kaybettiğimizden beri durum böyle. Hastayken, yalnız kalmak en büyük kabusum."

"Bundan sonra ben de varım. Hasta olmanı asla istemem ama eğer olursan, bir an olsun yanından ayrılmayacağıma emin olabilirsin."

Sinem gülümseyerek, "Biliyorum." dedi. "Seni çok seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum," diyerek sevdiğinin alnına dudaklarıyla dokundu. "İyi ki geldin Sinem. İyi ki girdin hayatıma."

Mehmet'in kollarının arasına daha çok sokuldu. Onun güçlü bedeninden aldığı destekle, gözlerini mutlulukla yumdu. Hep olmayı istediği yer burasıydı işte. Sevdiğinin kollarının arası...

"Hep burada olmaktan başka bir isteğim yok benim."

"Hep burada ol. Hep en yakınımda ol," dedikten sonra Mehmet'te gözlerini sımsıkı kapattı ve sevdiği kadının kokusunu duyumsayarak, kendini huzurlu bir uykunun kolları arasına bıraktı.

Teksoy ailesinin evinden akşam geç bir saatte ayrıldıklarında, Melike hâlâ hüzünlüydü. Ne vardı sanki böylesine mutlu bir ailenin evine gelecek? Eğer buraya gelmemiş olsalardı, kendi mutsuz evliliği

için yakınmasına gerek kalmayacaktı. Şimdi takside kaldıkları otele doğru yol alırlarken, Melike kendisini bir kez daha dünyadaki en mutsuz kadın olarak hissediyordu. Çağrı şu an belki yanındaydı ama esasında o kendisinden gideli çok olmuştu. Pınar ve Uğur birlikte mutluyken ve hatta yakında kucaklarına bebeklerini alacaklarken, Çağrı ile Melike'nin yolları yakın bir zamanda bir daha hiç birleşmemek üzere ayrılacaktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Çağrı. Karısının durgun hali, yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu düşünmesini sağlamıştı. Tüm bir gece onun her bir mimiğini, hareketini ve hatta ağzından çıkan her bir sözü büyük bir dikkatle takip etmişti. Ve oyundan da olsa, onun yanında kocası sıfatıyla bulunmaktan mutluluk duymuştu. Şimdi gecenin karanlığında otellerine dönerlerken, Melike'nin bu sessizliği hiç hoşuna gitmiyordu. Onun kendisine kızıp bağırmasını, böylesine içine çekilip sessiz kalmasına bin kez tercih ederdi.

"Düşüncelerime de mi karışacaksın artık?" diyerek işi alaya vurmaya çalıştı genç kadın.

"Sadece sana susmak yakışmıyor. Şu anda senin beni azarlaman gerekmiyor muydu?"

"Neden azarlayacağım ki?" diye sordu şaşkınca.

"Tüm gece insanları kandırarak, örnek bir eş portresi çizdiğim için elbette."

Elinde olamayarak güldü Melike bu sözlere. Gerçekten şu durumda Çağrı'ya kızması gerekirdi. Her şeyden habersiz insanları resmen kandırmışlardı ama nedense içinden ona kızmak gelmiyordu. Her şey bir yalandan ibarette olsa, onunla mutlu bir çift görünümü çizmekten dolayı mutlu olmuştu.

"Şu an o kadar yorgunum ki, sana kızma işini başka bir zamana erteliyorum."

Melike'nin gülüşü Çağrı'nın içinin rahatlamasına sebep oldu. Onun hüzünlü hallerine dayanamıyordu. Gerçi geçmişte onun gözlerinden akan gözyaşlarının bir numaralı sorumlusu kendisiydi. Ama geçmişte yaptıklarının pişmanlıklarını hâlâ yüreğinde taşıyor-

du. Geçmişi değiştirme gibi bir şansı olsaydı bunu hiç düşünmeden yapardı ama yoktu işte. Bu yüzden Çağrı bundan sonraki günlerinde Melike'yi bir daha üzmemeye kararlıydı. Onun bir daha kendisi yüzünden ağlamasına izin vermeyecekti.

Otelden içeri girip, asansörle odalarının bulunduğu kata çıkarlarken, her ikisi de sessizdi. Aslında Çağrı bu durumu değiştirmek istiyordu çünkü yarın sabah Teksoy Holding'le yapacakları kısa bir görüşmenin arkasından, tekrar İstanbul'a döneceklerdi. Burada en azından Melike'nin kendisine karşı biraz olsun yumuşadığını hissetmişti. İstanbul'a döndükleri takdirde, genç kadının tekrar o çelikten zırhını kuşanacağına emindi.

Asansörden indikten sonra Melike'ye odasına kadar eşlik etti. Zaten kendi odasıda koridorun hemen sonundaydı. Genç kadın kartıyla oda kapısını açtıktan sonra, Çağrı'ya doğru döndü.

"Sana iyi geceler. Sabah kahvaltıda görüşürüz."

Kendisini arkasında bırakıp, odasından içeri girmek isteyen kadını farkında olmadan kolundan tutarak durdurdu. Nedense bu gecenin bu şekilde noktalanmasını istemiyordu. Melike biraz daha kendisine yakın olsun, kendisine karşı biraz daha yumuşasın istiyordu. Onun şaşkın bakışlarla kendisine baktığını gördüğünde, "Bara inip, birlikte bir şeyler içelim mi?" diye sordu.

"Bu saatte mi?" diye sordu inanamayarak. "Hem de sabah erkenden kalkmamız gerekiyorken?"

"Sadece seninle biraz konuşmak istiyorum Melike."

"Çağrı, bak çok yorgunum ve inan seninle sohbet edecek havamda değilim. Eğer içmek istiyorsan, tek başına git ve kafayı bul. Ben şimdi yatağa girip, mışıl mışıl uyuyacağım."

Melike'nin birkez daha kendisine sırtını dönmesine izin vermeden, onu her iki kolundan tutarak durdurdu. "Madem benimle gelmiyorsun, o zaman biz de burada konuşuruz," dedi gülümseyerek. "Ben bir karar verdim."

Melike gözlerini devirerek, sakin kalmaya çalıştı. "Senin adına sevindim ama verdiğin kararlar beni zerre ilgilendirmiyor. Bugün sana mecburiyetten katlandım, daha fazla yakınımda olmanı istemiyorum."

"Ama bu duruma alışman gerekiyor güzelim," diyerek karısına iyice yaklaştı. "Verdiğim karar seni de çok yakından ilgilendiriyor."

"Benden uzak dur Çağrı!" Çağrı'nın yakınlığı çok zorluyordu Melike'yi. Elleri yumruk halini alırken, heyecanlanmamaya çalışarak dişlerini sıktı. "Sana iyi davranmaya gelmiyor. Bakıyorum da hemen saçmalamaya başlıyorsun."

"Sana ben bir karar verdim dedim. Susup, beni dinleyecek misin?"

Melike sıkılmıştı artık bu durumdan. "Söylemeden beni bırakmayacaksın öyle değil mi? Söyle o zaman. Bir an önce kurtulayım senden."

"Ben senden boşanmayacağım Melike."

Melike gülmeye çalışarak, "Yine mi aynı saçmalık?" diye sordu. "Elin mahkûm Çağrı. Senin ihanetini kanıtladığım an, istemesen de hakim bizi boşayacaktır."

"Söylediğin doğru olabilir ama mahkeme olmadan davadan vazgeçeceksin!"

"Yok artık!" diyerek güldü. "Sen yemekte çok fazla içmedin ama sanırım sarhoş olmuşsun."

Çağrı elinin biriyle genç kadının yanağına dokundu. Onun gözlerinin içine bakarken, kendisini anlamasını istiyordu. "Ben seninle tekrar bir aile olmak istiyorum. Geçmişte kıymetini bilemedim bazı şeylerin. Ama artık hatalarımın farkındayım. Bana bir şans daha ver Melike. Bu sefer seni mutlu edeceğime söz veririm."

"Boşuna çeneni yoruyorsun. Sana defalarca kez düşüncelerimi söyledim. Sana güvenmiyorum. Bir daha asla güvenmeyeceğim." dedi. Çağrı'nın yakınlığı ve sözleri yüreğini sızlatmayı başarmıştı,ama yine de mantığını devredışı bırakmasına yaramamıştı. Melike bir daha Çağrı'ya aldanmamakta kararlıydı. Genç adamın oyunculuk yeteneğinin oskarlık olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Bu yüzden sözlerinin gerçekliğine inanmıyordu.

"Bana bir şans daha ver. Senin güvenini kazanabilmem için son bir fırsat ver bana."

"Hayır, seni artık hayatımda istemiyorum ben. Şimdi bırak beni," diyerek genç adamdan kurtulmaya çalıştı, ama başarılı olamamıştı.

"Seninle çocuklarımız olsun istiyorum ben," dediğinde Melike adeta taş kesildi. "Zamanında çok dil dökmüştün bana bu konuda ama ben seni dinlemedim. Çocuk için daha erken olduğunu savunup durdum. Aptallık etmişim. Keşke bir çocuğumuz olsaydı, belki o zaman bu duruma düşmezdik."

"Doğmamış bir bebeği pis emellerine alet etmeye hiç utanmıyorsun öyle değil mi?"

"Ben sadece hissettiklerimi söylüyorum. Bir bebeğimiz olsun istiyorum. Bana bir şans ver Melike. Son bir şans daha. Sana gerçek Çağrı'yı göstermeme izin ver."

"Neden? Sırf zayıfladığım için mi istiyorsun bu şansı benden? Tek derdin beni yatağa atmak öyle değil mi? Sırf bunun için beni en zayıf noktamdan vurmaya hiç çekinmiyorsun ama unuttuğun birşey var. Hamile kaldıktan sonra tekrar yavaş yavaş kilo almaya başlayacağım. Yani şimdiki halimde kalmayacağım. Bu durumu da düşündün mü? Ondan sonra ne yapacaksın? Tekrar Arzu'cuğuna mı koşacaksın?"

"Öyle bir şey olmayacak! Bir daha seni asla aldatmayacağım. Ayrıca kilolu ya da zayıf olmanın benim için hiçbir önemi yok. Nasıl görünürsen görün, ben bir tek seninle birlikte olmak istiyorum."

"Buna gülerim işte," diyerek sinirle kollarını genç adamın ellerinden kurtardı. "Bu sözleri ancak karısına deli gibi aşık adamlar söyler."

"Ben sana aşığım zaten."

"Bu gece yalanlarının bir sonu yok mu cidden merak ediyorum."

"Yalan söylemiyorum. Lütfen inan bana Melike."

"Boşuna konuşuyorsun. Söylediklerin zerre kadar umurumda değil benim. Ayrıca senin gibi aşağılık bir adamdan bebeğim olmasını kesinlikle istemiyorum! Zamanı geldiğinde, tanışacağım daha düzgün bir adam bebeğimin babası olacak. Sen değil! Senden boşandıktan sonra, bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum. O zaman geldiğinde, senden ricam şirketle tüm ilişkini kesmen."

Çağrı'nın duyduklarını hazmedebilmesi kolay değildi. Melike'nin başka bir adamdan çocuğu olma düşüncesi katlanılmazdı. "Buna izin vermem. Benden başkasıyla olamazsın sen!" dedi ateş saçan bakışlarını karısının gözlerinin içine yönelterek.

"Eh yeter artık ama," diyerek Çağrı'yı göğsünden iterek kendisinden uzaklaştırdı. "Daha fazla katlanamayacağım bu komediye. Sana iyi geceler ve mümkünse İstanbul'a dönene kadar on metreden fazla yakınıma yaklaşma!"

Melike odasından içeri girerek, kapıyı arkasından çarptığında bile hâlâ burnundan soluyordu genç adam. Melike'nin sözlerine şaşırmaması gerekirdi halbuki. Onun Vedat'la ilişkisi olduğunu bilmiyor muydu sanki? Geçmişte erkekler tarafından yok sayılan kadın, şimdilerde onların gözdesi haline gelmişti. Bunu bilmek, görmek kadar canını yakmıyordu insanın. Ne yapıp edip, Melike'yi ikna etmeliydi. Onun kendisini affetmesini sağlamalıydı ama bunu nasıl yapacağını hâlâ bilmiyordu. Melike hayatında tanıdığı en inatçı kadındı!

~Bölüm Yirmi Beş~

Otel odasından içeri adım attığında kapattığı kapının arkasından yere çöküp kalmıştı Melike. Az önce işittikleri benliğini o kadar altüst etmişti ki Çağrı'nın karşısında ayaklarının üzerinde durabilmek hiç kolay olmamıştı. Ama şimdi ayakta duracak kadar bile gücü kalmamıştı. Duyduklarına hâlâ inanamazken, içten içe onların doğru olmasını arzu ettiğinin de farkındaydı üstelik. Çağrı'nın ihanetiyle paramparça olan kalbi, şimdi onun tek bir 'Seni seviyorum'una kanmaya dünden hazırdı. Ama Melike buna izin veremezdi, vermemeliydi. Kalbi kocasına inanmak ve onunla tekrar birlikte olmak için çırpınsa bile, Melike mantığını dinlemek zorundaydı. Mantığı ise, Çağrı'nın ağzından çıkan her bir sözcüğün yalan olduğunu fısıldıyordu kulağına.

Çağrı hâlâ kendisinden ne istiyordu? Onun yüzünden bu kadar acı çektiği yetmemiş miydi? Hâlâ daha neden kendisini kandırmak istiyordu? Tek derdi tek gecelik bir ilişki miydi? Karısının yeni halinden o kadar mı etkilenmişti? *"Pis zampara,"* diye dişlerinin arasından öfkeyle tıslasa da, içten içe Çağrı'nın yakınlığını arzuladığını biliyordu. Bir an için onun sözlerine güvenmek bile istemişti. Buna rağmen yapamamıştı çünkü kocasının ihanetini hafızasından tümüyle silemiyordu. Yaşananları unutamıyordu, Çağrı'yı affedemiyordu işte.

Çöküp kaldığı yerde başını dizlerinin arasına gömdü. İçinden hıçkırarak ağlamak geliyordu ama buna rağmen yine güçlü kadını oynamak zorundaydı. Bir kez daha dağılırsa, bu defa kolay kolay toparlanamazdı. Bu yüzden az önce yaşananları unutacaktı, daha doğrusu unutmak zorundaydı. Çağrı'nın dudaklarından dökülen sevgi cümlelerini hiç duymamış gibi davranmalıydı. Onsuz olduğu her an,

o kelimelere bir can simidine sarılır gibi sarılamazdı. Bu kadar aciz olmayı kendine yediremezdi.

Oturduğu yerden kalkarak, bedenini geniş yatağın üzerine bıraktı. Çağrı'dan uzak durma çabalarının her seferinde böyle başarısızlıkla sonuçlanmasından nefret ediyordu. Ondan kurtulmanın tek yolunun boşanmadan geçtiğini düşünmüştü ama şimdi de çok sevgili kocasının boşanmaya itiraz edesi tutmuştu. "Seni seviyorum," demişti Çağrı. O iki kelime ağzına hiç yakışmamıştı nedense çünkü Melike onun birini sevebilmek gibi bir yeteneğinin olmadığından emindi yine de içi titremişti o sözleri duyduğunda. İtiraf etmesi zor da olsa, gerçek buydu işte.

"Sen hiç akıllanmayacaksın Melike. Başına gelen tüm acıları sonuna kadar hak ediyorsun," diye kızdı kendi kendine.

Eline cep telefonunu alarak, Sinem'in numarasını tuşladı aceleyle. Kendiyle baş başa kalmak iyi gelmiyordu genç kadına. Bir an önce Sinem'le konuşup, onun Çağrı hakkında kendisini dolduruşa getirmesine ihtiyacı vardı. Bu düşünceyle dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sinem'in gerçekçi sözleri her zaman bir aptallık yapmasına engel oluyordu. Yoksa belki de şimdiye kadar çoktan kendini Çağrı'nın kollarının arasına atmış bile olabilirdi. Bunu yaptığı an ise, ömrünün sonuna kadar kendisini gurursuz bir kadın gibi hissetmekten de kurtulamayacaktı. İşte bu yüzden arkadaşına her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı şu anda.

Ama sürekli çaldırdığı telefonun açılmamasıyla kaşları istemsizce çatılmıştı. Sinem'in bu saatte uyumayacağını bilecek kadar tanıyordu arkadaşını. "Belki duştadır," diyerek kendince bir mazeret buldu. Sinem'i sonra aramayı aklına not düşerek, bu sefer kollarını başının altında kavuşturup, düşüncelerin arasına daldı.

Aklı fikri hep Çağrı'yla doluydu... Ama en çokta kalbi Çağrı için atmaktan bir türlü vazgeçemiyordu. Onun az önceki güzel bakışlarını düşünmeyi reddederek başını hızla iki yana salladı. Çağrı çok iyi bir oyuncuydu. İki dakikada Melike'nin aklını bulandırmayı nasıl da başarmıştı? "Çakal işte!" diyerek öfkeyle dişlerinin arasından tısla-

dı. "Senin oyununa asla gelmeyeceğim! Ne yaparsan yap, sözlerine inandıramazsın beni."

Deli gibi kendi kendine konuştuğunun farkındaydı ama şu anda kendisinden başka sığınacak kimsesi yoktu ve biri tarafından desteklenmeye çok ihtiyacı vardı. Aklında bu düşüncelerle gözleri tatlı bir uyku için kapandı. Tüm gün Çağrı'ya kapılıp gitmemek için uğraşıp durmuştu ve bedeninden çok, ruhu yorgun düşmüştü.

Ne kadar bir süre uyuduğunu bilmiyordu. Yattığı yerde gerinirken, burnuna dolan tanıdık kokuyla kaşlarının çatılmasına engel olamadı. Bir an hâlâ rüya gördüğünü düşündü. Rüyasında da bu kokuyu iliklerine kadar duyumsamıştı çünkü. Gerçek hayatta bu kokunun sahibine artık özgürce sarılamıyordu. Onun kuytularına sığınıp, huzurla dinlenemiyordu. İşte bu yüzden hâlâ rüya gördüğüne emindi.

Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle göz kapaklarını araladığında, karşısında bulduğu kişiyle birlikte gözlerini birkaç kez üst üste kırpıştırması gerekmişti. Çağrı yatağın hemen karşısındaki koltukta, elinin birini çenesine dayamış bir şekilde oturuyordu. Bu görüntü o kadar gerçekçiydi ki, artık rüya görmediğine emin olmuştu Melike.

"Sen?" diyerek hızla doğruldu yattığı yerden. Hâlâ gözlerine inanamıyordu. Bu adamın odasında ne işi vardı?

Çağrı yüzündeki çarpık gülümsemesiyle karısını süzdü. Bakışları onun yatarken sıyrılan elbisesinin açıkta bıraktığı pürüzsüz bacaklarında uzun bir süre oyalanmıştı. Bunu fark eden Melike, hırsla üstünü başını düzeltti.

"Senin burada ne işin var? İçeriye nasıl girdin?" diye sordu sinirle.

Bununla," diyerek elindeki oda kartını salladı.

"Onun sende ne işi var?"

"Senin kocan olduğumu söylediğimde, resepsiyon görevlisini odanın yedek kartını bana vermesi konusunda ikna etmek hiç zor olmadı."

"Geldiğimizde seninle iki ayrı oda tuttuğumuzu bilmesine rağmen onu sana verdi yani öyle mi?" diye sordu tek kaşını alayla kal-

dırarak.

"Sabahki çocuk görevi bir arkadaşına devretmiş. Eh yeni kişinin de hiçbir şeyden haberi olmadığına göre..."

Melike Çağrı'nın bu pişkinliğine inanamıyordu. Yataktan kalkarak, ellerini öfkeyle beline dayadı. "Defol odamdan."

"Gitmiyorum." Çağrı'nın ayaklarını uzatıp, koltuğa iyice yerleşmesini şaşkın gözlerle izledi.

"Eğer şimdi bu odadan çıkıp gitmezsen, avazım çıktığı kadar bağırır, tüm oteli başımıza toplarım!"

"Tüm oteli başımıza toplayıp ne yapacaksın? Evli olduğumuz gerçeğini unutuyorsun."

"Biz evli değiliz! Aramızdaki bağ sadece basit iki imzadan ibaret. Çok yakında o bağ bile kalmamış olacak! Bence kendini daha fazla rezil etmeden, çık git buradan. Seni görmeye dayanamıyorum."

"Çok yazık," diyerek alayla gülümsedi genç adam. "Ben seni görmeye bayılıyorum oysa ki."

"Sen benim sabrımı mı sınıyorsun? Bana yaptıklarından sonra, hangi yüzle hâlâ karşımda bu şekilde konuşabiliyorsun? Hiç mi utanma duygun yok senin? Pişmanım derken bile, davranışlarınla bunun tam aksini ispatlıyorsun ve aynı zamanda benden sana inanmamı bekliyorsun. Yaptıklarınla, söylediklerin hiç birbirini tutmuyor Çağrı. Sen hiç pişman bir adama benzemiyorsun!"

Çağrı oturduğu yerden yavaş hareketlerle kalkarak, Melike'nin tam karşısına dikildi. Yaptıkları kendisi için bile anlaşılamaz şeylerdi. Akşam Melike onu kapının önünde bırakıp içeri girdiğinde, tek isteği odaya kapanıp, sabaha kadar kendiyle baş başa kalmaktı ama bunu yapamamıştı. İçinden bir ses bu gecenin böyle bitmesine izin vermemesi gerektiğini fısıldayıp durmuştu kulağına. Sanki şu anda Melike'yi yalnız bıraksa, onu ömrünün sonuna kadar kaybedecekmiş gibi hissetmekten kendini alamamıştı. İşte bu yüzdendi bu yaptıkları. Bu gecenin sonunda, biraz olsun Melike'nin gönlünü alabilmeyi umuyordu.

"Uslu bir adam olmayı başaramadığım doğru ama sözlerimde ciddiydim Melike. Ben gerçekten pişmanım."

"Umurumda değil. Artık sen beni ilgilendirmiyorsun. İster pişman ol, ister olma, zerre kadar ilgimi çekmiyor. Ben seni çoktan geride bıraktım Çağrı. Benim için geçmişte yaptığım hataların en büyüğüsün sadece. Daha fazla bir anlam ifade etmiyorsun yani."

Melike'nin aşağılamalarına alışkın olsa da, bu duydukları can yakıcı cinstendi. Karısı kendisinden 'yaptığım hataların en büyüğüsün' derken, Çağrı'nın gözlerinin önünde başka bir zamandan bir sahne belirivermişti. O sahnedeki kadın da 'yaptığım en büyük hatasın' diyordu. Sözler aynı, sadece başroller farklıydı...

Annesinin elinden tutmuş, onun çekip gitmesini engellemeye çalışıyordu küçük çocuk. Yalnız kalmaktan çok, annesini bir daha göremekten korkuyordu. Daha altıyaşındaki bir çocuğun hiç hak etmediği bir davranıştı bu.

"Gitme anne... Ne olur gitmee," diyerek tuttuğu eli çekiştiriyordu.

"Bırak beni! Bak teyzeler sana çikolata vereceklermiş."

"İstemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum. Sen gitme ne olur ya daYa da ben de geleyim seninle."

Çağrı hıçkırıklara boğularak ağlıyordu artık. Karşısındaki kadının kendisini bırakıp gitmesinden ölesiye korkuyordu. Her ne kadar annesinden sevgi göremese de, yine de annesiydi o. Gitmemeliydi. Bir çocuk annesiz yaşayamazdı ki! Çağrı da annesi olmadan yaşayamazdı.

"Bırak dedim!" diyerek çocuğun elinden sertçe kurtardı elini. Annesini elini sertçe çekmesiyle, Çağrı bir anlığına dengesini kaybederek yere düşmüştü. "Burada kalacaksın bundan sonra. Artık sana bakacak durumum yok. Kazandığım kendime zor yetiyor, bir de sen çıkma başıma."

"Anne... Anne..." diyerek dizlerinin arasına gömdü küçük yüzünü.

"Yeter artık ağladığın."

"Gitme, lütfen anne!"

"Gideceğim ve artık seni bir daha görmek zorunda kalmayacağım. Bu hayatımda yaptığım en doğru davranış olacak. Baban olacak soysuza inanıp, seni doğurmak hayatımda yaptığım en büyük hata oldu. Artık bundan sonra sadece kendim için yaşayacağım. Sen de burada büyür gidersin. Karnın doyacak, yatacağın bir yatağında olacak. Daha ne istiyorsun ki?"

"Seninle gelmek istiyorum," dedi küçük elleriyle yanaklarından akan yaşlarını silerken. Her yeni bir gözyaşıyla ise, yanakları daha da çok ıslanıyordu.

Annesi arkalarında üzgün gözlerle kendilerini izleyen kadına, "Artık götürün onu. İki ağlar susar," dediğinde, Çağrı oturduğu yerden hızla kalkarak tekrar annesinin eline sarılmaya çalıştı. Ama yetimhane görevlisinin kolundan tutmasıyla, küçük bedeniyle ona karşı koyabilmesi mümkün olmamıştı. Annesi adım adım kendisinden uzaklaşırken, elinden çaresizce arkasından "Gitme anne, gitmee..." diye seslenmekten başka bir şey gelmemişti.

Melike, bir anda karşısında kaskatı kesilen adama şaşkınca bakakaldı. Az önce yüzündeki tatlı gülümsemesi silinmiş, kaşlarını çatmıştı. Onun derin düşüncelere dalmış olduğunu fark etmek, Melike için zor değildi. Bir anda onu neyin bu kadar perişan ettiğini gerçekten merak etti.

"Çağrı?" diye dikkatlice seslendi kocasına.

Genç adam silkinerek, geçmişin acı dolu anılarının arasından sıyrıldı. Bakışları tekrar Melike'yi bulduğunda, onun endişeli yüzüyle karşılaştı.

"Gitme Melike."

"Ne?" Şaşırmıştı Melike.

"Gitme işte. Terk etme beni. Bir şans daha ver."

Çağrı'nın çaresiz gözlerle söylediği bu sözler içine fena dokundu. Onun gözlerine baktıkca, içinden ona sıkıca sarılma isteğine de engel olamıyordu üstelik. Bu yüzden bakışlarını sevdiği gözlerden hızla kaçırdı.

"Benden önce giden sendin Çağrı. Ben sadece son adımı atıyorum. Bundan bir sene önce atmam gereken o gecikmiş adımı."

"Atma o adımı işte," diyerek karısına yavaşça yaklaştı. Onun yakınlığından yararlanarak, kollarını beline doladı. "Seni bu kez mutlu etmeme izin ver. Seni sevdiğime inandırmam için bana bir şans daha ver."

Çağrı'nın yakınlığı ve sözleri kafasını bulandırıyordu. Tüm kalbiyle ona inanmaktan başka bir isteği yoktu. Ama içinde bir yerler bunu yapmasına engel oluyordu. Çağrı yüzünden çekmiş olduğu acılar hâlâ kendilerini hatırlatırlarken, nasıl koşulsuz şartsız tekrar ona güvenebilirdi?

"Olmaz, yapamam," diyerek elini genç adamın göğsüne koydu. Niyeti onu itip, kendisinden uzaklaştırmakken, tişörtün üstünden bile onun sıcaklığını duyumsayıp, kalakaldı. Elini bir türlü bulunduğu yerden kıpırdatamıyordu.

"Ben senden vazgeçmem Melike, vazgeçemem." Elinin tersiyle genç kadının yanağını hafifçe okşadı. Ardından onun itiraz etmesine bile fırsat tanımayarak, dudaklarını onun dudaklarıyla buluşturdu. Tadına doymak istercesine yavaş yavaş öptü. Karısından karşılık alamamasını da umursamıyordu o anda. Tek istediği uzun zamandır hasretini çektiği yakınlığı doyasıya yaşamaktı.

Melike ise donup kalmıştı. Çağrı'nın elinin teması yetmezmiş gibi, ardından onun dudaklarını dudaklarının üstünde hissetmesiyle ne yapacağını şaşırmıştı. Genç adam onu daha önce hiç olmadığı kadar yumuşacık öpüyordu. Ona karşılık vermemek için kendisini zorlasa da, onun öpüşlerinin etkisine çoktan kapılıp gitmişti. Ama belindeki elin daha aşağılara yöneldiğini hissettiğinde kendine geldi ve hızlıca Çağrı'yı kendisinden uzaklaştırdı.

Tam ağzını açıp, ona haddini bildireceği sırada telefonunun çaldığını işitti. Komodinin üzerindeki telefonunu eline alırken bile, öldürücü bakışlarını kocasının üzerinden ayırmıyordu.

"Efendim," diyerek telefonu açtığında hâlâ nefes nefeseydi.

"Nasılsın Melike?"

"Vedat?"

Melike'nin ağzından dökülen isimle, Çağrı bir anda dikkat kesildi. Bu adamın gecenin bir vakti karısını hangi hakla aradığını gerçekten merak ediyordu.

"Benim. Seni bu saatte rahatsız ettiğim için kusura bakma lütfen ama bugünkü görüşme nasıl geçti merak ettim."

Melike ciğerlerine derin bir nefes çekerek, toparlanmaya çalıştı. Az önce yaşadıkları yüzünden hâlâ perişan bir durumdaydı. Bakışlarını tekrar Çağrı'ya yönelttiğinde, onun kırmızı görmüş bir boğa gibi öfkeyle kendisine baktığını fark etti. Anlaşılan Vedat'la konuşuyor olmasından hoşlanmamıştı. İşte tam da o an beyninde bir ışık yandı. Çağrı'ya bir keresinde Vedat'la birlikte olduklarını ima ettiğini hatırlıyordu ve bu durumun onu ne kadar öfkelendirdiği şimdi bile bariz bir şekilde ortadaydı. Madem kocası kendisini fırsatını bulduğu her yerde sıkıştırmaya kararlıydı, o zaman Melike, Vedat ile ne kadar ciddi düşündüğünü ona kanıtlamaktan mutluluk duyardı.

"İyi geçti aşkım. Bizi çok güzel karşıladılar. İşlerde istediğimiz gibi ilerliyor. Yarın son bir toplantı daha yapacağız. Ardından İstanbul'a döneceğiz."

Çağrı'nın ağzı duyduğu o tek kelimeyle deyimi yerindeyse kocaman açıldı. Melike'nin Vedat'a 'Aşkım' dediğine inanamıyordu. Yok, kesin yanlış duymuştu.

En az Çağrı kadar şaşkına uğrayan biri varsa, o kişi kesinlikle Vedat'tı. Günün birinde Melike'nin ağzından bu kelimeyi duyabilmeyi her şeyden çok istemişti. Ve işte sonunda beklediği gerçekleşmişti ama peki buna rağmen neden içinden sevinmek gelmiyordu? Neden yüzü gülmüyordu? Çünkü bu kelimenin gerçekliğine inanmıyordu. Melike'yle aralarında duygulara dair bir konuşma bile geçmemişken, onun kendisine birden bire 'aşkım' diye seslenmesine aldanacak değildi. Bu durumun Çağrı'yla alakalı olduğuna neredeyse emindi.

"Çağrı yanında mı?" diye sordu dikkatlice.

"Evet," dedi gülümseyerek genç kadın. "Ben de seni çok özledim ama yarın kavuşuyoruz."

Çağrı'nın elleri duydukları karşısında yumruk halini alırken, gözleri öfkeyle kısılmıştı. Melike'nin elindeki telefonu kapıp, parçalamamak için kendisini çok güç tutuyordu. Onun Vedat'la bu kadar samimi konuşması kanına dokunuyordu.

"Anladım. Seni yine rahatsız ediyor galiba."

"Ya sorma. Bana kalsa bu geziye hiç çıkmazdım. Neyse ki yarın geri dönüyorum."

Çağrı içinden ona kadar saymakta buldu çareyi. Yoksa bir yerleri yumruklaması, hatta kıskançlığın sebep olduğu öfkeyle Melike'ye bile zarar vermesi muhtemeldi ama karısının telefonu kapatmak bilmeyen hali onu daha da çileden çıkarıyordu. Sonunda daha fazla dayanamayarak, Melike'nin elindeki telefonu sertçe kaparak, duvara fırlattı. Telefonun parçalara ayrılışını şok olmuş gözlerle izledi Melike.

"Sen... Sen ne yaptığını sanıyorsun?!" diye patladı. "Ne hakla telefonumu kırarsın?"

"Kocan olarak, her hakka sahibim! Elin herifleriyle cilveleşmeni daha fazla dinleyecek değildim!"

Çağrı'nın deli öfkesi, Melike'nin korkuyla bir adım geri gitmesine yetti. Şu anda karşısındaki adamı daha fazla sinirlendirmeyi göze alamıyordu. "Git odamdan."

"Vedat'tan hemen ayrılacaksın!" dedi Çağrı tehlikeli bir ses tonuyla.

"Yok ya! Buna kim karar veriyor peki, sen mi?"

"Kocan olarak, elbetteki ben!"

Melike alayla gülerek, "Gece gece sayende çok eğlendim ama bu kadar maskaralık yeter bence. Şimdi izin verirsen, uyumak istiyorum," dedi.

Çağrı kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Sözlerimi ciddiye almıyorsun yani, öyle mi?"

"Ciddiye alınacak bir söz çıkmadı ki şimdiye kadar ağzından."

"Vedat'tan ayrılacaksın Melike ve bana geri döneceksin," dedi gözlerini kısarak.

"Sen ne kendini beğenmiş adamsın böyle! Dünya senin etrafında dönmüyor Çağrı, bunu anla artık! Ve az önce de söylediğim gibi, senin bende bir değerin kalmadı. Beni aldattığında ve aşağıladığında, gözümdeki tüm değerini kaybettin sen!"

Çağrı duyduklarından hiç hoşlanmasa da, Melike'nin karşısında dimdik ayakta durmaya devam etti çünkü bu sefer kaybetmemeye sonuna kadar kararlıydı. Geçmişte annesi tarafından acı bir şekilde terk edilmişti. Bir kez daha sevdiği birinin onu bırakıp gitmesine dayanamazdı. Bir kez daha bu şekilde yıkılmayı göze alamazdı. Bu yüzden Melike'nin kalbini tekrar kazanmaya yemin etti.

"Bekle ve gör," dedi gülümseyerek. "Vedat'ı terk edip, bana geri döneceksin. Seni geri kazanacağım. Tekrar benim karım olacaksın." Adımlarını kapıya doğru yönlendirmeden önce, Melike'nin şaşkınlığa bürünen yüz ifadesine baktı tatmin olarak. "Şimdi sana iyi geceler karıcığım. Rüyanda beni-pardon- bizi gör. Ne şekilde görmen gerektiğini söylememe gerek yoktur herhalde?"

Bulunduğu yer öylesine rahattı ki bir ömür orada kalabilirdi. Özellikle burnuna dolan erkeksi koku, genç kadının yüzünde tatlı bir gülümsemenin peyda olmasına yetmişti. Burnunu çıplak tene sürttüğünde, kulaklarına dolan ses, bir anda irkilmesine sebep oldu.

"Çok tehlikeli sularda yüzüyorsunuz Sinem Hanım," diyordu rüyalarının baş kahramanı.

Sinem gözlerini güçlükle aralayarak, başını bulunduğu sıcak kucaktan kaldırdı. Mehmet'in gülümseyen yakışıklı yüzüyle burun buruna geldiğinde, heyecandan nefesinin kesilmesine engel olamadı. Sabahları bile çok çekiciydi genç adam.

"Günaydın," diye mırıldandı. Ardından Mehmet'in şaşkın bakışları altında, onun dudaklarına küçücük bir öpücük bıraktı. Bu kadar cesur olabildiğine kendisi de inanamıyordu aslında ama Mehmet'in yanında nedense kendini kasmıyordu, daha doğrusu onun yanında rahat davranmadan edemiyordu.

"Günaydın güzelim. Nasıl? Rahat uyudun mu?" Mehmet'in yüzündeki muzur ifade, Sinem'i güldürmeye yetmişti. Başını aşağı yukarı sallayarak, "Çok rahat uyudum. Daha önce hiç bu kadar rahat bir yerde yatmamıştım," dedi.

"O zaman vücudumu senin rahatın için seve seve sana verebilirim."

Sinem kıkırdayarak, başını sevdiği adamın göğsüne bıraktı ve derin bir iç çekti. "Seninle burada olmak öyle güzel ki. Ne ara uykuya yenik düştüm hiç bilmiyorum. Oysa yabancı bir yerde kolay kolay rahat edemem."

"Benim içinde bir ilk oldu. Daha önce hiç bir kadınla masumca yan yana uyumamıştım."

Sinem duyduklarıyla, başını hızla kaldırdı. Bakışlarını Mehmet'in gözlerinin içine çevirdiğinde, "Yaaa... Demek öyle. Uyumaktan başka şeyler yapıyordun herhalde?" dedi kıskançlıkla.

Mehmet o anda ağzından çıkanların farkına vararak, yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu. Bir sevgiliye söylenmeyecek bir söz söylemişti ve birazdan bunun acısını fena çekeceğinin farkındaydı.

"Geçmiş geçmişte kaldı. Bak seninle hep ilkleri yaşıyorum ben."

"Bunu söylediğin için kurtulacağını sanıyorsun öyle değil mi?" diye mırıldandı kıstığı gözleriyle. Sonra farkına vardığı bir gerçekle hızla doğrularak, yataktan kalktı. Mehmet ise şaşkın gözlerle onu izliyordu.

"Sinem ne oldu?"

"Bu... Bu yatakta yatamam ben," dedi çenesini yukarı dikerek.

"Neden? Tüm gece rahatça uyumadın mı?" Mehmet gülümseyerek sevgilisinin sinirli ifadesine baktı.

"Kim bilir benden önce kaç kadın yatmıştır burada," diye öfkeyle tısladı dişlerinin arasından. Şu durumda kıskançlık yaptığına inanamıyordu ama elinden başka türlüsü de gelmiyordu işte. Farkına vardığı bu yeni gerçek, kıskançlığın tüm bedeninde kol gezmesine yetmişti çünkü.

"Sorun ettiğin bu mu şimdi?" Mehmet ise hâlâ keyifle gülümsemeye devam ediyordu. Bir yandan da yataktan kalkıp, çıplak üstüyle gerinmeyi ihmal etmemişti. Sinem bakışlarını onun kaslı göğsünden güçlükle çekebildi. Şu anda onun etki alanına girmesi hiç akıllıca olmazdı.

"Sorun etmekte haklı değil miyim yani?" Mehmet'in bu rahatlığı sinirlerini bozuyordu. Oysa kafaya taktığı şey, basit bir şey değildi ona göre.

"Değilsin. Çünkü ortada sorun edecek bir durum yok."

"Tabi... Ne de olsa sen erkeksin öyle değil mi? Geçmişinde yaşadıklarından dolayı seni suçlayamam. Haklısın sende. Yersiz kıskançlıklarımla canını sıktıysam özür dilerim."

Odadan çıkıp gitmeye kalkışan sevgilisini kolundan tutarak durdurdu Mehmet. Ardından onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Sinem'in gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüğünde, az önceki davranışı için kendine kızmadan edemedi.

"Bu yatakta yatan ilk kadın sensin Sinem. Bu yüzden sorun edecek bir durum olmadığını söyledim sana."

"Na-nasıl yani?" diye sordu şaşkınlıkla genç kadın. "Gerçekten daha önce hiç bir kadın yatmadı mı bu yatakta?"

"Elbette yatmadı. Belki bana inanmayacaksın ama senden önce ciddi bir ilişki yaşamadım ben. Ve günü birlik ilişkiler yaşadığım kadınları evime getirecek biri de değilim."

Sinem duydukları karşısında yağ gibi eridiğini hissediyordu. Oysa az önce ne kadar da üzülmüştü. Mehmet'in ilki olmadığını elbette biliyordu ama yinede onun başka kadınlarla da bu odada özel anlar yaşadığı düşüncesi katlanılmazdı. Bu yüzden onun ağzından çıkan sözler, acı çeken ruhunun tekrar özgürlüğüne kavuşup, mutlu olmasını sağlamıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak, Mehmet'in kendisine açtığı kucağına sığındı.

"Ne için?"

"Bu zamana kadar beni beklediğin için."

"Sen gittikçe daha mı duygusal oluyorsun, yoksa bana mı öyle geliyor?" diyerek Sinem'in yüzünü kaldırarak, gözlerinin içine baktı.

"Üzerimde böyle bir etkin var işte."

"Bu halini daha çok seviyorum, çok tatlı oluyorsun," dedikten sonra sevgilisinin dudaklarına doğru eğildi. Dudakları tutkulu bir öpücük için birleşirken, bu mutlu anı genç kadının çalan telefonu bozdu. Mehmet homurdanarak geri çekildi. Sinem'in ise kendine gelebilmesi için birkaç saniyenin geçmesi gerekmişti.

Komodinin üzerindeki telefonu eline aldığında, arayan kişiyi görmesiyle telaştan eli ayağı birbirine dolandı. "Abim arıyor!" dedi dehşetle. Dün gece onu tamamiyle unutmuştu. Gerçi Mehmet'in yanına gelirken, geceyi onun yanında geçirmek gibi bir planı yoktu ama işte hiçbir şey düşündüğü gibi gitmemişti. "Ne diyeceğim şimdi ben ona? Kesin geceyi nerede geçirdiğimi soracaktır."

"Sormaz çünkü geceyi Melike'de geçirdiğini biliyor," derken sırıtıyordu Mehmet. Sinem ise şaşkınca onun yüzüne bakakalmıştı.

"Ne?"

"Hadi aç artık şu telefonu. Yoksa abin bu sefer gerçekten şüphelenecek."

Mehmet'in söylediğini yaparak, hemen telefonunu cevapladı. "Alo?"

"Neden geç açtın telefonu?" diye sordu Selçuk.

"Uyuyordum da, anca kendime geldim."

"Sabaha kadar oturmuşsunuzdur Allah bilir."

Selçuk'un sakin ve keyifli çıkan sesinden cesaret aldı Sinem. "Evet. Sohbete dalıp, zamanın nasıl geçtiğini unutmuşuz. Sen ne yaptın bu arada?"

"Ne yapacağım, erkenden yatıp uyudum. Malum bugün büyük gün."

"Büyük gün?" diye sordu Sinem şaşkınca.

"Bugün işleteceğim kafe için alışverişe çıkacağım. Seni de bu yüzden aradım zaten, bana seçimlerimde yardım eder misin?"

"Tabi ki ederim."

"Güzel... Melike'ye de söyle, istiyorsa o da gelebilir. İkinizin zevkine sonsuz güvenim vardır biliyorsun."

Sinem suçluluk duygusuyla dudağını dişledi. "Melike'nin önemli toplantıları var bugün. Gelebileceğini sanmıyorum ama ben sana yardımcı olurum, sen hiç merak etme."

"Peki o zaman. Öğleden sonra buluşuruz."

"Tamam."

Telefonu kapattığında, tutmakta olduğu nefesini verdi. Ağabeyine yalan söylemekten nefret ediyordu ama onun Mehmet'in yanında kalmış olmasına anlayış göstereceğine pek ihtimal de veremiyordu doğrusu.

"Abime Melike de kaldığımı nasıl haber verdin?"

"Gece bir ara kalktığımda, yanımda mışıl mışıl uyuduğunu gördüm, o sırada aklıma nedense ilk abin geldi ve senin telefonundan ona kısa bir mesaj attım."

Mehmet'in bu düşünceli haline gülümsedi. Ardından onun yanağına bir teşekkür öpücüğü bıraktı. "Düşünceli sevgilim benim."

"Yalnız her seferinde böyle yalan söyleyeceksek işimiz var. Abin sürekli bir gardiyan gibi başımızı mı bekleyecek Sinem?"

"Maalesef. Her ne kadar medeni biri gibi görünse de, içinde bir yerlerde hâlâ maçonun teki benim abim ama seni sevdi. Yoksa seninle görüşmeme engel olmak için elinden gelen her şeyi yapardı."

"Yine de bu böyle devam edemez. Ben en iyisi sana şu evlilik teklifini hemen yapayım."

Sinem gülerek Mehmet'in boynuna doladı kollarını. "Demek abimden bu kadar çok korkuyorsun. Evliliği aceleye getirecek kadar çok hem de."

"Benim abinden korkacağıma gerçekten ihtimal verebiliyor musun?" diye sordu tek kaşını alayla kaldırarak. "Ben sadece bir an önce sana kavuşmak istiyorum. Sürekli böyle kaçak göçek görüşmek hoşuma gitmiyor."

"Ama böyle de çok heyecanlı oluyor."

Sinem'in gülerek söylediği bu sözler, Mehmet'i de gülümsetti. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun bakalım?" Sevgilisinin beline iyice sarılarak, dudaklarıyla onun alnına dokundu.

"Aaa ne haddime? Sadece adrenali seviyorum sanırım."

Dudaklarını Sinem'in kulağına yaklaştırarak, "İleride sana adrenalini bol geceler yaşatacağımdan emin olabilirsin canım," diye fısıldadığında, kollarındaki kadının yanaklarının kızardığını görmek, tarifi imkansız bir şekilde keyiflendirmişti Mehmet'i. "Hadi şimdi birlikte aşağı inip, güzel bir kahvaltı yapalım. Sonra da seni evine bırakayım."

"Beni evime bırakmana gerek yok. Arabamla geldim zaten. Bu arada sen iyisin değil mi, ateşin falan kalmadı?" diyerek elini Mehmet'in alnına götürdü. "Çok şükür, ateşin yok."

Sinem'in elini tutarak, dudaklarına götürdü. "Doktorum çok iyiydi. Varlığıyla beni hemen iyileştirdi."

"Hastamızda çok usluydu ama. Doktorunu hiç üzmedi." Mehmet'in gözlerinin içine aşkla bakmaktan kendini alamıyordu Sinem. Onun gibi muhteşem bir adamı daha önce hiç tanımamıştı. Ona baktığı her an, karnında kelebeklerin uçuştuğuna da yemin edebilirdi üstelik.

"Biraz daha bana bu şekilde bakmaya devam edersen, dün gecenin aksine bu sabah şeytanın kulağıma fısıldadıklarını uygulamaya geçeceğim."

Sinem utançla kaçırdığı bakışlarının eşliğinde, sıyrıldı sevdiği adamın kollarından. "O zaman bir an önce kahvaltıya insek iyi olur."

Geri dönüş yolculuğu, gidişte olduğu kadar renkli geçmemişti. Melike'nin ağzını bıçak açmıyordu, Çağrı ise daha çok kendi düşünceleriyle meşguldü. Dün gece şahit olduklarını hazmedemiyordu bir türlü. Karısının başka bir adama 'Aşkım' diye seslenmesi hiçbir erkeğin kolay kolay kabullenemeyeceği bir durumdu hiç kuşkusuz. Bu durumu hak ettiğini biliyordu aslında. Zamanında Melike'yi kendinden uzaklaştırmamış olsaydı, şimdi bu konu yüzünden çıldırmasına

gerek kalmayacaktı. Melike'yle hâlâ evli olacaklar ve karısının gözü kendisinden başka bir erkeği görmüyor olacaktı ama işte Çağrı bir melek değildi. O hataları olan, yeri geldiğinde her insan gibi bencil bir adamdı. Karısını da bu şekilde kendisinden uzaklaştırmıştı. Zaten bu yüzden Melike'ye kızmaya hakkı da yoktu. Bu durum kendisini çıldırtsa dahi, Melike'yi suçlayamazdı çünkü evliliklerine ilk ihanet eden kişi kendisiydi. Karısını başka bir kadınla aldatıp, onu aşağılayan kendisiydi. Bu sebeple gece Melike'ye söylediklerinde çok ciddiydi. Onun gözünün tekrar kendisinden başka kimseyi görmemesini sağlayacaktı. Bu uğurda Vedat'la savaşmaya hazırdı. Karısını tekrar geri kazanacaktı. Artık pısırık olmayacak ve onun kalbinin tek sahibi olabilmek adına tüm hünerlerini sergileyecekti. Kendini suçlamakla eline hiçbir şey geçmiyordu sonuçta.

Havaalanından çıkarlarken bile aralarındaki sessizlik devam ediyordu. En az Çağrı kadar Melike'nin kafası da karışıktı. Dün gece olanları bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçirmesine rağmen, kocasının davranışlarında mantıklı hiçbir taraf göremiyordu. Onun kendisine söylediği son sözler ise tüylerinin diken diken olmasına yetiyordu. Kendisini bilmesine biliyordu ama Çağrı'nın gözlerinde gördüğü kararlılık tedirgin olmasına sebep oluyordu çünkü Çağrı'nın aklına koyduğu her şeyi başardığına yakından şahit olan biriydi o. "Ben kendimden emin olduktan sonra, o istediği kadar aksini iddia etsin," diye geçirdi içinden. Melike bir daha asla Çağrı'ya geri dönmeyecekti. Bu konuda kesinlikle kararlıydı. Onu affetmesi artık imkânsızdı.

Şoförün açtığı kapıdan arabaya bindiğinde, son bir kez olsun bakmadı Çağrı'nın yüzüne. Onunla arasına olabildiğince çok mesafe koymaya çalışıyordu. Ama kocasının tam tersi davranışları, işini kolaylaştırmaktan çok uzaktı. Çağrı'nın da diğer taraftan arabaya bindiğini gördüğünde, kaşlarını öfkeyle çattı.

"Yolculuğumuz burada bitti. Evine taksiyle dön."

"Evimiz yolunun üzerinde Melike. Önce beni bırakmanız da bir sakınca göremiyorum ben."

Çağrı kendi durumunu gittikce zorlaştırdığının farkındaydı aslında. Ama Melike'ye hemen 'hoşça kal' demek istemiyordu.

"Çağrı... Artık gerçekten sabrımı taşırıyorsun. Sana hâlâ katlanabiliyorken, davranışlarına bir çekidüzen ver bence."

"Ömrün boyunca bana hep katlanacaksın güzelim. Bu yüzden endişelenmeme gerek olduğunu düşünmüyorum."

Başka zaman olsa Çağrı'yla seve seve tartışırdı. Ama şu anda hem bedenen hem de ruhen çok yorgundu. Bu nedenle pes ederek şoföre, "Önce Çağrı Bey'i evine bırakacağız," dedi. Tüm yol boyunca ise arkasına yaslanarak, camdan dışarıyı seyretmekte buldu çareyi. Çağrı ise evine kadar süren o kısa yolculuk süresince, Melike'nin yan profilini yakın takibe almıştı.

Sonunda Çağrı'yı bırakıpta, kendi oturduğu apartmanın önünde arabanın durmasıyla rahat bir nefes alabildi Melike. Şu son iki gün gerçekten çok zorlu geçmişti. Ama sonunda atlatmıştı. En azından yarın sabaha kadar Çağrı'yı görmesi gerekmeyecekti. Şoförün açtığı kapıdan inerken, bakışları apartmandan çıkmakta olan Ferhat'ı buldu. Genç adam Melike'ye kırgın bakışlarla bakarak, başıyla selamladı. Çağrı'nın evine geldiği akşamdan beri görüşmemişti ikili. Melike hâla genç adama bir açıklama borçluydu.

"Merhaba," diyerek gülümsedi.

Ferhat ise soğuk bir sesle cevap verdi. "Merhaba."

Yanından geçip gitmek isteyen adamın kolundan tutarak durdurdu. "Biraz konuşabilir miyiz? Eğer zamanın varsa sana bir kahve ikram etmek isterim."

"Üzgünüm, eczaneye gitmem gerekiyor. Tuğba evde yalnız, hasta yatıyor."

Melike'nin yüzündeki gülümseme duyduklarıyla birlikte silindi. "Tuğba hasta mı? Neyi var?" diye endişeyle sordu.

"Gece ateşlendi, Tüm gece başında nöbet tuttum, bugün işe de gitmedim. Ama şimdi geceye göre durumu daha iyi, merak edilecek bir şey yok. O uyurken doktorun yazdığı ilaçları alıp geleyim dedim bende."

"Eğer senin için bir sakıncası yoksa, onun başında beklemek isterim yani en azından sen gelene kadar, olmaz mı?"

Karşısındaki kadının samimiyetine güveniyordu Ferhat. Kendisine evliliğini anlatmamış olmasına rağmen, onun iyi biri olduğundan hiç bir zaman şüphe duymamıştı. "Tabi ki. Al anahtarları, bu sayede benim de gözüm arkada kalmamış olur. Hemen gelirim ben."

"Tamam."

Sirkeli suda sıktığı bezi Tuğba'nın alnına koyduğunda, onun küçücük yüzüne büyük bir şefkatle baktı. Kim bilir ne kadar da canı yanıyordu. O tanıdığı cıvıl cıvıl ortalıkta koşturan kız gitmiş, yerine hastalıktan gözünü bile açamayan savunmasız bir çocuk gelmişti. Melike bu görüntü karşısında içinin sızlamasına engel olamadı.

"Ne zamandan beri bu halde?" diye sordu yanına gelen adama.

"Geceden beri. Dün dondurmayı fazla kaçırmış, Nazlı'dan gizli gizli dolapta ne kadar dondurma varsa yemiş bizim ufaklık."

Kızının yüzüne sevgiyle baktı Ferhat. Onun yerine bu hastalığı çekmeyi her şeyden çok isterdi. Tuğba'nın hastalıktan yataklara düştüğünü görmekten her zaman nefret etmişti. Annesiz bir çocuktu o ve böyle anlarda anne şefkatine her şeyden daha çok ihtiyacı olduğunu biliyordu genç adam.

"Kıyamam ya ama neyse ki ateşi çok yüksek değil."

Melike'ye bakarak, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

"Kızımla annesiymiş gibi yakından ilgilendiğin için. Onun buna ne kadar ihtiyacı olduğunu bilemezsin."

"Bu yüzden bana teşekkür etmene gerek yok ki. Ben Tuğba'yı kızım gibi görüyorum. Hiç sahip olamadığım kızım gibi." Son cümleyi fısıltıyla söylemiş olmasına rağmen, Ferhat çok net birşekilde duymuştu.

"Çocuk sahibi olmayı istemediniz mi?"

Melike şaşkınca Ferhat'ın yüzüne çevirdi bakışlarını. Genç adam ise, "Eşinle yani... Hiç anne-baba olmayı istemediniz mi?" diye sorusunu yineledi."Cevap vermek istemezsen anlarım."

"Cevap vermek istememekle alakası yok ki... Sadece... Uzun hikaye."

"Anlıyorum. Peki neden benden evli olduğunu sakladın?"

"Saklamadım. Sadece söylemek aklıma gelmedi, gereksiz bir ayrıntı olarak gördüm."

Ferhat'ın kafası baya karışmıştı. "Aranız kötü mü? Ayrı yaşadığınıza göre öyle olmalı, benimki de soru işte."

"Belki bir gün sana uzun ve acıklı hikâyemi anlatırım," dedi burukça gülümseyerek.

"Ben her zaman buradayım Melike. Ne zaman istersen dinlerim seni."

O sırada yataktan gelen kısık ve cılız sesle,mher ikisi de bakışlarını tekrar küçük Tuğba'ya çevirdiler. Onun "anne" diye sayıklamalarını duyan Melike'nin gözleri anında dolmuştu. Onun küçük elini tutup, dudaklarına götürdü. Ferhat ise Melike'den de kötü durumdaydı o anda. Kızına baktıkca içi acıyordu. Onun her 'anne' diye sayıklayışında, kaderine lanet etmekten kendini alıkoyamıyordu. Melike'nin Tuğba'yla yakından ilgilenişine şahit oldukça da, 'Keşke kızımın da onun gibi bir annesi olsaydı' diye düşünmeden edemiyordu.

~Bölüm Yirmi Altı~

Yüzünde görenleri kendine hayran bıraktırmaya yetecek güçteki gülümsemesiyle odasına doğru yürüyordu genç kadın. Bugün -yeni gün- her şeyden güzel görünüyordu nedense gözüne. Zaten son günlerde artık üzerindeki karamsarlıktan iyice kurtulmuştu. Bunu da küçük meleği Tuğba'ya borçlu olduğunu biliyordu. Tuğba'nın o hasta olduğu günden sonra, küçük kızla aralarındaki bağ yeni bir boyut kazanmış gibiydi. Melike, Tuğba'yı kendi kızıymış gibi sevip korurken, Tuğba da genç kadını annesiymiş gibi her anında yanında görmeyi arzu etmeye başlamıştı ve işin garibi, Ferhat bu durumu yadırgamıyordu. Aksine kızının yüzünü güldüren her şey kabulüydü. Buna başka bir kadını annesi yerine koyup, benimsemesi de dahildi üstelik.

Odasına yaklaştığında genç asistanını elinde not defteriyle kendisini beklerken buldu. "Günaydın Ayça'cım."

"Günaydın Melike Hanım," diyerek patronuna gülümsedi genç kız.

"Bugün çok yoğun bir iş günü beni beklemiyordur umarım?"

Ayça elindeki listeye göz atarak, "Öğleden sonra Kamil Bey'le bir görüşmeniz var. Onun haricinde boşsunuz,"cevabını verdi.

"Güzel," diyerek odasının kapısına vardığında, Ayça'nın sesiyle tekrar ona doğru döndü.

"Melike Hanım, eşiniz içeride." Melike'nin kaşlarını çattığını gördüğünde, sözlerini düzeltme ihtiyacı hissetti. "Yani... Çağrı Bey içeride."

Melike sesli bir şekilde inlememek için kendisini güç tuttu. Oysa bu duruma artık şaşırmaması gerekiyordu. Gaziantep gezilerinden sonra Çağrı'yı her sabah odasında, kendisini beklerken buluyordu ne

de olsa. Genç adamı kaç kez bu konu yüzünden azarlamıştı ama sadece kendini yorduğuyla kalmıştı genç kadın. Çağrı istediğinde çok inatçı ve sinir bozucu olmayı çok güzel başarıyordu.

Derin birkaç soluklar eşliğinde odasından içeriye girdi. Çağrı deri koltuklarda oturuyordu. Melike'nin içeri girdiğini gördüğünde hemen ayaklanmıştı. Yüzünden eksik etmediği o çekici gülümsemesiyle, "Hoş geldin," dedi.

"Ama pek hoş bulmadım."

Melike'nin öfkeli bakışlarına karşı bağışıklık kazanmıştı artık. Onu bu ısrarcılığıyla her geçen gün daha da fazla sinir ettiğinin farkındaydı üstelik genç adam ama ondan uzak durmayı da bir türlü beceremiyordu. Sanki onu sadece bir gün görmese, Melike anında hayatından tümüyle çıkıp gidecekmiş gibi hissetmekten kurtulamıyordu.

"Bugün yine solundan kalkmışsın sanırım."

Melike sakinliğini korumaya çalışarak, koltuğuna geçip oturdu. Çağrı ise hâlâ ayakta dikilmiş bir şekilde, güzel karısının gözlerinin içine gülümseyerek bakıyordu.

"Yoo... Son günlerde oldukça rahat uyuyorum ama gündüzlerim sayende geceleri olduğu kadar rahat geçmiyor. Ayrıca iş yerinde olduğumuzu sana hatırlatmama izin ver lütfen. Burada senin için sadece Melike Hanım'ım. Lütfen bana saygıda kusur etmeyin Çağrı Bey!"

Çağrı'nın bu sözlere bozulduğunu onun kısılan gözlerinden anlamıştı Melike. Onun ellerini pantolonunun ceplerine sokup, kendisini uzun uzun süzmesine baktı bakışlarını ondan kaçırmamaya çalışarak.

"Elbette Melike Hanım. Siz nasıl isterseniz, öyle olsun. Bu arada... Birlikte öğlen yemeğine çıkalım mı?"

Melike içinden 'Ya sabır' çekerek baktı inatçı kocasının gözlerinin içine. "Öğle yemeği için Vedat'a sözüm var. Başka sefere." Çağrı'nın gözlerinin öfkeyle kararduğını gördüğünde içten içe mutlu olmadan edemedi. Çağrı'nın kendisini kıskandığına şahit olduğu

her an, içinin huzur bulduğunu hissediyordu. "Saçmalama... O seni kıskanmıyor, sadece sahip olduğu bir oyuncağı kaybetmeyi hazmedemiyor!" diye kendisini tekrar hatırlattı mantığı. İşte bu düşünceyle tüm keyfi yine kaçmıştı.

"Benim de sizinle gelmemde bir sakınca yoktur herhalde?" diye karşılık verdiğinde, gülümsemek için kendisini resmen zorlaması gerekmişti. Melike'nin sürekli 'Vedat, Vedat'diye tutturmasından nefret ediyordu! Karısını o heriften nasıl uzak tutacağını bilememek ise, deliye çeviriyordu genç adamı.

"Hayır, var. Lütfen işinizin başına dönün Çağrı Bey. Benim de yapacak işlerim var, daha fazla sizinle çene çalamayacağım."

Melike'nin itiraz kabul etmeyen bakışlarını gördüğünde, çaresizce adımlarını odadan dışarıya yöneltti. Bir kez daha çabaları sonuçsuz kalmıştı işte ama pes etmeyecekti Çağrı. Melike'nin inadını bir şekilde kırmayı mutlaka başaracaktı.

Kocası odadan çıktıktan sonra, sonunda rahat bir nefes almayı başarabildi genç kadın. Çağrı'nın bu halleri onu mutlu edeceği yerde, rahatsız ediyordu. Sonuçta bu adamdan boşanıp, sonsuza kadar kurtulmayı isterken, her dakika onu karşısında tüm çekiciliğiyle bulmak tüm dengesini altüst etmeye yetiyor da artıyordu. Ona kapılıp gitmemek için kendisini her seferinde zorlaması gerekiyordu. Bu yüzden şu boşanma işinin bir an önce sonuçlanmasından başka bir isteği yoktu.

Hazırlıkları süren yeni kafesinde otururken, elindeki telefonu evirip çevirmekle meşguldu genç adam çünkü içinden geleni yapmakta tereddüt ediyordu. Oysa hayatının hiçbir döneminde, bir kadından bu kadar çok çekindiğini hatırlamıyordu. "Ah sen bana ne yapıyorsun böyle Miray?" diyerek bir iç çektiğinde, kendi haline gülmeden edemedi. Genç kadını bir türlü aklından çıkarmayı başaramıyordu. Özellikle ona yaklaşamıyor olmak, Selçuk gibi kadınlar

konusunda her zaman başarılı olan bir adamı çileden çıkarmaya yetiyordu üstelik. Ama kararlıydı. Miray Hanım'ın inadını kıracak ve sevgilisi yapacaktı.

Bu düşünceyle tüm cesaretini toplayarak, genç kadının numarasını tuşladı. Uzun bir bekleyişin ardından, özlediği o billur sesi işitti.

"Efendim?"

"Miray, benim Selçuk."

Genç kadın duyduğu isimle bir anlığına şaşkınlıkla kalakaldı. Telefonunu kulağından çekerek, ekranda yazan isime baktı. Ardından genç adama "Ne zamandan beri beni gizli numaradan arıyorsunuz Selçuk Bey?" diye sordu.

"Telefonumu açmama ihtimalini akıl edinebildiğim zamandan beri Miray Hanım!"

Miray gülmemek adına dişlerini sıktı. Ne kadar inkar ederse etsin, Selçuk'un onu eğlendirdiği bir gerçekti. Ayrıca ondan etkilendiğini de biliyordu. Ama bundan fazlasına izin veremezdi. Selçuk'un çapkın bir adam olduğuna emindi. Şimdi de kendisini baştan çıkarmaya çalışıyordu işte. Yalnız bilmediği bir şey vardı genç adamın. Miray diğer kadınlara benzemezdi. Onun aşkından ölse bile, mantığına ters gelen bir şeyi asla yapmazdı.

"Peki, beni ne için aramıştınız Selçuk Bey?"

"Öncelikle aramızdaki şu resmiyeti kaldırsak diyorum. Sonuçta dudaklarımız bile birbiriyle tanışıp, kaynaştılar."

Miray, Selçuk'a kızmak için kendisini zorlasa da, bunda pek başarılı olamıyordu doğrusu. Galiba Selçuk'u bu halleriyle daha tatlı bulduğu bir gerçekti. "O sadece anlık bir şeydi. Hiçbir önemi yoktu yani. Bu yüzden size hâlâ Selçuk Bey demekte ısrar ediyorum ben."

'İnatçı keçi!'diye içinden geçirdi. *'Ne kadar inat edersen et, 'Bey' sözcüğünün yerini 'aşkım, bitanelerim'in almasını mutlaka sağlayacağım.'*

"Peki, öyle olsun ama ben sana sadece Miray demekte kararlıyım."

"Siz bilirsiniz. Sahi beni niye aramıştınız?" diyerek merakına yenildi genç kadın. Selçuk'un kendisini arama sebebini gerçekten merak ediyordu.

"Bu hafta sonu kafenin açılışı var. Seni davet etmek için aramıştım."

Miray gülümsedi bu sözlere. Selçuk'un bu ısrarı kadınlık gururunu okşamıyor değildi ama yine de ondan uzak durmak istiyorsa, onun bulunduğu ortamlarda kesinlikle bulunmamalıydı.

"Davetiniz için teşekkür ederim ama hafta sonuna bir planım var zaten. Gelemeyeceğim."

Elinin altındaki telefonu sıktı aldığı cevapla. "Kısa bir süreliğine de mi uğrayamazsın?"

"Uğrayamam. Şimdi izin verirseniz, işimin başına dönmem gerekiyor Selçuk Bey. Kafeniz tekrar hayırlı olsun."

Miray'ın telefonu yüzüne kapattığına inanamayarak baktı telefonuna. Bu kadar gittikce daha fazla bozuyordu sinirlerini. Dişlerini öfkeyle sıkarken, yanındaki sandalyeye oturan kişiyle birlikte Miray'lı düşüncelerden sıyrılabildi.

"Hayırdır? Kim kızdırdı seni bu bu kadar?"

Çağrı'nın yüzüne baktığında, genç adamın gülümseyen yüzüyle karşılaştı. Onu şöyle bir baştan aşağı süzdüğünde ise, bir adamın takım elbisenin içerisine bu kadar yakıştığına ilk kez şahit oluyordu.

"Müstakbel yengen," diye cevap verirken, dudaklarının kenarına alaycı bir gülümseme gelip oturuvermişti.

"Ooo Selçuk Bey, baya hızlısınız bakıyorum? İstanbul'a geleli daha ne kadar oldu ki?"

"İlgimi çeken bir kız buldum mu, kolay kolay peşini bırakmam bilirsin."

Çağrı gülümsedi bu sözlere. Ardından bakışlarını hazırlıkları devam eden kafenin içerisinde gezdirdi. "Neredeyse her şey hazır. Açılış ne zaman?"

"Pazar günü. Bu arada sen de davetlisin, sakın gelmemezlik edeyim deme!"

"Gelmez olur muyum hiç? Melike de gelecek tabi?"

Selçuk açık bir şekilde sırıtarak verdi cevabını. "Gelecek. O gelmezse, sen de gelmeyeceksin yani?"

Çağrı elini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. "Dalga geçme benimle Selçuk. Halim harap görmüyor musun? Ben bu kadının inadını nasıl kıracağım? Ne yaparsam yapayım, yumuşamıyor."

Gerçekten kendisini çok çaresiz hissediyordu genç adam. Melike'ye hakta verse, ondan daha fazla ayrı kalmak istemiyordu. Tamam, hemen affedilmeyi beklemiyordu. Tek istediği sadece kendisine son bir şans verilmesiydi. Melike'ye, gerçek Çağrı'yı tanıtmak istiyordu hepsi bu. Gerçek Çağrı'yı tanıdıktan sonra, yine boşanmak istiyorsa, boşanabilirlerdi. Ama ondan önce onun gitmesine razı gelemezdi.

"Aşkını depreştir," dedi Selçuk büyük bir ciddiyetle.

"Ne?"

"Sen demedin mi, inadından vazgeçmiyor diye. Onu inadından vazgeçirmenin tek yolu, aşkını depreştirmek. Geçmişte nasıl güzel günlerinizin olduğunu ona hatırlat, eskiye götür onu. Aşkını tekrar anımsamasını sağla. Ancak o zaman sana karşı yumuşayacaktır. Seven bir kadın inadını fazla sürdüremez Çağrı."

Selçuk'un sözleri mantıklıydı. Melike'ye geçmişi hatırlatması belki bir işe yarayabilirdi. Ama o geçmişteki son kısımları es geçse iyi olurdu çünkü Arzu'yla olanları bir an bile aklından çıkarmayan karısını, evlendikleri o ilk günlere götürmesi şarttı.

"Haklısın. Bunu nasıl yapabilirim sence?" diye sordu büyük bir merakla.

"Onu evinize akşam yemeğine davet et. Romantik bir ortamı oluştur ve hatta fotoğraf albümlerini bile ortaya çıkar. Ona olan aşkını gerekirse defalarca itiraf et. Bu bir şekilde onu yumuşatacaktır."

Tüm gerçekleri bilmeyen Selçuk için, böyle bir sonuca inanması normal sayılırdı ama Çağrı işinin, Selçuk'un düşündüğü kadar kolay olmayacağının farkındaydı. yine de başka çaresi yoktu. Deneyebileceği her yolu denemeliydi.

"Verdiğin akıl için teşekkür ederim Selçuk. İnan çok işime yarayacak," diyerek gülümsedi.

Ayça elindeki dosyaları Buse'nin masasına bırakırken, onu eli başında kara kara düşünürken buldu. Bu kızın son günlerde bir derdi olduğu ortadaydı. Sebebini ise deli gibi merak ediyordu.

"Sorun ne canım? Yine kukumav kuşları gibi düşünmekle meşgulsün."

"Yok bir şeyim," diyerek kendini önündeki işine vermeye çalıştı.

Ayça ise bakışlarını saatine çevirerek, "Mesai saatinin bitmesine az kalmış. Birlikte bir yerlere gitmeye ne dersin? Bildiğim çok iyi bir lokanta var, ben ısmarlayacağım," dedi.

"Çok yorgunum Ayça, bir an önce eve gidip dinlenmek istiyorum."

Kendini o kadar mutsuz hissediyordu ki, gerçekten bir yerlere gidecek hali yoktu. Ayça'nın samimiyetine güvense de, bu akşamı evinde yalnız bir şekilde geçirmekten başka bir arzusu yoktu genç kızın.

"Aaa kırılırım ama. Hadi yarım saat sonra aşağıda buluşalım, itiraz kabul etmiyorum haberin olsun." Sözlerinden sonra Buse'ye itiraz etme şansı tanımamıştı Ayça.

Bir saat sonra çok şirin bir lokantada karşılıklı yemeklerini yiyordu iki genç kız. Bu sırada Ayça arkadaşını kendisine içini dökmeye nasıl ikna edeceğini düşünüyordu.

"Hadi anlat artık ne olduğunu. Uzun zamandır çok üzgünsün. Seni mutsuz eden ne var?" diyerek söze başladı.

Buse çatalını tabağının kenarına bırakarak, dertli bir iç çekti. "Aşık oldum."

"Âşık mı oldun?" diye sorarken gülümsemeden edemedi Ayça. "Ne güzel işte. İnsan aşık olduğu için karalar bağlar mı hiç? Senin şimdi tam aksine çok mutlu olman gerekiyor."

"Ama âşık olduğum adam tam bir playboy! Ona nasıl güvenebilirim ki? Gözü dışarıda olan bir adamla nasıl birlikte olabilirim?"

Buse'nin derdini şimdi anlamıştı Ayça. "O da senden hoşlanıyor mu peki?"

"En son hoşlanıyordu ama artık bilmiyorum. Belki çoktan başka kızların kollarında gününü gün etmekle meşguldür."

Bu düşünce görünmez bir elin kalbini sıkmasına sebep oluyordu. Gökhan'ı başka kızlarla düşündükce, nefes almakta bile güçlük çekiyordu. Oysa adamı kendisinden uzaklaştırırken, bunun ne kadar acı verici olacağını hesaba katması gerekirdi ama yapamamıştı işte. Aşkı için kendi değerlerinden vazgeçememişti.

"Nerden biliyorsun? Belki de günahını alıyorsundur," diyerek arkadaşını yüreklendirmeye çalıştı Ayça. "Hem madem o da seni seviyor, o zaman boşuna ikinize de acı çektiriyorsun canım. Aşkına karşılık bulabildiğin için ne kadar şanslı olduğunu tahmin bile edemezsin. Herkes senin gibi şanslı değil bu konuda."

Ayça'nın buğulanan gözlerini gördüğünde, ters giden bir şeylerin olduğunu fark etti. "Yoksa sen?" diye aklına gelen düşünceyi ima etti.

"Evet, ben karşılıksız bir aşka tutuldum Buse. İşte bu yüzden sen aşkının kıymetini bilmelisin. Her ne kadar güvenilmez bir adam olduğunu da düşünsen, ona bir şans vermelisin. Kendisini sana kanıtlamasına izin ver Buse."

Ayça'nın elini tutarak, ona destek vermeye çalıştı. Arkadaşının bu haliyle ilk kez karşılaşıyordu. "Kim peki? Ben tanıyor muyum?" diye sordu.

"Tanıyorsun," derken suyundan bir yudum aldı. "Vedat'a aşığım ben."

"Bizim şirketin avukatına mı?" Buse'nin gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. "Ne zamandan beri?"

"Şirkette onu ilk kez gördüğüm andan beri ama onun beni gördüğü yok. Sanırım o başkasına âşık."

"Ah canım benim, ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Söylenecek bir şey yok ki. Ben sadece ne kadar şanslı olduğunu sana göstermek istedim. Sevdiğinde seni seviyorsa, tüm o negatif düşünceleri bir kenara bırakmalısın. Ona bir şans vermelisin Buse."

Ayça'ya bu konuda hak vermesi gerektiğini biliyordu. Aşkına bir şans vermek bu kadar zor olmamalıydı. Özellikle Gökhan'sız hayattan hiçbir tat almadığı göz önünde bulundurulacak olunursa, bu inadı boşunaydı. Tam aşkına bir şans vermeye karar vermişti ki, lokantanın kapısından giren çiftle yüzündeki gülümseme dondu. Bu kadarı da olamazdı! Kaderin kötü oyunlarından biri miydi yoksa bu?

"Buse? Buse, canım ne oldu?" Buse'nin donuk bakışlarla baktığı tarafa başını çevirdi Ayça. Gördüğü genci uzaktan tanıyordu. Çağrı Bey'in arkadaşıydı o adam. Ama onun yanındaki kadın kendisine yabancıydı. "Çağrı Bey'in arkadaşı değil mi o? Yanındaki de sevgilisi olmalı." Bu sözleriyle Buse'nin canını ne kadar yaktığının farkında değildi Ayça. Ne de olsa, genç kızın âşık olduğu adamın Gökhan olabileceği ihtimali aklının ucundan bile geçmiyordu.

"Ben... Ben buna inanamıyorum," diye kendi kendine mırıldandı, ardından bir hışımla oturduğu sandalyeden kalktı.

"Buse ne oluyor? Neden sinirlendin sen?"

"Bana 'aşkına bir şans ver'diyordun öyle değil mi Ayça?"

Ayça şaşkınca, "Evet, öyle diyordum," dedi.

"İyi, ben de tam aşkıma bir şans vereceğim sırada, âşık olduğum adamın buna değmeyeceğini bir kez daha kendi gözlerimle gördüm. Sanırım Allah beni kötülerden koruyor."

"Ne? Buse, dur nereye?" Arkadaşının sözlerine bir anlam veremeden, onun hızla karşı masaya doğru ilerlemesini şok olmuş gözlerle izledi.

Buse'nin ise öfkeden ve kıskançlıktan gözü dönmüştü resmen. Günlerdir bu adamın hasretinden neredeyse kafayı yemek üzereyken, onun şimdi başka bir kadınla gezip tozuyor oluşunu hazmedemiyordu. Demek ki düşündüğü gibi Gökhan kendisini hiç sevmemişti. Gerçekten tek derdi gönül eğlendirebilmekti.

Gökhan'ın oturduğu masaya yaklaştığında, onun bakışlarının kendisini bulmasıyla, nasıl şaşırdığını büyük bir keyifle izledi. Artık kendisini masum ve âşık olduğuna kesinlikle inandıramazdı.

"İyi akşamlar Gökhan Bey! Sizinle burada karşılaşmak ne büyük sürpriz," dedi sesindeki tehlikeli tınıların eşliğinde.

Gökhan şaşkındı. Buse'yi bir anda karşısında bulmayı hiç beklememişti. Yine de bu durumdan oldukça hoşnut olduğunu söyleyebilirdi. Kendisini öfkeli gözlerle süzen bu güzeli, onu görmediği şu birkaç günde fazlasıyla özlemişti.

"İyi akşamlar Buse Hanım. Gerçekten çok güzel bir sürpriz oldu," diyerek sırıttığında, genç kızın masadaki buz gibi suyu yüzüne çarpmasıyla şaşkınlıkla kalakaldı. Yanındaki kadının küçük çığlığını duyduğunda ise, öfkeyle Buse'ye doğru döndü. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Uzun zamandır hak ettiğin davranışı gösteriyorum sadece! Demek benimle ilgileniyorsun, hatta uzun zamandır aradığın aşkı bende bulacağına inanıyorsun öyle mi?"

Gökhan masadaki peçeteyle yüzünü silerek baktı karşısındaki öfkeli güzele. Onun neye bozulduğunu anladığında ise, az önceki öfkesi yerini mutluluğa bırakmıştı. "Evet, öyle söylemiştim. Şimdi neden her bir sözümü tekrar ediyorsun ki?"

"Sen gördüğüm en adi, en çapkın, en şerefsiz..."

"Biraz ağır oluyor ama," diyerek gülümsedi genç adam. Buse ise onun hiç utanmadan kendisine gülümsediğine inanamıyordu.

"Sen... Sen..." diyerek iki elinin yumruğunu tüm gücüyle sıktı. "Nefret ediyorum senden."

Son sözlerinden sonra, yanaklarından süzülen yaşlarını eşliğinde koşarak uzaklaştı oradan genç kız. Arkasında ise kendisini endişeli gözlerle izleyen Ayça'yla, şaşkın bir Gökhan bırakmıştı.

"Kimdi o kız Gökhan? Canını yaktığın kızlardan biri değil mi? Ah kaç kere bu huylarından vazgeçmen gerektiğini söyleyeceğim sana? Böyle şeylere tanık oldukça, kardeşim olduğun için utanıyorum valla."

Gökhan ablasına şaşkınca baktıktan sonra, hızla ayağa kalktı. "Benim bu durumu düzeltmem lazım abla. Beni bekleme, yemeğini ye sen."

"Dur, nereye?" diye kardeşinin arkasından seslendiyse de, sesini duyuramamıştı genç kadın.

Buse görmeyen gözlerle caddeyi adımlarken, aklında hâla az önce şahit olduğu görüntü vardı. Ne ara Gökhan'a bu kadar bağlandığını da bilmiyordu üstelik.Ama onu başka bir kadınla görmek canını çok fazla yakmıştı. Özellikle onun gözlerinin içine baka baka, gülümsemesi bardağı taşıran son damla olmuştu. Kendisi burada acı çekerken, beyefendi resmen kendisiyle dalga geçmişti. Elini hırsla başına vurarak, "Hak ettin ama sen, hak ettin. Bir-iki güzel söz söyledi diye, adamı kendine âşık zannettin. Çek şimdi akılsız başının cezasını Buse Hanım," diye söylendi. Tam o sırada kolunu tutan elle, irkildi. Arkasını döndüğünde Gökhan'ı gördü.

Kolunu hızla onun elinden kurtarmaya çalışarak, "Bırak beni pis domuz!" diye bağırdı.

"Domuz mu?" Buse'nin yaratıcılığına gerçekten hayrandı Gökhan. Onun yaşlarla ıslanmış yanaklarını parmaklarıyla kurularken, bu kızla hayatının çok daha renkleneceğini biliyordu. "İnsan sevgilisine hiç domuz der mi?"

"Ne sevgisili ya? Ne sevgilisi? Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" diyerek öfkeyle soludu.

"Artık benden kaçmana izin vermeyeceğim Buse. Özellikle bugün beni açık açık kıskandığına tanık olduktan sonra."

"Ben mi seni kıskanmışım? Ay hiç güleceğim yoktu! Sadece bana söylediğin yalanlarından dolayı öfkelendim. Şimdi bırak beni de o kadının yanına git!"

"Çok ayıp güzelim. İnsan hiç müstakbel görümcesinden 'o kadın' diye bahseder mi?"

Duyduklarıyla genç adamın kollarının arasında çırpınmayı bıraktı Buse. Şaşkınlıkla büyüyen gözlerini Gökhan'ın yüzünde odakladı. "Ne? Nasıl yani?"

Gökhan kızın bu şaşkın halini çok tatlı buluyordu. Onun önüne gelen saçlarını özenle kulağının arkasına yerleştirdi. "Yanımda gördüğün kadın benim ablamdı yani düşündüğün gibi bir şey yok ortada. Ayrıca aklımda hâlâ sen varken, başka kadınların ilgimi çekmesi uzun zamandır pek mümkün olmuyor."

Buse ne diyeceğini bilemeyerek baktı genç adamın yakışıklı yüzüne. Söyledikleri doğru muydu gerçekten? Gökhan'ın gözü kendisinden başka kimseyi görmüyor olabilir miydi?

"Doğru mu söylüyorsun? Bak eğer yalansa..."

"Doğru söylüyorum!" diyerek kızın sözünü kesti ve kararlı bakışlarını bir an olsun onun gözlerinden çekmedi. "Ben sanırım sana çoktan âşık oldum, senden başka kimseyi düşünemiyorum."

Duydukları karnında kelebeklerin uçuşmasını sağlamıştı. "Peki o zaman neden gelmedin? Neden benden vazgeçtin?"

"Çünkü sen beni istemiyordun. Beni adi, çapkın bir herif olarak gördüğünü defalarca söyledin bana. Senin kapına gelip, bir kez daha reddedilmeyi göze alamadım."

"Ben..." diyerek başını yere eğdi genç kız. "Sana güvenmek istiyorum ama korkuyorum. Üzülmekten korkuyorum."

Buse'nin çenesinden tutarak, kendisine bakmaya zorladı. "İleride ne olacağını bilemeyiz Buse ama seni bilerek ve isteyerek üzmeyeceğime inan. Ben gerçekten seninle bir ilişkiye başlamak istiyorum. Hayatımda ilk kez ciddi bir ilişki gözümü korkutmuyor. Lütfen bize bir şans ver. Sana seni hak ettiğimi kanıtlamama izin ver."

"Gökhan..." Gözyaşları yine birbiri ardına yanaklarından süzülürken, genç adam dudaklarıyla kuruladı bu sefer onları. Buse ise ayaklarının üstünde daha fazla duramayacağını hissetmiş olacak ki, Gökhan'ın güçlü kollarına sarıldı elleriyle.

"Bize bir şans vereceksin öyle değil mi? Sevgilim olacaksın?" diye sordu genç adam.

"E-vet..." Buse'nin yanaklarındaki dudaklarını, bu sefer genç kızın dudaklarına değdirdi. Uzun zamandır yapmak için çıldırdığı şeyi yaparak, doyasıya öptü. Sonunda en çok istediğine, Buse'sine, kavuşmuştu.

Merakla beklenen açılış günü gelip çatmıştı. Selçuk ilk günü daha çok arkadaş ve tanıdıklarıyla geçirmek istemişti, bu nedenle

davet ettiği kişiler genellikle sürekli etrafındaki insanlardan oluşuyordu. Tabi görmeyi en çok istediğini, gelmeye bir türlü ikna edememişti. Canı her ne kadar bu yüzden biraz sıkkında olsa, arkadaşları neşelenmesinde oldukca yardımcı oluyorlardı.

"Melike gelmedi mi?"

Çağrı'nın sesini duyduğunda, arkasına doğru döndü. "Sinem'e biraz gecikeceğini söylemiş... İşi varmış."

"Ne işi varmış?"

Çağrı'nın kaşlarını çatışı güldürmüştü Selçuk'u. "Ne bileyim oğlum ben? İstiyorsan git Sinem'e sor ne işi olduğunu."

"Yok, kız kardeşini rahatsız etmeyeyim ben, baksana oldukça meşgul görünüyor."

Selçuk bakışlarını bar tarafına çevirdiğinde, Sinem ile sevgilisi Mehmet Bey'i, birbirlerinin gözlerinin içine bakıp, gülüşürlerken buldu. Bu görüntü eskisi kadar rahatsız etmiyordu kendisini. Şimdiye kadar Mehmet'in ters bir davranışına rastlamamıştı ne de olsa. Ayrıca kız kardeşinin bu adamla mutlu olduğu da ortadaydı.

"Mehmet'ten hoşlanmıyor musun?" diye sordu Çağrı'ya. Nedense arkadaşının bu adama karşı tepkili olduğunu hissetmişti.

"Hoşlanmıyorum," dedi elindeki içkiden bir yudum alarak.

"Neden? Ne yaptı sana?"

Aslında Mehmet kendisine hiçbir şey yapmamıştı. Sadece zamanında karısının genç adamı nasıl yakışıklı bulduğunu hatırlıyordu ve bu ufacık sebep bile, Mehmet'ten hoşlanmaması için yeterliydi.

"Sadece hoşlanmıyorum."

"Öyle olsun bakalım," dediğinde kapıdan girenler dikkatini çekti. Aynı anda yüzündeki gülümseme bariz bir sırıtışa dönüşmüştü. "Geldi. Gerçekten geldi."

"Kim geldi?"

"Müstakbel yengen," dedikten sonra Çağrı'yı kafası karışmış bir halde arkasında bırakarak, adımlarını girişe doğru yönlendirdi.

O sıradaysa Miray bu yaptığına hâlâ inanamamakla meşguldü. Bu yüzden her şeyin sorumlusu olarak, yanındaki kardeşini gör-

mekten hiç çekinmiyordu. "Senin aklına uyduğuma inanamıyorum Ayça," dedi homurdanarak.

"Keşke hep benim aklıma uysan ablacım. Bak fena mı oldu? Bir iki insan görürürüz, gözümüz gönlümüz açılır. Hem burası oldukça şık bir mekânmış."

"Buraya benzer birçok mekan var güzelim. Hadi şimdi çıkıp, onlardan birine gidelim," diyerek kız kardeşinin koluna asıldı. Ama kulaklarından içeriye doluşan ses, bu atakta çok geç kaldığını belirtiyordu.

"Nereye gidiyorsun bakalım? Önce bir meyve kokteylimizi deneseydin."

Kız kardeşine 'Seninle sonra hesaplaşacağız!' bakışını attıktan sonra, yan tarafına doğru döndü. Selçuk'u tüm yakışıklılığıyla kendisine gülümserken bulduğunda, sesli bir iç çekmekten kendini alamadı. "Şey.. Aslında biz kız kardeşimle bu taraftan geçiyorduk, bir girip size hayırlı olsun diyelim dedik. Hayırlı olsun kafeniz Selçuk Bey. Eh bunu da söylediğimize göre, artık gidebiliriz Ayça."

Selçuk karşısındaki kadının sözlerini yüzünden hiç eksik etmediği gülümsemesiyle dinlemişti. Onun buraya gelmek için kendisiyle içten içe nasıl bir savaş verdiğini tahmin edebiliyordu. Eh madem inatçı keçisi ayağına kadar gelmişti, Selçuk'ta onun kolay kolay gitmesine izin vermeyecekti o halde.

"Teşekkür ederim ama aceleniz ne? Ayrıca kız kardeşinle beni tanıştırmayacak mısın?"

Ayça karşısındaki adamı gerçekten karizmatik bulmuştu. Ablasının bu adamın karşısında neden saçmaladığını da şimdi daha iyi anlıyordu üstelik. Miray Sultan anlaşılan bu sefer fena çarpılmıştı ve hislerini inkâr ederek, kendini korumaya çalışıyordu. 'Ama artık çok geç ablacım. Sen bu adama çoktan vurulmuşsun!'diye içinden keyifle geçirdi.

"Merhaba. Ben Ayça. Tanıştığımıza çok memnun oldum Selçuk Bey."

"Ben de memnun oldum. Bu arada sen Melike'nin asistanısın değil mi? Ablanı ve emlak şirketini bize tavsiye eden de sensin?"

Ayça gülümseyerek, "Ben sadece aracı oldum ama sizlere yardımcı olabildiğim için de mutluyum," dedi.

"Gerçekten çooook yardımcı oldun," derken bakışlarını Miray'ın gözlerinin içine odakladı. "Tahmin edemeyeceğin kadar çok hem de."

Miray bakışlarını utançla genç adamdan kaçırırken, Ayça ablasının bu haline ilk kez tanık oluyordu. Bu durum kendisini oldukça eğlendirmişti üstelik. "Gerçekten çok güzel bir yer olmuş." Sonra bakışları kafenin bir köşesine takıldığında, heyecanla "Aaa, orası karaoke bar mı?" diye sordu.

"Evet, kafeye renk getirecek bir şeyler düşündük, kız kardeşimin aklına karaoke geldi. Kafemizin her kesime hitap etmesini amaçlıyoruz."

"Güzel düşünmüşsünüz," derken, Selçuk'u ilk kez övdüğünün farkında değildi Miray ama hoşlandığı kızdan doğru dürüst bir ilgi göremeyen Selçuk, bu ayrıntıyı hemen yakalamıştı.

"Belki denemek istersin?"

"Nee? Ben mi? Hayatta olmaz. Sesim bir kargayı aratmaz emin olun," dedi Miray dehşet içerisinde.

"Abartma abla." Ayça gülüyordu artık. Bu Selçuk'u sevmişti. Ablası gibi ciddiyetinden kolay kolay ödün vermeyen birini bile, kısa sürede değiştirmeyi başarmıştı.

Neyse, biz artık gidelim. Hem siz de misafirleriniz ile ilgilenin Selçuk Bey."

"Ben seninle ilgilenmeyi tercih ederim," dediğinde yanı başlarında duran Ayça'dan bile çekinmemişti ve bu durum Miray'ı şoka uğrattı.

"Biraz daha kalalım. Hem erkenden eve gidip ne yapacağız? Pazar gününü evde dört duvarın arasında tıkılı kalarak geçirmek istemiyorum."

Kız kardeşini şu dakika elleriyle boğabilirdi Miray. Ama Selçuk'un karşısında, kendini küçük düşürmeyi göze alamazdı. Umursamaz davranmayı tercih ediyordu bu yüzden. "Peki öyleyse. Kendimize uygun bir yer bulalım."

"Benim masama ne dersiniz hanımlar?"

"Yok biz sizi rahatsız etmeyelim," dediğinde, Selçuk'un "Ne rahatsızlığı? Bundan çok büyük mutluluk duyabilirim ancak,"sözleriyle yine kalakaldı. Bu adama nasıl karşı koyabileceğini de ilk kez bu kadar ciddi düşünmeye başlamıştı.

Sinem bakışlarıyla abisini takip ediyordu. Onun son günlerde adını ağzından düşüremediği Miray Hanım'la konuştuğuna bu yüzden adı gibi emindi. Kadının resmen gözlerinin içine bakıyordu. Çok sevgili abisinin de aşk belasından kaçamamasına içten içe seviniyordu.

"Biraz da benden yana baksan diyorum," diyerek Sinem'i çenesinden tutarak, kendisine bakmaya zorladı Mehmet.

"Abimi iş üzerindeyken yakalamak çok eğlenceli ama."

"O ne demek?" Mehmet kaşlarını merakla çatarak baktı sevgilisine.

"Şu demek hayatım, abim uzun zamandır birinden hoşlanıyor ama bir türlü yüz bulamıyor. Şimdi de sanırım yanındaki kişi, hoşlandığı kadın."

Mehmet, Selçuk'un bulunduğu kısma baktığında, yanındaki kadınları gördü. "Biri Melike'nin asistanı değil mi? Abinin hoşlandığı kişinin o olduğunu söyleme sakın bana?"

"Yok, değil. Abim onun ablasından hoşlanıyor. Ama gerçekten hoşlanmakta da haklı, oldukça güzel kadın."

"Kimse senin kadar güzel olamaz," diyerek sevgilisinin yanağına küçük ama etkili bir öpücük bıraktı.

"Mehmet, ne yapıyorsun? Bu kadar insanın içinde?" Bakışlarını utanarak etrafında gezdirdiğinde, birkaç kişinin kendilerine imrenerek baktıklarına şahit oldu. Tabi birkaçının bakışında kıskançlığı da yakalamayı başarmıştı.

"Demek abin de âşık oldu? O zaman şimdilerde seninle uğraşmaya pek fırsat bulamaz," dedi Sinem'e göz kırparak.

"Sen öyle san canım. Abim isterse, her yere yetişir."

"Sinem..." diyerek sevgilisinin elini tuttu. "Benimle birlikte tatile çık."

Sinem duyduklarına şaşırdı. "Tatil mi? Mehmet bu nereden çıktı?"

"Uzun süredir aklımda olan bir şeydi."

"Ama Mehmet..."

Sevgilisinin itiraz etmeye yeltendiğini anladığında, çareyi onun sözünü kesmekte buldu genç adam. "Lütfen Sinem. Kırma beni, sadece kısa bir tatil."

Aslında Sinem de gitmek için can atıyordu. Sadece abisine Mehmet'le birlikte tatile gideceklerini söylemeye cesaret edemezdi. "Abim izin vermez."

"Benimle birlikte gideceğini söylemene gerek yok ki," dedi Mehmet ciddiyetle.

"Nasıl? Peki kiminle gideceğim diyeceğim?"

"Melike'yle gideceğini söylersin, olmaz mı?"

Sinem gülerek, yanağını eline yasladı. "Abim Melike'yi yakından tanır, onu tanımasa onun o işe yaramaz kocasını tanır. Melike'yle tatile falan çıkmadığımı anında öğrenir yani."

"O zaman Melike de gerçekten tatile çıksın," dedi Mehmet.

"Oldu canım. Kızın alnına silah dayayalım birde istersen?"

"Gerekirse onu da yaparız." Mehmet düşündüklerine gülümseyerek baktı Sinem'in yüzüne. "Arkadaşın bize bu iyiliği yapmaz mı? Sadece bir hafta Sinem. Fazlasında gözüm yok."

Mehmet'in yalvaran bakışlarını yok saymak öylesine zordu ki genç kadın için, aklına gelen bir başka fikirle gözleri parladı. "Abime tatile çıkıyorum demek yerine, önemli bir duruşma için şehir dışına çıkıyorum diyebilirim belki de."

"Evet bu olabilir," diye Sinem'in sözlerini onaylarken, bu sefer keyfi iyice yerine gelmişti Mehmet'in. "O zaman iki güne yola çıkarız."

"İki güne mi?" diye şaşırarak sordu Sinem. "İki gün çok kısa. Gelecek haftadan önce olmaz Mehmet. İşlerimi ayarlamam gerekiyor, sonra müvekkillerimle olan randevularımı da ona göre düzenlemem lazım."

"İşimi tümüyle kolaylaştırmamakta kararlısın yani güzelim?" derken başını kederle iki yana salladı Mehmet.

"Yok canım, böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi."

Sinem'in masum bakışlarına daha fazla dayanamayarak, bu sefer hızlı bir şekilde onun dudaklarından küçük bir öpücük çaldı. "Mehmet!"

"Dayanamadım, ne yapayım? Hem baksana kimsenin bizimle ilgilendiği yok. Abin hâlâ sevgilisiyle meşgul."

"Yine de böyle bir yerde yapma böyle şeyler!"

"Emrin olur kraliçem, sen iste yeter ki," diyerek sevgilisinin yanağından bir makas aldı.

"Of Mehmet ya. Bazen çok çocuklaşabiliyorsun, şu halinle hiç olgun, tecrübeli bir iş adamına benziyor musun?"

"Ah işte gör beni ne hallere sokuyorsun?"

Sinem gülerek kendiliğinden sokuldu sefer sevdiği adamın kollarının arasına. "Her halinle seviyorum ama ben seni."

Sinem'in alnına dudaklarıyla dokunduktan sonra, "Ben de senin her haline deli oluyorum," dedi.

Kafede bulunan herkesin keyfi yerindeydi: Bir kişi hariç...

Çağrı dakikalardır Melike'nin gelmesini bekliyordu. Bir gözü saatinde, diğeri kafenin kapısındaydı resmen. ama genç kadının hiç acelesi yok gibi görünüyordu ya da Çağrı'yı ağaç ettiğinin farkındaydı ve bu yüzden gelişini bilerek geciktiriyordu. Bunu beklerdi karısından Çağrı.

Aklından genç kadının hiç gelmeme ihtimalini geçirmek istemiyordu çünkü bugün için çok hazırlanmıştı. Melike'yi bugün eskiden

birlikte yaşadıkları eve götürmeye ikna etmesi gerekiyordu. Tekrar aşkını kazanmaya çalıştığı kadına çok güzel bir sürpriz hazırlamıştı. Onun için evi çok romantik bir hale sokmuştu. Melike'ye eski anları hatırlatacak birkaç ayrıntı da düşünmüştü üstelik.

İşte bu yüzden Melike'nin bugün bu kafeye gelmesi şarttı. Yoksa Çağrı'nın tüm uğraşları boşa gidecekti. Tam umutsuzca iç çekeceği sırada gördü kapıdan giren güzeli.

Melike elindeki çiçek buketiyle ve yüzünden eksik etmediği gülümsemesiyle girmişti kafeden içeri. Adımlarını kafenin sahibi Selçuk'a doğru yönlendirmişti. Çağrı'nın kendisini bir atmaca gibi yakından izlediğinden habersiz, Selçuk'u tebrik etmekle meşguldü.

"Geç kaldığım için özür dilerim Selçuk abi. Hayırlı olsun," diyerek elindeki buketi uzattı.

"Sağ ol güzelim. Hoş geldin."

"Hoş buldum."

Melike gülümseyerek masadakilere döndüğünde, şaşkınca "Aaa Miray Hanım? Ayça'cım merhaba," dedi.

"Merhaba Melike Hanım," diyerek patronuna gülümsedi genç kız. "Ablam açılıştan bahsedince, gelmek için çok ısrar ettim."

"İyi yapmışsın canım. Nasılsınız Miray Hanım?"

Miray karşısındaki kadına gülümsedi. "İyiyim teşekkürler, siz nasılsınız?"

"Ben de çok iyiyim. Neyse, ben bir Sinem'in yanına gideyim. Sonra görüşürüz."

Onların yanından uzaklaşırken, Selçuk'un sonunda amacına ulaşmak üzere olduğunu düşünmeden edemedi. Genç adamın uzun bir zamandır kafayı genç ve güzel emlakçı hanıma taktığını biliyordu. Bu kafe açılışı belki de bir şeylerin başlangıcı olabilirdi.

Bakışları ileride sevgilisiyle sarmaş dolaş oturan arkadaşını bulduğunda, yüzündeki gülümseme derinleşti ve bu çifte kumruların rahatını bozmamak adına, adımlarını bar kısmına yöneltti. Bugünün özel içkisi olan meyve kokteylini söyledi kendisine.

"Merhaba."

Ömrü boyunca unutamayacağını düşündüğü sesi duyduğunda, az daha içmekte olduğu kokteyli genzine kaçırıyordu. Bakışlarını yanı başına gelen adama çevirdiğinde, ne düşünmesi gerektiğini bilemedi.

"Merhaba," dedi uysal olmaya çalışarak. Çağrı'yla tartışmak hiç içinden gelmiyordu doğrusu.

Çağrı bir süre sesini çıkarmadan karşısındaki kadını inceledi. Melike her zamankinden daha da güzeldi sanki bugün. Ama özellikle her zamankinin aksine çok daha sakindi. Ve bu haliyle, kendisine çok fazla zorluk çıkarmayacağını umuyordu genç adam.

"Melike... Sana bir şey söyleyeceğim ama, hemen kestirip atma tamam mı?"

Melike kaşlarını çatarak, "Sen bu şekilde söze başlıyorsan, kesin hoşlanmayacağım bir şey söyleyeceksin demektir," dedi.

"Neden hemen en kötüsünü düşünüyorsun? Belki de çok hoşuna gidecek bir şey söyleyeceğim?"

Çağrı'nın tatlı gülümsemesine kanmayacaktı. O gülümsemeye kapılmaması gerektiğini öğreneli çok olmuştu. "Ne söyleyeceksen söyle bir an önce," dedi bıkkınlıkla.

"Benimle eve gelmeni istiyorum."

Melike şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı neredeyse. Duydukları o kadar komik geliyordu ki kulağına, elinde olmadan gülüvermişti. Saçlarını omuzunun arkasına atarak, alaylı bakışlarını kocasının yüzüne çevirdi. Her erkeği baştan çıkarmaya yetecek güçteki gülümsemesiyle, göz kırptı Çağrı'ya. Duydukları gerçekten eğlendirmişti genç kadını. "Demek seninle gelmemi istiyorsun. Hem de senin evine?"

Elindeki kokteylini pipetle karıştırırken, Çağrı'nın büyük bir hevesle başını salladığını gördü.

"Evet, evimize gelmeni istiyorum."

"Peki ya ben istemiyorsam?"

Çağrı karşısındaki kadının kendisiyle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadığının farkındaydı. Ama bunu umursamıyordu. Tek iste-

diği, karısını evlerine götürüp, onun kalbini tekrar kazanabilmekti. Onun kendisini affetmesini ve onu tekrar karısı olmaya ikna etmeyi her şeyden çok arzuluyordu.

"Seni ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım Melike," dedi.

"Her zamanki gibi kendine çok güveniyorsun. Bu huyun hiç değimemiş."

Çağrı Melike'nin gözlerinin içine uzun sayılabilecek bir süre baktı. Sonra yavaşça konuşmaya başladı. "Aslında senden sonra çok değiştim biliyor musun? Eskisi gibi değil hiçbir şey. En önemlisi de artık çoraplarımı bıraktığım yer yüzünden bana kızan kimse yok mesela hayatımda," diyerek gülümsemeden edemedi genç adam. Gerçekten dağınıklığı yüzünden azar yemeyi bile özlemişti Melike'den. Onun her şeyine karşı büyük bir özlem duyuyordu şimdi.

Melike ise duyduklarından sonra bir anda tüm neşesini kaybedivermişti. Çağrı'nın son cümlesini kendince yorumlayarak, içten içe genç adama öfke duydu.

"Çok yazık. İstesen şimdi hemen birini bulabilirsin. Bunu kendine fazla dert etmene hiç gerek yok."

Çağrı'nın zamanında bu konuda azar yemekten nasıl hoşnutsuz olduğunu hatırlıyordu. Onun bu sözlerinin, artık hayatının daha rahat olduğunu gösterme amaçlı söylemiş olduğuna inanıyordu bu yüzden. Aklından bunun tam tersi bir türlü geçmiyordu. Genç adama verdiği cevap bu yüzden oldukça sert olmuştu.

Çağrı ise oldukça kararlı bir şekilde baktı karısının gözlerinin içine ve her bir kelimesini vurgulayarak, "Ben başka birini istemiyorum Melike. Ben sadece karımı istiyorum," dedi.

"Senin ne istediğin artık benim umurumda değil Çağrı. Rahat bırak artık beni!" diyerek oturduğu yerden kalkıp gitmek istedi ama kolunu tutan elle olduğu yerde kalakaldı.

"Evimize geri dönmeni istiyorum senden. Bu evliliğe bir şans daha ver! Sen benim karımsın, yerin benim yanım! Başka evlerde, hiç tanımadığım insanların içerisinde işin yok senin!"

Melike kendini gülümsemeye zorladı. Evet, karşısındaki adam, tam tamına 4 yıl 6 ay 12 günlük kocasıydı. Yakışıklı, çapkın ve karısını zamanında aşağılamaktan hiç çekinmeyen kocası! Şimdiye hiç utanmadan, onun yanında olması gerektiğini söylüyordu.

"Zamanında bana söylediklerini ne çabuk unuttun Çağrı? Benim sana göre olmadığını, yanına yakışmadığımı ve şişkonun teki olduğumu söylediğini hatırlamıyor musun? Beni arzulamadığını bile söylemiştin. Boşanmak içinde can atıyordun üstelik. O sözlerine ne oldu Çağrı? Yoksa sen balık hafızalının teki misin?"

"Unutmadım elbette, ama farkındaysan ne sen o eski Melike'sin, ne de ben o eski Çağrı."

"Hmm, evet haklısın galiba," derken kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "İnsanın dış görünüşü her şeyi değiştirmeye yetiyor. Zaten senin içi boş bir adam olduğunu anlayalı çok oldu.Ama hayır canım sağ ol, ben bir hatayı sadece bir kez yapmayı tercih edenlerdenim."

"Melike değiştim diyorum sana! Seni istememin tek nedeninin dış görünüşün olduğunu mu sanıyorsun? Zamanında seni sözlerimle çok fazla kırdığımın farkındayım, çok büyük hatalar yaptım. Ama inan pişmanım. Bana bir şans daha verirsen..."

"Yeter!" diyerek Çağrı'yı sertçe susturdu. "Daha fazla seni dinlemek istemiyorum. Sözlerinin benim için hiçbir önemi yok, anla bunu artık."

Çağrı pes etmek istemiyordu. Melike'yi ikna etmenin bir yolunu mutlaka bulacaktı. Bu yüzden, "Şimdi benimle birlikte eve gelmiyor musun yani?" diye sordu.

"Elbette hayır!" dedi öfke saçan bakışları eşliğinde. "Zamanında söylediklerin hâlâ kelimesi kelimesine aklımda benim. Her ne kadar şimdi aksini de iddia etsen, sana inanmama asla imkân yok. Bu yüzden uzak dur benden."

"Sen hâlâ benim karımsın Melike! Senden uzak duramam!" dedi artık sinirlenerek. Melike'nin kendisini bu kadar kolay hayatından çıkarmış olmasını hazmedemiyordu. Hiç hakkı olmadığını bilmesine rağmen, öfkeleniyordu işte.

"Boşanma davası için başvurduğumu sana söylemiştim. Yakında evlilik diye bir şey kalmayacak ortada."

"Hayır, boşanmayacağız," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Senden asla boşanmam."

Melike alayla gülümsedi bu sözlere. "Sen istediğin kadar boşanmamakta ısrar et, sonunda buna mecbur kalacaksın."

"Bunu o herif yüzünden söylüyorsun değil mi? Boşanmayı onunla olabilmek için bu kadar çok istiyorsun!"

Duyduklarına şaşırsa da, bunu genç adama belli etmedi. Tam tersine onun sinirlerini bozmayı daha çok arzu etti. Vedat'ı sürekli kullandığı için kendisinden nefret etse de, Çağrı'yı delirtmek içindeki kırgın kadına çok iyi geliyordu.

"Nasıl bildin? Aaa ayrıca iyi ki hatırlattın," diyerek kol saatine baktı. "Akşam Vedat'la yemeğe çıkacağız. Sabah konuştuğumuzda sesi oldukça heyecanlı geliyordu. Sanırım bu sefer bana evlenme teklifi edecek."

Çağrı duyduklarıyla beyninden vurulmuşa döndü âdeta. Melike ise onu daha fazla umursamamaya çalışarak, adımlarını kafenin çıkışına doğru yöneltti. Daha fazla Çağrı'yla aynı alanda kalmaya tahammülü yoktu.

Melike yanından ayrılırken, Çağrı'nın elinden genç kadının arkasından son kez çaresizce seslenmekten başka bir şey gelmedi. "Ama sen zaten evlisin!"

Melike ise elini sallayarak, "Nasılsa çok uzun sürmeyecek," dedi. Genç kadın yoluna devam ederken, Çağrı bir kez daha kıskançlıktan deliye dönmüş gözlerle onun arkasından bakakalmıştı.

~Bölüm Yirmi Yedi~

Arkadaşının eline sıcak çikolatasını tutuştururken, onun masum yüzüne baktı iç çekerek. Melike'yi sürekli bu halde bulmak canını fazlasıyla sıkıyordu doğrusu. Üstelik buna hiç değmeyen bir adam yüzünden.

"Artık ağabeyimle konuşsam iyi olacak galiba. Seninle Çağrı'yı durmadan yan yana getirme çabalarına bir son vermeli."

"Onun ne suçu var ki? Çağrı şeytana bile pabucunu ters giydirmeyi başarabilecek biri. Etrafındaki insanları kolaylıkla kandırıyor. Bunun en büyük örneği de benim üstelik."

Çağrı'nın bu evlilikten vazgeçmeyişi gururunu okşamıyordu. Tam aksine onun bu ısrarlı halleri sinirlerini daha fazla bozmaktan başka bir işe yaramıyordu. Melike artık huzur bulmak istiyordu. Çağrı'yı hâlâ sevdiğini bilmesine rağmen, o aradığı huzuru artık hiçbir şekilde onun yanında bulamayacağına emindi. Genç adam içerisinde bir yerleri çok fena kırmıştı. Ve o kırıkların tekrar yapıştırılması imkânsızdı artık. Yapıştırmaya kalksalar bile, eskisi gibi olmazdı. Melike bundan sonraki ömründe kocasından şüphelenerek yaşayamazdı. Bu yüzden kritik kararlar almasının zamanı çoktan gelmişti de geçiyordu bile.

"İçim acıyor Sinem," dedi sesi titreyerek. Gerçekten yüreği feci şekilde sızlıyordu. Çağrı'dan vazgeçmek zorunda olduğunu biliyordu. Gerçi bu vazgeçiş tam bir sene önce gerçekleşmiş olmalıydı. Ama demek ki hiçbir zaman ondan tam anlamıyla vazgeçmeyi başaramamıştı. Şimdiyse buna mecburdu. Çağrı'yla tekrar birlikte olmalarına asla imkân yoktu.

"Ben... Ben seni nasıl teselli edeceğimi artık bilemiyorum Melike. Özellikle Mehmet'i tanıdıktan sonra, bu durumun zorluğunu daha da iyi anladım." Gerçekten Melike'yi çok iyi anlıyordu ve onun için çok fazla üzülüyordu. Ama elinden bir şeyde gelmiyordu. Çağrı iflah olmaz bir çapkındı. Aynı zamanda dünyanın en adi çıkarcı adamıydı. Arkadaşının onunla olması, ileride daha fazla üzülmesi anlamına geliyordu ve Sinem, Melike'nin o adam yüzünden fazladan bir gözyaşı daha dökmesine razı gelemezdi.

"Kendime çok kızıyorum biliyor musun? Çağrı'nın söylediği hiçbir söze güven olmayacağını bilmeme rağmen, söylediklerine inanmak istiyorum Sinem. Beni sevdiğini söylediğinde, bunun gerçekliğine tüm kalbimle inanmak istiyorum. Özellikle bir bebeğimizin olmasını istediğini söylediği anda, onun o güzel gözlerine bakıp sakin kalabilmek, umursamaz maskemin arkasına saklanmak ne kadar zor geldi anlatamam sana. Ama başardım Sinem. Onu yok saymayı, umursamıyormuş gibi davranmayı başardım. Bu kadar acı çekmişken, şimdi yenilemem. Aşkımın tekrar beni ele geçirmesine müsaade edemem. Bu sefer olmaz. Eğer bir kez daha Çağrı'ya kapılırsam, sonumun çok daha kötü olacağının farkındayım. Bu yüzden bu sefer Çağrı'yı affedemem. Bu kötülüğü kendime yapamam."

"Haklısın canım. Ama bu şekilde zor olmuyor mu? Her dakika Çağrı yanıbaşında," dedi Sinem haklı olarak.

"Şimdiye kadar ondan tam anlamıyla vazgeçemediğimin farkındayım. Ne bileyim, en az ondan nefret ettiğim kadar onu seviyorum ben Sinem. İşte bu yüzden en çokta kendimden nefret ediyorum. Ama bu değiştirebileceğim bir durum değil yine de zor olsa da, onu artık tümüyle hayatımdan çıkarmam gerektiğini biliyorum ve bunu kesinlikle yapacağım. Çağrı bir daha hayatımın merkezinde yer almayacak."

Sinem, Melike'nin kararlılıkla söylediği sözleri dinlerken, bunun aslında ne kadar zor olacağını biliyordu. Melike, Çağrı hayatından tamamiyle çıktığında, çok acılar çekecekti. ama hiçbiri zamanında sevdiği adamın ağzından çıkan sözler kadar can yakıcı olamazdı.

Bu yüzden bunu da bir şekilde atlatmayı başaracaktı. Sadece biraz Çağrı'sız zamana ihtiyacı vardı.

"Peki ne yapmayı düşünüyorsun? Çağrı gördüğüm kadarıyla oldukça inatçı çıktı. Sırf sen istiyorsun diye hayatından çıkar mı sence?"

"Çıkmaz. Sırf ben istiyorum diye hiçbir şey yapmaz o. İşte bu yüzden devreye babamı sokacağım."

Babanı mı?" diye şaşkınca sordu Sinem.

"Evet, babamı. Nasıl Çağrı'nın hayatıma girmesini sağladıysa, onu hayatımdan çıkarmama da yardım edecektir."

Sessiz içi boş evinden içeri adımını attığında, tüm yıkılmışlığı attığı adımlarından anlaşılıyordu. Bugün hayatının en güzel günü olacaktı sözde. Oysa tam tersi olmuştu. Melike tarafından bir kez daha reddedilmişti ve bu canını her seferinde daha çok yakıyordu.

Salonun ışığını yakıp hazırladığı masaya baktı. Odanın her bir köşesini kırmızı güllerle donatmıştı. Şimdi düşününce, ne kadar da aptaldı. Melike'nin bir zamanlar birlikte yaşadıkları bu eve gelebileceğini hangi akla hizmet düşünmüştü? Oysa bu evde karısını tümüyle kaybetmemiş miydi? Ona en ağır sözleri bu duvarların arasında sarf etmemiş miydi? Şimdi nasıl ondan kolayca kendisiyle gelmesini beklemişti?

Adımlarını masaya doğru yönlendirirken kızgındı ama bu kızgınlığı Melike'ye değil, sadece kendisine yönelikti. Geçmişte öyle büyük hatalar yapmıştıki, şimdi ne yaparsa yapsın toparlayamıyordu bir türlü. Zamanı geri çevirmek gibi bir yeteneği olsaydı, kesinlikle Melike'yle tanıştıkları o ilk günlere gitmeyi dilerdi. Onunla yeniden tanışıp, bu sefer sadece kendisi olmayı seçerdi. Para için bu evliliğe evet demek yerine, gerçekten bunu istediği için Melike'ye evlilik teklifinde bulunurdu ama artık her şey için çok geçti. Melike avuçlarının arasından kayıp gidiyordu. Ona ulaşması artık mümkünmüş gibi görünmüyordu. Bu düşünce o kadar can yakıcıydı ki, büyük bir öfkeyle masanın örtüsünü tutup bir hışımla çekti. Üzerindekiler yavaş yavaş

ahşap zemini bulurken, Çağrı dizlerinin kendisini daha fazla taşıyamadığını hissetti. Yere çöküp kalırken, çaresizce ellerini saçlarının arasından geçirdi. Melike'yle artık eskisi gibi yakın olamayacaklarını düşündükce içi yanıp kavruluyordu sanki. "Hak ettin," diye mırıldandı kendi kendine. "Sen başına gelen her şeyi hak ettin Çağrı. Seni gerçekten seven tek kadını, kendi ellerinle kendinden uzaklaştırdın!"

Bakışları ileride sehpanın üzerinde duran fotoğraf albümüyle, üstünde parlayan alyansa kaydı. Yavaşça yerden kalkarak koltuğa doğru yürüdü. Albümün üzerinde duran alyansı eline aldığında, zamanında bu halkayı parmağına geçirmek için ne kadar isteksiz olduğunu hatırladı. Melike'yi belki de ilk kez bu yüzden kırmıştı.

Çayları doldururken, bakışları sürekli kocasının sol elini buluyordu. Özellikle yüzük parmağında uzunca bir müddet oyalanıyordu ve gördükleri -daha doğrusu göremedikleri- her seferinde canını yakıyordu. Yerine geçip otururken, bu sefer kendi parmağına baktı. İşte oradaydı. Çağrı'nın evlendikleri gün parmağına geçirdiği alyansı.

"Yüzüğünü neden takmıyorsun?" diye sormaktan kendini alamadı Melike.

Çağrı bakışlarını tabağından kaldırarak, karısının hüzünlü gözlerinin içine dikti. "Yüzük takmayı sevmem, rahatsız eder beni."

Almayı beklediği cevap bu değildi aslında. 'Unuttum, duş alırken çıkarmıştım' gibilerinden sebeplere bile razıydı. "Ama o özel bir yüzük... Yani evliliğimizin bir simgesi. Bak ben severek takıyorum, sen de takamaz mısın?"

Çağrı peçeteyle dudaklarının kenarını sildi. Ardından oturduğu yerden kalkarak, Melike'nin saçlarına küçük bir öpücük bıraktı. "Evliliğimizin öyle basit simgelere ihtiyacı yok canım. Bu yüzden tadımızı bozmaya da değmez. Ben çıkıyorum, akşam görüşürüz."

'Basit bir simge' demişti o zamanlar bu yüzük için ama şimdi bu basit simgeye bile ihtiyacı vardı, etraftakilere Melike'nin kendi karısı olduğunu kanıtlayabilecek basit şeylere bile muhtaçtı.

Karısını çok kırıp üzdüğünün farkındaydı. Bunun her zaman farkında olmuştu. Ama geçmişinden bugününe sürüklediği o acıları, başka türlü davranmasına olanak sağlamamıştı. En başta da bir daha asla güvenmem dediği kadına, tekrar güvenme hatasını yapmasıyla başlatmıştı her şeyi. Uzun zamandır 'anne' demediği o kadın için kabul etmişti bu evliliği. Sırf o yaşasın diye kendince büyük bir fedakarlıkta bulunmuştu. Ama o kadın tarafından bir kez daha aldatıldığını öğrendiğinde, haksız yere Melike'ye daha çok yüklenmiş, onu sevip, benimsemeyi reddetmişti. Çünkü annesi onu yine kandırmıştı. Melike'ye baktığı her seferinde kendi aptallığını görmüştü.

Annesi olacak kadın, söylediği gibi bir hastalığa tutulmamıştı ve o parayı tedavisi için istememişti. Çağrı'ya yalan söylemişti. O paraya kumar borcunu ödeyebilmek için ihtiyacı vardı. Ve uzun zamandır yüzünü görmediği oğlundan, gerçeği söylediği takdirde o parayı alamayacağının da farkındaydı. Bu yüzden yalan söylemişti. Bu gerçeği öğrendiğinde, daha bir haftalık evliydi Çağrı. Ve hiç düşünmeden o kadından hesap sormak istemişti. O günü düşününce, o gün hissettiğini aratmayacak türde bir öfke yine tüm bedenini ele geçirmeye başlamıştı bile.

"Demek ölüyorsun? Tedavin için paraya ihtiyacın var öyle mi?" diye sordu tıslarcasına genç adam. Karşısındaki kadının hiçbir şey olmamış gibi, kollarını göğsünde kavuşturmasına öfkeyle baktı. Nasıl bir kadındı bu böyle? Nasıl bir anneydi? Gerçi ona anne demek dünyadaki o kutsal varlıklara hakaret etmek olurdu. Çünkü karşısındaki kadının anne olmaya layık hiçbir özelliği bulunmuyordu.

"Bitti mi?"

"Sen... Sen ne yaptığının farkında mısın? Bana nasıl yalan söylersin?"

"Gerçeği söyleseydim bana yardım eder miydin?" dedikten sonra oğlunu süzdü. "Elbette etmezdin! Gerçi haksız da sayılmazsın, ben de olsam etmezdim. Bu yüzden tek çarem senin vicdanını kullanmaktı. Sana ne yapmış olursam olayım, sen beni hâlâ seviyorsun oğlum. Ölümüme göz yummayacağını biliyordum. Bu yüzden yalan söyledim."

Çağrı bir yerleri yumruklamak istiyordu artık. Neden bunları yaşamak zorundaydı? Neden bir kez olsun karşısındaki kadından sevgi göremiyordu? Neden onun tarafından sürekli aldatılmak zorundaydı? En kötüsü de, neden hâlâ ona inanacak kadar aptaldı?

"Senin yüzünden hem kendi hayatımı, hem de iyi yürekli bir kızın hayatını mahvettim," dedi fısıldarcasına.

"Neden mahvetmiş olasın ki? Gördüğüm kadarıyla karın senin gibi biriyle evlendiği için kendini şanslı saymalı. Sen ise onun görünüşünü boşverip, malı mülkünü düşünüp hayatından memnun olmalısın. Aslında sayemde hayatın kurtuldu. Öyle bir aileye damat olmak herkese nasip olmaz."

Çağrı oturduğu yerden kalkarak, *annesine iğrenerek baktı. "Bir daha sakın karşıma çıkma. Yoksa inan bana çok kötü olur."*

İşte annesi böyle bir kadındı. Öyle bir kadının oğlu da ancak bu kadar aşağılık olabilirdi. Ne kadar denemişse de, ona benzemekten kurtulamamıştı genç adam. Karısını aldatmaya başladığı an anlamıştı annesinden bir farkının olmadığını. Zaten bazı şeyleri de boş vermişliği buradan geliyordu. Hiçbir şekilde Melike'ye layık olmadığını bilmişti. Yaptıklarının hiçbir özrünün olmadığınında farkındaydı. Ama şimdi sadece son bir şans istiyordu. Melike'ye gerçek Çağrı'yı göstermek istiyordu. Onu tekrar kazanmak ve evliliğini kurtarmaktan başka bir arzusu yoktu. Ama bunu bile hak etmiyordu besbelli ki karısı artık onu hayatında istemiyordu.

Sabah çalınan kapı sesiyle araladı gözlerini. Başı öylesine ağrıyordu ki yattığı yerden doğrulması biraz zor olmuştu. Dün geceyi koltukta geçirdiğine inanamıyordu. Düşüncelerinin arasında o kadar boğulmuştu ki, ne ara koltukta uyuyakaldığını bilmiyordu.

Israrla çalınan zil sinirlerini bozmaya başladığında, yerinden hızla kalkarak, adımlarını kapıya doğru yönlendirdi. Kapıyı açtığında, karşısında postacıyı bulmak şaşırtmıştı kendisini.

"Buyrun."

Postacının uzattığı zarfı aldığında, ne hissetmesi gerektiğini bilemedi. "Bu ne?" diye sordu şaşkınca.

"Mahkeme celbi efendim. Şuraya bir imza alayım."

Elindeki kağıt parçası avcunu yakıyordu sanki. Bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Melike sözlerinde demek ki ciddiydi. Bu zarf kendisine çok yakında Melike'yi tümüyle kaybedeceğinin haberini veriyordu.

Şirketten içeri girdiğinde, hâlâ karmakarışıktı. Sabah aldığı kötü haber, zaten yerinde olmayan moralini tümüyle alıp götürmüştü. Şimdi odasına doğru ilerlerken, bundan sonraki adımının ne olacağını düşünüyordu kara kara.

Masasının başında oturan asistanını görmesiyle, düşüncelerinin arasından hızla sıyrıldı. Genç kızın yüzündeki gülümseme ne kadar mutlu olduğunun kanıtıydı. Keşke Çağrı da en az onun kadar mutlu olabilseydi. "Günaydın."

"Günaydın Çağrı Bey," diyerek ayaklandı genç kız.

"Melike Hanım'a onunla görüşmem gerektiğini iletir misin?"

"Melike Hanım henüz gelmedi Çağrı Bey," dedi genç kız şaşkınlıkla. Aslında Ayça'dan duyduklarına göre şaşırmaması gerekirdi. Çağrı Bey ile Melike Hanım'ın evliliklerinin olması gerektiği gibi olmadığı zaten gün gibi ortadaydı.

Çağrı kaşlarını çatarak, "Gelmedi mi?" diye sordu. Aynı anda bakışları duvardaki saati bulmuştu. Melike'nin işe bu kadar geç kaldığı görülmüş şey değildi. "Tamam sağ ol," diyerek odasından içeri girdi.

Masasının başına geçip oturduğunda, normalde her sabah erkenden şirkete gelen patronunun, bugün neden geciktiğini merak ediyordu.

Cep telefonunu eline aldığında, kısa bir an bunu yapmasının kendisi için hiçte iyi olmayacağını aklından geçirdi. Ama bu tereddütü çok kısa sürmüştü. Melike'nin dün gece Vedat'la yemeğe çıktığını bildiği için, şimdi yerinde sakince yerinde oturamazdı! Acaba evine çok geç bir saatte mi gitmişti? Bu sabah geç yattığı için erkenden uyanamamış olabilir miydi? İtiraf edemese de, Melike'nin aklından bile

geçirmeye korktuğu o şeyi yapmış olmasından endişe ediyordu. İşte bu yüzden tüm tereddütlerine rağmen, telefonda karısının numarasını çevirmeden duramadı.

"Alo?" diye açan uykulu sesi duymasıyla, onun gerçekten uyuyakaldığını anladı ve ancak o zaman rahat bir nefes alabildi.

"Melike? Günaydın... Sanırım dün gece çok geç bir saatte uyudun. Hâlâ uyanamadığına göre," dedi imayla genç adam. Aklına Vedat geldikce, kıskançlıktan delirmeden yapamıyordu işte.

"Ne diyorsun sen?" Melike yüzüne gelen saçlarını çekerken, hâlâ daha Çağrı'nın onu neden sabahın köründe kendisini rahatsız ettiğini düşünüyordu.

"Evde misin?"

"Hayır evde değilim..." derken genç kadının yüzündeki kurnaz gülümsemeyi Çağrı görseydi, kesinlikle ilk saniye hoşuna gitmeyecek şeyler duyacağını farkederdi. Melike bu yaptığının hiç doğru olmadığının farkındaydı. Ama Çağrı'yı delirtmek çok hoşuna gidiyordu. Ayrıca dün gece onun yüzünden yine gözyaşı dökmüştü. Bu yüzden genç adamın canını sıkmak hakkıydı.

"Sinem'de misin?" İçindeki meraka bir dur diyemiyordu genç adam. Buna hakkının olmadığını bilmesine rağmen, kendini durduramıyordu işte. Melike'nin yaptığı her şeyi deli gibi merak ediyor, attığı her adımı bilmek istiyordu.

"Sinem'de de değilim. Vedat'ın evindeyim," dediğinde karşısında ki adama küçük çapta bir kalp krizi yaşattığına emindi ve bu durum inanılmaz derecede hoşuna gidiyordu Melike'nin.

Çağrı şaşkınlıkla açık kalan ağzını kapattı önce. Sonra duyduklarının doğruluğunu tarttı kafasında. "Ne işin var senin o herifin evinde?" diye tısladı dişlerinin arasından. Şaşkınlığının yerini öfke aldı. Alnındaki bir damar deli gibi atarken, masanın üzerinde duran elini yumruk yaparak sıktı.

"Ne işim olacak? Geceyi onun evinde geçirdim elbette."

"Ne-Ne demek şimdi bu? Neden onun evinde kaldın?"

Melike'nin gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Çağrı'nın ses tonundan onun bu habere nasıl öfkelendiğini anlayabiliyordu.

"Bir kadın geceyi bir adamın evinde neden geçirir sence Çağrı'cım? Bunun sebebini en iyi bilecek kişisin aslında sen."

"Yalan söylüyorsun! Onunla yatmış olamazsın!" derken resmen olduğu yerde öfkeden köpürüyordu. Her ne kadar hatalı da olsa, karısının başka bir adamla olma düşüncesini haklı olarak hazmedemiyordu.

"Neden olamam? Buna bir engel göremiyorum ben."

"Delirtme beni Melike! Sen evli bir kadınsın. Sen benim karımsın!" Bu cümleyi şu kısa sürede ne kadar da çok dile getirir olmuştu böyle! Tabii kesinlikle bir işe yaradığı yoktu. Genç kadın yine bildiğini okuyordu.

"Sadece kağıt üstünde. Evliliğimiz bir seneden fazla bir zamandır sadece kağıt üstünde! Hem öyle olmasa bile, evliliğin bu tür ilişkilere bir engel teşkil etmediğini sen bana bizzat göstermiştin. Sende evliyken Arzu'ya yatmamış mıydın? Onunla beni aldatmamış mıydın?"

Bu söze verecek güzel bir cevabı yoktu Çağrı'nın. Geçmişte bilmeyerekte olsa kendi kuyusunu kendi kazmıştı. Şimdi Melike tüm bu yaptıklarını kendisine karşı kullanıyordu ve o bunu yaparken, Çağrı'nın ona diyecek bir sözü bile yoktu. Melike'yi suçlamaya hakkı da yoktu. İşte en çok bu canını sıkıyordu. En çok bu yüzden deliriyordu.

"Cevap vermediğine göre, sende bana hak veriyorsun. Neyse bir saate kadar şirkette olurum."

Yüzüne kapanan telefonla kalakaldı genç adam. Melike'yi daha önce hiç bu kadar acımasız görmemişti.

Önündeki dosyaları incelemeye çalışmak yerine, çenesini eline yaslamış bir şekilde düşünüyordu. Buse'den öğrendiğine göre Melike hâlâ gelmemişti.Ve Çağrı onu bekliyordu. Niyeti ona dürüstçe bir kez daha tüm içindekileri anlatmaktı. Gerçi bu seferde başarısız olacağını düşünüyordu ama hiçbir şey yapmadan da duramazdı. İki hafta sona boşanma davaları görülecekti ve o güne kadar, Melike'yi bu işten caydırması şarttı.

Kapının tıklatılmasıyla düşüncelerinin arasından sıyrıldı. Kayınpederi İsmet Bey'in içeri girmesiyle oturduğu yerde kaskatı kesildi. Bu adamı gördüğü her an yüzü hoşnutsuzlukla buruşuyordu. Melike'nin babası olmasına rağmen, adamın yüzüne baktığı her an, kendi aptallığını hatırlıyordu.

"İsmet Bey?" diyerek ayağa kalktı. "Bu ne büyük sürpriz böyle? Sizi beklemiyordum."

İsmet Bey damadı olacak adama küçümseyen bakışlarla baktı. Kızının gecenin bir yarısı yanına gelip anlattıklarından sonra, ona sıcak bakışlarla bakması mümkün değildi zaten. Melike'yi üzen herkese ancak nefret duyabilirdi.

"Uzun zamandır istediğin gibi at koşturuyordun şirketimde. Gelip bu rahatına bir son vereyim dedim."

Çağrı sakin kalmayı denedi. İsmet Bey kayınpederinden önce, yaşını başını almış bir adamdı. Her ne kadar bu hayatta kendisine saygıyı öğretecek bir anne-babası olmamış olsa bile, onun yaşındaki insanlara hürmet etmesini bilirdi.

"Buyrun, oturun," dedi koltukları işaret ederek.

İsmet Bey kendisine gösterilen koltuklarda yerini aldığında, damadına da oturmasını söyledi.

"Bir şey içer misiniz?" diye sordu Çağrı.

"Hayır, uzun kalmayacağım. Sana söylemek istediklerimi söyledikten sonra, çıkıp gideceğim."

Bu adamın kendisini boş yere görmeye gelmediğini tahmin etmişti zaten Çağrı. İsmet Bey hangi zaman sebepsiz ayağına kadar gelmişti ki? Kesin yine kendisinden istediği bir şey vardı.

"Dinliyorum."

İsmet Bey ellerini kucağında kavuşturarak baktı Çağrı'nın yüzüne. "İşten ayrılmanı istiyorum," dedi sonra aniden.

"Ne?" Bunu duymayı uzun zamandır bekliyordu aslında. Ama böyle bir zamanda değil. Mesela Melike'yi aldatıp, aşağıladığı o gecenin sabahı, yüzde yüz böyle bir tepkiyle karşılaşacağına emindi. Bu yüzden Melike'nin olanları babasına anlatmak istememesini şaş-

kırıklıkla karşılamıştı o zamanlar. Peki onca zamandan sonra şimdi neden böyle bir istekle gelmişti ki İsmet Bey?

"Dün Melike'yle konuştum. Boşanma davasını açmış, senden ayrılmaya kararlı."

Bu haberi babasıyla paylaştığına göre Melike gerçekten ayrılmakta kararlıydı. Bu durum canını sıktı, hem de çok fazla. "Eee?" diye sordu sinirle.

"Eee'si Melike artık seni şirkette de görmek istemiyor."

İşte bunu duymayı kesinlikle beklememişti. Bir anda oda havasız kalmış gibi, elini kravatına götürdü. "Melike bunu size kendisi mi söyledi?"

"Evet, seni nasıl hayatına dahil ettiysem, aynı şekilde çıkarmamı istedi benden."

"Tıpkı basit bir eşya, mal gibi" diye düşündü acı içerisinde Çağrı. Demek ki karısının gözündeki değeri bu kadardı. "Neden bunu benden kendisi istemedi?" diye sordu hayal kırıklığını sesine yansıtmamaya çalışarak.

"Çünkü seninle bu konularda daha fazla muhattap olmak istemiyor. Eğer biraz olsun gururun varsa, kızıma hiçbir zorluk çıkarmazsın Çağrı."

"Zamanında para karşılığı kızınızla evlenmemi istediniz, şimdi de onun hayatından çıkmamı istiyorsunuz. Oradan bakınca, bir kukladan farkım yok sizin için öyle değil mi İsmet Bey?"

"Parayı teklif eden bendim ama o parayı gözü kapalı kabul eden de sendin Çağrı. Bu yüzden bir suçlu arıyorsan, aynaya bak!" İsmet Bey söyleyeceklerini söyledikten sonra, oturduğu yerden kalktı. "Ben gidiyorum. Bu hafta sonuna kadar eşyalarını toplasan iyi olur. Gelecek hafta başı seni burada görmeyeceğim. Eğer zorluk çıkarmaya kalkarsan, seni yaka paça buradan attırmak zorunda bırakırsın beni."

İçi içini yiyordu genç kadının. Dün gece Sinem'in yanından ayrıldıktan sonra, soluğu babasının yanında almıştı. Ona içinden geçenleri bir bir açık yüreklilikle anlatmıştı. Çağrı'yla daha fazla aynı çatı altında bulunmaya katlanamayacağını söylemişti ve bu şekilde babasından yardım istemişti. Ama şimdi düşününce bunu babasından isteyerek doğru yaptığına pek emin olamıyordu. Ne de olsa Çağrı kocasıydı. Her ne kadar inatçı bir adam da olsa, bu konuyu bizzat karısının ağzından duymayı hak ediyordu. Ama Melike korkak bir kız çocuğu gibi, yine babasının arkasına saklanmakta bulmuştu çareyi.

Ciğerlerini derince çektiği bir nefesle doldururken, kapının önünden gelen seslerle dikkat kesildi.

"Çağrı Bey durun, önce kendisine haber vereyim."

"Gerek yok, kocası olduğuma göre izin almam gerekmiyor."

Melike oturduğu yerden kalkarken, genç adam kapıyı sertçe açıp içeri girdi. Asistanının kapı arkasındaki özür dileyen bakışlarını gördüğünde, kıza içten bir şekilde gülümsedi. Aynı anda Çağrı kapıyı tekrar sertçe kapattı.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi bakışlarını karısının gözlerinden bir saniye olsun ayırmadan.

"Konuşalım bakalım."

Yavaş adımlarla Melike'ye doğru ilerledi. "Az önce babanla çok ilginç bir görüşme gerçekleştirdik."

"Öyle mi?" Melike olduğu yerde kalmak adına kendisini zorlamak zorunda kaldı. Çağrı'nın deli bakışlarının farkındaydı ve ondan ürkmeden edemedi.

"Benden şirketten ayrılmamı istedi. Daha doğrusu bu senin isteğinmiş, doğru mu?"

Melike cesaretini korumakta kararlıydı. Çağrı'nın gözlerinin içine dik dik bakarak, "Evet doğru! Yakında boşanıyoruz, daha fazla bu saçma oyunu sürdürmemize hiç gerek yok. Benim sayemde geldiğin bu konumdan ayrılmanı istiyorum senden," dedi.

"Senin sayende geldiğim konum mu?" diye sordu Çağrı inanamayarak. Bu kadın ne diyordu böyle? Daha doğrusu karşısındaki kadın gerçekten kendi karısı mıydı?

"Öyle değil mi? Benimle evlendikten sonra genel müdür yardımcısı olmadın mı?"

"Doğru, öyle haklısın," dedi Çağrı alayla gülümseyerek. "Ama seninle evlenmeden önce de bu şirketin bir çalışanıydım ben Melike ve o zamanki konumuma tamamiyle çalışkanlığım sayesinde gelmiştim."

"Üzgünüm. Ben seni hiçbir şekilde şirketimde görmek istemiyorum yani eski konumunu da geri alamazsın," diyerek kollarını göğsünde kavuşturdu.

Çağrı ellerini beline dayayarak, duyduklarına inanamadığını belirtircesine, kafasını iki yana salladı. "Neyi fark ettim biliyor musun Melike?"

"Neyi?"

"Ben aşağılık adamın tekiyim. Seni aldattım, aşağıladım, gururunu kırdım. Bu yüzden bana vereceğin her türlü cezaya seve seve razı gelirim. Ama sen de benim düşündüğüm kadar masum değilmişsin. İşte bunu şimdi fark ediyorum," dedi soğuk bir sesle genç adam.

"Ne diyorsun sen ya? Beni aldatan, aşağılayan senken, masum olmadığımı hangi hakla söyleyebiliyorsun?"

"Zamanında sana, büyü artık demiştim. Sonsuza kadar babanın kanatları altında olamayacağını söylemiştim ama sen bu sözlerime rağmen, hâlâ aynı şeyi yapıyorsun. Eğer şirketten ayrılmamı istiyorsan, bunu bana söylemen yeterliydi. Araya babanı sokmana kesinlikle gerek yoktu!"

Melike de bunun farkındaydı ama Çağrı'ya karşı haksızlığını kesinlikle kabul etmeyecekti. "Senin bana laf söylemeye hakkın olduğunu düşünmüyorum. Sadece hayatımdan defolup git! Senden başka hiçbir şey istemiyorum," dedi kararlılıkla.

"Gerçekten gitmemi istiyor musun?" Çağrı'nın yavaş adımlarla dibine kadar gelmesine şaşkınlıkla baktı. Onun bakışlarında erimemek için kendisiyle büyük bir mücadele verdi. Bu adam tek bir bakışıyla kendisini etkilemeyi hâlâ nasıl başarabiliyordu?

"Evet," dedi sesinin titremediğine şükrederek.

"O zaman beni gerçekten hiçbir zaman sevmedin."

"Ne?"

"Beni hayatından kolayca çıkarabildiğine göre, beni hiç sevmedin."

Melike duyduklarına gülsün mü yoksa kızsın mı bilemiyordu. Nasıl kendisini sevmemekle suçlardı Çağrı onu? Onu o kadar çok sevmişti ki, şimdi bile onun gözlerinin içine bakarak, 'Git' demek canını yakıyordu. Ona sımsıkı sarılma isteğini güçlükle bastırabiliyordu. Hatta kendisini aldatıp aşağılamasına rağmen, kalbinin onu affetmemesi için kendisini her saniye zorlaması gerekiyordu.

"Demek ki sevmemişim," dedi kendinden emin bir ses tonuyla. "Sende bulduğumu, sadece aşk sanmışım."

"O zaman gerçek aşkı Vedat'ta mı buldun?" diye sormadan edemedi genç adam. Melike ile Vedat'ı yan yana düşünmek istemiyordu ama karısını hayatının sonuna kadar kaybettiğini daha yeni yeni kabulleniyordu.

"Seninle Vedat hakkında konuşmak istemiyorum Çağrı. Artık çık odamdan."

"Oysa sana kendimi affettirmek için her şeyi yapmaya hazırdım," dedi Çağrı hüzünlü bir sesle.

"Bana artık kendini affettiremezsin. Bu asla mümkün değil. Bu yüzden bana zorluk çıkarma ve mahkemede sen de boşanmak istediğini söyle. Bari yollarımızı birbirimizi kırmadan ayıralım."

Melike'nin bakışlarındaki kararlılık, elini kolunu bağladı. Ondan boşanmak istememesinin genç kadın için hiçbir önemi yoktu, bunu şimdi çok daha iyi anlamıştı. "Sen nasıl istersen," dedikten sonra hızlı adımlarla odadan çıktı. Orada daha fazla kaldığı takdirde, Melike'yi asla bırakamayacağının farkındaydı.

Arabasını kafenin önünde park ettikten sonra, telefonunu eline aldı. Bir cevapsız arama ve yeni bir mesaj simgesini gördüğünde,

yüzündeki gülümseme iyice genişlemişti. Bu mesajın sahibinin kim olduğunu çok iyi biliyordu.

"Akşam birlikte yemeğe çıkalım. Seni özledim."

Daha dün akşam görüşmüş olmalarına rağmen, genç adam sürekli özlediğini söylemekten bıkmıyordu. Gerçi Sinem'in bu durumdan hiç ama hiç şikayeti yoktu. Mehmet gibi bir adamın aşkına sahip olduğu için kendisini çok şanslı sayıyordu.

"Tamam. Ben de seni özledim," diye yazıp gönderdikten sonra, arabasından inerek, adımlarını ağabeyinin yeni kafesinden içeri yöneltti.

Selçuk'u müşterilerle yakından ilgilenirken gördüğünde, kahkahalarla gülmemek adına dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı. Kırk yıl düşünse abisinin böyle bir işte çalışacağı aklına gelmezdi.

Boş masalardan birine geçip oturduğunda, yanına gelmeye yeltenen genç garsona gözleriyle buna gerek olmadığının işaretini verdi. Kendi hizmetine abisinin bakmasını istiyordu.

"Sinem?" Selçuk kardeşini bir anda karşısında bulduğuna şaşırmıştı ama aynı zamanda sevinmişti. "Hoş geldin."

"Hoş buldum."

"İşten erken çıkmışsın?" dedi Selçuk kol saatine bir göz atarak.

"Bugün fazla bir iş yoktu. Eee sen ne yaptın bakalım patron?"

Selçuk boş sandalyelerden birine geçip otururken gülümsedi. "Alışmaya çalışıyorum."

"Çalışıyorsun?" dedi Sinem alayla tek kaşını kaldırarak. "Bu kadar hazırlık yapıp yorulduktan sonra, alışmaya çalışma kısmını atlayıp, direkt alışmış olman gerek senin."

"İşimi sevmediğimi söylemedim güzelim."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedikten sonra gülümsedi. Sonra yüzündeki gülümseme aklına gelenlerle silinip gitti. "Buraya seninle bir konuyu konuşmak için geldim."

Selçuk, kız kardeşini çok iyi tanırdı. Onun sesinin her tınısını yakından bilirdi ve tahminlerinde yanılmıyorsa, küçük kardeşi çok can sıkıcı bir konuyu konuşacaktı kendisiyle.

"Hayırdır? Yoksa Mehmet seni üzüyor mu?" diye sorduğunda, anında oturduğu yerde dikilmişti. Kız kardeşinin canını birinin yakma düşüncesinden nefret ediyordu.

"Yok, sakin ol. Bu konu benimle ilgili değil. Çağrı ile Melike hakkında konuşmak istiyorum seninle."

"Çağrı ile Melike mi?" diye sordu şaşkınca genç adam. "Onlar hakkında konuşacak ne var ki?"

"Boşanmak üzere olduklarını biliyorsun," dedi Sinem tane tane.

"Evet biliyorum. Ama Çağrı'nın bunu engellemek için elinden geleni yaptığını da biliyorum."

"O sadece Melike'nin hayatını daha fazla cehenneme çevirmekten başka bir şey yapmıyor abi. Allah aşkına, dün onu açılışa neden çağırdın?"

Kız kardeşinin bu çıkışına şaşırmadan edemedi Selçuk. "Neden çağırmayacak mışım? Çağrı benim arkadaşım, aynı zamanda Melike'nin kocası. Onu çağırmam da ne gibi bir sakınca var söyler misin?"

"Melike onunla aynı ortamda bulunmak istemiyor!"

"Kusura bakma Sinem ama, senin arkadaşının yaptığı şımarıklıktan başka bir şey değil! Bir hiç uğruna evliliğini bitiriyor."

Sinem abisinin gerçekleri bilmediğini hatırlayarak, sakinliğini korumaya çalıştı. Aslında ona olup bitenleri ta en başından anlatmadıkları için hata kendilerindeydi ama artık daha fazla bu yalana devam edemezlerdi. Selçuk, Çağrı ve Melike'yi tekrar bir araya getirmekten vazgeçmeye niyetli görünmüyordu. Bu yüzden artık ona her şeyi anlatması gerektiğine emindi Sinem.

"Hiçbir şey senin sandığın gibi değil."

"Nasıl değil? Bilmediğim başka bir şey mi var? Ha pardon, Melike Hanım'ın başka heriflerle flörtleşme olayı vardı, doğru. Zaten bu yüzden kocasını bu kadar kolay gözden çıkarabiliyor."

Sinem şaşkınlıktan açık kalan ağzını kapatmaya çalışmakla uğraştı bir süre. Duyduklarına inanamıyordu! "Bunu sana Çağrı mı söyledi?" diye sordu sonra öfkeyle. Bu adamı hiç sevemediği için kimse Sinem'i suçlamamalıydı! Bir insan bu kadar iftiracı olamazdı.

"Evet," dedi Selçuk kaşlarını çatarak. "Ne oldu? Neden bu kadar öfkelendin sen?"

"Sana inanamıyorum abi! Nasıl o adamın her söylediğine inanabilirsin? Melike'yi hiç mi tanımadın? Sence o öyle bir kadın mı?"

"Ya ne bileyim Sinem? Sonuçta görünüşü oldukça değişti, başka erkeklerin ilgisinden hoşlanıyor olabilir."

"Melike'nin sadece görünüşü değişti! İçi hâlâ aynı onun. O asla evliyken başka adamlara dönüp yan gözle bile bakmaz! Böyle bir şeyi yapsa yapsa Çağrı efendi yapar. Evliyken hiç utanmadan başkalarının karılarıyla kırıştırır!" diye öfkeyle soludu.

"Ne? Ne diyorsun sen?" Selçuk kocaman açılmış gözleriyle baktı kardeşinin yüzüne. "Çağrı ne yaptı?"

"Karısını aldattı!" dedi Sinem gözünü bile kırpmadan. "O karısını kaybetmemek için uğraştığını söylediğin adam, karısını hem aldattı, hem de fazla kilolarından dolayı aşağıladı! Şimdi anlıyor musun neden Melike ona geri dönmek istemiyor?"

Selçuk oturduğu yerde kardeşine doğru eğilerek, "Şu işin aslını anlatsana sen bana," dedi.

Şirketten çıktığında, temiz havayı derince soludu genç adam. Bugün hayatının en kötü günlerinden birini yaşamıştı. Önce İsmet Bey, sonra da Melike ile yaptıkları konuşmalar, iyice sinirlerini bozmuştu. En kötüsü de bugün bir kez daha baba-kızın elinde bir oyuncaktan farkının olmadığını hissetmesi olmuştu. Oysaki bu duygudan ömür boyu kurtulduğunu sanırdı. Ama yanıldığını bugün bir kez daha anlamış bulunuyordu. Melike eskiden olduğu gibi tıpkı şımarık bir kız çocuğu gibi hareket ediyordu. Onun kendisine gerçekten âşık olduğunu düşündüğü için aptalın tekiydi Çağrı. Geçmişte onun duygularına güvenmeyen adama ne olmuştu böyle birdenbire? O zamanlarda yanılmamıştı işte. Melike için sadece gelip geçici bir hevesti Çağrı. Fazlası değil...

Arabasının yanına vardığında, gördüğü kişiyle adımları kendiliğinden yavaşladı. Bu kadını sürekli karşısında bulmaktan artık sıkılmıştı. "Arzu?"

Genç kadın yaslandığı arabadan doğrularak baktı Çağrı'ya. "Seninle konuşmam gerekiyor."

"Bak, inan hiç konuşacak havamda değilim," dedi bıkkınlıkla.

"Lütfen, çok önemli." Genç kadının gözlerinde akmayı bekleyen yaşları görmek Çağrı'yı oldukca hazırlıksız yakalamıştı. Arzu'yu hiç bu kadar perişan bir halde görmemişti.

"Tamam, ama sana çok zaman ayıramam."

"Bir beş dakika bile yeter bana."

Arabasının kapısını açarak, "İyi, geç bakalım," dedi.

Arzu arabaya geçip otururken, Çağrı da kendi yerine geçti. Arabayı çalıştırdığında bakışlarını ileriye çevirmişti. İşte o an gördü onu. Genç kadın alaycı bakışlarla kendisine bakıyordu. Yanında Arzu'nun olması yine yanlış düşüncelere kapılmasını sağlamıştı anlaşılan. Bu konuyu takmamalıydı Çağrı. Ne de olsa Melike Hanım için kendisinin hiçbir önemi yoktu. Ama buna rağmen canını sıkılmasına engel olamadı.

Çağrı ile Arzu arabayla uzaklaşırken, arkalarından bakakalmıştı Melike. Çağrı'nın düşündüğü gibi bakışlarına alaycılıktan eser yoktu. Tam tersine hayal kırıklığı hakimdi onlara. Kendisini sevdiğini söyleyen adamın zamanında kendisini aldattığı kadınla hâlâ görüşüyor olması, onu hiç utanmadan tekrar arabasına alması canını yakmıştı. Çağrı'nın gözündeki değeri bu kadardı işte. Onun bir an için sözlerinde samimi olduğunu düşündüğü için aptalın tekiydi.

Çağrı arabasını yakınlardaki bir kafenin önünde durdurdu. Arzu'yla birlikte içeri geçerlerken, bu yaptığına aslında çoktan pişman olmuştu. Ama genç kadının perişan haline karşı da koyamamıştı.

"Anlat bakalım, ne oldu?"

Garsonun önüne bıraktığı sudan koca bir yudum aldıktan sonra, karşısındaki adama çevirdi bakışlarını. "Kocam beni evden kovdu."

Çağrı nedense duyduklarına şaşırmamıştı. "Neden? Yoksa geçmişte onu aldattığını mı öğrendi?"

"Hayır, sadece kendisine başka bir sevgili buldu," dedi Arzu öfkeyle. "Benden daha genç ve güzelini bulunca, anında beni kapının önüne koydu. Üstelik beş parasız ortalıkta bıraktı. Çok zor durumdayım Çağrı. Senden başka yardım isteyebileceğim hiç kimse yok," diyerek genç adamın eline uzandı. Ama Çağrı hızla elini geri çekti.

"Yapma, artık benden umudunu kes Arzu. Biz diye bir şey bir daha asla olamaz!"

"Neden? Karını sevdiğini söyleme sakın bana. Eğer sevseydin, zamanında onu benimle aldatmazdın!"

"Hata ettim, şimdi bunun için köpekler gibi pişmanım. veVe bir daha asla bunu tekrarlamamaya kararlıyım."

Arzu yanaklarından süzülen yaşları silerken, şaşkınlıkla bakıyordu Çağrı'nın yüzüne. "Senin içine kim kaçtı böyle? Hem ne diye şimdiden sonra rahip hayatı yaşayacaksın ki? Yakında zaten boşanıyorsun."

Evet, boşanıyordu. Gerçi bunu hâlâ istemiyordu. Melike'ye engel olmak için her şeyi yapabilirdi. Peki bunu ne için yapacaktı? Kendisini sevmeyen ve istemeyen bir kadının ayaklarına mı kapanacaktı?

"Bu konunun seni ilgilendirdiğini düşünmüyorum açıkçası kocan seni bıraktı diye, koşup bana gelmeni de anlamıyorum."

"Senden başka kimsem yok Çağrı. Şu an bir arkadaşımın yanında kalıyorum ama uzun süreli, yani boşanma davası sonuçlanana kadar kalamam onun yanında. Şey... Ben düşündüm ki..."

"Ne düşündün?" diye sordu Çağrı alayla. Arzu'nun ne düşündüğü aslında ortadaydı.

"Hani sen de yalnızsın ya. Belki seninle birlikte kalabiliriz diye düşünmüştüm."

Çağrı bu sözlere güldü. Arzu hâlâ yanlış yoldaydı. "Artık aklını başına topla Arzu. Ben sana yaramam bundan sonra," diyerek yanlarından geçen garsondan hesabı istedi. "Kalk seni arkadaşının evine bırakayım."

"Ama..."

"Aması falan yok! Bundan sonra seninle aramızda bir şeylerin olması imkânsız. Boşanıyor olsam bile, bir daha asla seninle birlikte olmam ben!"

Bu sözlerin Arzu'nun üzerinde bıraktığı etkinin farkında olmasına rağmen, buna aldırmadı. Kendi durumu da kötüydü. Açıkçası en az kendisi kadar suçluydu karşısındaki kadın.

Arzu'yu bıraktıktan sonra, arabasını kendi evine doğru sürdü. Bir yandan da bugün yaşadıklarını tekrar aklından geçirmekle meşguldü. Melike'yle aralarındaki tüm köprüleri yıktıklarına inanamıyordu, aslında daha çok inanmak istemiyordu. Şimdi gerçekten boşanacaklar mıydı? Onu sonsuza kadar kayıp mı etmişti yani? Bu düşünce öyle can sıkıcı ve dayanılmazdı ki... Keşke zamanı geriye döndürme gibi bir şansı olsaydı. O zaman en başından her şeye doğru düzgün başlardı. Ama yoktu işte... Melike'yi geri kazanmasının imkansızlığını da yavaş yavaş kabulleniyordu artık. İçinden vazgeçmek gelmese bile, ne yaparsa yapsın, tüm çabalarının sonuçsuz kalacağına da emindi. Bugün karşısında duran kadın, kesinlikle kendi anlayışlı vicdanlı karısı değildi. Kendi elleriyle onu yok etmişti.

Evinin önünde park ettiğinde dışarıda kendisini bekleyen Selçuk'u fark etti. Bugün görüşme konusunda sözleşmemişlerdi. Genç adamın Melike hakkında haberler getirdiğini düşünerek, aceleyle arabasından indi. Selçuk'un yanına doğru yürürken, onun yüzünün her bir ifadesini yakından inceliyordu. Genç adamın sert yüz ifadesi kaşlarının şaşkınlıkla çatılmasına sebep olsa da, altında bir şey aramadı.

"Selçuk? Nasılsın?"

Sorusunu sorduğu anda yüzünde patlayan yumrukla kendini yerde bulması bir olmuştu. Ellerinin üzerinde doğrulmaya çalışarak baktı arkadaşının yüzüne. Onun hâlâ yumruklarını sıktığını gördüğünde, "Ne oluyor?" diye sordu.

Selçuk yumruklarını ardı ardına Çağrı'nın yakışıklı yüzüne indirmemek için kendisiyle büyük mücadele veriyordu o anda. Kız kardeşinden duyduklarından sonra, sakinliğini koruması mümkün değildi zaten.

"Aşağılık herif! Yediğin her haltı öğrendim sonunda!"

Selçuk'un kırmızı görmüş boğa gibi, öfkeyle alıp verdiği soluklar, onun hangi gerçekleri öğrendiğini tahmin etmesine oldukça yardımcı olmuştu doğrusu.

~Bölüm Yirmi Sekiz~

Elindeki buz torbasını sancıyan gözüne bastırdığında, acı içerisinde inlememek adına kendisini zor tuttu. Selçuk'un elinin bu kadar ağır olduğunu doğrusu bilmezdi ama kaderinde bunu öğrenmekte vardı belli ki. Açık olan tek gözünü karşısındaki adama yönelttiğinde, onun hâlâ öfkeli olduğunu fark etti.

Selçuk gerçekten burnundan soluyordu. Bugün kız kardeşinden öğrendikleri kendisini hem şaşırtmış hem de öfkeden deliye döndürmüştü. Çağrı'nın, güvenini boşa kullandığına inanamıyordu. Oysa Selçuk ona tüm samimiyetiyle dost elini uzatmış, onu karısıyla barıştırabilmek için elinden geleni fazlasıyla yapmaya çalışmıştı. Ama o tüm bunları hak etmediğini göstermişti işte! Karısını aldatan ve onu kilosu yüzünden aşağılayan bir adam, hiçbir yardım elini hak etmezdi.

"İstiyorsan bir tane daha vur. Belki bu sefer rahatlarsın," dedi Çağrı gülümsemeye çalışarak ama sancıyan gözü sayesinde bunu bile pek becerememişti.

"Hâlâ hangi yüzle benimle konuşabiliyorsun merak ediyorum doğrusu?" diye sordu Selçuk.

"Sayende sağlam kalan tek gözüm sayesinde elbette."

Şeytan, 'Git o sağlam gözünü de devre dışı bırak' diyorsa da, Selçuk kendisini tutmayı seçti. Çağrı'ya soracakları vardı. Onu sorgulamadan ne bu evden, ne de onun hayatından çıkıp gidecekti.

"Bunu Melike'ye nasıl yapabildin? Hiç mi utanmadın? Hiç mi için sızlamadı? O kız seni çok sevmişti be! Seni mutlu edebilmek için elinden gelen ne varsa yapmaya çalışmıştı."

Çağrı elindeki buz torbasını sehpanın üzerine bırakarak baktı 'arkadaşım' dediği adamın yüzüne. Bu soruyu kendisine son zamanlarda Çağrı da çokça sormuştu. Ama aldığı cevap pek tatmin edici değildi. Öyle davranmayı istememesine rağmen, sanki bazen kendisi olmaktan çıkıyordu. Hareketleri ve sözleri gizli bir güç tarafından yönetiliyor gibiydi. Kendisini ne zaman yalnız ve aşağılanmış hissetse, karşısındakinden almaya çalışıyordu hıncını. Melike'yi de bu yüzden haksız yere kırmıştı. Ama Çağrı buydu işte. Sevmenin, sevilmenin ne demek olduğunu bilmeyen kalpsiz adamın tekiydi. Bu zamana kadar bir ailesi olmamış, anne-baba sevgisini tatmamıştı. Böyle birinden karısına iyi ve sevgi dolu bir eş olmasını beklemek ne kadar doğruydu?

"Hata ettim. Suçlu olduğumun farkındayım. Ama gerçekten son zamanlarda kendimi Melike'ye affettirmek için çabaladım. Onu çok kırdım, üzdüm... Tüm bunların farkındayım Selçuk. Ama hatalarımı telafi edebilmem için bana bir şans bile vermiyor Melike. Beni gerçekten silmiş, artık hayatında istemiyor."

"Haksız mı?" Çağrı'nın uzaklara diktiği bakışlarındaki hüzün dikkatinden kaçmamıştı Selçuk'un. Sinem'in söylediği gibi, karşısındaki adam hiç acımasız bencil herifin teki gibi durmuyordu. Sanki onun da çektiği ve hâlâ çekmekte olduğu acıları vardı.

"Değil," dedi iç çekerek. "Haksız değil. Ama artık kendimi düzeltmek istiyorum Selçuk. Onu aldattığım ve aşağıladığım doğru. Bu yüzden affedilmeyi hak etmediğimin de farkındayım. Yine de... Yine de burası söz dinlemiyor işte." Elini kalbinin üstüne koyarak söylemişti bu sözleri. "O Melike'yi geri istiyor."

"Bu sözlerinde samimi misin? Yoksa yine beni aptal yerine mi koyuyorsun?" diye sordu sinirle Selçuk.

"Ben seni hiçbir zaman aptal yerine koymadım. Sadece yaptıklarımı öğrendiğinde, senin de beni yalnız bırakmandan korktum."

Selçuk elinin birini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. Ne düşünmesi gerektiğini iyice şaşırmıştı. Kime inanacaktı? Kardeşine mi, yoksa bu zamana kadar arkadaşı olarak gördüğü bu yalancı adama mı?

"Peki ne değişti? Neden şimdi onu geri istiyorsun? Ona aşık olduğunu söylemeye kalkma sakın. Buna inanacak kadar aptal değilim!"

Çağrı'nın dudaklarına acı bir tebessüm gelip yerleşti. "Neden? Buna inanması gerçekten bu kadar zor mu?"

"Evet, öyle. Çünkü insan sevdiği kadına senin yaptıklarını yapamaz Çağrı. Dur bir dakika..." diyerek elini hızla yukarı kaldırdı."Sen onun yeni görüntüsü yüzünden onu geri istiyorsun!"

"Hayır!" Çağrı hızla itiraz etti bu cümlelere. Bu doğru değildi. Tamam, durum tam da onu gösteriyordu ama öyle değildi işte. Çağrı, Melike'yi hep istemişti. "Bu doğru değil!"

"Doğru değil mi? Ne yani, sen sevdiğin kadını mı aldattın ve aşağıladın?" diye sordu şok olmuş gözlerle. Böyle bir şeyi ömrü hayatında ne duymuş ne de görmüştü.

"Öyle yaptım çünkü ben... Ben Melike'yi sevmeyi istemedim, kabullenmedim. Bu yüzden olmadığım biri gibi davranmak işime geldi. Bu sayede hem kendimden, hem de tüm bunları bana yaptırdıkları için Melike ve babası İsmet Bey'den nefret edebiliyordum."

"Onlar sana ne yaptılar Çağrı? Neden onları suçluyorsun?"

Genç adam ciğerlerine derin bir nefes daha çekti. Arkadaşının gerçeklerin hepsini bilmediği ortadaydı. Ama ona ne kadarını anlatabilirdi? Dipsiz bir kuyuyu andıran geçmişini onunla paylaşabilir miydi? Yaşadıklarını karısına bile anlatamamıştı ki zamanında...

"İsmet Bey beni para karşılığında kızına koca olarak satın aldı," dedi tek solukta.

"Ne?!" Daha fazla şaşıramam dediği her an, feci şekilde yanılıyordu genç adam. Böyle bir şeyi duyacağını asla tahmin edemezdi doğrusu. "Satın mı aldı?"

"Evet. Gerçi bu olayda tek suçlunun İsmet Bey olduğunu söyleyemem. Adam bana para teklifiyle geldi ama ben de teklifini kabul ettim. Çünkü o paraya o an çok ihtiyacım vardı."

"Beni her geçen dakika daha fazla şaşırtıyorsun Çağrı," dedi Selçuk dürüstçe.

"Niyetim seni şaşırtmak değil, sadece kendimi sana en başından tanıtmak."

"Peki... O paraya neden ihtiyacın vardı?"

"Sanırım bu soruna bir cevap vermeden önce, sana geçmişimden biraz bahsetmeliyim. Yalnız haberin olsun, bunları ilk kez sana anlatıyorum."

Selçuk merakla baktı karşısındaki adamın yüzüne. "Dinliyorum."

"Ben babamı hiç tanımadım. Annem ise meyhanelerde çalışan bir konsomatristi, babamla da orada tanışmışlar. Annem beni doğurduktan kısa bir süre sonra ortalardan kaybolmuş." Bunları söylediğine inanamayarak, kafasını iki yana salladı. "Hayatımda annemden başka kimsem olmadı. Küçüktüm, savunmasızdım ve ilgiye muhtaçtım. Ama annem beni hiç sevmezdi, bir gün olsun gelip saçımı okşadığını bilmem. 'Oğlum' diyerek sarıldığını hatırlamam." Geçmişi hatırlamak, düşündüğündende can yakıcıydı. Adeta o günlere geri gitmişti. "Beni sevmese de, yine de yanımdaydı. Bu bile yetiyordu bana ama sonra... O da beni yalnız bıraktı. Beni bir yetimhaneye götürüp, başından attı."

Selçuk duyduklarına inanamıyordu. Çağrı'nın böyle bir geçmişe sahip olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti daha önce. Şimdiki haline baktıkca onun çok düzgün bir aileden geldiğine yemin edebilirdi oysa ki.

"O yetimhanedeki ilk birkaç ay cehennem gibiydi. Şimdiki gibi değildi tabi o zamanlar oralar. En ufak hatamızda dayak yerdik. Bazen aç bırakılırdık. Kimse bize acımazdı. 'Anası-babası başından atmış biz mi bakacağız?' diye hayıflanırlardı. Haksız da sayılmazlardı. Sonuçta gerçekten annem beni başından atmıştı."

"Bu onların davranışlarını haklı göstermez hiçbir zaman," dedi Selçuk üzgün bakışları eşliğinde.

"Artık öyle olmadığını biliyorum, ara sıra çocuk esirgeme yurdundaki çocukları ziyarete giderim. Gerçekten onlara çok iyi bakılıyor."

Çağrı'nın bu yönünü bilmediğinden, şaşkınlığı giderek artıyordu Selçuk'un. "Peki ne kadar kaldın orada?"

"On sekizinci yaşımı doldurana kadar," dedi acıyla gülümseyerek. "Allah'tan geleceğimi garanti altına almıştım. İyi bir üniversiteyi kazanmış, okuldan arta kalan zamanlardaysa çok çalışıyordum. Bir yerlere gelebilmek için elimden gelen her şeyi yaptım ve başardım da. Ama buna rağmen içimde bir yerlerde o sevgisiz kalan çocuğu hep sakladım. Ondan asla kopamadım ben."

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum ama yaşadıklarına çok üzüldüm."

"Şimdi sorunun cevabını verebilirim sana," diyerek arkadaşının gözlerinin içine odakladı bakışlarını. "Benim o paraya beni hiç sevmeyen, yanında istemeyen annem için ihtiyacım vardı. Onun için bu teklifi kabul ettim."

"Ama neden? Yani demek istediğim... Seni terk eden bir kadın için neden böyle bir işe kalkıştın?"

"Sen hiç bir kadını aynı anda hem çok sevip, hem de çok nefret ettin mi Selçuk? O sana ne yaparsa yapsın, yine de en çok onun kollarına sığınmak istedin mi? Seni bağrına basmasını, seni sevmesini her şeyden çok diledin mi?" Selçuk'un başını 'Hayır' anlamında salladığını görerek sözlerine devam etti. "Ama ben tüm bunları hissettim. Annemden hem nefret ettim, hem de onu her şeye rağmen sevmeye devam ettim. Beni sevmesini, bana sarılmasını hep bekledim. Bu yüzden o benim karşıma dikilip yaşaması için paraya ihtiyacı olduğunu söylediğinde, ona yardım etmeden yapamadım."

"Yaşaması için mi?" diye sordu şaşkınca genç adam.

"Evet. Kanser hastasıymışta, ameliyat masraflarını karşılayacak parası yokmuş. Tabi bunun da sadece onun yalanlarından biri olduğunu öğrenmem çok sürmedi. Ama çoktan Melike'yle evlenmiştim bile."

"Ve bu yüzden geçmişinin tüm acısını o kızcağızdan mı çıkardın?" diye çıkıştı Çağrı'ya.

"Başta bunu yapmayı istedim. Annemin beni aldattığını öğrendiğimde elbette çok öfkelendim, bu yüzden Melike'ye karşı soğuk davranmaya çalıştım. Ama o, o kadar ilgili ve sevgi doluydu ki, yapamadım. Bir süre sonra onunla evli olmaya alışmaya başladım."

"Peki onu aldatmaya ne zaman başladın?"

"Onu aldatmak aklımın ucundan bile geçmiyordu Selçuk, sana yemin ederim. Fakat Melike sevgi dolu olduğu kadar, çokta kıskançtı. Üzerimde söz sahibi olmaya çalışıyordu, onun isteklerine göre hareket etmemi bekliyordu benden. Ben ise böyle şeylere alışkın olmadığımdan onunla sürekli zıtlaşıyordum. Ne de olsa ömrüm boyunca hep tek başımaydım, hesap vermem gereken, sözünü dinlemem gerektiği hiç kimse olmadı benim hayatımda. Melike ise sözünü bana geçirebilmek adına, her defasında soluğu babasının yanında alıyordu. Bir gün yine aynı şeyi yaptı ama bu sefer bu hareketiyle hayatta tek başarılı olduğum yerden vurdu beni. Benim için büyük bir önem teşkil eden işin başından alındım."

"Ve sende karını cezalandırmak istedin?"

"Kulağa çok iğrenç geldiğinin farkındayım. Öyle de zaten ama yaptım, o günden sonra Melike'yi aldatmaya başladım. Bu hareketim yüzünden kendimle hiçbir zaman gurur duymadım. Bu sayede Melike'yle arama iyice mesafe koymayı başarıyordum işte. Artık onu gözümde iyilik meleği olarak yüceltmiyordum."

"Yine de bu yaptığın çok yanlıştı," dedi Selçuk aklından geçenleri dile getirerek.

"Dedim ya, haklı olduğumu hiçbir zaman savunmadım ben. Ama ben buyum işte Selçuk. Hatasız değilim. Melike'yi sevdiğimi bu yüzden kabul etmek istemedim. Zaten birbirimize uygun olduğumuzu hiçbir zaman düşünmedim. Buna rağmen onun yokluğuna da alışamadım. O beni bırakıp Antalya'ya gideceğini söylediğinde, rahatlayacağımı düşünmüştüm başta ama öyle olmadı. İlk günlerde keyfime bakmaya devam ettim ama bir süre sonra her seferinde aynı boş evden içeri adım atmak işkence gibi gelmeye başladı. O zamanlarda bile Melike'yi özlediğimi kendime asla itiraf edemedim. Bu şekilde koca bir seneyi geçirdim. Gün geçtikçe neşemin azaldığını hissetsem de, Melike'yi ne aradım ne de sordum. Bu şekilde yaşamaya şartlandırdım kendimi."

"İyi halt yedin!" diye azarladı Çağrı'yı. "Geçmişinde ne yaşadıysan yaşadın. Olanları geride bırakıp karına, evliliğine sahip çıkman gerekirdi senin!"

"Senden beni anlamanı bekleyemem. Dışarıdan bakılınca, gerçekten dünyanın en adi adamı gibi göründüğümü biliyorum. Ama benim yaşadıklarımı sen yaşasaydın, eminim sende çok sağlıklı kararlar veremezdin."

Selçuk sıkıntıyla yüzünü ovuşturduktan sonra, tekrar Çağrı'nın üzerine çevirdi bakışlarını. "Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey. Artık vazgeçiyorum."

"Ne? Hani seviyordun karını?"

"Seviyorum Selçuk ama o beni sevmiyor ve başka bir adamla ilişkisi var. Daha fazla onun peşinde dolanıp beni aptal yerine koymalarına izin vermeyeceğim!" diye öfkeyle soludu genç adam. Gerçi Melike'nin hâlâ daha Vedat'la dediği kadar yakınlaştığına inanmıyordu. Ama bunun düşüncesi bile kötü ediyordu kendisini.

"Benim tanıdığım Melike, seninle evliyken başkasıyla birlikte olmaz. Ayrıca onun seni hâlâ sevdiğine eminim ben."

"Öyle mi? Beni sevdiğinden yine babasına koşup, beni şirketten kovmasını söyledi zaten," derken sesindeki sahte alaycılık hissedilmeyecek gibi değildi.

"Ne yaptı dedin?" Bu iki çift yakın bir zamanda aklını kaçırmasına sebep olacaktı, buna emindi Selçuk.

"İsmet Bey bugün yanıma geldi ve hafta başına kadar toparlanmamı istedi benden. Kızının arzusuymuş bu. O da prensesinin isteğini bir kez daha geri çevirememiş tabi."

"Melike mi istemiş gerçekten böyle bir şeyi?"

"Evet, gözlerimin içine baka baka, o şirkette işimin olmadığını söyledi. İşte dostum, beni sevdiğini söylediğin kadın benden sonsuza dek kurtulmayı bu kadar çok istiyor."

Selçuk'a diyecek bir söz kalmamıştı artık ama yine de, "Tüm bunları Melike bilmiyor, öyle değil mi? Yani geçmişini, anneni ve yetimhanede büyüdüğünü," diye sormadan edemedi.

"Hayır, bilmiyor." Arkadaşının aklından geçenleri tahmin ederek, "Ve bilmesini de istemiyorum Selçuk. Onun bana acımasındansa, hayatımın sonuna kadar yalnız kalmayı tercih ederim," dedi kesin bir dille.

Evinden içeri adımını attığında, tüm bir günün yorgunluğu aniden çöküvermişti üzerine. O kadar yorgundu ki kapının hemen yanına yığılmamak için kendisini zorlaması gerekmişti. Yavaş adımlarla salondan içeri girip, ışığı açtı. Ve aynı anda göz yaşlarının istilasına uğradı. Yanaklarından süzülen damlaların eşliğinde, eliyle hıçkırıklarını bastırmak istercesine ağzını kapattı. Çok canı yanıyordu. Öyle çok ki, birinin kalbini yerinden söküp çıkarmasına bile razıydı.

Güçlükle koltuğa geçip oturduğunda, aklından bir kez daha bugün yaşadıklarını geçiriyordu. Çağrı'yı hayatından çıkarmayı düşündüğünde bile, bunun bu kadar can yakıcı olabileceğini tahmin edemezdi. Elbetteki üzüleceğini biliyordu. Ama şimdi onun en fazla iki hafta sonra kendisine tümüyle yabancı bir adam olacağını bilmek, nefes almasını güçleştiriyordu.

Sonra bu acizliğine kızarak elinin tersiyle hızla sildi yanaklarından akan yaşları. Çağrı'dan kurtulduğu için sevinmeliydi. Artık her defasında onu görüp, altüst olması gerekmeyecekti. Keşke mantığının kabul ettiğini, kalbi de kolaylıkla kabullenebilseydi.

O sırada çalınan zil sesiyle, ayağa kalktı. İlk önce aynada yüzünün halini kontrol etti. Gözleri hafif kızarmıştı, dikkatli bakan herkes genç kadının ağladığını fark edebilirdi. Ama bunu bile umursayacak halde değildi Melike. Bu yüzden çok geçmeden kapıyı açtı. Kapının önünde bacak kadar boyuyla elinde kek kalıbını tutan Tuğba'yı görmek, tüm kederlerini unutmasını sağladı. Üstelik boyu kadar olan mutfak önlüğüyle çok tatlıydı.

"Abla, kek yapalım mı?" diye sordu başını omuzuna doğru eğerek.

"Yapalım güzelim, hadi gel içeri."

Tuğba yüzünde görenleri kıskandıracak gülümsemesiyle evden içeri adımını attı. Melike ise, şu anda kendisine iyi gelebilecek kişiyi bulduğundan dolayı mutluydu.

"Baban evde mi?"

"Hı hı. Sen Melike ablana git, ben de az uyuyim dedi."

Ferhat'ın küçük cadının çenesine dayanamadığına emindi. Bu düşünceye gülümsedi. Ferhat'ın aksine Melike, Tuğba'ya aklını meşgul ettiği için minnettardı.

Bir saatin sonunda fırından çıkardığı keke bakarken, en az Tuğba kadar gurur duyuyordu yaptıkları işten.

"Harika görünüyor," dedi Melike küçük kıza göz kırparak.

Tuğba ise neşeyle ellerini çırptı. "Evettt... Hadi babama götüyelim." Üzerinde oturduğu sandalyeden hızla aşağı indi.

"Tamam, canım yavaş ama. Acele etme."

Birlikte karşı daireye geçtiklerinde, kendilerine uykulu gözlerle kapıyı Ferhat açmıştı. Genç adamın halini hiç beğenmemişti Melike. Tuğba babasının bacağına yapışarak, "Babacım, biz sana kek yaptık," dedi.

"Öyle mi? Ellerinize sağlık." Sözünü tam bitirmişti ki, ciğerlerinden gelen bir öksürük kriziyle sarsıldı genç adamın bedeni. Melike'nin kaşları ise bu durum karşısında iyice çatılmıştı.

"Sen hiç iyi değilsin," dedi endişeyle. "Hasta mısın?"

Ferhat kapıdaki güzel hanımların içeri girmesine izin verdikten sonra, cevapladı bu soruyu. "Biraz üşütmüşüm sanırım. Ama önemli bir şey değil."

Melike elindeki keki masanın üzerine bırakarak, elini genç adamın alnına götürdü. Onun başta bu hareketi karşısında irkildiğini fark ettiğinde, "Sadece ateşin olup olmadığına bakacağım," dedi. Ferhat ise uzun zamandır böyle bir ilgiye alışkın olmadığından, biraz garipsemişti bu durumu. Melike'nin elini alnında hissetmek ise tuhaf bir duyguydu. Kızının annesinden sonra, hiçbir kadınla bu derece

bir yakınlıkta bulunmamıştı.

"Ateşin var senin!" dedi Melike kocaman açılmış gözleriyle.

"Baba hasta mı oldun?" Kızının dolan gözleri ve titreyen dudaklarını gördüğünde, gülümsemeye çalıştı Ferhat. Tuğba'ya doğru eğilerek, "Ben iyiyim prensesim. Melike ablan abartıyor," dedi.

"Abartmak mı? Şu yüzünün gözünün haline aynada hiç bakmadın mı sen?"

Ferhat gözleriyle Tuğba'yı işaret ederek, Melike'nin tepkilerinde biraz olsun dikkatli olmasını istediğini belli etti. Genç kadın ise küçük kızı tamamiyle unutmuştu o anda. "Bir şeyler yedin mi? Belki de ondan böyle görünüyorsundur," dedi Tuğba'yı inandırmaya çalışarak.

"Hayır, yemedim." Ferhat'ta Melike'nin oyununa katılmıştı. Tuğba'nın hastalık konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyordu. Onun üzülmesine dayanamazdı.

"Babana çorba yapalım mı güzelim? Bu sayede yüzüne renk gelir ve hasta gibi gözükmez."

"Yapalım," diyerek Melike'nin kendisine uzattığı elini tuttu. "Tayhana çoybası yapalım ama oluy mu?"

"Neden tarhana?" diye sordu gülümseyerek Melike.

"Eee çünkü ben onu daha çok seviyoyum."

Kahkahaları eşliğinde Tuğba'yla birlikte mutfağa doğru ilerlerken, Ferhat onların arkasından gülümseyen gözlerle bakakalmıştı.

Ferhat için hazırladığı çorbayı karıştırırken, az önceki neşesi yerini yine hüzüne bırakıvermişti çünkü aklına bir kez daha geçmişin anıları üşüşmüştü. Sahi bu hep böyle mi olacaktı? Yaptığı her basit iş, ona Çağrı'yı mı hatırlatacaktı? Derin bir iç çekerek, yanındaki meraklı ufaklığa baktı. Tuğba büyük bir ilgiyle, Melike'nin yaptıklarını takip ediyordu.

"Sen yemek yapmayı kimden öğyendin abla?"

"Kimseden. Kendi kendime deneye deneye öğrendim."

"Babam da güzel yemek yapay," dedi küçük çocuk gururla.

"Biliyorum tatlım."

"Çağrı amca da güzel yemek yapay mı?"

Birden bire Çağrı'nın isminin geçmesiyle neye uğradığını şaşırdı Melike. Herkes sanki ona inatla o adamı hatırlatmak için yemin etmiş gibilerdi. Özellikle Tuğba gibi masum bir meleğin de kalbini çalmayı başardığı için, Çağrı'ya çok daha fazla bir öfke duydu.

"Yapmayı denemişti," diye mırıldandı. Aklına en son Çağrı'nın ocak başına geçmesini sağlayan o an gelmişti. O zamanlar her şey gözüne ne kadar da güzel görünüyordu.

Elindeki kumandayla başka bir kanala geçerken, Melike küçük bir kız çocuğu gibi başını kocasının omuzuna yasladı. Bugün kendisini hiç olmadığı kadar bitkin hissediyordu. Kolunu kaldıracak hali yoktu. Çağrı ise genç kadının durumunun hâlâ farkında değildi.

"Bugün yemek yapamadım," diye mırıldandı Melike.

"Dışarıdan söyleriz."

Çağrı'nın evlendiklerinden beri hazır yemeklerden hoşlanmadığını biliyordu Melike. Bekâr hayatı boyunca daha çok fast food tarzında beslendiğini açıklamıştı karısına. "Bugün kendimi bu kadar kötü hissetmeseydim, ne yapar eder bir şeyler hazırlardım."

Melike'nin son cümleleriyle, bakışlarını karısının yüzüne yöneltti. Onun kaymış bakışları ve kızarmış yanaklarıyla, aslında hasta olduğunu daha yeni fark ediyordu. Dudaklarını genç kadının alnına değdirerek, "Ateşin var senin," diye mırıldandı.

"Önemli bir şey değil. Biraz uyursam geçer bence."

"Tamam, sen yatağa geç, ben de sana çorba yapayım."

Melike başını yasladığı omuzdan şaşkınca kaldırarak, "Sen çorba mı yapacaksın?" diye sordu.

"Evet."

"Yemek yapmasını bilmiyorum demiştin ama bana."

"Zaten bilmiyorum," diye gülümsemekten kendini alamadı genç adam. "Ama eminim çorba yapmayı becerebilirim. O kadar zor olmasa gerek."

Ama bunun o kadar da zor olduğunu, Melike'nin daha aldığı ilk yudumda yüzünü buruşturmasından anlamıştı.

"O kadar mı kötü?"

Melike kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, bu çorbayı kesinlikle içemezdi. Oysaki Çağrı'nın hatırına çiğ tavuk bile yiyebilirdi. "Şey... Tuzu fazla kaçmış galiba."

Bir kaşık alarak, ilk kez yaptığı çorbayı denedi. Ve aynı karısı gibi, ağzında hissettiği tatla yüzünü buruşturdu. "Yeme zaten! İyileştireceğim yerde daha da hasta edeceğim yoksa seni."

Melike kucağındaki tepsiyi komodinin üzerine bırakarak, karşısındaki adamın boynuna sımsıkı sarıldı. "Beni düşünmen bile yeter bana ve sadece sarılsan bile, kendimi iyi hissederim ben."

Çağrı da öyle yaptı. Karısının bedenini kollarıyla sımsıkı sardı.

Anıların arasından sıyrılarak, neredeyse taşmakta olan tencereyi ocaktan aldı. Bir kaseye çorba koyduktan sonra, Tuğba'ya baktı. "Sen de ister misin?"

"Hı hı," diyerek başını hızla salladı küçük kız.

"O zaman masayı hazırlayalım ve birlikte afiyetle çorbalarımızı içelim."

Sinem'in kaldığı apartmanın önünde sevdiği kadının aşağı inmesini beklerken, içinde tarif etmekte zorlandığı duygularla boğuşuyordu Mehmet. Bu tatili uzun zamandır planlıyordu. Ama bu sefer yanında Sinem'in de olacak olması, mutluluğunu ikiye, hatta dörde katlıyordu.

Sinem'in küçük bir çantayla apartmandan dışarı çıktığını gördüğünde, hızla yanına gidip elindekini aldı. Ardından etrafı umursamadan sevgilisinin yanağından bir öpücük çaldı. "Günaydın güzelim."

"Günaydın," diyerek tatlılıkla gülümsedi genç kadın. Mehmet'in kot pantolon ve tişörtlü halini çok sık görmediğinden, onu baştan

aşağı şöyle bir süzmekten kendini alıkoyamamıştı. Her zamanki gibi çok yakışıklıydı sevgilisi.

Mehmet çantayı bagaja yerleştirdikten sonra, genç kadının binmesi için arabanın kapısını açtı. Ardından kendi tarafına geçerek, Sinem'den tarafa döndü. Genç kadın bugün oldukca sadeydi. Ama bu sadeliği bile adamın gözlerini kamaştırmaya yeterdi. "Çok güzelsin."

"Sen de çok yakışıklısın."

Sinem'in itiraz etmesine bile fırsat vermeyen bir hızla, dudaklarını sevdiği dudaklarla buluşturdu genç adam. Öpüşü oldukça yavaş ve tutkuluydu. Geri çekildiğinde, Sinem'in çatılan kaşlarını parmaklarıyla düzeltme isteğinin önüne güçlükle geçti. "Yine çatıldı o güzel kaşların."

"Sana bunu her yerde yapma demiyor muyum Mehmet?" diye sordu genç kadın bezgin bir ses tonuyla.

"Ne yapayım, sana dayanamıyorum ki ben."

Sinem bu sözler karşısında yağ gibi erimemek için çokça çabaladı. "Ağabeyim evde olsaydı, olabilecekler seni korkutmaz mıydı?"

"Hayır, çünkü seni öpmek istediğim için suçlu olduğumu düşünmüyorum. Ayrıca ağabeyin evde olsaydı, seni evinden almamı asla kabul etmeyeceğini de biliyorum. Ne de olsa ona iş için şehir dışına çıktığın yalanını söyledin."

Bu adamın kendinden emin hallerine zaman zaman birazcık gıcık olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu galiba. "Bu ağabeyime bir erkek yüzünden ilk kez yalan söyleyişim değil. Bu yüzden kafama takmıyorum bile," dedi yüzünde gizemli bir gülümsemeyle.

Arabayı kullanan adam ise duyduklarının şaşkınlığını yaşıyordu o sıra. Sinem'in kendisine oyun oynadığını umarak, "Yaaa, demek ilk kez yalan söylemiyorsun? Benden başka kim seni yalan söylemek zorunda bıraktı, merak ettim doğrusu?" dedi.

Ne kadar sakin kalabilmeye çalışsa da, Mehmet'in öfkelendiğini anlamak Sinem için çok zor olmadı. İçinden derin bir 'Oh' çekerken, sözcüklerini özenle seçmişti. "Bilirsin işte... Ağabeyim hiçbir zaman

bir erkek arkadaşım olmasından hoşlanmazdı. Ben de onlarla görüşebilmek adına, çoğunlukla yalan söylerdim. En çok yalanlarıma ortak ettiğim kişi Melike'ydi. Ağabeyime hep Melike'yle buluşacağımızı söylerdim. O da durumdan şüphelenmezdi."

Bu kadın bunu mahsus mu yapıyordu? Mehmet'in eski erkek arkadaş meselelerine başından beri takık olduğunu bilmiyor muydu? "Demek birçok erkek arkadaşın oldu ve sen de birçok kez ağabeyine yalan söyledin?" diye sordu tehlikeli bir sesle.

"Yani... çok derken..."

"Sinem sen beni delirtmek mi istiyorsun?!" diye sertçe kesti genç kadının sözünü. "Eğer amacın buysa, tebrik ederim başarılı oldun. Benim yanımdayken bir daha ağzından eski sevgililerin hakkında tek bir söz bile çıkmayacak, anlaşıldı mı?"

Sinem gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırırken, Mehmet'i ilk kez bu halde gördüğünü düşünüyordu. Ondan çekinmemeye çalışarak, "Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu.

"Tehdit değil, sadece bir uyarı," dedi genç adam, az öncekinin aksine şimdi gülümsüyordu. Sinem ise ona bir cevap vermek yerine, bakışlarını akıp giden yola çevirdi. Ve uzun bir zamandan sonra merak ettiği o soruyu sormak aklına geldi.

"Sahi nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz."

"Sürpriz mi? Arabayla gittiğimize göre, çok uzak bir yere gitmiyoruz herhalde?"

Sevgilisinin bu merakı hoşuna gidiyordu Mehmet'in. Gidecekleri yere kadar onu kıvrandırmaktan zevk duyacaktı. Ne de olsa küçük kadını az önce canını çok fena sıkmayı başarmıştı.

"Öyle de diyebiliriz."

"Of Mehmet, çok gıcıksın," diyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunun acısını senden çok fena çıkaracağıma emin olabilirsin."

"Sabırsızlıkla bekliyorum hayatım." Genç adamın neşeli kahkahası, Sinem'in asık yüzünü de güldürmeyi başardı.

Birlikte çok eğlenceli bir yolculuk geçiriyorlardı. Öyle ki zama-

nın nasıl geçtiğini bile anlamamıştı Sinem. Sahi daha ne kadar sürecekti bu yolculuk? Tam bu soruyu Mehmet'e yönelteceği sırada gördü yol tabelalarını. Aynı anda farkına vardığı gerçekle, gözleri dehşetle kocaman açıldı.

"Mehmet... Mehmet biz nereye gidiyoruz?" diye telaşla sordu.

"Sürpriz dedim ya güzelim."

"Mehmet, sakın bana Bursa'ya, ailenin yanına gittiğimizi söyleme!"

Mehmet sevgilisinin akıllı bir kadın olduğunu biliyordu, bu yüzden onun bu tespitte bulunmasına şaşırmadı. "Tamam, sen istemiyorsan söylemem," dedi çarpık gülümsemesiyle.

Sinem artık gidecekleri evin müstakbel kayınvalidesi ile kayınpederinin evi olacağına emindi. Mehmet'in yüzündeki haylaz gülümseme ve inatla gözlerinin içine bakmak istememesi bu tespitini doğruluyordu.

"Neden? Bunu bana nasıl söylemezsin?" Resmen isyan ediyordu artık genç kadın. Bu adamın aklına her koyduğunu yapma huyundan nefret ediyordu.

"Söyleseydim, benimle gelir miydin?" diye karşılık verdi Mehmet. Bu arada kısa süreliğine bakışlarını yanındaki kadına çevirmişti.

"Elbette hayır!"

"Gördün mü bak? Bunu bildiğim için, sana hiçbir şey söylemedim."

"Senin bu yaptığına emrivaki derler! Bunu bana yapmaya hakkın yoktu."

"Biraz abartmıyor musun Sinem? Eninde sonunda ailemle tanışacaktın zaten."

Evet, aşırı bir tepki verdiğinin farkındaydı ama endişeliydi işte. İlk kez sevdiği adamın ailesiyle tanışacaktı. Onların gözünde nasıl görüneceğine ilk kez böylesine kafa yoruyordu. Eğer bugün o büyük günün geldiğini bilseydi, daha özenli hazırlanırdı ve kendisini çok daha önceden bu düşünceye alıştırabilirdi.

"Kemirme o güzel dudaklarını, annemle babam çok iyi insanlardır, seni hemen sevip, bağrına basacaklarına eminim ben. Ayrıca

telefonda yanımda bir misafir getirdiğimi söylediğimde, onlarla evlenmek istediğim kadını tanıştıracağımı hemen anladılar."

Sinem tüm huysuzluğundan kurtulmuş bir sesle, "Daha ortada bir evlilik teklifi yok ama neyse," deyince, Mehmet'in yüzünde beliren gülümseme görülmeye değerdi.

"Eskiden evlilik teklifi mi varmış? Herkes anne-babasını alıp, kızın evine kız istemeye giderlermiş."

"Biz eskide yaşamıyoruz ama canım," dedi Sinem kaşlarını alayla yukarı kaldırarak. "Hem ayrıca, sen anneni babanı alıp bizim eve gelmek yerine, beni onların yanına götürüyorsun. Bu da eskinin âdetine pek uymuyor."

"Her şey sırasıyla güzelim. Şimdi sen ailemle tanışırsın, sonrasındaysa ben onları alıp seni ağabeyinden istemeye gelirim. Bu sayede mutluluğa giden o ilk yola birlikte adım atmış oluruz."

"Sizi çok uyanık gördüm Mehmet Bey. Evlenme teklifi ederken, takmak zorunda olduğunuz tek taşın masrafından kaçıyormuşsunuz gibi geliyor bana daha çok."

Genç kadının ağzından dökülen cümleler, Mehmet'in dudaklarının arasından kaçan tatlı bir kahkahayla ödüllendirildi. Bu kadını bu hazırcevaplığı yüzünden seviyordu işte. "Eee bu şekilde her şeyi en başından hesaplamasam, işlerimde bu kadar başarılı olmayı nasıl başarabilirdim sence?"

"Yine de beni kandıramayacaksın. O tek taşı istiyorum, hem de taşı şöyle en kocamanından olandan!"

"Sizi çok aç gözlü gördüm Sinem Hanım. Sizin gibi hanım hanımcık bir kıza hiç yakıştıramadım bunu," dedi dudaklarındaki gülümsemesiyle.

"Eh bu şekilde birbirimizi dengeliyoruz işte. Sen aşırı cimriyken, ben çok müsrifim."

"Sen hiç merak etme sevgilim, çok yakında seni de kendime benzetmesini bilirim ben."

Bu sözlere bir cevap vermek yerine, gülümseyen yüzünü tekrar camdan tarafa çevirdi. Bir kaç saat sonra sevdiği adamın ailesiyle ta-

nışacak olduğunu düşündükce de, kalbi ritmini iyiden iyiye şaşırıyordu. Her şeyin iyi gitmesini tüm kalbiyle diliyordu o anda genç kadın.

Elindeki telefonuna daha çok sarıldı genç kız. Az önce tanık olduğu görüntü, hâlâ daha zihnini meşgul etmekteydi. Eğer düşündükleri doğruysa, hiç iyi şeyler olmayacaktı.

"Gördüm diyorum Gökhan. Çağrı Bey eşyalarını topluyor. Bu ne anlama geliyor sence? Şirketin genel müdür yardımcısı eşyalarını neden toplar? Odasını mı değiştiriyor? Ah evet, kesinlikle daha büyük bir odaya geçecek, yoksa onun şirketten ayrılması söz konusu bile olamaz."

Sevgilisinin ard arda sıraladığı sözler güldürmüştü genç adamı. Ama buna rağmen arkadaşı için de üzülüyordu. Geçen akşam Çağrı kendisiyle olup bitenleri bir bir paylaşmıştı. Bu yüzden o eşyaların toplanmasındaki amacı çok iyi biliyordu Gökhan. Yine de bunları Buse'ye anlatıp anlatmaması gerektiğinden pek emin değildi.

"Çağrı artık orada çalışmayacak Buse. Kendince yeni kararlar aldı."

"Ne demek çalışmayacak?" diye sorarken sesi çok endişeli çıkmıştı. "Ama neden? Burası karısının şirketi değil mi?"

"Bak... İşler biraz karışık. Yüz yüze görüştüğümüzde anlatırım sana her şeyi oldu mu?"

"Çağrı Bey gidiyor yani," dedi üzgünce genç kız. "Oysa onun kadar iyi bir patronu bir daha zor bulurum ben."

Gökhan da üzgündü. Özellikle arkadaşının o perişan hali gözlerinin önünden bir türlü gitmek bilmiyordu. "Böylesi herkes için daha hayırlıdır belki de."

Buse yanına yaklaşmakta olan kadını gördüğünde, aceleyle "Benim şimdi kapatmam gerekiyor, sonra görüşürüz," diyerek telefonu Gökhan'ın yüzüne kapattı. Ardından ayağa kalkarak, "Buyrun Melike Hanım," dedi.

Melike ise o gün oldukça solgun görünüyordu. Tüm bir gece gözüne uyku girmemişti. Gecenin o izlerini fondotenle kapatmaya çok uğraşmışsa da, dikkatli bakan herkes onun ne halde olduğunu

kolaylıkla fark edebilirdi.

"Çağrı Bey odasında mı?" diye sordu.

"Evet efendim. Eşyalarını toplamakla meşgul kendileri."

'Eşyalarını toplamak' kısmını duyar duymaz, yanlarında duran elleri yumruk halini almıştı. Demek Çağrı kendilerine bu konuda bir zorluk çıkarmamakta kararlıydı yani artık gerçekten gidiyordu? Sadece şirketten değil, hayatından da çekip gidiyordu demek? Onun bahsini ettiği aşkının ömrü bu kadarlıktı işte!

"Tamam." Yavaş adımlarla Çağrı'nın odasının kapısına yaklaştı. Eskiden bu kapıya geldiği her seferinde nasıl heyecanlandığını hatırladı. Şimdiyse hissettiği tek şey büyük bir acıydı. Ve boşluk hissi. Oda kapısını tıklatmaya gerek görmeden, elini kapının kulpuna götürüp, kapıyı hızla açtı. Çağrı açılan kapıyla, başını yapmakta olduğu işten kaldırmıştı. Karşısında Melike'yi bulduğunda, umursamaz görüntüsünü korumak oldukça zordu.

"Babanın talimatlarını yerine getirip, getirmediğimi mi kontrol ediyorsun?" diye sordu alayla. Sonrada, "Aaa pardon. Bu aslında senin talimatındı, baban sadece bir elçiydi. Bunu nasıl unutabildim, hiç bilmiyorum," dedi.

"Bunu istemekte haksız olduğumu söyleyemezsin."

Çağrı elindeki çerçeveye uzun sayılabilecek bir süre baktıktan sonra, bakışlarını tekrar karşısında dimdik ayakta dikilenen kadının yüzüne çevirdi. "Değilsin. Zaten bu dünyada senden başka herkes haksız Melike. En başta da ben. Neyse, bu yüzden gidiyorum ya zaten. Ha bu arada, bunu beraberimde götürmeme pek gerek olduğunu görmüyorum. Sence? Bu fotoğrafı sen getirip koymuştun masama, geri almak ister misin?"

Çağrı'nın elinde tuttuğu fotoğraf evlendikleri güne ait bir kareydi. Zamanında onu kocasının masasına nasıl gururla yerleştirdiğini şimdi bile çok net bir şekilde hatırlıyordu. O zamanlar ne kadar saf ve âşıktı. Çağrı'nın artık kendisine ait olduğuna bile inanamamıştı. Zaten bu yüzden, en azından bu odaya girenlere ispatlamak istercesine, o çerçeveyi büyük bir mutlulukla koymuştu masanın üzerine.

Çağrı'nın o fotoğrafı çoktan atmış olduğunu düşünürken, hâlâ sakladığını görmek kısa süreli bir şaşkınlık yaşamasına sebep oldu.

"İstemem. Sana ait hiçbir şeyi istemiyorum artık hayatımda. Çöpe at gitsin."

"Olur, atarım," dese de, bu fotoğrafı ömrünün sonuna kadar saklayacağına emindi Çağrı.

"Çağrı ben..." Söylemek istedikleri vardı aslında. Her ne kadar yolları bu saatten sonra sonsuza kadar ayrılıyor da olsa, onunla bir geçmişleri vardı. Onun tarafından ne kadar aldatılmış ve aşağılanmışta olsa, Melike hâlâ ona aşıktı. "Ben... Umarım bundan sonra hakkında her şey güzel olur."

Genç kadının gözlerinin içine bakarken, onun bu sözü söylemekteki amacını anlayamamıştı. Duyanda kendisinin hakkında gerçekten iyi düşüncelere sahip olduğunu düşünürdü. Oysa Çağrı, Melike'nin nefretinin boyutunu bizzat görüp, iliklerine kadar hissetmişti. "İyi temennilerin için sana teşekkür ederim."

"Hem bundan sonra istediğin her kadınla özgürce görüşebilirsin." Bunu gerçekten söylemiş miydi? Ağzından çıkanların dehşetine kapılarak, gözleri anında kocaman açıldı. Çağrı ise şaşkınlıkla bakakalmıştı karısının yüzüne.

"Hâlâ başka kadınları mı takıyorsun kafana Melike?" diye sorarken oldukça alaycı görünüyordu.

"Takmıyorum elbette, sadece dün ne gördüğümü çok iyi biliyorum. Arzu'yla görüştüğünüzü benden gizlemene gerek yok. Ne de olsa birbirimizle alakamız kalmadı artık."

Masasının arkasından çıkarak, bir iki adımda karısının tam karşısında durdu. "Artık sana karşı kendimi savunmalı mıyım bilmiyorum çünkü ben sana ne dersem diyeyim, sen bana hiçbir şekilde inanmayacaksın ama gördüklerin her zaman gerçeği yansıtmayabilir. Bunu hiç aklından çıkarma olur mu? Bazen tanıdığını sandığın insanı bile aslında hiç tanımıyor olabilirsin."

Çağrı'nın sözleri kafasını karıştırdı. Onun ne demeye çalıştığını anlamayarak baktı gözlerinin içine. "Evet, sen hiç tanıdığımı sandığım gibi biri çıkmadın."

"Evet, sen beni aslında hiç tanımıyorsun," dedikten sonra kapıya yönelerek hızla açtı. "Artık gidersen memnun olurum. Bildiğin üzere, toparlanmam gerekiyor. Yarın tümüyle odayı boşaltmış olurum."

Bu kabalık karşısında dişlerini sıkarken buldu kendini. Çağrı'nın bakışlarındaki boşvermişliği ilk kez fark ediyordu üstelik. Galiba artık ondan tümüyle kurtulmuştu. Peki o halde neden canı böylesine yanıyordu?

Odadan çıktığında, arkasından kapanan kapıya şaşkınlıkla bakakaldı. Ardından bakışlarını etrafında gezdirdi. Şirket çalışanları kendisine şaşkınlıkla bakıyordu. İçlerinde Vedat'ı fark ettiğinde, gözlerinde akmaya hazır bekleyen yaşları vardı. Genç adamın hızla yanına yaklaşıp, koluna dokunmasıyla gözlerini sımsıkı yumdu ve, "Götür beni buradan Vedat. Ne olur gidelim," diye fısıldadı.

~Bölüm Yirmi Dokuz~

İnsanın hayatında istese de unutamayacağı aklına ve kalbine kazıdığı anıları mutlaka vardır. İşte resmi giysilerinin içerisinde aynada kendisini süzerken, bugünün kendisi için öyle olacağına emindi genç kadın. Bugünü ömrü boyunca unutamayacaktı. Unutmayı her şeyden çok isteyecek ve hatta bunun için belki de her yolu deneyecekti, ama başaramayacaktı çünkü bugün kalbine sonsuza kadar elveda diyecekti. Bugün Çağrı'dan boşanacaktı. Onu hayatından uğurlayacağı gündü bugün. Buydu yüzünden bir türlü silemediği hüznün sebebi.

Günlerdir sessizce düşünüyordu. Çağrı şirketten ayrıldığından beridir onu görmemişti. Ve boşandıktan sonra da belki de bir daha hiçbir zaman göremeyecekti. Onun yokluğunun içinde bıraktığı o boşluk hissi çoğu zaman katlanılmaz olurken, bundan sonra onsuz bir hayatı nasıl sürdürebileceğini merak ediyordu. Kendisi için bir çıkış yolu aradıkça, ruhen daha da yorgun düşüyordu üstelik. Özellikle de gün yerini geceye bırakırken yastığına başını koyduğu her anda, göz yaşları eşlik ediyordu yalnızlığına. Oysa Antalya'ya gidip Çağrı'sız koca bir sene geçirdiğinde bile bu şekilde hissetmemişti. Çünkü o zaman geri döneceğini biliyordu. Çağrı'yla tekrar karşılaşmalarının kaçınılmaz olduğunun farkındaydı. Ama bu günden sonra, artık kaderleri bir olmayacaktı. Birbirlerinin hayatından geçip giden iki yabancıdan bir farkları kalmayacaktı.

"Gelebilir miyim?"

Arkadaşının sesiyle daldığı derin kuytulardan yavaşça sıyrıldı. Sineme doğru dönerek elinden geldiğince gülümsemeye çalıştı. "Gel canım."

Sinem arkadaşı için çok üzülüyordu. Onun bu ruh gibi dolanan halini ne zaman görse, yüreği sızlıyordu. Ama onu mutlu edecek o iksir kendisinde ne yazık ki bulunmuyordu. "Nasılsın?"

Nasıl mıydı? Nasıl olduğunu bile bilmiyordu ki... Tek bildiği kalbinin feci şekilde sızladığıydı. "Bugün de nefes alıyorum çok şükür."

"Böyle konuşma ama... Bak ben çok üzülüyorum. O adam seni hak etmiyordu Melike."

"Mesele hak edip, etmemek değil ki Sinem! Ben onu se..." Bu kelimeyi uzun bir zamandan sonra tekrar sesli bir şekilde dile getirmek hiç kolay değildi. Çünkü aylardır kendini bunun tam tersine inandırmaya çalışıyordu. "Ben Çağrı'yı seviyorum. O benim ilk aşkım ve son olarak kalacağına da eminim. Bu yüzden, bari bugün böyle şeyler söyleme bana. İzin ver acımı istediğim gibi doya doya yaşayayım. Bugün içimden geldiği gibi aşkımın arkasından göz yaşı dökeyim. Çünkü bu son olacak. Bugün son kez Çağrı'yı uğurlayacağım ben."

"Canım arkadaşım, özür dilerim," diyerek Melike'yi kollarının arasına çekti. Ona sımsıkı sarılmaktaki esas amacı, ona biraz olsun güç verebilmekti. Çünkü gerçekten seven bir kadın olarak onu çok iyi anlıyordu.

"Şu yüreğimdeki derin sızının dinmesi için her şeyimi verebilirim Sinem." Göz yaşlarını tutmayı bırakalı çok olmuştu. Zaten artık onların sözünü dinledikleri de yoktu. "Bazen diyorum ki... Keşke o davete katılmasaydık, keşke ben Çağrı'nın gerçek yüzünü görmeseydim. Aptal yerine konulmak bile, bu acının yanında hiçbir şeymiş. Ben sadece sevdiğim adamla bir ömür birlikte olmak istedim. Fazlasında gözüm yoktu ki benim."

"Geçecek, göreceksin bak geçecek. Şu hayatta geçmeyen ne var ki? Bir süre sonra canın bu kadar acımayacak. Hatta zamanı geldiğinde doğru dürüst aklına bile gelmeyecek o. Unutmasan da, eskisi gibi aklında ve kalbinde yer edinmeyecek. İnan bana, her şey söylediğim gibi olacak."

Bir süre sonra birlikte arabada duruşmanın görüleceği adliyeye doğru giderlerken de, arkadaşının bu sözlerini düşünüyordu Melike.

Çağrı'yı her zaman hatırlayacaktı. Onu unutması mümkün değildi ama kendisine acıdan başka bir şey vermeyen bu aşkı da sonsuza kadar yüreğine yük etmek istemiyordu.

Sinem ise bambaşka düşünceler içerisindeydi. Kendisi daha birkaç gün önce mutlulukların en büyüğünü yaşamışken, arkadaşı şimdi en mutsuz anını yaşıyordu. Hayat dedikleri şey bu olsa gerekti. Birinin yüzü gülerken, diğerinin içi kan ağlıyordu. Direksiyonda duran elindeki yüzüğe takıldı bakışları. İşte o an her şeye rağmen nefes aldığını hissetti. O yüzük Mehmet demekti ve Mehmet, Sinem'in o anda yüzünü güldürebilecek tek kişiydi.

Bundan birkaç gün önce, onun ailesinin evinde yaşanan o anları hatırladı.

Mehmet'in annesi Selvi Hanım ile babası Kerim Bey çok sıcak karşılaşmışlardı genç kadını. O eve adımını atmadan önce nasıl içini büyük bir korku kaplamışsa, bu iki tonton insanı tanıdıktan sonra tam tersine daha önce hiç olmadığı kadar rahatlamıştı. Mehmet bu cana yakınlığını kesinlikle ailesinden almıştı, özellikle babasının kopyasıydı genç adam.

Akşam yemeğine oturduklarında, oğluna göz kırpıp, "Kedi olalı bir fare yakaladın. Karşımıza ne idüğü belirsiz birini getireceksin diye çok korkuyordum ama Sinem kızımız çok hanım hanımcık, tam hayalimdeki gelin. Aferin oğlum, e kimin oğlusun? Elbette benim!" diyerek neşeli bir kahkaha koyvermişti Kerim Bey.

Bu sözler karşısında Sinem'in yanakları utançtan al al olurken, bu sefer sözü devralan müstakbel kayınvalidesi Selvi Hanım'dı. "Vallahi öyle. Tü tü tü, maşallah. Pek de güzel! Mehmet'imle de ne çok yakışıyorsunuz. Nazar değer valla size. Ben en iyisi yarın Fatma ablaya gideyim de, bir muska yazdırayım!"

"Anne, yine başlama Allah aşkına!" dedi Mehmet dehşet içerisinde, Sinem ise kahkahalarını o anda çok güç zaptedebilmişti.

Ondan sonraki saatlerde vakit bir aradayken âdeta su gibi akıp geçmişti. Mehmet'in ailesine bayılmıştı ve düşündüğünün onda biri kadar bile, endişelenecek bir şey olmadığını bizzat görmüştü.

Selvi Hanım müstakbel gelinine oğlunun gençliğinde kaldığı odayı hazırlamıştı. Mehmet ise bu birkaç gün boyunca misafir odasında kalacaktı, bunun sebebi ise, Mehmet'in odasındaki tek kişilik yatağın, genç adama artık oldukça küçük gelmesiydi. Ne zaman ailesinin yanına ziyarete gelse, hep misafir odasındaki büyük yatakta yatardı bu yüzden.

"Koca adam oldu ama bu odadaki eşyaları atmaya hâlâ kıyamıyorum kızım. Buraya her girdiğimde, o eski günleri hatırlıyorum. Ah onlar küçükken ne güzeldi, dizimin dibinden ayrılmazlardı. Şimdiyse senede birkaç kez görüşsek, kendimizi şanslı sayıyoruz işte."

Karşısındaki kadın için üzülmüştü Sinem. Onun evlatlarına duyduğu hasreti gözlerinden okunuyordu. "Bundan sonra oğlunuzla daha sık görüşebilmeniz için elimden geleni yapacağım," dedi bu yüzden.

"İnşallah. Siz mutlu olun da, başka bir şey istemem ben."

Selvi Hanım yanından ayrıldıktan sonra, bir süre odanın içerisinde dolaştırdı bakışlarını. Sevdiği adamın çocukluğunu ve gençliğini geçirdiği odada bulunuyor olmak, inanılmaz derecede heyecanlandırıyordu genç kadını. Tam üstünü değiştirip, yatağın içine girmeyi düşünürken duydu telefonunun sesini. Mehmet'ten bir mesaj gelmişti.

"Bahçede seni bekliyorum"

Okuduklarıyla yüzü bir anda güldü. Bugün Mehmet kendisini gerçekten çok mutlu etmişti. Ailesiyle tanıştırarak, ona ne kadar değer verdiğini bir kez daha kanıtlamıştı.

Bahçeye çıktığında bakışları ile sevdiği adamı aradı. Onun kollarını arkadan beline dolamasıyla hafifçe irkildi. "Burası ne kadar güzel bir yer," dedi bakışlarını bahçedeki meyve ağaçlarından çekmeden.

"Babam emekli olduktan sonra bahçe işlerine daha bir özenir oldu. Elinden gelse, toprağa domates, biber, patlıcan gibi şeyler bile ekecek ama annemin hışmından korkuyor."

Mehmet'in gülerek söylediği sözler, Sinem'i gülümsetti. "Çok tatlı bir ailen var. Onları çok sevdim."

Dudaklarını genç kadının ensesine bastırıp, kokusunu derince soluklandı. Kollarının arasındaki narin beden, şu son bir kaç haftada ya-

şama sebebi haline gelmişti. "Onlar da seni sevdiler. Daha ilk günden beni, 'Evlilik ne zaman?'diye sıkıştırmaya bile başladılar," dedi gülerek.

"Evet Mehmet Bey, evlilik ne zaman bakalım?" Başını yana eğerek, sevdiğinin yüzüne bakmaya çalıştı. Onun kollarını belinden çekmesiyle ise, bir anda ayazda kalmışcasına üşüdüğünü hissetti. Arkasına dönerek Mehmet'le yüz yüze geldi. "Ne oldu? Yoksa artık evlenmek istemiyor musun?"

Sevgilisinin tedirginliğini hissetmişti genç adam. "Bu hayatımda en çok istediğim şey Sinem," dedi elini pantolonunun cebine götürerek. "Ama sanırım sana hayallerinin teklifini yapmayı pek beceremeyeceğim."

Mehmet'in cebinden çıkardığı kutuya şaşkınlıkla bakakaldı. Böyle bir yerde, böyle bir anda beklememişti bunu. "Bu... Bu yoksa düşündüğüm şey mi?"

"Ne düşündüğüne bağlı. Şöyle taşı kocamanından olan bir yüzükse beklediğin, seni hayal kırıklığına uğratacağım demektir," dedi genç adam gülerek. Ardından elindeki yüzük kutusunu yavaşça açtı. İçerisinde Sinem'in sözünü ettiği gibi bir yüzük yoktu belki ama ömrü hayatında gördüğü en güzel yeşil taşlı olanı vardı.

"Bu... Bu çok güzel!" dedi Sinem hayranlıkla.

"Babaannemindi. Ölmeden önce bana verdi ve sevdiğim, hayatıma ortak etmek istediğim kadına vermem gerektiğini söyledi. O kadın sensin Sinem. Ömrümün sonuna kadar hayatımı paylaşmak istediğim, çocuklarımın annesi olmasını istediğim tek kadın sensin!"

Sinem'in gözleri doldu duydukları karşısında ama merakla devamında duyacaklarını bekliyordu.

"Bu teklifi burada yapmamın bir anlamı var aslında. Bu ev benim çocukluğumun geçtiği ev. İlk sevincime, ilk hüznüme, ilk hayal kırıklığıma tanıklık etti bu duvarlar. Ve şimdi yeni bir hayata ilk adımı atarken de burada olmak istedim. Ben öyle süslü püslü kelimeler söylemeyi pek beceremem. Bu yüzden doğrudan soracağım. Benimle evlenir misin Sinem? Bir ömrü benimle paylaşır, gelecekteki çocuklarımın annesi olur musun?"

Sinem istese de konuşamıyordu o anda, dili tutulmuştu sanki. "Ben... Ben..."

Mehmet genç kadına iyice yaklaşarak, onun elini avucunun içine aldı. "Yoksa benimle evlenmek istemiyor musun?" dedi Sinem'in sözlerini taklit ederek.

Sonunda tutukluğundan kurtulup, sevdiği adama en içten gülümsemesini armağan etti genç kadın. "Elbette istiyorum! Yani evet, seninle evlenirim!"

Mehmet coşkuyla sevgilisine sarılıp dudaklarına kapandığında, bir süreliğine yer ve zaman kavramını unutuverdiler. Kendisine ilk gelen ise her zamanki gibi Sinem oldu. Mehmet'ten uzaklaşmaya çalışarak, utançla evin pencerelerine doğru kaçamak bir bakış fırlattı. Mehmet'in anne ve babasına yakalanmak isteyeceği en son şeydi.

"Bizi gözetlemiyorlardır, öyle değil mi?"

"O konuda söz veremem güzelim. Her ikisi de oldukça meraklıdırlar. Neyse, şimdi onları düşünmek yerine, şu güzel zümrüt taşlı yüzüğü parmağına geçirmeme izin ver."

O günü hatırlamak bile yüzünde mutlu bir gülümsemenin belirmesine sebep oluyordu. O gecenin sabahı, Mehmet'in ailesinin tebrikleriyle de hayatı daha da güzelleşmişti sanki.

"Senin adına çok seviniyorum."

Melike'nin sesiyle bakışlarını kısa süreliğine yoldan çekip, arkadaşına çevirdi. "Neden?"

"Seviyor ve seviliyorsun. Ayrıca sevdiğin adam sana en güzel bir şekilde evlenme teklifi etti. Bana edilen teklifi hatırlıyorum da, ta o zaman Çağrı için önemsiz biri olduğumu nasıl anlayamamışım diye sormadan edemiyorum kendime."

"Böyle konuşma ama Melike. Yoksa ben kendimi çok kötü hissediyorum. Sen bu kadar mutsuzken, ben..."

"Şşt..." diyerek susturdu arkadaşını. "Sakın kendini kötü hissetme. Sen mutlu oldukça ben de mutlu oluyorum Sinem. Sadece bir an sana imrendim. Çağrı basit bir akşam yemeğinde, basitce 'Benimle

evlenir misin?' den öteye gidememişti. Bana öncesinde beni sevdiğini bile söylememişti. Bu ayrıntıyı bile fark edemeyecek kadar aptalmışım."

"Sen aptal değil âşık bir kadındın canım. İkisinin arasında dağlar kadar fark var."

"Şimdi de aşığım," dedi burukça. "Ama tekrar bu aşka yenilmeyecek kadar da akıllıyım."

Sineme kalsa, söylenecek daha bir çok söz vardı ama böyle bir anda Melike'nin canını daha fazla sıkmak istemiyordu. Bu nedenle elini onun dizine koyarak, desteğini hissettirmek istedi. "Her şey geçecek."

Mahkeme koridorunu hızlı adımlarla arşınlarken, taktığı kravat kendisini boğuyordu sanki. Bu günün bu kadar çabuk gelip çattığına inanamamanın yanında, kalbindeki o derin sızı da işini hiç kolaylaştırmıyordu. Bugün Melike'yle boşanıyorlardı. Onun hayatına nasıl isteyerek dahil olmadıysa, şimdi de ondan isteyerek boşanmıyordu. Sadece payına bir kez daha kendisine verilen rolü layıkıyla yerine getirmek düşmüştü.

Bakışları ileride dikilen adamı her bulduğundaysa tüm sinir kasları anında harekete geçiyordu. Adamın sabırsızlıkla saatine baktığını gören herkes onun çok sevgili müvekkilini beklediğini anlayabilirdi.

"Çağrı bir otur Allah aşkına! Başım döndü sayende."

Arkadaşının serzenişine bu sefer kayıtsız kalmadı. Gökhan'ın yanındaki sandalyeye geçip oturduğunda, bu seferde tek bacağını hızla sallamaya başlamıştı.

"Sakin ol biraz."

"Söylemesi kolay tabi," dedi alayla Çağrı.

"Evet, biliyorum. Söylemesi çok kolay ama elinden bir şey gelmez ki abicim! Boşanmak istemediğini biliyorum ama Melike seni istemedikten sonra sen ne desen faydasız. Bu yüzden kendine daha fazla işkence çektirme ve her şeyi akışına bırak."

"Doğru, Melike beni istemiyor," dedi hüzünle genç adam. Zaten hayatında kimse onu istememişti ki... Önce babası, sonra annesi, şimdiyse karısı... Sahi herkesi kendisinden uzaklaştıracak kadar kötü biri miydi? Bilmediği bir hastalığı mı vardı da, vebalıymış gibi herkes tarafından terk ediliyordu? Ama bu seferki terk ediliş, diğerlerine hiç benzemiyordu. Çünkü bu sefer ilk kez kalbini birine vermiş, onda bir süreliğine de olsun, sevgisizliğini ve kimsesizliğini unutmuştu. Zamanla annesizliğe alışmıştı, daha doğrusu alışmak zorunda bırakılmıştı belki, ama kalbi olmadan yaşamaya nasıl alışacaktı?

"Seni istemeyeni sen hiç isteme bence!"

"Gökhan, Melike beni istememekte haklı."

İşte bu söze verecek bir cevabı yoktu Gökhan'ın. Çağrı geçmişte karısına az çektirmemişti yine de arkadaşına destek çıkma isteği daha baskındı. "Yine de sana ve evliliğine bir şans daha verebilirdi. İnsanların değişebileceklerini anlaması gerekirdi."

"Bu söylediğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Çağrı gülümsemeye çalışarak.

"Elbette inanıyorum. Karşında bunun en iyi örneğini görüyorsun şu anda. Hayatıma Buse dahil olduğundan beri ben çok değiştim. Gözüm ondan başkasını görmüyor. Oysa ki geçmişte senden bile beter bir çapkındım ben hatırlarsan."

"O konu da vardı değil mi? Şu kötü günleri bir atlatayım, asistanımı ayartmanın hesabını fena soracağım sana!"

"Yine mi aynı konu? Bizim için mutlu olmakla yetinemez misin? Hem kaç kere dedim sana, ben Buse'yi üzmeyeceğim!"

Arkadaşına bu konuda takılmak, biraz olsun kendisini iyi hissetmesini sağladı. "Takılıyorum Gökhan. Seni onunla birlikte gördükten sonra, onu istesen de üzemeyeceğine emin oldum ben zaten."

Koridorda yankılanan topuk sesleriyle bakışlarını adliye sarayının giriş kısmına doğru çevirdi Çağrı. Gözleri Melike'yi gördüğünde, bir an için nefes almayı unuttu. Giydiği siyah kumaş pantolonun ve beyaz gönleğinin içerisinde öylesine büyüleyiciydi ki... Bakışlarını onun üzerinden istese de çekemiyordu.

Aynı durum Melike için de söz konusuydu. Bakışları Çağrı'yı bulduğundan beri, ondan başka hiçbir şeyi görmez olmuştu sanki. Yanında Sinem olmasa, doğru dürüst adım bile atamayacağına emindi. Her zamanki gibi takım elbisesinin içerisinde çok yakışıklıydı genç adam ama bakışları... Onlar Melike'nin içini dağlamaya yetecek türdendi.

"Nasılsın Melike?"

Vedat'ın sesiyle bakışlarını güçlükle Çağrı'dan çekebildi. "Böyle bir durumda nasıl olunabilirse, öyle işte."

Karşısındaki kadının gözlerinin ardındaki hüznü Vedat'tan daha iyi kimse göremezdi. O gün Çağrı'nın odasının önünde kendisine, "Götür beni buradan," derken, Melike de aynı şekilde düşündüğünü kanıtlamıştı.

"Tek celsede biter mi sence bu iş?" diye söze girdi Sinem.

"Umarım öyle olur. Tabi karşı tarafın söyleyeceklerine de bağlı. Gerçi Çağrı Bey'in avukatıyla görüştüm, boşanmaya hiçbir şekilde karşı çıkmayacaklarını söyledi."

'Onun adının geçmesiyle, tekrar bakışlarını ona doğru çevirdi. Hâlâ kendisine bakıyordu. İçinden avaz avaz bağırıp, 'Bakma! Daha fazla canımı yakma!' demek geliyordu. Ama bu isteğini diğer istekleri gibi yine bastırmayı başardı.

"Elbette karşı çıkmayacaktır. Son görüşmemizde bunu bana kanıtladı zaten." Çağrı'nın kendisini odasından kovduğu o an gözlerinin önünden gitmek bilmiyordu bir türlü. Aslında onun tarafından hiç sevilmediğini bilmese, kovulduğu yerin genç adamın odası değil, aslında kalbi olduğunu bile düşünebilirdi. Ama o kalpte hiçbir zaman bir yer edinemediği gerçeğini herkesten iyi biliyordu Melike.

Mübaşirin "Çağrı Çetinoğlu – Melike Çetinoğlu" diye isimlerini okumasıyla, her iki tarafta mahkeme salonuna doğru yöneldiler. Kapıda kısa süreli karşı karşıya geldiklerinde, ikisi de ne diyeceğini bilemeyerek kalakaldı. Bakışları aslında dile getiremediklerini anlatıyordu. Çağrı yaptıkları için defalarca kez özür dilerken, Melike ona içinden sessiz vedasını ediyordu.

"Hadi Melike."

Vedat'ın sesiyle büyü bir anda bozuldu. Birbirlerinden bakışlarını kaçırarak salondan içeri adım attılar.

Davayı görecek hakim oldukça babacan bir adama benziyordu. Yaşlı adam bakışlarını önce önündeki dava dosyasında, sonrasındaysa karşısındaki çiftin üzerinde dolaştırdı. Birbirlerine yakışan çiftlerin 'Boşanmak istiyoruz!' diye karşısına gelmelerine üzülüyordu haliyle. Bu çiftte de durum aynıydı.

"Boşanma talebiyle mahkememize başvurmuşsunuz," dedi gözlüklerinin üstünden. "Doğru mu?"

"Doğru efendim," diyerek kocasından tarafa kaçamak bir bakış fırlattı.

"Peki neden boşanmak istiyorsunuz? Dosyada şiddetli geçimsizlik yazıyor. Neden geçinemiyordunuz? Kocan sana şiddet mi uyguluyordu?"

"Hakim Bey, bu sorulara hiç gerek yok. Her iki tarafta boşanma konusunda hemfikirler..." diyerek araya giren Vedat'ın sesini sertçe kesti Hakim.

"Size sormadım Avukat Bey! Söz verilmeden, konuşulmayacağını siz benden daha iyi bilirsiniz."

"Affedersiniz." Vedat olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı.

Melike ise Hakim'in sorusuna cevap vermeden önce ciğerlerine derin bir nefes çekti. "Hayır, eşimden şiddet görmedim ben. Sadece anlaşamıyoruz."

"Her evlilikte sorunlar olur. Boşanmak yerine, biraz daha bekleseniz daha iyi olmaz mıydı?"

Melike'nin nasıl zorlandığını görebiliyordu Çağrı. Onun gerçek sebebi saklamasını hiç beklemediğinden, biraz şaşkındı aslında.

"Çağrı Bey, siz ne diyorsunuz bu konuda?"

Kendisine yöneltilen soruyla birlikte, bakışlarını Melike'nin üzerinden çekerek, hakime yöneltti. "Eşimin dediğinden biraz farklı olay aslında Hakim Bey."

Melike duyduklarıyla şaşkınca Çağrı'nın yüzüne bakakaldı. Hakim ise kaşlarını kaldırarak, "Farklı mı? Nasıl farklı?" diye sordu.

"Bizim evliliğimiz şiddetli geçimsizlik yüzünden değil, ihanet yüzünden bitiyor."

O salonda bulunan herkes bu cümleyle birlikte nefeslerini tutmuştu adeta. Özellikle Melike inanamıyordu duyduklarına. Oysaki Vedat'tan özellikle bu konunun dava dosyasında geçmemesini rica etmişti. Ne yaşamış olurlarsa olsunlar, onların ortak bir geçmişi vardı. O geçmiş en azından biraz olsun saygıyı hak ediyordu ama Çağrı Melike'nin tüm bu çabalarını bir anda boşa çıkarıvermişti.

"İhanet mi? İhanet eden taraf kimdi peki?" Hakim de oldukça şaşkındı. Salondan içeri giren bu çiftin birbirlerine aşık olduklarını daha bir bakışında anlamışken, böylesine şoke edici bir açıklama duymayı beklememişti haklı olarak.

"Ben karımı aldattım. Hem de yıllarca. Bu yüzden onun benden boşanmak istemesini anlayışla karşılıyorum."

Bu adamın derdi neydi? Bunları anlatarak neyi amaçlıyordu? Boşanmaya demek ki bu kadar meraklıydı! O an Melike'nin aklından geçenler tam olarak bunlardı.

"Bunu açıkça burada anlatabildiğinize göre, yaptıklarınızdan pişman değilsiniz."

Hakim'e acı bir şekilde gülümsedi genç adam. "Ne kadar pişman olduğumu tahmin bile edemezsiniz Hakim Bey. Ben kendi ellerimle karımı kendimden uzaklaştırdım. Onun bana sunduğu o uçsuz bucaksız sevginin gerçekliğine inanmayıp, ona ve kendime acı çektirmeye çalıştım. Kısacası her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım. Kendisi bana inanmıyor -ki inanmamakta haklı - ama ben onu gerçekten seviyorum. İşte bu yüzden onun istediği gibi, onu bugün burada sizin de yardımınızla azat edeceğim. Onun istediği gibi, boşayın bizi."

Melike'nin gözleri gözyaşlarının hücumuna uğradı anında. Ama ağlamamak için dişlerini var gücüyle sıkıyordu. Çağrı'nın sözleri yarasına iyice tuz basmıştı. Ama ağzını açıp ona tek kelime dahi edemiyordu. Oysa o anda içinden geçen, Hakim'e "Vazgeçtim, boşanmak istemiyorum. Aslında hiç istemedim ki," demekken, bunu yapamıyordu.

Hakim de sonunda bu çiftin barışmayacaklarına ikna olmuş gibi, kararını okumaya başladı. "Melike ve Çağrı Çetinoğlu çiftinin boşanmalarına..."

Sonunda bitmişti... Dört yıldan uzun süren bir evlilik, birçok evlilik gibi tek celsede sona ermişti. Şimdi adliye sarayının önünde karşılıklı dikilirlerken, birbirlerine son olarak ne söyleyebilecekleri-ni düşünüyorlardı. Bu gerçek bir vedaydı. Geri dönüşü olmayan bir şekilde, yolları ayrılıyordu. Birbirlerinin hayatlarından sonsuza dek çıkıp gidiyorlardı.

"Neden yaptın bunu? Neden her şeyi anlattın?" diyerek merak ettiği soruyu sordu Çağrı'ya.

"Anlatmasaydım bizi boşamayacaktı ve bugün boşanmasaydık, sen üzülecektin. Bunun olmasını istemedim."

"Beni neyin üzüp, neyin üzmeyeceğini nereden biliyorsun ki? Bilseydin, bana tüm bunları yaşatmazdın!"

Çağrı ellerini ceplerine sokarak baktı Melike'ye. Dudaklarının kenarında zoraki bir gülümseme vardı. "Haklısın. İşte bu yüzden seni sonsuza kadar rahat bırakmaya karar verdim ya zaten."

Melike bir süre ne diyeceğini bilemedi. Sonra yavaşça, "Bana yaşattıklarına rağmen, mutlu olmanı tüm kalbimle diliyorum. Umarım benim gibi, başka birinin daha canını yakmazsın ve söylediğin gibi hatalarından ders çıkarıp, aynı yanlışları tekrarlamazsın," dedi.

"Yanımda sen olmadıktan sonra, nasıl yaşadığıma pek dikkat edeceğimi sanmıyorum. Zaten birkaç güne kadar gidiyorum, İstanbul'a uzun bir süre geri dönmeyeceğime eminim."

"Gi-gidiyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla. "Nereye?"

"Şimdilik bilmiyorum. Rüzgar beni nereye götürürse oraya."

Melike konuşmakta güçlük çekmesine rağmen, "O zaman, sana şimdiden iyi yolculuklar," dedi.

Çağrı ise uzun uzun baktı sevdiği yüze. Sonra nereden geldiğini bile bilmediği bir cesaretle, "Senden son bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu.

"Tabi, söyle."

"Sana son kez... Son kez sarılabilir miyim?"

Melike'nin yüreği o anda çoktan kanat açarak, Çağrı'ya doğru uçmuştu. Başını yukarı aşağıya sallarken vermişti cevabını. Ona sarılmayı, kokusunu son kez de olsa iliklerine kadar içine çekmeyi her şeyden çok istiyordu çünkü bir daha onunla asla, şimdi olduğu kadar yakın olamayacaklarının farkındaydı.

Eskiden gelen bir alışkanlıkla Melike'yi kollarından tutarak kucağına doğru çekti. Sevdiği kadın başını göğsüne yaslarken, Çağrı yüzünü çoktan o çok sevdiği ipeksi saçların arasına gömmüştü. Uzaktan bakanlar için seyirlik bir görüntü sunuyorlardı. Onları görenler, bu birbirlerinden hiç ayrılmak istemezcesine sıkıca sarılan çiftin, daha az önce boşandıklarını asla düşünemezlerdi.

Melike başını sevdiği adamın göğsüne bıraktığı an, göz pınarlarını zorlayan yaşlarına da aynı zamanda geçit vermiş oldu. Kollarını onun beline dolayarak sessizce ağladı. Uzun zamandan sonra ilk kez ait olduğu yerdeymiş gibi hissediyordu. Çağrı'nın kendisine bu şekilde sıkıca sarılmasını çok uzun bir süredir bekliyordu. Ondan ayrılmak, onu sonsuza kadar ardında bırakıyor olma düşüncesi çok can yakıcıydı. Şimdi bir mucizenin olmasını ne kadar çok isterdi! Keşke birdenbire yanlarında elinde sihirli değneği ile bir peri beliriverseydi ve onlara ne dilediklerini sorsaydı. Melike hiç düşünmeden, 'Biz hiç ayrılmayalım, hep birlikte olalım. Çağrı da beni, en az benim onu sevdiğim kadar, çok sevsin,'derdi ama bu ancak masallarda mümkündü.

Çağrı ise o anda karısının kokusunu derin derin içine çekiyordu. Evet, hâlâ karısıydı Melike. Kim ne derse desin, kendisi için hep öyle de kalacaktı. Ondan yasalar önünde boşanmış da olsa, gönlünde nikâhları hâlâ devam ediyordu. Bu yüzden nereye giderse gitsin, onu da bir bakıma yanında götürmüş olacaktı. Şimdi ona son kez sarılıyordu belki ama bu anın hatırası ömrünün sonuna kadar Çağrı'nın hafızasında kendisine yer edinecekti. Ne zaman Melike'yi düşünse, en başta ona sıkıca sarıldığı bu günü hatırlayacaktı.

"Keşke ilk tanıştığımız günlerdeki gibi sadece arkadaş olarak kalsaydık seninle. En azından o zaman arkadaşım olarak hep yanımda olurdun. Böyle olmazdı hiçbir şey," diye fısıldadı Melike. Bu sözlerinde samimiydi. O zamanlar Çağrı'nın kendisine karşı her konuda samimi olduğuna da emindi. Yanında rahattı genç adam, sözlerinde hiçbir yalan yoktu.

"O zamanda yürümezdi."

Çağrı'mn sözleriyle istemeyerek de olsa, sıyrıldı o sevdiği kolların arasından. Yüzünü ona doğru kaldırdığında yanaklarında göz yaşlarının izleri vardı. "Neden yürümezdi?"

"Çünkü ben geçte olsa, yine seni fark ederdim ve bu ilişkinin sadece arkadaşlıkla sınırlı kalmaması için elimden geleni yapardım."

Melike elinin tersiyle yanaklarındaki ıslaklıkları silerken, başını inanamazcasına iki yana salladı. "Bunu yapma. Bana hissetmediğin şeylerden bahsetme!"

"Seni ne söylersem söyleyeyim aşkıma inandıramayacağım öyle değil mi?"

"İnandıramazsın! İstesem de, inanamam çünkü sen benim canımı çok yaktın."

"Haklısın. İşte bu yüzden gidiyorum," diyerek Melike'nin yanağına dokundu yavaşça ve onun şaşkın bakışları eşliğinde, alnına bir buse kondurdu. "Kendine iyi bak Melike. Bir daha seni kimsenin benim üzdüğüm gibi üzmesine izin verme!"

Son kez birbirlerinin gözlerinin içine baktıklarında, o anda zamanın durmasını ve hep o şekilde kalabilmeyi dilediler ama imkânsız olanı istemek neye yarardı?

"Kendine iyi bak," dedi Çağrı arkasını dönüp gitmeden hemen önce.

"Sen de... Sen de kendine iyi bak." Ve son bakış, ardından birbirlerinden gittikçe uzaklaşan iki ten.

Çağrı hızlı adımlarla arkasını dönüp uzaklaşırken, Melike bir süre onun gidişini yüreği kan ağlayarak seyretti. İşte her şey bitmişti. Sonunda istediği gibi Çağrı'dan boşanmış, hatta onun bu şehri terk

edeceğini bile öğrenmişti. Olmuştu işte, başarmıştı. Çağrı'dan sonsuza dek kurtulmuştu. O halde neden gülemiyordu? Neden bayram havası esmiyordu yüreğinde? Olmuştu işte! Kendisini aldatan ve aşağılayan o yalancıdan kurtulmuştu!

"Melike?"

Arkadaşının sesiyle ona doğru döndü. Sinem oldukça endişeli görünüyordu. "Bitti Sinem! Kurtuldum," dedi deli gibi gülerken. Aynı zamanda göz yaşları da birbiri ardına yanaklarından aşağı süzülüyordu "Çağrı gitti. O artık benim hiçbir şeyim!"

"Melike! Kendine gel!" Arkadaşını kollarından tutarak sarsmaya başladı. Onun bu deli halleri kendisini korkutuyordu.

"Gitti," dedi sonunda Melike Sinem'e sımsıkı sarılarak. "Gitti. Her şey bitti. Yine söyle Sinem. 'Her şey geçecek' de. 'Unutacaksın, canın bu kadar yanmayacak' de. Lütfen Sinem. Bana bunları söyle!"

Kollarındaki dostu gibi Sinem de gözyaşlarını tutamıyordu. Onu sımsıkı sararak, saçlarını okşadı. "Her şey geçecek. Unutacaksın onu, bir zaman sonra aklına bile gelmeyecek. Canın bugün çok yanıyor belki ama, bir süre sonra yanmamaya başlayacak. Her şey geçecek güzelim, her şey geçecek!"

"Geçecek," dedi daha çok kendisini inandırmak istercesine. "Geçmeli! Yoksa ben bu acıyla yaşayamam, yaşayamam!"

Ondan sonraki günlerde bir ruhtan farkszdı Melike. Her günü bir diğerinin aynısıydı âdeta. Sabahları kalkıp işe gidiyor, akşamları da iş çıkışı soluğu direkt evinde alıyordu. Sinem ve Selçuk'un, yemek tekliflerini de günlerdir başarıyla savuşturuyordu. Evinin o huzurlu ortamı yetiyordu Melike'ye. Daha çok, kendisiyle baş başa kalmayı seviyordu çünkü bu sayede Çağrı'yı istediği gibi özgürce düşünebiliyordu.

O günde her zamanki gibi işinin başındaydı. Zaten bu kötü günlere birazda işi sayesinde katlanabiliyordu. Gerçi çoğu zaman gözleri tek bir kişiyi arıyordu. Sanki her an Çağrı odasından içeri girecekmiş gibi gözleri sürekli kapıdaydı ve bu halini her fark ettiğinde, kendi-

sine içten içe kızmadan edemiyordu. Çalınan oda kapısıyla başını kaldırarak, "Gir," dedi.

"Bunlar size geldi Melike Hanım."

Asistanının getirdiği tabağa ve elindeki zarfa şaşkınlıkla bakakaldı. Tabakta en sevdiği profiterollü pasta dilimi vardı. "Pastayla zarf mı geldi?"

"Evet, sizin içinmiş."

"Tamam, bırakıp çıkabilirsin."

Önüne bırakılan pastayla, zarfa baktı şaşkınca ama o zarfın üzerindeki yazı tanıdıktı. Bu... Bu Çağrı'nın el yazısıydı! Zarfı açmadan önce, bakışlarını pastanın üzerinde odakladı. Bu pastanın geliş sebebini çok iyi biliyordu. Kısa bir süre önce, Çağrı'yla yine bu odada yaşanılanları hatırlatıyordu kendisine.

Çağrı'nın masaya bıraktığı pastaya bakarken, gözlerine inanamıyordu Melike. Ama asıl Çağrı'ya inanamıyordu. Bu adamın kafasından yine neler geçiyordu? "Bu ne?" diye sorarken meraklı bakışlarını karşısında dikilen adamın üzerine dikti.

"Profiterollü pasta!" Çağrı'nın yüzündeki o çok bilmiş ifadeyi silebilmek adına her şeyi yapabilirdi. Acaba yakışıklı yüzüne küçük bir yumruk indirse ne olurdu? Bunu yapmayı uzun bir zamandır istiyordu. Ama soğukkanlı görünmek adına bunu bir süredir erteliyordu.

"Onu görebiliyorum. Benim merak ettiğim bunun benim masamda ne işi olduğu." Tek kaşını kaldırarak, Çağrı'nın şimdi ne yapmaya çalıştığını düşünüyordu. Bu adamın bir sebebi olmadan böyle şeyler yapmayacağını çok iyi biliyordu.

"Sen profiterollü pastayı çok seversin. Senin için özel olarak aldım."

Melike kafasını gülerek iki yana sallarken, Çağrı ona gülümsemenin ne kadar yakıştığını bir kez daha farketmişti. Oysa evliliklerinin başından itibaren Melike ona hep gülümserdi. O zamanlar bu gülümsemenin kıymetini bilmediği için, gerçekten aptalın tekiydi.

"Çağrı Bey," diyerek bir buz dağından farksız olan bakışlarını Çağrı'nın gözlerinin içine dikti.

"Efendim Melike Hanım?"

"Bana patronunuz gibi davranmanız gerektiğini daha kaç kez söyleyeceğim size? Bana iş yerinde 'Sen' diye hitap edemezsiniz... Ayrıca..." *derken masanın üzerindeki pastaya yan bir bakış fırlattı. "Ben uzun zamandır tatlı yemiyorum."*

"Melike Hanım, siz tatlıyı çok seversiniz. Bu güzel pastayı nasıl yemezsiniz? Hem bir seferlikten bir şey olmaz. Hazır buraya kadar alıp getirmişim, bari bir tadına baksaydınız."

Melike sırtını koltuğuna iyice yaslayarak gözlerini kıstı. "Diyetimi bozamam. Bu pasta da ne kadar kalori var biliyor musun sen?"

Çağrı içinden 'Elbette biliyorum... Bunu yemen için neden bu kadar ısrar ediyorum sanıyorsun?'diye geçirirken, "Hayır, bilmiyorum... Hem bu kadarcık pastadan bir şey olmaz. Çok zayıfsınız. Az kilo almanız da fayda var," dedi.

"Sana inanamıyorum!" derken gülüyordu Melike. Çağrı'nın eskiden onu zayıf olmadığı için küçümsediğini bilmese, bu adamın bu zayıf halinden gerçekten hoşlanmadığını düşünecekti."Eskiden fazla kilolarımdan çok rahatsız olurken, şimdi bu yaptığından ne anlam çıkarmam gerektiğini inan hiç bilmiyorum."

"Eskiyi unutamaz mısın? Ben artık o eski Çağrı olmadığımı defalarca kez söyledim sana."

Melike bakışlarını karşısındaki adamdan kaçırarak, tekrar elindeki dosyaya çevirdi. "Artık çıkabilirsiniz Çağrı bey. Çıkarken tabağı da yanınızda götürün lütfen. O pastayı yemeyeceğim. Benim son sözüm budur size."

O gün Çağrı'yı her zamanki gibi terslemişti. Şimdi düşününce, o kadar sert davranmamış olmayı isterdi. Bu düşünceyle eline genç adamdan gelen zarfı aldı. Oldukça ağırdı.

Zarfı açıp, içindekileri masaya döktü. İçerisinden bir ev anahtarı, bir ödeme çeki ve bir mektup çıktı. O anahtarın hangi evin kapısını açtığını tahmin etmek hiç zor değildi. Çeki eline alıpta, üzerindeki miktara baktığındaysa kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Oldukça yüklü bir miktardı. "Bu da ne demek oluyor?" diye mırıldanırken, mektubu açıp okumaya başladı.

"Melike,

Öncelikle şunu bilmeni isterimki ben ömrüm boyunca mektup yazabilen biri olmadım ve zaten iyi başlangıçların adamı hiç değilim. Bu yüzden sana sadece isminle hitap ettiğim için beni affet. Sana söyleyebileceğim tüm güzel sıfatları boşanmayla birlikte sonsuza dek kaybettim ben.

Şimdi ne gibi bir oyun çevirdiğimi soruyorsundur kendi kendine. Sorma, çünkü bu bir oyun değil. Bu mektup sadece, benim sesli bir şekilde dile getiremediklerimi sana anlatacak olan bir elçi. Okuyacakların hakkında ne düşünürsün bilemem ama altında hiçbir art niyet arama. Senin hayatından tümüyle çıkıyorum artık ben. Ama çıkmadan önce, son bir bencillik daha yapmama izin ver.

Sana küçük bir erkek çocuğunu anlatmak istiyorum. Daha doğduğu ilk anda, hayata 1-0 yenik başlamış bir erkek çocuğunu. Babası onu ve annesini hiç düşünmeden bırakıp gitmiş. O öyle bir çocuk ki, sırf annesi üzülmesin diye, babasını hiç sormamış ona. Hatta bu yüzden annesinin varlığıyla avunmuş geceleri. Babası yoksa bile yanında annesi varmış. Babası yokmuş belki ama annesi varmış yanında. Onu tüm kötülüklerden koruyacak, onu çok sevecek bir annesi... En azından hayallerinde bu böyleymiş. Gerçekte annesinden göremediği ilgi ve sevgiyi, hayallerinde ve rüyalarında görüyormuş. Her şeye rağmen annesini çok severmiş çocuk. Onun mutluluğu için o küçük yüreğiyle yapamayacağı hiçbir şey olamazmış yine de o bir tanecik annesinden gördüğü tek karşılık, sevgisizlik ve dayakmış. Sevmezmiş annesi onu. Hatta yanında bile istemezmiş. Buna rağmen onun kendisini bırakıp gitmesinden korkarmış küçük çocuk. Sevmese de, dövse de, annesiymiş o sonuçta. Annesine herkesten çok ihtiyacı varmış. İşte bu yüzden, sırf annesi kendisine kızmasın ve bırakmasın diye, hiç yaramazlık da yapmazmış. Annesi geceleri çalışıp, onu evde bir başına bıraktığında dahi korkmasına rağmen sesini çıkarmazmış.

Tüm bunlara rağmen yine terk edilmekten kurtulamamış küçük çocuk. Annesi onu içi boş bir çuval gibi, bir yetimhanenin kapısına

götürüp bıraktığında, uzunca bir müddet bunun gerçekliğine inanamamış. Ona kendisini bırakmaması için o kadar çok yalvarmış ki, yine de sesine kulak veren birini bulamamış. Terk edilmiş küçük çocuk. Babasından sonra annesi de onu değersiz bir eşya gibi arkasında bırakıp gitmiş.

Yetimhanenin soğuk duvarlarına bakarak annesinin bir gün geri gelip, kendisini yanında götüreceğine inanmış ondan sonra ama ne gelen olmuş ne de giden. Geleni olmadığı gibi, arayan soranı da hiç olmamış ve zamanla annesine dair her hatırayı, özlemi ve sevgiyi kalbindeki kilitli bir kutunun içine saklamayı öğrenmiş. Bir daha kimseye 'Annemi özledim' diye dert yanmamış o günden sonra."

Melike okuduğu her satırla, yüreğinin paramparça olduğunu hissediyordu. Çağrı'nın sözünü ettiği bu çocuk için içi kan ağlıyordu. Yanaklarından süzülen yaşları hızlıca silse de çok geçmeden yerlerine yenileri geliyordu. Bu yüzden onları umursamayı bırakıp, mektuba kaldığı yerden devam etti.

"Sonra büyümüş o çocuk. Büyüyüp, büyük adam olmuş. Kimseyi dinlemeyerek geleceğini kendi çabalarıyla en baştan kurmuş. Okumuş, herkesi kıskandıracak derecede iyi bir iş adamı olmuş. Buna rağmen geçmişini gittiği her yere beraberinde götürmekten hiçbir zaman kurtulamamış çünkü o, onun bir parçasıymış, ruhunda derin yaralar açan o geçmişi, istese de yok sayamazmış.

Günün birindeyse, yüreğinin güzelliği yüzüne yansıyan bir kız tanımış. O kız kendisinin aksine her şeye sahipmiş. Kendisini seven ve her kötülükten korumaya hazır bir baba ve ömrünün sonuna kadar kendisine yetecek büyüklükte bir servetin sahibiymiş. Onun arkadaşlığından çok hoşlanıyormuş genç adam. Onunla sohbet etmek bile, kendisine yalnızlığını bir nebze de olsun unutturmayı başarıyormuş yani hayatında gerçekten ilk o zamanlar mutluymuş.

Bu mutluluğun uzun sürmesine ise izin vermemişler. Genç adamın kilitli tuttuğu o kutu, eninde sonunda tekrar açılmaya mahkûmmuş

çünkü. Annesini uzun yıllardan sonra tekrar karşısında görmek, onu derinden sarssa da, yine de içinde bir yerlerin sevindiğini hissetmiş.

Kendisi öfkesinin ardına gizlediği sevinciyle yıllardır görmediği annesine bakarken, annesinin aklında olan tek şey ise paraymış. Oğlunu, ondan para istediği için gelip bulmuş çünkü hastaymış kadın. Ameliyat için para bulamazsa, ölecekmiş. Oğlu da, her şeye rağmen, onun ölümüne göz yumamamış ve hayatının en büyük oyununa 'evet' derken bulmuş kendisini."

Melike okuduklarına inanamıyordu. Çağrı'nın böyle şeyler yaşadığı kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Oysa evlenmelerine yakın ona birçok kez ailesini sorduğunu hatırlıyordu. Genç adam bu soruyu sürekli, "Onları küçük yaşta kaybettim. Hayatta kimsem yok benim," diyerek geçiştirirdi ve Melike gerçekten de onun anne ve babasının hayatta olmadıklarını düşünmüştü. Şimdiyse durumun farklı olduğunu biliyordu. Bir zamanlar kocası olan adamı, aslında gerçekten hiç tanımadığını yeni fark ediyordu.

"Sen beni aslında hiç tanımıyorsun Melike," derken, Çağrı'nın neyi kastettiği şimdi daha iyi anlıyordu.

"Neden ama neden?" diye sormadan edemedi kendine. Çağrı eğer yaşadıklarını kendisine anlatsaydı, ona her şeyiyle destek olurdu Melike. Onun kapanmayan yaralarını sarmasında elinden geldiğince yardımcı olurdu ama Çağrı başta kendisini, sonrada Melike'yi mahvetmekte bulmuştu çareyi.

Mektubun kalan diğer satırlarını okumaya başladığında, bu sorularına bir cevap bulabilmeyi diledi.

"İşte sen benim oyunumun kurbanıydın Melike. Baban bana ilk kez o teklifle geldiğinde kabul etmedim çünkü sen benim gözümde çok iyiydin. Sana kıyamazdım. Benim kötü kaderimin, senin üzerine de bulaşmasına izin veremezdim. Bu nedenle reddettim babanın teklifini.

Ama sonra... Annem bana öleceğini söylediğinde, senden başka kimsem olmadığını fark ettim. İstemeyerek babanın teklfini kabul ettim. Ondan sonra kendime öyle çok kızdım ki farkında olmadan hıncımı zaman zaman senden bile çıkardım. Bir bakıma her şeyden seni sorumlu tuttum. Aptallık ettim çünkü sen bu hikayenin en masum olanıydın.

Zamanla sana ve evliliğimize alıştım ama buna rağmen içimde hep bir gün her şey bitecek korkusunu taşımaya da devam ettim çünkü senin gibi bir kızın, benim gibi bir adamla işi olmazdı. Eninde sonunda benden sıkılıp, tıpkı annemin yaptığı gibi beni terk edecektin. Bu yüzden senin yaptığın her ufak hatayı kendime bir kaçış yolu olarak gördüm. Sen babanı sürekli evliliğimize dahil edip durduğunda, senden uzaklaşmak için bana da fırsat veriyordun farkında olmadan. Şimdi o zamanlar yaptıklarımı düşündükçe, kendimden nefret ediyorum. Aslında ben doğduğum günden bu yana kendimden nefret ediyorum Melike çünkü ben bu hayatta iyi olan hiçbir şeyi hak etmiyorum. Hak etmiyorum ki, hayatta hep yalnız kaldım. Sevgi, aile, dostluk... Tüm bunlardan sürekli mahrum bırakıldım. Bu yüzden sana nasıl davranmam gerektiğini bilemedim. Senin o iyi kalbin, zamanla benim taşa dönmüş yüreğimi yumuşatmayı başarmış olsa da, ne yazık ki ben bunu çok geç fark edebildim. Fark ettiğimde ise, sen benden çoktan gitmiştin ve bir daha geri dönmemeye kararlıydın.

Ben sana 'Seni seviyorum' derken yalan söylemiyordum. Yeni görünümün yüzünden, sana yakın davrandığımı düşündüğün içinde sana kızamıyorum çünkü böyle düşünmene ben izin verdim. Seni o gece, o sözlerle aşağılarken, aslında farkında olmadan kendimi aşağılıyordum. Kendi ayıbımı, seni kötüleyerek kapatmaya uğraşıyordum. Bu yüzden senden defalarca kez özür diliyorum. Sen o zamanlarda da güzeldin, baştada dediğim gibi, yüreğinin güzelliği yüzüne vuruyordu senin. Senin kadar masumunu ben daha önce hiç tanımamıştım. Affet beni Melike. Sana yaşattığım her şey için, affet.

Sana yolladığım zarfın içerisinde zamanında birlikte yaşadığımız evin anahtarını bulacaksın. O ev hiçbir zaman benim olmadı, sensiz-

ken o ev, ev gibi değildi zaten. Orası senin. Ben sadece, nasıl hayatında geçici bir misafir idiysem, o evde de misafirdim.

Aynı zamanda o zarfta, bir çek bulacaksın. O çekteki miktar, babanın annem için bana ödediği para. Seninle evli olduğum süre boyunca, kazancımın bir çoğunu biriktiriyordum çünkü yaptığımız anlaşmaya rağmen, babanın karşısında ömür *boyu boynu bükük kalmayı guruma yediremezdim. Bu parayı al ve istersen babana ver.*

Ve son olarak... Ben seni gerçekten sevdim. Bu yüzden gitmene, bu evliliği sonlandırmana sesimi çıkarmadım. Umarım bundan sonra çok mutlu olursun. Ben senin kıymetini bilemedim ama... Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, sana başkalarıyla mutluluk dileyecek kadar olgun değilim sanırım yine de hep mutlu ol. Bir daha kimsenin seni benim üzdüğüm gibi üzmesine izin verme. Kendine çok iyi bak.

Çağrı."

Son satırları okumasıyla birlikte mektup avuçlarının arasından kayıp gitti. Boğazına kadar gelen hıçkırıklarını tutmakta artık zorlanıyordu. Kollarını masaya dayayıp, yüzünü kollarının arasına gömdü ve içinden geldiği gibi ağlamaya başladı. Bu sefer Çağrı için ağlıyordu. Onun o çaresizliğini, kimsesizliğini fark edemediği için ağlıyordu. Hayat bu kadar acımasız olmak zorunda mıydı? Çağrı'sız bir hayatı düşleyemezken, şimdi onun kendisinden beter yalnız olduğunu bilmek yüreğini dağlıyordu ama yine de ne kadar isterse istesin, ona gidemezdi. Onu sarıp sarmalayıp, yaralarını iyileştirmeye çalışamazdı. Bunu yapmak için artık çok geçti. Onlar artık asla bir araya gelemezlerdi.

Kusursuzu sevmek midir
AŞK ?

Melike Çetinoğlu'nun dört
dörtlük bir hayatı vardı.
Dünyalar tatlısı bir babaya
yakışıklı mı yakışıklı
bir kocaya sahipti.
Hem seviyor hem de
delicesine seviliyordu.
Kısacası ondan
şanslısı olamazdı. Ta ki tüm
bunların buz dağının
görünen kısmından ibaret
olduğunu öğrenene kadar.
Asıl gerçekler bambaşkaydı.

